CR

Magia unei nopți

ELOISA JAMES

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „DUCESE DISPERATE"

Pentru Lady Perdita Selby – alintată Poppy de familie și de prietenii apropiați – Crăciunul petrecut la Paris este cea mai frumoasă sărbătoare pe care și-a imaginat-o vreodată. Iar asta pentru că se află alături de bărbatul visurilor ei – logodnicul care urmează să îi devină soț și pe care este sigură că îl va iubi nebunește toată viața –, în orașul în care s-au cunoscut și unde s-au decis să-și unească destinele. Fermecătorul duce de Fletcher pare că este alegerea perfectă pentru tânăra inocentă, iar cea mai romantică nuntă văzută de aristocrație anunță o căsnicie plină de iubire. Patru ani mai târziu, ducele și ducesa lui încă sunt cuplul perfect despre care vorbește toată înalta societate londoneză. Însă nimeni nu știe că scânteia pasiunii s-a stins de mult, ba chiar pentru Poppy nu s-a aprins niciodată, iar asta din cauza sfaturilor rigide ale mamei sale, care consideră că vizitele soțului în dormitorul conjugal sunt doar o obligație neplăcută, dar necesară. Deși este îndemnat de prieteni să-și găsească o amantă pentru a uita de eșecul căsniciei, Fletcher nu vrea să o piardă pe femeia după care încă tânjește. Și tocmai de aceea plănuiește recucerirea inimii ducesei lui, de această dată printr-o seducție cu adevărat păcătoasă.

„Ducesele Eloisei James sunt cu adevărat delicioase!"
Lisa Kleypas

Eloisa James este una dintre cele mai apreciate scriitoare americane de literatură romantică. Cărțile ei au fost publicate în 20 de țări. Majoritatea romanelor sale de dragoste s-au aflat în topul *New York Times* al celor mai bine vândute cărți.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7689-4

ELOISA JAMES

Magia unei nopți

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Această carte este dedicată monseniorului James Mahoney, care întotdeauna preamărește romantismul ca expresie a celei mai profunde iubiri umane. Și, mai mult decât atât, a servit drept model pentru coperta cărții The Taming of the Duke.

prolog

Saint-Germain-des-Prés, Paris, 1778

Gheața atârna la pervazurile ferestrelor cu o sclipire ce rivaliza cu cea a sticlei, iar zăpada proaspătă căzută transformase străzile cenușii în râuri de lapte. Privind orașul din turnul clopotniței din Saint-Germain, ducele de Fletcher putea zări lumânările sclipind în vitrinele magazinelor și, deși nu putea simți mirosul gâștei fripte, frunzele de ilice cu boabe roșii atârnate deasupra ușilor arătau că tot Parisul se gândea la banchetele delicioase cu turtă dulce și aromată, cu mult vin și prăjituri pudrate cu zahăr. O bucurie ancestrală sclipea în ochii trecătorilor și se revărsa din râsetele copiilor. Magia cânta în sunetul frenetic al clopotelor bisericilor care se auzeau ba la o biserică, ba la alta, în felul în care fiecare crenguță de vâsc adăpostea sărutări dulci. Era Crăciunul... Era Crăciunul la Paris, iar dacă existase vreodată un oraș menit pentru iubire și un sezon în care aceasta să fie savurată, ei bine, această combinație era mai amețitoare decât cel mai puternic vin roșu.

De fapt, filosofii se întrebaseră ani întregi dacă era imposibil să fii la Paris și să nu te îndrăgostești – dacă nu de o femeie superbă, atunci de clopote, de baghetele franțuzești, de străfulgerarea lucrurilor interzise care atingeau orice inimă, chiar și pe ale corecților aristocrați englezi. Ducele ar fi răspuns fără ezitare la întrebare. El își pierduse inima după ce aruncase o privire spre Notre-Dame, cedase cântecului de sirenă al mâncării delicioase după ce mușcase dintr-o pâine franțuzească, iar în cele din urmă se îndrăgostise absolut și irevocabil de o fermecător de frumoasă reprezentantă a sexului opus.

De unde stătea Fletch în turnul clopotniței, Ponte-Neuf trecea peste Sena într-un arc voluptuos, iar tot Parisul sclipea sub el, ca o pădure de turle și de acoperișuri pudrate cu zăpadă. Fiecare gargui avea nas argintiu. Notre-Dame plutea ca o regină deasupra celorlalte turle mai înguste și mai timide care păreau să cerșească atenția cerească. Catedrala ignora astfel de temeri neînsemnate, considerându-se mai frumoasă, mai devotată și mai luxoasă decât altele. „Crăciunul e al meu", părea ea să spună.

– Sunt aproape miraculoase sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt.

Fletch clipi și se uită în jos la viitoarea lui mireasă, Lady Perdita Selby. Preț de o clipă, Notre-Dame, Poppy și Crăciunul se amestecară năucitor în mintea lui de parcă Notre-Dame era mai erotică decât o femeie, de parcă o femeie era mai sacră decât sărbătoarea Crăciunului.

Ea îi zâmbi cu chipul încadrat de bucle moi, de culoarea aurului alb și de șuvițe precum lumina soarelui, gura fiindu-i la fel de dulce și de plină ca o prună franțuzească.

– Nu crezi că e prea frumos ca să fie adevărat, Fletch? Nu crezi asta?

– Sigur că nu, răspunse Fletch prompt. Ești cea mai frumoasă femeie din țară, Poppy. Miracolul e că te-ai îndrăgostit de mine.

– Nu e un miracol, zise Poppy și își puse un deget subțire fix în gropița lui din bărbie. Din clipa în care te-am văzut, am știut că aveai tot ce îmi doream de la un soț.

– Și anume? făcu el și o cuprinse cu brațul, fără să-i pese dacă îi vedea cineva.

La urma urmelor, erau la *Paris* și, chiar dacă erau destui englezi de viță nobilă acolo, regulile nu erau așa de rigide ca în Londra.

– Ei bine, ești duce, îl tachină ea.

– Mă iubești doar pentru titlul meu? o întrebă el și se aplecă să o sărute pe obraz.

Pielea ei era incredibil de albă și de moale. Îl transpunea într-un extaz al dorinței – o poftă trupească tipic franțuzească, genul care te îndemna să săruți o femeie din vârful degetelor de la picioare până în vârful urechilor, care te făcea să o lingi, să o miroși și să o savurezi, de parcă ar fi fost mult mai delicioasă decât o trufă – și probabil chiar așa era.

Nu era genul de dorință pe care să o fi simțit înainte să vină în Franța. În Anglia, bărbații se uitau la femei ca la recipiente în care să se afunde și să se cambreze. Dar Fletch simțea că se schimba, că se transforma sub puterea Parisului și a iubirii. Voia să îi adore corpul lui Poppy, să guste sarea dulce a transpirației ei, să îi sărute lacrimile de bucurie după ce îi oferea fericirea supremă.

– Exact, răspunse Poppy râzând. Titlul tău e cel mai important. Nici măcar nu am observat cât de chipeș ești, sau cât de respectuos te porți cu celelalte femei, sau că dansezi atât de frumos, sau această gropiță.

– Gropiță?

Fletch se aplecă să o sărute din nou, intenționând să îi distragă atenția cu vorbele cât de mult putea pentru ca ea să se relaxeze în acele clipe de intimitate.

Micuța Poppy era cea mai dulce fată din lume, dar era teribil de greu de sărutat. De fiecare dată când reușea să o prindă singură, exista mereu câte un motiv pentru care să nu o poată ține în brațe, pentru care să nu o poată săruta. În ritmul acesta, trebuia să aștepte până în noaptea nunții ca să facă tot soiul de lucruri deocheate ce îi bântuiau mintea timp de 24 de ore pe zi.

– Aici în bărbie, zise ea, dând din cap. Gropița a fost cea care m-a făcut să mă hotărăsc.

El se retrase, un pic nemulțumit.

– Urăsc gropița aia! De fapt, aș putea foarte bine să-mi las barbă ca s-o acopăr.

– Oh, nu poți să faci asta! oftă ea și-i dezmierdă bărbia. E adorabilă. Poți să-ți dai seama ce fel de bărbat ești doar uitându-te la ea.

– Și ce fel de bărbat aș fi? întrebă el, aplecându-și din nou capul, fără să știe cât de mult avea să îi răsune în minte răspunsul ei în anii ce aveau să urmeze.

– Onorabil, cinstit și... tot ce și-ar putea dori o femeie de la un soț. Toate doamnele sunt de acord – ar trebui să o auzi pe contesa de Pellonnière. Ea zice că ești *delicios*.

Fletch se gândi că Poppy nu prea înțelesese sensul admirației contesei.

– Toate spun asta?

El era suficient de aproape de gura ei ca să se poată arunca brusc spre ea.

Preț de o secundă, se gândi că ea avea să cedeze. Acele buze dulci și rozalii, care îl ținuseră treaz o jumătate de noapte într-o febră a dorinței se înmuiară sub asaltul lui. Dar când încercă să pătrundă cu limba...

– Pfui! Ce faci?

– Te sărut, zise el și, pentru că ea îl pocni cu manșonul, își luă mâinile de pe umerii ei – cel mai bun lucru pe care putea să-l facă.

– E dezgustător, zise ea uitându-se urât la el. Dezgustător! Sper că nu crezi că ducesele pot să facă așa ceva!

– Să se sărute? întrebă el neajutorat.

– Să se sărute *așa*. Ți-ai pus saliva în gura mea! Ea părea de-a dreptul îngrozită. Cum ai putut să crezi că aș permite așa ceva? Sunt dezgustată!

– Dar, Poppy, asta înseamnă să te săruți! protestă el, simțind un fior rece de alarmă pe șira spinării. Nu ai văzut oameni sărutându-se sub vâsc? Poți să întrebi pe oricine.

– Cum aș putea să întreb pe oricine? șopti ea teribil de agitată. Să întreb pe oricine ar însemna să le permit să știe despre perversiunea ta, iar eu nu aș face asta niciodată. La urma urmei, vei fi soțul meu!

În ochii ei apăru un amestec straniu de adorație și de dezaprobare.

– Știu! exclamă el ușurat. Poți să o întrebi pe ducesa de Beaumont. Ea știe exact despre ce vorbesc.

Poppy se încruntă.

– Mama spune că ducesa este cea mai lipsită de principii englezoaică din Paris. Sigur, țin mult la Jemma, dar nu sunt sigură că...

– Dezaprobarea mamei tale față de ducesă, zise Fletch, o face persoana potrivită pentru o mică întrebare de genul ăsta.

– Dar Jemma nu sărută pe nimeni, obiectă Poppy. Ba chiar mama zice că ducele abia dacă i-a făcut câte o vizită în ultimii ani. Ultima dată a venit vara trecută, când Parlamentul a luat vacanță. Ea își ridică spre el ochii albaștri, imposibil de inocenți. Cum aș putea să o întreb cum să te sărut? Aș face-o să se simtă întristată din pricina propriei căsnicii, care e așa de pustie, în vreme ce a noastră va fi așa de minunată!

Ea își puse mâna pe obrazul lui și dintr-odată nimic nu mai conta.

– Nu-mi pasă dacă o întrebi sau nu, zise el și o trase din nou în brațele lui. Măcar îi permitea să o țină în brațe. Asta trebuia să facă până la nuntă. Putem să rezolvăm toate astea în noaptea nunții noastre.

El era decis să îi ofere iubitei lui Poppy aceeași plăcere pe care el avea să o găsească în corpul ei. El aflase asta dintr-o carte franțuzească, pe care o citise poticnindu-se de cuvinte stranii. Și era suficient de ager ca să își dea seama că nici una dintre întâlnirile cu femeile experimentate pe care le avusese înainte de venirea la Paris nu avea de-a face cu plăcerea partenerei. De fapt, numai gândul la gemetele lor experimentate îl făcea să se cutremure.

Dacă Parisul îl învățase ceva, atunci asta era: putea să se culce cu Cleopatra însăși, dar, dacă ea nu se bucura de actul în sine, atunci el nu mai voia să facă asta.

Când zâmbea o pariziancă, zâmbetul ei era o invitație, iar totul avea legătură cu plăcerea *ei* și mai puțin cu a lui. Când îi zâmbea lui o pariziancă, Fletch își amintea de Cécile, care îi spusese că buzele lui erau la fel de frumoase ca niște cireșe, sau de Élise, care scotea mici țipete când îl vedea dezbrăcat. Desigur, Élise și Cécile țineau de prima lui lună la Paris, înainte să se îndrăgostească. Acum în inima lui era doar Poppy – și vintrelor lui avea să le placă să-i urmeze inima.

Dar Poppy, care se sprijinea de umărul lui lat, se încruntă ca pentru sine. Ce voia Fletch să spună mai exact prin faptul că aveau să *rezolve* toate astea?

Asta suna de parcă el își dorea foarte mult genul ăsta de sărutări.

Poppy era un suflet practic. Ea își dădea seama că manierele relaxate și ochii blânzi ai soțului ei mascau hotărârea lui de a face totul în felul lui. Trebuia doar să te uiți la buclele lui bătute de vânt ca să-ți dai seama de asta. Nici măcar o urmă de pudră pe ele! Mama ei cotcodăcise, dar Fletch refuzase – Poppy însă trebuia să admită că el arăta bine cu buclele ca pana corbului atârnându-i pe umeri.

– O s-o întreb pe Jemma! promise ea.

El îi săruta urechea, iar ei îi plăcea asta. De fapt, savura multe din lucrurile pe care le făcea Fletch, cum ar fi fost să își pună brațele în jurul ei (cât timp nu îi deranja coafura) și să o sărute pe ureche, pe obraz și bărbie, chiar și pe buze, cu excepția momentelor când devenea un pic prea insistent.

Mama ei o instruise foarte ferm:

– Trebuie să-i permiți să-și atingă buzele de ale tale, zisese ea. La urma urmei, e duce. Tu vei fi ducesă. Ca să poți prinde un duce, trebuie să-i permiți anumite ofense.

În momentul acela, Poppy râsese la ideea că buzele lui Fletch peste ale ei puteau fi văzute ca o ofensă. Ea își simțise sufletul plin de bucurie pentru că era așa de norocoasă. Era îndrăgostită de un duce, iar asta o făcea

pe mama ei fericită. Un duce - dragul ei Fletch - era îndrăgostit de ea, iar asta o făcea fericită. De fapt, lumea era plină de soare și de lumină -, asta dacă putea să rezolve treaba cu sărutatul.

- Lasă-mă să îți arăt cât e de plăcut, zise Fletch ademenitor.

Când vocea lui devenea așa de profundă, Poppy voia să facă tot ce își dorea el, deși, desigur, nu i-ar fi spus asta niciodată.

Nu trebuia să îi lași pe bărbați să știe câtă putere aveau, spunea mama ei adesea. Și avea dreptate, desigur.

Dar ea își înclină ascultătoare capul spre al lui, iar el își atinse buzele de ale ei.

- E foarte plăcut, zise ea încurajator. Chiar... În următorul moment, el o trase așa de brusc în brațele lui încât ea simți cum corsetul îi împunse sânii, apoi broșa i se desprinse și căzu pe podeaua de piatră. Fletch! strigă ea, iar el profită de asta ca să-și bage limba direct în gura ei.

Direct! Și și-o plimbă ca pe o mătură de colo-colo, de parcă ea ar fi fost vreun dulap care trebuia curățat.

- Ah! Pfui! Nu! țipă ea și-l împinse.

Pentru o femeie micuță, Poppy avea destulă forță.

- Dar Poppy...

Nici măcar ochii lui triști nu puteau să o facă să se răzgândească în privința asta.

- Te iubesc, Fletch, doar știi asta.

Ea își miji ochii și așteptă.

- Știi cât de mult te iubesc și eu, zise el și îi oferi un zâmbet încurajator.

Dar ea nu îi răspunse la zâmbet.

- Trebuie să înveți că sunt lucruri pe care o lady englezoaică *nu* le face.

- Ce vrei să spui? El părea destul de nedumerit, iar Poppy avu un sentiment de mândrie. O dată știa și ea ceva ce el nu știa! Mama spune că o lady are alte reguli pentru intimități decât, să spunem, are a noastră

lavandière, îi explică ea, încercând să-și ascundă chiar și cea mai mică urmă de condescendență din glas.

– Nu se sărută? Sigur că o lady se sărută. La fel spălătoresele, indiferent dacă sunt englezoaice sau franțuzoaice.

– Pot să se sărute, zise ea, dar în clasele sociale diferite se practică, desigur, reguli diferite de intimitate. La fel cum noi purtăm haine diferite și mâncăm mâncăruri diferite. Deci și națiunile sunt diferite. Suntem fundamental diferiți. Mama spune că femeile de viță nobilă din Anglia au foarte puține în comun cu cele din Franța.

El se holbă în jos la ea, iar Poppy aproape că nu clipi. Putea cumva ca acea expresie să fie măcar puțin dezamăgită? Ea ura să dezamăgească oameni.

– Înțelegi? întrebă ea cu o oarecare teamă în glas.

– Presupun, zise el destul de încet.

– Poți să vezi asta, Fletch, comparând monarhia noastră cu cea franceză. Curtea engleză e virtuoasă, în vreme ce aceea franceză e plină de scandaluri. Mama spune...

– Poppy, nu ai mai locuit în Anglia de la 13 ani! Crede-mă, curtea engleză e la fel de plină de scandaluri precum cea engleză. Doar că lungimea Canalului le face să pară mai curate. Zvonurile nu reușesc să treacă apa.

Poppy se gândi la asta.

– Deci vrei să spui că săptămâna trecută, când a fost agitația aceea cu Lady Serrard care a flirtat cu L'Anou...

– Desigur, nu au auzit niciodată despre asta în Anglia, dar toți numai despre asta au vorbit zile întregi. Cu toate astea, nu s-a întâmplat nimic. Nu auzim bârfele englezești, așa cum nici ei nu vor auzi despre presupusa indiscreție a lui Lady Serrard.

– Da, are sens, fu Poppy de acord.

El îi zâmbi, iar ea simți cum i se oprește răsuflarea în gât. Nu se putea abține să nu se gândească la faptul că Fletch era mult prea chipeș pentru ea.

Ochii tuturor franțuzoaicelor îl urmăreau peste tot, chiar și cei ai contesei de Pellonnière. De multe ori, el nu părea să observe, dar Poppy o făcea. Iar acum, când

se uita în sus spre el, se simțea de parcă putea încremeni privind în ochii lui splendizi – negri în mijloc și cu o margine gri, luminoasă –, admirându-i corpul zvelt, felul în care se mișca, plin de eleganță chiar și când pur și simplu mergea. O lady oftase la un moment dat și spusese că a-l privi pe ducele de Fletcher făcând o plecăciune însemna să vezi corpul masculin la apogeul grației. Cum Dumnezeu putea un bărbat fără egal ca el să se îndrăgostească de ea, de Poppy, diminutivul pentru Perdita și diminutiv în general?

Ea nu era singura chinuită de această întrebare. Doamnele franțuzoaice se uitau la ea și țâțâiau în spatele evantaielor. Pluteau pe lângă ea, o felicitau pentru istețimea ei și o numeau *mignonne*, următorul pas fiind să o considere o copilă.

Seara trecută, Fletch purtase o mantie din catifea neagră cu cataramă, brodată cu mărgele negre la un bal organizat de ducesa de Orleans. Cu părul prins într-o coadă simplă la ceafă, el combinase aerul de cuceritor impasibil cu hainele unui bărbat elegant. Doamnele franțuzoaice își coborau evantaiele ca să-i arunce acel zâmbet special rezervat bărbaților delicioși. Ea îl privise cum zâmbise la rândul lui și apoi cum făcuse o plecăciune în fața contesei d'Argentau, dansând cu ea pentru a doua oară.

– Stai dreaptă! îi spusese mama ei. O să fii ducesă, nu cârpa aia aristocrată. Nu te uita ca o gâsculiță îndrăgostită! Te umilești observând atenția pe care i-o acordă ea.

– Dar, mamă, zisese Poppy împinsă spre onestitate de nodul din stomac, contesa e mult mai frumoasă decât mine. Iar rochia ei e așa de decoltată!

– Ești îmbrăcată perfect pentru o tânără care își face debutul în societate, spusese mama ei și se uitase cercetător la ea. Iar dacă fața și corpul tău nu au nici înălțimea și nici trăsăturile regulate ale frumuseții, nimeni nu poate spune că îți lipsește ceva.

Asta era adevărat. Mama ei alegea două volane în vreme ce altele voiau doar unul și adesea se hotăra pentru cinci. Fustele lui Poppy erau festonate cu șiruri de perle mici, iar corsajele ei erau tivite cu blană de hermină.

Dar Poppy era de părere - în secret - că i s-ar fi potrivit mai bine ceva simplu. Corpul ei era prea mic, iar astfel de paniere cu laterale mari sau trenele lungi și o coafură mai umflată, indiferent cât de la modă era, o făceau să se simtă ca un copil prea împopoțonat.

Fletch îi puse un deget sub bărbie.

- Nu voiam să te năucesc, Poppy. Ți-am ridicat broșa, dar mă tem că acul e îndoit. O să-l dau la reparat.

Era o prostie să se îngrijoreze. Fletch era acolo - și era al ei. Îi zâmbi.

- Mulțumesc.

- Ce camee stranie! zise el întorcând broșa în mână.

- E singura camee cu o pasăre pe care am văzut-o vreodată. Cei de la Wedgwood au făcut-o în onoarea reginei Charlotte.

- Și cum poate un cocor în zbor cu o coroană pe cap să o onoreze pe regina Charlotte?

- Da, e o prostie, nu-i așa? Dar uite - îi arătă ea -, meșteșugarul a fost minunat. Vezi fiecare pană de pe aripi.

- Dar coroana face să pară că pasărea are coarne, obiectă el.

- Știu. Asta e mica problemă a execuției, dar tot îmi place. Ea îl luă de braț. Ne întoarcem? E destul de răcoare și nu aș vrea ca mama să se îngrijoreze din pricina mea. O s-o întreb pe Jemma ce fac și ce nu fac doamnele când vine vorba de sărutări, Fletch. Îți promit, adăugă ea, pentru că el încă mai părea distant într-un fel care ei nu-i prea plăcea.

Câteva minute mai târziu, ieșiră pe ușa abației. Parisul se întindea de fiecare parte a lor, visător în aerul rece al dimineții, până când dintr-odată aerul se animă cu un sunet sălbatic de clopote, note lichide căzând din turnul aflat deasupra lor și răsunând între zidurile de cărămidă înzăpezite și turlele înalte ale catedralei.

– E Crăciunul, zise Poppy, simțind că o cuprinde o senzație bruscă de bucurie. E ziua mea favorită din an. Ador Crăciunul!

– Iar eu te ador pe tine, zise Fletch și se opri. Vezi și tu ce văd eu, Poppy?

– Ce?

– Vâsc, răspunse el și o cuprinse în brațe. Vâsc care atârnă în aer.

Poppy închise ochii și își ridică fața. Era exact genul potrivit de sărut: dulce, scurt și iubitor.

Apoi porniră pe drumul de întoarcere, Poppy pășind pe pietrele din pavaj acoperite cu un strat subțire și sclipitor de gheață.

O femeie tânără se grăbi pe lângă ei cu capul în jos și cu o pâine lungă la subsuoară. Fletch simți de parcă putea mirosi pâinea caldă și proaspătă, apoi, înainte să-și dea seama, își închipui curbura luxuriantă a sânului ei lipit de coaja caldă. El ar fi...

Își alungă gândurile. Când el și Poppy aveau să fie căsătoriți, avea să ceară să li se aducă pâine caldă în cameră în fiecare dimineață, ca s-o rupă și s-o mănânce de pe corpul ei, de parcă ea ar fi fost un platou pentru zei.

– Ai un zâmbet așa de straniu pe față, zise Poppy. La ce te gândești?

– La tine. Doar la tine.

Poppy zâmbi ca pentru sine, iar un parizian bătrân care trecea pe lângă ei se gândi că el, care văzuse atâtea frumuseți, nu zărise niciodată o lady atât de rafinată. Pe chipul și pe corpul ei se reflectau ani de moștenire engleză și franceză și, fiind crescută în special în Franța, fiecare aspect al corpului și al hainelor ei era la modă. Dar ochii ei și felul în care se uita la englezul înalt care pășea pe lângă ea o făceau să strălucească datorită acelei bucurii care făcea chiar și cea mai banală persoană să pară frumoasă.

– A, oftă el. *L'amour!*

capitolul 1

Patru ani mai târziu

Extras din The Morning Post, *22 aprilie 1783*

Zvonurile din ultimele zile din înalta societate au pornit de la provocarea lansată de contele de Gryffyn ducelui de Villiers. Contele se pare că i-a furat ducelui logodnica. Nu putem comenta cu privire la veridicitatea acestor informații, dar vom nota doar că duelurile au fost interzise de binevoitorul nostru suveran...

Casa de la oraș a ducelui și ducesei de Beaumont
Petrecere matinală pentru celebrarea victoriei într-un duel a contelui de Gryffyn

- Ducesa de Fletcher, anunță majordomul cu o voce extrem de puternică.

Când nu îl aminti pe duce, Poppy se uită în spatele ei, dar Fletch dispăruse.

El se îndreptase spre altă parte a casei Beaumont fără măcar a aștepta să fie anunțat. Ori să o informeze despre intențiile lui.

Ea simți cum zâmbetul îi devine rigid, așa că își ridică fustele și păși cu grijă pe cele trei trepte până în sala de bal. Panierele rochiei făceau dificilă trecerea prin cadrul ușilor sau coborârea pe scări, dar în dimineața aceea camerista ei franțuzoaică se întrecuse pe sine. Pe capul lui Poppy se înălța o veritabilă cascadă de bucle mari și mici și de funde, totul drapat cu șiraguri de perle sub formă de pară.

Mersul era o provocare, iar scările erau de-a dreptul periculoase.

Nu că n-ar fi meritat. Ea era teribil de hotărâtă să ajungă la același grad de eleganță pe care o avea soțul ei. Fletch și costumele lui erau renumite în toată Londra, iar ea nu ar fi permis *niciodată* să se spună că ducesa lui îl făcea de râs. Nu voia să fie compătimită vreodată de cineva. Niciodată.

Desigur, Fletch nu scosese o vorbă în trăsură despre rochia ei, deși trebuie să-și fi dat seama că era nouă. Poate că se gândise că broderia (în nuanțe perlate și aurii) era prea formală pentru un eveniment matinal. Poppy trase adânc aer în piept. Dacă învățase ceva în patru ani de căsnicie, acest lucru era că nu puteai ghici niciodată la ce se gândea un bărbat.

Revizui ideea. Anumite gânduri masculine erau limpezi precum cristalul.

– Excelență, auzi ea o voce profundă aproape de urechea ei. Îmi permiteți să vă conduc spre cealaltă parte a sălii de bal, unde e mai puțină înghesuială? Ducesa de Beaumont se află acolo.

– Aș fi onorată, îi răspunse Poppy gazdei, făcând o reverență cu o suficientă îndoire a genunchiului ca să-i recunoască rangul, dar fără să-și dezechilibreze coafura.

Ducele de Beaumont era îmbrăcat într-o haină simplă din catifea verde cu manșete îndoite de un verde-deschis. Desigur, bărbații se îmbrăcau rareori așa de formal ca femeile. Ea își puse ușor mâna pe brațul lui și înaintară încet prin sala de bal, salutând din cap cunoștințele.

– N-am crezut că vă voi vedea în dimineața asta, zise Poppy înainte să-și dea seama că vorbise fără tact.

Ducele – un politician desăvârșit, cunoscut în același timp pentru disprețul său față de comportamentul scandalos, dar și pentru scandaloasa lui ducesă, Jemma – îi oferi un zâmbet întristat.

– Fără îndoială, petrecerea asta va fi scandalul săptămânii pentru că are loc sărbătorirea unui duel. Ca să fiu cinstit, în mod normal, probabil aș fi evitat această întrunire. Dar, cum propria ducesă a dat petrecerea, iar

asta chiar în casa mea, s-ar naște mai multe bârfe dacă nu aș participa.

Poppy simți un val de simpatie pentru bietul duce. El era unul dintre cei mai importanți bărbați din Camera Lorzilor, un bărbat ale cărui convingeri, elocvență și putere erau cunoscute în toată Anglia. Ultimul lucru de care avea nevoie în viața lui era un scandal. Și, deși o iubea foarte mult pe Jemma pentru zilele petrecute împreună la Paris, ea trebuia să recunoască faptul că bârfitorii o adorau pe ducesa de Beaumont pe bună dreptate – tot ce făcea Jemma părea să provoace senzație. Trebuia să fie dificil să fii căsătorit cu ea.

Aproape la fel de dificil era să fii căsătorită cu Fletch.

Ea încremeni preț de o secundă.

– Ați obosit, Excelență? întrebă Beaumont, oprindu-se și el. Ați prefera să vă așezați?

– Oh, nu, zise ea, alungând gândurile despre căsătorie. Abia aștept să o văd pe Jemma. N-am mai văzut-o de dinainte să mă căsătoresc, când locuiam amândouă la Paris. Trebuie să fie bucuroasă că fratele ei a câștigat duelul.

– Desigur, suntem cu toții ușurați că evenimentul nu s-a soldat cu o inutilă vărsare de sânge, zise Beaumont pe un ton egal, în vocea lui simțindu-se clar faptul că îi displăcea profund ideea de a sărbători incursiunea ilegală a cumnatului său în lumea duelurilor. Iat-o și pe ducesă! continuă Beaumont cu o plecăciune, după care plecă.

Jemma arăta chiar mai elegantă decât fusese cu patru ani în urmă la Paris. Deși purta și ea paniere laterale, fustele ei nu erau țepene ca ale lui Poppy, ci moi și curgătoare.

În vreme ce părul lui Poppy era răsucit în formă de cochilii rigide de melci, părul Jemmei era aranjat în bucle moi, pudrate așa de ușor, încât blondul auriu părea natural la lumină. Frumusețea ei se întărise, iar aerul senzual de care își amintea Poppy era chiar mai pronunțat.

– Jemma, exclamă Poppy, cât de frumos arăți!

Jemma se întoarse și scoase un mic strigăt de bun venit.

– Poppy! strigă ea, strângând-o în brațe.

Apoi se dădu înapoi, își miji ochii și se uită atentă la ea.

– Ce s-a întâmplat cu mica domnișoară pe care o știam așa de bine la Paris? Ești extraordinară! Ne umilești pe toți. Uită-te la noi – suntem trei ducese, iar tu ești singura care chiar arată a ducesă!

Poppy își dăduse deja seama că apreciase teribil de greșit cât de formală era petrecerea. Nu era de mirare că Fletch nu spusese nimic despre rochia ei. Poppy zâmbi în semn de scuze către doamna care stătea lângă Jemma.

– Îmi pare rău, dar nu cred...

– Nu ne-am cunoscut, zise ea, făcând o reverență. Jemma exagerează. Nu sunt ducesă. Numele meu e Lady Isidore Visconti.

Lady Isidore porta un costum superb din mătase de un roz pal. Dacă Jemma era perfecțiune netedă, Lady Isidore arăta ca o cireașă coaptă, seducătoare și delicioasă.

Inima lui Poppy se întristă chiar mai mult.

– Isidore, aceasta este ducesa de Fletcher. Isidore e aproape ducesă, zise Jemma, strângând-o pe Poppy de braț cu afecțiune. Doar așteaptă ca logodnicul ei, ducele, să se întoarcă din călătorie.

– Aș putea adăuga că aștept de zece ani, zise Isidore cu o strâmbătură din nas așa de amuzantă, încât Poppy începu să râdă. Mă bucur să te cunosc, Lady Fletcher, am auzit foarte multe despre întreprinderile dumitale caritabile, continuă ea.

– Cărora nu o să mă alătur, zise Jemma. Ar trebui să-ți spun asta de pe acum, draga mea, ca să nu te dezamăgesc. Nu sunt mai caritabilă acum decât eram când ne știam la Paris. De fapt, e foarte posibil să fiu chiar mai puțin generoasă acum.

– Cum ai putea să fii mai puțin generoasă? întrebă Isidore. Am locuit în Italia în ultimii trei ani, dar am vizitat-o de multe ori pe Jemma, îi explică ea lui Poppy. Nu cred că am văzut-o vreodată ostenindu-se să facă vreun gest caritabil.

– Am momentele mele, zise Jemma. Apoi adăugă: Consider că domeniul meu ar fi actele de caritate față de domni.

Privirea ei era așa de vicleană, încât Poppy izbucni în râs.

– E așa de straniu să te văd măritată, draga mea! zise Jemma. N-o să-ți vină să crezi privind-o acum, Isidore, dar Poppy era cea mai dulce păpușă pe care am văzut-o vreodată. Se plimba la curtea franceză cu ochii ei rotunzi ca... niște prune.

– În timp ce toată lumea râdea de mine, îi spuse Poppy lui Isidore, deschizându-și evantaiul. Să se spună despre mine că eram naivă era o subapreciere a adevărului. Eram într-o uluială permanentă.

– Nu râdeau niciodată! exclamă Jemma loială. Erau prea geloși ca să râdă. Vezi tu, îi spuse ea lui Isidore, Poppy a apărut la Paris cu mama ei, iar într-o săptămână – ba nu, într-o oră! – l-a cucerit pe cel mai dorit burlac din oraș, ducele de Fletcher!

– L-am văzut, zise Isidore și îi zâmbi lui Poppy. În Italia spunem despre un asemenea bărbat că e *bellissimo*.

Poppy zâmbi încordată.

Exista o limită când venea vorba de complimentarea unei femei pentru frumusețea soțului ei. Pe Poppy întotdeauna o făcea să se simtă ca o harpie oribilă care reușise un miracol.

– Poppy l-a sedus pe Fletch chiar la curtea pariziană. Cred că ducesa de Guise încă nu te-a iertat. Încă bombăne.

– Mai întâi te-ai îndrăgostit? întrebă Isidore. Mi-ar plăcea să fac și eu asta, dar nu pare să se întâmple. Poate că m-aș fi putut îndrăgosti de soțul tău. Deși, adăugă ea, nu aș vrea să crezi că m-aș uita *acum* după el.

Jemma interveni:

– Nu fi caraghioasă, Isidore! Poppy îl are pe Fletch la picioarele ei. Nu e genul care să se simtă amenințată de farmecele tale. Vezi tu, zise ea și se întoarse spre Poppy, situația ușor jenantă a lui Isidore...

– De fapt, măritată legal, deși nu mi-am văzut soțul de când eram în leagăn, o întrerupse Isidore.

– Înseamnă că tinde să le agite pe doamnele măritate.

– Nici măcar nu pot să *vorbesc* cu un bărbat însurat, se plânse Isidore.

– Poți cu siguranță să vorbești cu al meu, se oferi Poppy.

– Iată! Ți-am spus eu, Isidore. Voi două ar trebui să vă împrieteniți. Fletch e îndrăgostit până peste cap, iar Poppy nici măcar n-ar clipi dacă ai flirta cu el, zise Jemma, întorcându-se spre Poppy.

– Deși ea are tendința deranjantă de a face bărbații să se îndrăgostească de ea, te asigur că nu face decât să discute cu ei.

– Îți promit că nu voi flirta cu ducele tău, zise Isidore, oferindu-i Jemmei un zâmbet orbitor. Dar vom fi prietene. Adevărul e că îl găsesc pe ducele de Fletcher aproape *troppo elegante* pentru mine. Sunt atrasă mai degrabă de bărbați mai duri.

– Știu ce vrei să spui, zise Poppy. Un pirat!

– Toată lumea iubește pirații, zise Jemma întristată. Câteodată mi se pare o cruzime că sunt măritată cu un politician.

– Nu există pirați în societatea engleză, observă Isidore. Chiar și așa, m-aș preda unui bărbat fără atitudine de pirat dacă m-ar adora pasional, așa cum te adoră soțul, Excelență.

– Te rog, spune-mi Poppy! Apoi adăugă, disperată să schimbe subiectul: Sunt sigură că soțul tău te va adora pasional.

– Dacă mă mai recunoaște, zise Isidore cu un mic sughiț de râs.

capitolul 2

The Morning Post *(continuare)*:

Nu putem comenta în privința veridicității acestei afirmații, dar nu putem să nu ne întrebăm dacă ducele de Beaumont va fi următorul care îl va provoca pe Villiers, având în vedere zvonul că ducesa, recent întoarsă de la Paris, plănuiește un intim joc de șah cu numitul duce...

- Ai nevoie de o amantă. Pentru Dumnezeu, omule, o să te usuci și te va împrăștia vântul! O să-ți apară și sâni dacă nu ești atent.

Fletch se strâmbă.

- Știi ceva, dacă o să-mi crească sâni, o să-ți dau voie să îi privești ca să vezi, în sfârșit, cum arată pieptul unei femei.

Frederick Augustus Gill, viitorul conte de Glasse, răspunse cu o înjurătură binevoitoare și apoi se sprijini din nou de perete, privind scena exuberantă și haotică din fața lor. Încăperea era plină de nobili care vorbeau aprins despre victoria contelui de Gryffyn în duelul cu ducele de Villiers.

- Cinci minute! îl auzi Fletch pe un bărbat cu fața roșie strigând altuia. Așa se face!

Gill se cutremură și luă o înghițitură mare din brandy.

- Ai văzut momentul în care Villiers a făcut acea fandare? Am crezut că Gryffyn o va mierli.

- Gryffyn l-a controlat pe Villiers de la bun început, zise Fletch. A trebuit doar să decidă momentul când să-l anihileze pe duce.

- Se zice că Villiers a pierdut destul de mult sânge până când a reușit chirurgul să se adune.

- Ar trebui să fie în regulă. A fost o tăietură la umăr.

- Gryffyn e un bărbat norocos, zise Gill cu un oftat ușor. Ar trebui să vezi felul în care se uită logodnica lui la el.

– Ce romantic! rosti Fletch ironic.

– Nu erai așa de tăios pe vremuri, zise prietenul lui, surprins de răspuns. Te porți de parcă ai avea un băț în fund. Pentru Dumnezeu, fă-ți rost de o amantă! Și ce dacă soția ta nu e interesată de tine în pat? Practic toți bărbații de aici au trăit asta. Ai putea să-i oferi unei englezoaice aristocrate obișnuite cincisprezece erecții și nici măcar nu s-ar înroși.

– Apropo de amanta pe care ar trebui să mi-o iau, zise Fletch cu plictiseală teribilă în glas. Nu aveam idee că ești așa de interesat de activitățile din dormitor.

Gill se îmbujoră, apoi rosti ceva ce nu putea fi repetat. Și plecă.

Fletch oftă și sorbi din nou din pahar. Era un prost. Trecuseră ani întregi. Avea nevoie de o amantă. Trebuia să admită că mariajul lui eșuase. Avea nevoie să...

Poppy pluti spre partea îndepărtată a camerei. Sânii ei se umflaseră din cauza corsajului mic și țeapăn al rochiei. El se întări instantaneu. Era ca un fel de tortură a lui Sisif să dorească pe cineva care nu îl dorea. Să fie căsătorit cu o asemenea persoană era ca și cum ar fi fost legat de o fântână fără să i se permită să bea niciodată.

Deși doar ideea de a se duce la ușa dormitorului ei îl înmuia instantaneu. Ea i-ar fi permis, desigur, să intre. Oh, mama ei o învățase bine în privința asta! Avea să sporovăiască și să zâmbească, dar el nu era prost. Putea să vadă resemnarea obosită din ochii ei. Ca să nu mai vorbească de felul în care și-ar fi dat jos cămașa de noapte și s-ar fi întins pe pat – singurul lui triumf era că ea nu mai insista să fie sub cuvertură – și i-ar fi suportat atențiile.

El bău din nou.

Suporta era cuvântul potrivit.

Indiferent ce făcea el, ea doar stătea întinsă acolo. La început, el își dedicase timpul sânilor ei, sperând că ea avea să înceapă brusc să gâfâie și să se zvârcolească

sub el, așa cum făcea Élise când abia apuca să o atingă. Élise îl condusese pe corpul ei de parcă învăța un sport nou.

– Acolo, zicea ea ușor și continua: Mai tare! Și apoi: *Oui!*

Pentru Dumnezeu, se săturase să se gândească la Élise!

Poppy, pe de altă parte, îl mângâiase ocazional pe cap. Îl săruta, ba chiar îi permitea uneori să pătrundă cu limba în gura ei, dar nu răspundea niciodată la nimic. La început, el crezuse că era doar lipsită de experiență.

Apoi, după ce mai trecuse câte un an, iar ea nu devenise deloc mai interesată, nu ridicase niciodată un deget, nu se îmbujorase niciodată – nemaivorbind de a striga „Da, da!“ –, gândirea lui se schimbase.

Acum era destul de sigur că nu avea să funcționeze niciodată cu Poppy. El încetase în urmă cu câteva luni să o mai viziteze în camera ei. Ea nu spusese nimic, el nu spusese nimic. Ea era ușurată în secret. La naiba, probabil că sărbătorea cu toate prietenele ei!

Și, cu toate astea, el încă o iubea.

Ceea ce era iadul. Ea pluti din noi pe lângă el, râzând. Toată lumea o iubea pe Poppy. Ce puteai să nu iubești la ea – ochii aceia dulci și felul în care stătea să asculte fiecare văicăreală stupidă pe care i-o povestea cineva? Ea nu îi spunea niciodată mamei sale jandarm să se ducă dracului, chiar și când femeia o plimba de colo-colo, așa de satisfăcută că avea o ducesă drept fiică încât o prezenta ca pe o maimuță dresată.

Poppy nu o refuza niciodată, nu spunea nici un cuvânt.

Pe scurt, era un înger.

Fir-ar să fie, îngerii erau tare plicticoși în pat!

Cu toate astea, în sinea lui se revolta la ideea de a plăti o femeie ca să se culce cu el. „Ia-ți o amantă!“ – acesta fusese sfatul lui Gill.

El ar fi plătit acea femeie ca să se arate interesată de el. Să o plătească pentru ca ea să gâfâie și să geamă.

Cu toate astea, existau alte femei din aristocrația engleză, femei interesate de sex și poate de el. Ducesa de Beaumont tocmai se întorsese de la Paris, iar toată lumea știa că Jemma și Beaumont nu se culcau niciodată împreună și n-o mai făcuseră de ani întregi. Mai mult, ea jucase un scandalos joc de șah cu ducele de Villiers – și toată lumea știa că Villiers câștiga două din trei, cu ducesa însăși drept premiu.

Ei bine, acum Villiers nu era în putere. Se spunea că pierduse mult sânge. Probabil avea să zacă în pat săptămâni întregi, dacă nu chiar o lună.

Fletch se dezlipi de perete și își ridică gulerul înalt al hainei. Ducesa aprecia eleganța masculină – Villiers era cel mai bine îmbrăcat bărbat din Londra. Dar Fletch își luase propriul costum franțuzesc și se gândi că asta îi oferea un mic avantaj.

Se îndreptă de spate și își puse jos paharul gol. Făcu câțiva pași înainte. Foarte puțini l-ar fi recunoscut pe tinerelul englez care se plimba pe Ponte Neuf doar cu patru ani în urmă.

Pe atunci avea un chip dulce, așa cum îi spusese Poppy, cu o gropiță în mijlocul bărbiei.

Acum...

Părul îi era strâns la spate într-o coadă netedă, care îi punea în valoare pomeții. Într-o criză de furie din pricina lui Poppy, își lăsase barbă, tunsă acum scurt ca să-i acopere acea gropiță care îi plăcea ei. Și mergea cu un pas controlat, de felină înfometată, ca un bărbat care nu mai avusese o partidă decentă de sex de ani întregi și intenționa să facă ceva în privința asta.

Uneori se gândea cât de ridicolă era toată treaba. În timp ce viața lui de bărbat căsătorit se redusese la o vizită pe lună, ba chiar mai puțin, el se transformase fără scrupule în genul de bărbat care atrăgea ochii tuturor femeilor.

Cu excepția celor ai soției lui, desigur.

Purta haine monocrome – nu genul de extravaganțe colorate, precum ducele de Villiers. Pentru Fletch, hainele nu erau dovada agresiunii, ci trădau atracția erotică. Pantalonii lui erau aproape cusuți pe el. Alunecau netezi precum mătasea – adesea erau chiar de mătase – peste coapsele lui musculoase formate după exerciții de călărie zilnice. Hainele îi erau croite ca să-i pună umerii în valoare, să-i prezinte frumos pieptul și erau decupate în jurul abdomenului său plat.

Singurul lucru ce rămăsese din ducele modest care sosise prima dată la Paris și se îndrăgostise de o englezoaică era obiceiul de a-și purta părul nepudrat. Încă ținea la asta, dar nu pentru că i-ar fi displăcut pudra, ci pentru că își dăduse seama că, atunci când își scotea panglica din păr, buclele ciufulite dădeau impresia că tocmai se ridicase dintr-un pat în care fusese foarte bine satisfăcut.

Pe scurt, Fletch știa perfect ce fațadă elaborată crease. Doar Gill știa că era o fațadă. Doar vechiul lui prieten, Gill, știa cât de șocate ar fi fost femeile care îl urmăreau cu privirea, visând la exerciții acrobatice în dormitor, dacă ar fi știut că el era practic virgin, așa cum se simțea uneori.

Poppy își juca rolul, trebuia să-i lase asta. Ba chiar se îmbujora uneori în prezența lui. El nu avea idee cum ținea ea șarada în picioare și nu putea decât să se gândească la faptul că duplicitatea era a doua ei natură.

O putea vedea cu coada ochiului – spre dezgustul lui, el părea să știe mereu unde era soția lui –, dar nu se duse în direcția ei. În schimb, începu să pășească agresiv și deliberat în cealaltă direcție.

În acel moment, renunță.

Avea nevoie de o iubită.

Acum.

capitolul 3

The Morning Post *(continuare):*

Ducesa de Beaumont, recent întoarsă de la Paris, joacă un joc de șah intim cu Villiers, dar, după cum se zvonește, și cu soțul ei. Au existat anumite aluzii că aceste jocuri se desfășoară în dormitor – ba chiar direct în pat! Ziarul nostru nu poate să nu se întrebe care este efectul principiilor morale ale țării asupra mulțimii de femei libertine recent întoarse de la Paris...

– Ce se întâmplă cu petrecerea mea? întrebă ducesa de Beaumont. Nu există cântăreți dezbrăcați și garantez că nici eu nu mă voi dezbrăca de propriile haine. Deși, dacă nu ar fi o dimineață așa de rece, aș putea să iau asta în considerare doar ca să-l îngrozesc pe Beaumont, pentru că a binevoit să-i lase să participe pe toți amicii lui parlamentari.

– Ei bine, zise fratele ei Damon pe un ton sec, hai să spunem că este prima celebrare a unui duel ilegal la care am participat vreodată. Bănuiesc că mai sunt persoane care consideră asta de prost-gust.

Dacă exista un lucru de care Jemma putea fi foarte sigură, acesta era că ea nu dădea niciodată dovadă de prost-gust. De gust scandalos, da. Ocazional de gust vulgar, pentru că nu exista nimic mai delicios decât un pic de vulgaritate ocazională. Dar prost-gust? Niciodată!

– Te înșeli, declară ea. Oamenii care vor critica această festivitate vor fi doar cei pe care nu i-am invitat.

– Invitat? făcu Damon. Cum ai putut să inviți pe cineva? Am crezut că oamenii ăștia ne-au urmat acasă de la duel.

– Hai! zise Jemma luându-l pe fratele ei de braț. Să ne ducem în partea cealaltă a încăperii. Lady Chaussinand-Nogaret vine spre noi și nu suport felul în care

mă ceartă pentru că mă îmbrac într-o manieră exagerat de franțuzită.

– *Ea* îmi pare franțuzită, zise Damon cu o viziune ignorantă asupra modei.

Lady Chaussinand-Nogaret purta o rochie de un violet franțuzesc, dar care era tivită cu niște cute de satin albastru pe care nici o franțuzoaică nu le-ar fi tolerat, cu atât mai puțin asortate cu o pălărie decorată cu pene marabu.

Jemma îl conduse spre dreapta.

– Sigur, acești oameni nu ne-au urmat acasă de la duel, zise ea. Eu i-am invitat pe toți. L-am pus pe secretarul meu să stea treaz o jumătate de noapte ca să scrie cărțile de vizită, care au fost livrate cu o oră înainte de duel.

– Și ce scria pe cărțile acelea? întrebă Damon, izbucnind în râs.

Domnul Cachemire se opri în fața lui și îl felicită pentru petrecerea excelentă.

– I-ai observat peruca? zise Jemma după ce domnul Cachemire se îndepărtă, lăsând în urma lui o dâră de parfum și de pudră.

– Două livre de păr fals pe puțin, zise Damon. Dar, serios acum, ce naiba ai scris pe invitațiile alea?

– Am invitat pe toată lumea la o festivitate în cinstea succesului tău, răspunse Jemma, bătându-l cu evantaiul pe braț. Vezi cât devotament fratern îți arăt? Ți-am sărbătorit victoria înainte să ajungi la locul duelului.

– Uite-l pe Beaumont! zise Damon. Trebuie să-mi amintesc să-i mulțumesc că a venit la duel. Deși poate că ar trebui să-i cer scuze că am lansat provocarea. Știu cât de critic e în privința ilegalităților.

Jemma îl descoperi pe soțul ei într-un grup mare de bărbați și apoi o observă pe domnișoara Charlotte Tatlock în mijloc, mâinile ei subțiri zburând prin aer în timp ce ea spunea ceva. Trebuie să fi făcut o remarcă

frapantă, pentru că Lord Manning dădea aprobator din cap.

Tatlock sau Fetlock, se gândi Jemma în sinea ei. „Femeia arată ca un cal. Nu-mi pasă cât de inteligentă este."

Hotărând că nu exista nimic mai pretențios ca o femeie care susținea că iubea politica – sau pe politicieni –, ea se îndreptă în cealaltă direcție, trăgându-l pe Damon după ea.

– De ce te încrunți? se interesă el.

– De slăbiciunile soțului meu.

Damon oftă.

– Nu există nimic mai rău decât detaliile intime dintr-o căsnicie. Te rog să nu-mi spui!

– Sunt doar completate de frații care încep să se dueleze, adăugă ea. Villiers o să fie bine, nu-i așa?

– Sigur că da, zise Damon. Am fost foarte atent. Lama a intrat exact acolo unde am plănuit și nu a atins osul. Adevărul e că petrecerea ta va provoca probabil mai mult scandal decât duelul în sine. Bietul Beaumont!

Toată dimineața, majordomul ducal, Smiley, deschisese ușile largi ale salonului și răcnise numele diferiților aristocrați. Dar la numele următor, atât Jemma, cât și Damon întoarseră brusc capul.

Smiley vorbi mult mai tare decât ar fi trebuit, iar cum în sala de bal se lăsase brusc liniștea, vocea lui bubui peste capetele celor adunați acolo.

– Excelența Sa, ducele de Villiers!

capitolul 4

The Morning Post (*continuare*):

Grupul de femei libertine recent întoarse de la Paris nu se limitează la ducesa de Beaumont, deși poate că ea are cea mai notorie reputație – se zvonește că prietenele ducesei cu același rang cu al ei ar fi la fel

de sălbatice și lipsite de principii. Pe scurt, ducese nesăbuite, neîmblânzite și fără dorința de a asculta cuvântul unui bărbat.

Fletch știa exact genul de femeie pe care își dorea să o găsească. Una care să fie interesată de plăcere, nu de iubire, care să nu vrea legături emoționale.

Una care chiar să-l atingă.

Gândul îi întări hotărârea. La naiba, își petrecuse destule nopți întins într-un pat gol, satisfăcându-se singur și gândindu-se ca un biet adolescent de 14 ani la corpul încântător al soției lui! Trebuia să treacă peste asta.

Avea nevoie de o partidă entuziastă de sex cu cineva. Cu oricine îl dorea. Întâlni privirea lui Lord Randulf și se corectă: cu orice *femeie* care îl dorea. Erotismul pe care îl emana, descoperise el, era atrăgător pentru toată lumea.

El îl văzu pe ducele de Beaumont într-un grup de politicieni într-o încăpere, fără îndoială purtând discuții plicticoase despre afaceri de stat, așa cum era obișnuit să o facă. Fletch încă nu-și ocupase locul în Camera Lorzilor. Era prea ocupat să-și rezolve frustrarea sexuală.

Și să tânjească după Poppy, își spuse în sinea lui cu o tresărire îngrețoșată de autodispreț.

Beaumont ridică privirea și îl întâmpină cu un zâmbet.

- Îl cunoști pe Lord Holland?

- Am fost un mare susținător al tatălui dumneavoastră în dezbateri, zise Holland. E o plăcere să vă cunosc. Draga dumneavoastră soție și soția mea, Excelență, sunt în Consiliul director al Spitalului „Regina Charlotte".

- Într-adevăr, murmură Fletch. Soția mea e remarcabil de dedicată cauzelor ei.

- La fel și a mea, zise Holland, făcându-i cu ochiul. Le ține ocupate, nu-i așa? Mi-aș dori să putem spune același lucru despre ducesa lui Beaumont, dar ea dansează după propria melodie.

Chipul lui Beaumont deveni brusc rigid.

– Activitățile Excelenței Sale poate că nu sunt la fel de cunoscute, dar sunt la fel de generoase. Nu cu mult timp în urmă, am găsit-o pe soția mea în compania unei tinere femei care aduna bani pentru pensionarii din Chelsea, bunăoară.

– Nu am vrut să sugerez altceva, zise Holland, dar era evident din tonul lui că pentru el ducesa de Beaumont era o povară.

Acesta era un lucru bun la Poppy, se gândi Fletch. Ea nu l-ar fi înșelat niciodată.

Holland se întoarse spre Fletch.

– Deși urăsc să spun asta de față cu Beaumont, pentru că el e de partea diavolului, ne-ar plăcea să vă vedem ocupând locul tatălui dumneavoastră în Camera Lorzilor. El era un vorbitor excelent, nu rata nimic.

– Un tată nu trebuie să-i transmită neapărat fiului locul în același partid, preciză Beaumont.

– Ah, dar cei deștepți o fac, zise Holland și îi zâmbi lui Fletch. Mă pot aștepta că vă veți ocupa locul alături de noi, Excelență?

– Desigur, zise Fletch.

El nu avea idee ce partid reprezentau nici unul, nici celălalt și în momentul acela nu dădea doi bani pe asta.

Prioritățile lui deveneau rapid foarte limpezi: el avea să se împerecheze – ca să folosească o expresie mai vulgară de la țară – și apoi avea să intre în Camera Lorzilor și să devină genul de bărbat care fusese tatăl său. Putea să-și dea seama mai târziu care era treaba cu politica.

– Mă scuzați, domnilor, zise el cu o plecăciune și se îndepărtă.

Două încăperi mai încolo, găsi exact ce căuta.

Lady Nevill.

Ea era un pic mai în vârstă decât el, cu exact acel gen de eleganță franțuzească pe care și-o amintea. Și auzise despre ea. Soțul ei fusese rănit într-un accident de trăsură. Cine putea să-i interzică plăcerea unei *aventuri?*

Înalta societate era așa de îngăduitoare încât nu i se refuza nici o invitație la nici un eveniment, deși toată lumea știa foarte bine că ea renunțase demult la reputația ei.

Era pasională, cu sâni mai mari decât Poppy, cu picioare mai lungi și un aer de flexibilitate a membrelor care sugera că și-ar fi aruncat picioarele pe după gâtul unui bărbat și l-ar fi călărit până la epuizare.

Doamna discuta cu Lord Kendrick, care probabil era suficient de bătrân ca să-i fie tată.

El se opri să privească și știu instantaneu că era conștientă de prezența lui. Putea vedea asta în felul în care își poziționase corpul, în toate felurile acelea dulci și invizibile pe care femeile le aveau când simțeau interesul unui bărbat. El era probabil unul dintre bărbații cu cel mai bun simț al observației când venea vorba de așa ceva, pentru că o tot studia pe Poppy ca să vadă semne ale dorinței, însă fără să descopere vreunul.

Era diferit cu Lady Nevill. Ea își întoarse capul și îi întâlni privirea. Fără subterfugii, prostii sau flirturi.

El nu zâmbi, dar își lăsă în schimb ochii să zâmbească.

Ea îi spuse ceva lui Lord Kendrick și se întoarse spre el. El făcu un pas sau doi și se înclină în fața ei.

– Ne cunoaștem? întrebă ea râzând ușor?

– Nu cred, răspunse el.

– E mult mai drăguț așa, zise ea. Uneori, abia dacă poți suporta conversația cu prieteni vechi, în vreme ce discuția cu prieteni noi poate fi irezistibilă.

Ochii ei aveau o nuanță stranie de auriu-închis. Era senzuală ca o pisică torcând în întuneric.

– Mă voi strădui foarte tare să fiu irezistibil, zise el, simțindu-se de parcă s-ar fi agățat de o conversație sofisticată.

El și Poppy nu purtau niciodată conversații încărcate cu *dublu înțeles*.

Ea îl bătu pe braț cu evantaiul.

– O femeie nu dorește nimic mai mult decât...

– Da? se aplecă el spre ea.

– Să fie dorită.

Vocea ei era răgușită și sugestivă. Poate că Poppy era neobișnuită în privința asta. Ea nu voia să fie dorită. Alungă acel gând. Poppy era soția lui. Lady Nevill era...

– Cum alege femeia în chestiune dintre toți cei care o doresc? Pentru că trebuie să fie numeroși cât o legiune.

– Precum porcii nebuni din Biblie?

Ea își desfăcu evantaiul – ochii ei râdeau pe deasupra lui. Erau conturați delicat cu o linie senzuală de cărbune.

– Doamna îl va alege pe cel care aduce cel mai puțin a porc, te asigur.

– Iar dacă își ascund micile cozi îmbârligate? râse el drept răspuns.

– Doamnele nu sunt niciodată interesate de ceva *mic*, rosti ea încet.

Fletch ridică un colț al gurii ca o scurtă apreciere a glumei.

Era perfectă – interesată de corpul lui pentru plăcerea pe care i-o putea oferi.

– Am renunțat demult la pantalonii scurți ai copilăriei.

– Și totuși, ești așa de tânăr!

Ochii ei îi cercetară corpul din cap până în picioare, oprindu-se în locuri unde Poppy nu se ostenea să se uite. Franțuzoaicele îi admiraseră dotările. Nu avea să o dezamăgească.

– Nu așa de tânăr, zise el aproape trist.

– Nimeni nu poate revendica tinerețea veșnică.

El văzu o umbră de regret în ochii ei, care o reflecta pe a lui.

– Cu toate astea, arăți la fel de frumoasă ca o femeie la 18 ani, zise el, ducându-i mâna la gură.

– Nu aș vrea să fiu așa, zise ea. Dacă aș avea doar 18 ani, aș fi tânără și proaspăt căsătorită. Ceea ce tu pari a fi.

– Căsătorit de patru ani, zise el. Crede-mă, asta nu intră la categoria *proaspăt căsătorit!*

– Trebuie să încetăm să ne mai spunem adevăruri chiar în clipa asta, zise ea cu ochii dansând. Nu există nimic mai deconcertant – sau obositor – ca o conversație încărcată de adevăruri.

Dar Fletch savura o conversație în care adevărul era dorință, iar cuvintele nu erau nimic.

– Cea mai obositoare conversație, zise el, este cea în care toate adevărurile rămân nerostite.

– Acum îmi dau seama că nu ești proaspăt căsătorit, zise ea oftând. Căsătoria este un subiect obositor, zise ea, bătându-l din nou cu evantaiul pe încheietură. Cum se pare că nu e nimeni prin preajmă ca să ne prezinte, domnule, poate că ar trebui să facem singuri onorurile.

Fletch fu cuprins dintr-odată de o încântare nerăbdătoare, generată de plăcerea de a fi în prezența unei femei care își dorea să îl atingă, care își folosea evantaiul ca o extensie a degetelor.

– Dar, cu siguranță, nu e nevoie... Pot să ghicesc cine ești. O zeiță?

– Să nu spui Venus, te rog! Pe respectiva doamnă o găsesc îngrozitor de obositoare și mult prea folosită.

– Nu gândeam în sens mitologic. Dar dacă ai fi...

– Elena din Troia?

– Sper că nu. Biata Elena! Tânărul Paris a furat-o direct din patul soțului ei mai în vârstă.

– N-am știut că era implicat și patul soțului ei, zise ea.

– Te asigur că era. Paris a sosit pe malurile... Unde naiba a fost asta?

– Grecia, zise ea chicotind.

Râsul ei era la secole distanță de chicotitul unei fete entuziasmate, era un chicotit sufocant, care îi încingea vintrele.

– Sunt destul de sigur că vorbim despre opera lui Homer despre Odiseu, nu-i așa? În care Paris a plecat din Troia și a ajuns în Grecia ca să fure regina.

– Nu s-a dus să o fure, obiectă Fletch. Îi fusese promisă, nu-i așa?

– Ah, bărbații! Ei întotdeauna cred că le este promisă o femeie sau alta.

– Suntem așa de pretențioși?

– Fără îndoială. Din experiența mea, știu că bărbații trăiesc într-o febră a așteptărilor cu privire la promisiunile despre care cred că le-au fost făcute.

– Dă-mi un exemplu, îi ceru el.

– Oh, că soțiile îi vor dori pentru totdeauna, că ei vor fi mereu dezirabili, că respirația lor va rămâne dulce chiar și fără periere.

– Dar femeile sunt la fel. Oh, promisiunile pe care bărbații le încalcă fără să fi știut că le-au făcut! Când tot timpul femeile își încalcă promisiunile...

– Acum trebuie să-mi spui, rosti ea, iar ochii îi dansară într-un mod absolut delicios, eu ce promisiuni ți-am încălcat?

– Nu ai încălcat încă nici una, zise el, permițând vocii să coboare mai jos, într-o intimitate mai profundă.

– O voi face? ridică ea dintr-o sprânceană delicată.

– Din păcate, oftă el. Un bărbat spune că iubește o femeie, iar ea crede că el o venerează. Cu toate astea, noi, bărbații, nu ne pricepem să îngenunchem. O facem fără prea mare convingere.

Ea clătină din cap cu tristețe.

– Cu toate astea, un bărbat se așteaptă ca o femeie să îngenuncheze în fața lui cu... cel mai mare entuziasm.

Fletch avu dintr-odată o imagine înviorătoare legată despre ce anume ar fi făcut ea îngenuncheată în fața lui. Zâmbetul care pândea în colțurile buzelor ei senzuale sugera că ei chiar putea să-i placă.

– Nu mi-ai ghicit încă numele, îl îndemnă ea.

– Știu că ești Lady Nevill, zise el. Dar nu știu cel mai important lucru dintre toate.

– Și anume?

– Numele tău mic, desigur, spuse el și îi luă mâna. Afli multe din numele intim al unei femei. Sper că nu ești o Mary... E așa de puritan!

Ea chicoti la vorbele lui, iar sunetul senzual alergă pe picioarele lui în jos.

– Nu sunt o Mary.

El trasă o linie pe încheietura ei. Avea o încheietură puternică, marcată de o linie albastră pală.

– Există destule nume englezești care evocă acel gen de englezoaică robustă, zise el. Mi-ar veni greu să te asociez cu un nume precum Lucy sau Margaret.

– Sigur nu arăt ca o englezoaică robustă?

El profită de invitația ei și o studie din cap până în picioare. Ochii ei aveau o formă păcătoasă, ridicați la colțuri și scoși în evidență cu cărbune. Buzele îi erau de un roșu senzual, aproape purpuriu. Corsajul îi era rigid, cu dantelă și foarte decoltat. Sânii îi erau mult mai mari decât ai lui Poppy și umflați deasupra corsajului, de parcă ar fi implorat atingerea unui bărbat.

– Nu, zise el încet, simțind dorința ca pe o durere palpabilă. Nu pari robustă, după părerea mea.

– O să-ți dau un indiciu, zise ea. Începe cu L.

– Lily, făcu el, ca floarea.

– Prea cuminte, zise ea cu ochii dansând din nou.

– Lettice.

Ea strâmbă din nas.

– Doar nu sunt o legumă de grădină.

– Îmi pare rău, zise el. Am avut o strămătușă pe nume Lettice și mi-a plăcut mereu. Laetitia?

Ea clătină din cap.

– Lorelei?

Un nume frumos, declară ea, dar nu al ei.

– Liliane?

În cele din urmă, ea cedă și îi spuse:

– Louise.

– Louise... El lăsă numele să îi alunece pe limbă. Foarte frumos.

Râsul ei din gât fu un răspuns suficient.

Fletch râse – râdeau amândoi.

Iar Poppy apăru dintr-odată cu Gill și Saint Albans lângă ea.

– Bună, zise ea.

Și ea nu zâmbea.

capitolul 5

The Morning Post *(continuare):*

Ce chin pentru noi când ducesele nesăbuite, neîmblânzite și fără dorința de a asculta cuvântul unui bărbat sunt educate pe continent și se întorc pe țărmurile noastre! Nu putem decât să sperăm că ducesele tinere și virtuoase, precum prea stimata ducesă de Fletcher, cunoscută în toată țara pentru activitățile ei caritabile, nu se vor trezi atrase în acest cerc al amazoanelor.

Jemma simți cum i se ia o greutate de pe umeri pe care nu-și dăduse seama că o purta. Fratele ei era bine. Dar prietenul ei, partenerul ei de șah... Villiers?

Ducele stătea în cadrul ușii aparent fără să-și dea seama că sute de perechi de ochi îl studiau. Părea un pic palid, dar altminteri era la fel de extravagant și de elegant ca întotdeauna.

Cuvântul *mantie* te ducea cu gândul la catifea neagră, dar Villiers purta una din mătase rozalie, tivită cu un volan rigid din tafta violet-închis. Volanul era și el tivit cu o broderie cu un model care aducea cu lucrătura din fier forjat; pe scurt, în toți anii ei la Paris, când frecventase curtea de la Versailles, nu văzuse vreodată un costum așa de deosebit. Părul lui negru, cu șuvițe albe era strâns la spate și legat cu o panglică de catifea, asortată perfect cu mantia.

- Mantia îi va proteja rana de la umăr, murmură Damon în timp ce își croiau amândoi drum spre ușă. Deștept bărbat!

- Nu există nimeni ca el, zise Jemma, dându-și seama că zâmbea ca o idioată.

Villiers pășea pe un drum foarte periculos, la granița dintre masculinitate și opusul acesteia și, cu toate astea, ca întotdeauna, hainele sale flamboaiante reușeau să-l facă să pară și mai masculin. Desigur, trăsăturile lui nu erau câtuși de puțin feminine – nu nasul acela mare și bărbia aspră. Și mai ales combinate cu cea mai laconică și plicticoasă expresie afișată de vreun aristocrat în Anglia.

Nu exista nici un bărbat în Anglia care ar fi purtat mantia aceea. De fapt, nu exista alt bărbat în Anglia care să fi îndrăznit să o poarte. Dar Villiers arăta ca un prinț - genul de prinț care avea un harem de dansatoare.

Jemma se întoarse ca să își treacă panierele rochiei printre două doamne care căscau gura și se opri într-o reverență adâncă dinaintea lui Villiers.

- Excelență, zise ea, e o onoare.

Villiers îi răspunse cu o plecăciune la fel de adâncă.

- Ziua în care aș lipsi de la o petrecere a ducesei de Beaumont va fi ziua în care voi fi măsurat pentru un coșciug. Și, făcu el spre Damon, deși fratele tău s-a străduit foarte tare să-mi ia măsură pentru acel pat prea puțin confortabil, găsesc că am supraviețuit ca să lupt și în altă zi.

Plecăciunea lui Damon ar fi onorat un împărat.

- Dar niciodată din nou cu mine, Excelență.

- Sper că nu, într-adevăr, zise Villiers, înaintând și oferindu-i unul dintre zâmbetele lui dulci, deși rare. Găsesc înfrângerea inconfortabilă și nu vreau să repet evenimentul, Gryffyn. Îți dai seama că am pierdut și în fața fratelui, și a surorii în decurs de doar două zile?

Jemma zâmbi.

– Dacă vă referiți la partida de șah dintre noi, Excelență, ați pierdut doar primul joc al partidei.

Villiers se uită în jur la oaspeții tăcuți, care se dăduseră într-o parte, pretinzând fără succes că nu urmăreau fiecare cuvânt al discuției lor.

Zâmbetul care îi juca pe buze era drăcesc.

– Am crezut că am putea începe astăzi a doua partidă, Excelență. La urma urmei, așa cum am aflat – făcu el și se uită din nou în jur –, câțiva oameni nesăbuiți au pariat chiar și 1 000 de lire. Ar fi lipsit de milă din partea noastră să le amânăm curiozitatea în privința câștigătorului final.

În încăpere se auzi un murmur, de parcă o pală bruscă de vânt ar fi suflat printr-un câmp de grâu. În ultimele săptămâni, pariurile pe partida dintre ducesa de Beaumont și ducele de Villiers ajunseseră de-a dreptul o isterie. Villiers avea reputația de a fi cel mai bun jucător de șah din Anglia, iar faptul că Jemma îl învinsese în primul joc avea să ducă pariurile spre noi culmi. Ca să nu mai amintim de faptul că...

Ducele de Beaumont apăru lângă umărul Jemmei și făcu o plecăciune adâncă, de diplomat.

– Sunt încântat să te văd, îi spuse el lui Villiers, fără ca măcar vreo umbră din tonul lui să indice că era în relații reci cu Villiers și angajat într-un joc paralel de șah cu soția lui.

Ca să nu mai amintim de faptul că aproape toată Londra era de părere că Jemma însăși era premiul care avea să fie înmânat câștigătorului, fie că era soțul ei, fie Villiers.

Desigur, Jemma intenționa să câștige ambele partide.

– Mi-a părut rău să aflu că ai fost rănit în dimineața asta, zise Beaumont, purtându-se de parcă propriul cumnat nu ar fi avut nimic de-a face cu rana lui Villiers. N-ar trebui să te odihnești, Excelență?

– Ah, odihna, răspunse Villiers alene. E supraapreciată, mai ales când ai șansa de a juca un joc decent de șah.

Într-adevăr Beaumont, am sperat că ducesa ta va deschide o nouă etapă în partida noastră. Vezi tu, continuă el alene, urăsc foarte tare să pierd.

- Jucăm o singură mutare pe zi, îi spuse Jemma cu severitate prefăcută. Nu poți afla dacă ai câștigat sau ai pierdut judecând doar după mutarea de azi, Excelență.

- Mă voi strădui să te înspăimânt cu strălucirea mea, rosti Villiers, întrecându-ți inteligența ca să cedezi jocul.

- Tremur doar la gândul acesta! Dar sunt de acord cu soțul meu că ar trebui să te odihnești. Dacă vrei să mă însoțești în bibliotecă, putem începe acel joc.

- Aș fi onorat, zise Villiers.

Făcu o plecăciune spre Beaumont, iar Jemma observă cu o înțepătură de îngrijorare că părea ușor nesigur. Villiers nu fusese niciodată nesigur, chiar și cu tocuri înalte, roșii.

Ea îl luă de braț.

- Biblioteca? îi spuse el încet în timp ce înaintau prin mulțime.

Aristocrații care sporovăiau se dădură din calea lor, ca și cum ar fi fost regele și regina în drum spre tron.

- Am savurat mult mai mult aranjamentul intim al primei noastre partide.

Jemma îi aruncă o privire dezaprobatoare.

- Dacă insiști să începi jocul în timpul unei petreceri, trebuie să accepți un loc public. Cu siguranță nu te voi invita în dormitorul meu în mijlocul unui eveniment organizat de mine.

Villiers încuviință din cap spre Lord Sosney și se întoarse spre ea.

- Am înțeles ceva în timpul duelului cu fratele tău.

- Intenționezi să iei lecții de scrimă? întrebă ea cu o prefăcută inocență, zâmbind spre Lady Piddleton, ai cărei ochi se bulbucaseră de curiozitate. Da, Lady Piddleton, mergem să jucăm prima mutare din a doua partidă. Ai vrea să ni te alături?

Lady Rapsfellow sporovăi plină de entuziasm și păși în urma lor.

Villiers își aplecă fruntea spre ea.

– Ai auzit de povestea cu fluierașul care le cânta șobolanilor ca să-i ademenească în afara orașului?

– E totul doar o conspirație ca să-ți slăbească concentrarea, zise ea și apoi râse spre el. Dar, spune-mi, ce ai înțeles în timpul duelului?

– Cum nu sunt prost, mi-am dat repede seama că sunt la mila fratelui tău, zise Villiers. Asta mi-a oferit o stranie claritate. Cred că e o experiență similară cu a celor care se prăbușesc într-o cascadă și altele asemenea.

– Damon nu te-ar fi omorât niciodată, zise Jemma, încuviințând din cap spre două femei al căror nume nu-l cunoștea.

– Am presupus că bunul nume al logodnicei lui merita mai puțin decât viața unui duce rătăcit, dar nu știi niciodată, răspunse Villiers. În orice caz, aș vrea să pot spune că am avut o revelație care să mă trimită la mănăstire sau în alt loc al faptelor bune, dar nu s-a întâmplat, din păcate.

– Pot să înțeleg asta, zise Jemma. Am căzut o dată sub o trăsură la Paris și, din păcate, primele mele gânduri când m-am trezit au fost mai degrabă legate de starea pelerinei decât de starea sufletului meu.

Un lacheu luă poziție de drepți și ținu deschise ușile spre bibliotecă. Pășiră urmați de vreo patruzeci de oaspeți.

Villiers se așeză vizavi de Jemma la masa de șah cu o fluturare magnifică a mantiei sale.

Saint Albans se opri în spatele lui Villiers.

– Dacă îmi amintesc bine, la Parsloe ai început jocul cu un pion la C4, îi spuse el lui Villiers. Vrei să ataci în altă direcție?

– Nu, făcu Villiers și mută un pion fix în acel loc.

– Noutățile sunt riscante, zise Jemma, aruncându-i lui Saint Albans un zâmbet în timp ce făcea propria mutare.

-Asta e tot? zise Lady Rapsfellow pe un ton ușor strident. S-a terminat?

Saint Albans o luă de braț.

-Când un joc e jucat doar cu câte o mutare pe zi, e o afacere foarte lentă, milady.

-Dar nu trebuie să se gândească mai mult? insistă Lady Rapsfellow în timp ce Saint Albans o conduse spre ușă.

Jemma întâlni privirea lui Villiers și zări un zâmbet vag.

-Chiar am de gând să mă gândesc mai mult, îi spuse el. Nu te bucura încă de victorie!

-Eu nu-mi subestimez niciodată adversarii, îi spuse Jemma.

Cei care priveau se îndreptară spre ieșirea din bibliotecă la fel de repede precum intraseră.

-Ce ai înțeles în timpul duelului cu fratele meu, Excelență?

El aruncă o privire în biblioteca goală, privind-o pe sub pleoapele grele.

-Că am făcut o greșeală.

Jemma simți o ușoară dezamăgire.

-Doar una? Eu am făcut așa de multe!

-Atunci ai un avantaj față de mine. Eu fac puține.

-Dar judecând după estimarea ta, adăugă Jemma.

-Exact. Dar, când fac greșeli, o fac într-o manieră măreață, zise Villiers. Am făcut o greșeală cu Benjamin, ducele de Berrow.

Jemma ridică din sprâncene, dar el anticipă întrebarea.

-Știu că ai aflat de sinuciderea lui Benjamin și de rolul meu în moartea lui. Am fost de acord să fim prieteni, dar s-ar putea ca prietenia mea să fie dăunătoare.

-Nu sunt de acord. E adevărat că Benjamin a ales să se sinucidă...

-După ce a pierdut o partidă de șah în fața mea.

-Asta nu îți umbrește prietenia. Benjamin a fost întotdeauna grăbit să ia decizii pe care ulterior le-a regretat.

– Adevărat, adevărat... El se uită în jos spre mâini, cu ochii umbriți de genele lungi. Apoi își ridică privirea brusc, iar ea simți că se îmbujorează văzându-i expresia. Am decis să nu mai fac greșeli cu prietenii, zise el cu voce aspră.

– *Dacă* vei câștiga un joc împotriva mea, ai libertatea de a-mi indica erorile, zise ea. Eu sunt așa de competitivă încât mai degrabă te voi omorî pe tine decât pe mine.

– Cățea, zise el pe un ton lipsit de emoție.

Ea râse.

– Dar vezi ce prieteni buni putem să fim? Pasiunea mea pentru șah e egală cu a lui Benjamin, dar, când pierd o partidă, singurul lucru pe care mi-l doresc e să joc din nou.

– Iar șahul e singura ta pasiune?

Ea tăcu o clipă, înainte să se decidă să răspundă onest.

– Presupun că este. Îmi stimez foarte mult prietenii și îmi ador fratele. Dar inima mea e dăruită șahului. Am observat că aceia care sunt maeștri ai jocului rareori găsesc o pasiune profundă în altă parte.

– Pare că îți confirm teoria, deoarece nu am nici o familie pe care să o ador, deci interesul meu pentru sexul opus e pasager.

– La fel al meu, fu ea de acord. Este o greșeală gravă, care a dat naștere multor scandaluri.

– Cu toate astea, nu sunt la fel de grăbit să renunț la ideea de dragoste, la fel ca tine, replică Villiers. Ți-am spus că nu-i voi pune coarne vechiului meu prieten Beaumont.

Jemma încremeni. Ea îi oferise o *aventură*, într-un acces de furie față de soțul ei, iar Villiers refuzase.

– M-am răzgândit, zise el. În cele cinci minute cât am fost la mila sabiei fratelui tău, mi-am amintit că nu am iubit niciodată o femeie. Și asta e una dintre experiențele pe care mi-aș fi dorit tare mult să le fi avut cu mulți ani în urmă. Nu pot explica de ce m-a ocolit până acum.

Buzele Jemmei se încordară.

– Cu siguranță nu îmi spui că mă iubești.

– Nu, zise el gânditor. Dar aș putea să o fac. Cred, de fapt, că tu ești singura femeie pe care am cunoscut-o și pe care aș putea să o iubesc. Iubirea este mereu o decizie. Deși iubesc șahul, simt dorința de a iubi și altceva. Poate că noi doi, Jemma, am putea găsi iubirea împreună.

– Asta doar dacă suntem incapabili de dragoste adevărată.

– Crezi asta despre tine? Am iubit, deși nu într-o manieră sexuală.

– Benjamin? întrebă ea.

– Într-adevăr. Și... El ridică privirea, iar ea simți șocul pe șira spinării. Și Elijah, continuă el. Soțul tău.

– Tu și Beaumont ați fost prieteni în copilărie, zise ea. Nu?

– El era neprețuit, chiar și atunci.

– Soțul *meu?*

– Avea multe planuri, voia să schimbe lumea, să schimbe localitatea. Vorbea întruna doar despre asta.

– Are în continuare multe planuri, zise Jemma emoționată. Cred că e de părere că în Camera Lorzilor nimic nu poate funcționa fără el.

– Așa a fost mereu, zise Villiers. Ca să fiu cinstit, s-ar putea să aibă dreptate. El nu e doar inteligent, ci și invulnerabil în fața corupției, ceea ce e o calitate rară la un politician.

– Ce s-a întâmplat cu prietenia voastră?

Pe buzele lui apăru un zâmbet strâmb, ciudat.

– Ce se întâmplă mereu cu bărbații.

– O femeie.

– Numele ei era Bess. Aș vrea să pot vorbi ca un rapsod despre ea, dar adevărul e că abia dacă îmi mai amintesc chipul ei. Deși am iubit-o tare mult – sau măcar așa am crezut.

– La fel și Beaumont? râse Jemma un pic. Îmi și imaginez cum v-ați luptat pentru atențiile lui Bess. După nume, judec că nu era o tânără potrivită ca soție.

– Am o verișoară pe nume Bess, zise Villiers, ridicându-se și oferindu-i brațul. Dar, desigur, ai dreptate, Bess avea poziția foarte merituoasă de a umple halbele de bere în sat.

– Acolo unde voi doi stăteați seară de seară, oftând la vederea ochilor ei albaștri?

– Nu, eu stăteam singur. Trebuie să înțelegi că nasul ăsta al meu era chiar mai mare când eram tânăr.

– Dar tu ai câștigat-o pe Bess, zise Jemma, fiind destul de sigură că știa cât de atrăgător trebuie să fi fost tânărul Villiers.

Ea nu ar fi rezistat nici o clipă în fața acelor ochi mai puțin cinici și mai dornici, în fața buzei de jos, a părului...

– Așa este. Până când Beaumont a decis că o vrea el.

– Asta sună nedrept și atipic pentru el.

– Ah, erau multe dedesubturi, așa cum se întâmplă adesea, zise Villiers, oftând în timp ce deschidea ușa bibliotecii. Tot ce vreau să spun, Jemma, continuă el și rosti numele ei ca o dezmierdare, este că am greșit când ți-am refuzat generozitatea.

Jemma nu știa ce să spună.

El se întoarse și făcu brusc o plecăciune adâncă.

– Sunt sincer și te avertizez, Excelență. Mă voi strădui foarte mult să te seduc.

Iar apoi se întoarse cu un foșnet al mantiei sale roz, magnifice și se îndepărtă.

Jemma rămase ca o toantă pe coridor, privindu-l cum se îndepărtează.

capitolul 6

Morning Post, *continuare:*

Dacă cercul amazoanelor s-ar deschide ca să le primească pe tinerele noastre nimfe nemăritate, copile caste și virtuoase ale aristocrației noastre, nici n-am vrea

să știm ce s-ar întâmpla. Tinerele domnișoare sunt vulnerabile – da, vulnerabile – în fața ispitei de a păcătui, a ispitei dulci de a păcătui!

Toate rânjetele dispărură, fiind înlocuite de zâmbete politicoase și de plecăciuni adânci.

- Excelență, zise Saint Albans, un individ cu limba ascuțită și cu o lamentabilă fascinație pentru bârfă, care se întâmpla să o aibă la braț pe soția lui Fletch.

- Lady Nevill, servitorul dumitale, făcu Gill.

Fletch se mulțumi să facă o plecăciune. Ar fi trebuit să o prezinte pe Poppy lui Lady Nevill. Ar fi trebuit, dar el doar stătu acolo. Poppy era plină de panglici și decorată ca o cutie de dulciuri franțuzești, iar părul îi era coafat cu grijă într-un turn de funde și bucle. Nu era machiată, nici rujată.

Și atunci se întâmplă cel mai rău lucru posibil.

- Vai, draga mea, zise Lady Nevill, cum te simți în dimineața asta?

Poppy îi zâmbi cu gropițe.

- Foarte bine, mulțumesc, Louise. Am crezut că voi fi epuizată după cât am cusut ieri, dar mă simt bine.

- Cusut? rosti Fletch sec.

- Acolo am fost ieri-dimineață, zise Poppy către el. Cercul de cusut de la Spitalul „Regina Charlotte". Eu și Louise am tot cusut și am băut cești de ceai ore întregi.

- Ar trebui să știi mai bine pe unde e soția ta, Fletch, zise Saint Albans, încercând în mod evident să transforme situația aceea jenantă într-o glumă.

- Eu nu știu niciodată unde e, zise Fletch. Ar fi absolut obositor să îți urmărești soția ca pe o potârniche în sezonul de vânătoare. Găsesc că e mai ușor să adopt regula completei ignoranțe în privința planurilor ei.

- Întotdeauna te informez cu privire la planurile mele, zise Poppy pe un ton cam rigid.

- Trebuie să mă credeți tare înceată la minte, zise Lady Nevill și se uită la Fletch. Deduc că acest gentleman este

șarmantul tău soț, Poppy, despre care mi-ai povestit atât de multe.

– Oh, da, el este! răspunse Poppy. Îmi pare rău, am crezut că vă cunoașteți. Îmi permiți să ți-l prezint pe soțul meu, ducele de Fletcher? Fletch, aceasta este o foarte bună prietenă, Lady Nevill.

El făcu o plecăciune. Lady Nevill se lăsă într-o reverență joasă. Ochii ei erau complet diferiți acum. Era prietenă cu Poppy, fir-ar să fie!

– Excelență, e o plăcere să vă cunosc, zise ea. Acum, dragii mei, vă rog să mă scuzați, văd un prieten în cealaltă parte a încăperii pe care trebuie să-l salut. *Au revoir!*

Fletch făcu încă o plecăciune. Era ca și cum nu ar fi flirtat niciodată. De parcă el nu era decât alt bărbat. Și putuse să-și dea seama din felul delicios în care ea spusese *au revoir* că vorbea chiar și franceză.

La naiba!

După plecarea ei, se lăsă un moment de tăcere.

– Râdeați așa de tare! zise Poppy și se uită în jur. Ai putea să ne spui gluma?

– Nu ai înțelege, zise el.

Furia începea să îi ardă gâtlejul. Furie pe ea, furie pe viață...

Ea zâmbi cu gropițe.

– Să înțeleg că vă spuneați glume deocheate? Sunt sigură că aș putea înțelege orice a amuzat-o pe Louise.

– Mă îndoiesc, zise Fletch.

Ceilalți bărbați rămaseră complet tăcuți. El știa că vocea îi era încărcată de dispreț și oarecum de dezgust. Nu se putea controla.

Ea clipi și apoi zâmbetul voios îi reapăru.

– Atunci îți voi oferi plăcerea de a mi le explica.

– Cred că glumești, făcu el. Există anumite lucruri pe care o lady ca tine nu le înțelege.

Ea se îndreptă de spate ca să pară mai înaltă.

– O lady ca mine? făcu ea.

– Tu știi despre ce vorbesc, Saint Albans, zise el, dar Saint Albans nu dori să-i întâlnească privirea. Bunătatea întruchipată practic transformându-se într-o sfântă chiar aici, în Londra.

– Fletch, zise Poppy. Te rog să nu-mi vorbești așa!

– De ce nu? făcu el și o privi pentru prima dată direct în față. Nu ne mai spunem nimic semnificativ de ceva vreme. De fapt, nu cred că am schimbat o vorbă interesantă de cel puțin un an.

Ea se albi la față.

– Nu e adevărat.

– Numește o propoziție interesantă, zise el pe un ton batjocoritor

Ea ridică bărbia.

– Ți-am spus săptămâna trecută că te iubesc. Având în vedere circumstanțele, a fost remarcabil de interesant.

Ea se întoarse pe călcâie și plecă.

– La naiba! zise Gill și, uitând că avea perucă, încercă să-și treacă mâna prin păr.

Peruca îi căzu cu un bufnet ușor pe jos. Arăta ca un iepure mort întins pe covor.

Fletch își încordă bărbia.

– M-am săturat de copilăriile ei. Nu mai suport comentariile ei vesele despre absolut orice. Dacă aș cădea mort pe stradă, probabil ar îngenunchea lângă mine ca să-mi șoptească vreo platitudine despre cât de mult îmi va plăcea în rai.

– Te iubește, nu că ai merita asta, zise Gill.

– Cui îi pasă dacă merit sau nu? Nu îi vreau iubirea, rosti Fletch. Mariajul nostru e o farsă, e o decepție. Și, având în vedere asta, aș vrea ca amândoi să știm exact care e situația, nu ca ea să pretindă că suntem un cuplu normal. Că am avea, continuă el pe un ton disprețuitor, vreo viață de budoar.

– Aproape nimeni nu are o viață intimă cu soția, zise Saint Albans, aparent regăsindu-și graiul după șocul

inițial. Dar asta nu înseamnă că trebuie să o împuști cu sânge-rece.

– Ea vede lumea în roz și auriu, zise Fletch plat. Chiar e de părere că suntem fericiți.

– Dar ea nu știe, zise Gill.

Fletch își încovoie umerii.

– Foarte bine.

capitolul 7

The Morning Post *(continuare)*:

Nimic nu poate fi mai periculos pentru moralitate decât un cerc de femei care își îndeplinesc dorințele, trăiesc o viață de plăceri și nu țin cont de avertizări. Acest ziar se teme pentru sufletul fiecărei ducese din Londra!

Poppy nu obișnuia să plângă înainte de a deveni ducesă. Din nefericire, faptul de a avea un soț o transformase într-o țâșnitoare. Plângea până când adormea. Plângea în cele mai ciudate momente, de exemplu, între întâlniri ale Societății caritabile pentru primirea prostituatelor pocăite și ale Consiliului Spitalului „Lady Charlotte". Acum alerga pe un coridor lung, ștergându-și lacrimile care i se rostogoleau pe bărbie.

Cum putuse el să facă asta? Cum putuse să spună așa ceva de față cu prietenii lui? Ea știa că ei nu vorbeau prea mult. Știa că ceva nu funcționa deloc bine.

Dar oricât se străduia, nu putea să facă lucrurile să meargă. Se trezea în fiecare dimineață decisă să îl facă pe Fletch să o iubească din nou, așa cum obișnuia înainte de căsătorie. Ea nu dădea dovadă nici de cea mai mică iritare când el se plimba ca un leu în cușcă. Niciodată nu-l irita spunându-i că nu puteau avea un copil dacă el venea la ea în pat doar o dată pe lună. Ea nu comenta niciodată când el își lăsa o barbă mică, ascuțită

și caraghioasă, deși știa prea bine că ei îi plăcea gropița lui din bărbie. În realitate, îi stătea foarte bine cu barbă.

Dar era la fel ca orice altceva din ultimii ani. Fletch se transformase într-un străin distins și incredibil de chipeș. Purta haine care o fermecau și o înspăimântau. Își purta barba tunsă foarte scurt. Angajase un valet francez și un bucătar francez și sporovăia cu amândoi în limba lor.

În copilărie, mama ei o pusese să studieze pianul ore întregi, spunând că acest talent era esențial pentru o căsnicie. Dar, dacă ea se oferea să îi cânte lui Fletch după cină, el afișa o expresie plictisită și chinuită, își încrucișa brațele la piept și stătea până când ea termina de cântat o piesă. Apoi se ridica, se înclina suficient de politicos și spunea noapte bună. Fără să o sărute.

Ea încetini, mergând la pas. Când încetase Fletch să o mai sărute? Doar gândul acela o făcea să sughițe cu lacrimi, dar după o vreme își găsi batista și încercă să se gândească la asta. Nu-și amintea. Ultimul sărut... Nu-și dăduse seama că fusese ultimul sărut.

Ultimul sărut pe care avea el să i-l dea!

Abia când își dădu seama că stătea cineva în fața ei, atingându-i obrazul, Poppy văzu că se sprijinea de perete și urla. Literalmente urla și suspina.

– Eu... eu... eu... zise ea și se uită cu ochii umflați. Oh, Dumnezeule! se văicări apoi și se prăbuși în brațele Jemmei. Sunt așa...

Jemma o sărută pe obraz.

– Șșșt! făcu ea și apoi se adresă cuiva peste umăr: Ai făcut exact ce trebuie, Isidore. Apoi Jemma o mai sărută o dată, de parcă ar fi fost un copil. Draga mea, Isidore m-a chemat de îndată ce și-a dat seama că ești tulburată. Acum hai să intrăm aici, apoi va veni și Isidore.

Poppy se lăsă condusă și așezată pe o canapea fără să spună vreun cuvânt, iar Lady Isidore Visconti se așeză vizavi.

Mama ei spunea că nu trebuia să povestească detalii din căsnicia ei, pentru că nu ar fi fost un gest loial față de Fletcher. Dar, de fiecare dată când Poppy îi spunea ceva despre căsnicia ei, mama îi zicea că ea ar trebui să-l ghideze pe Fletch spre un sentiment al responsabilității și al comportamentului corect.

– Te respectă? voia mama ei să știe.

Iar Poppy aproba din cap. Dar nu era absolut convinsă de adevărul acestui lucru, pentru că în ultima vreme în ochii lui Fletch descoperise ceva apropiat de dezgust. Dar alternativa era așa de oribilă, încât nu o putea suporta.

– Dacă te respectă, nu ai de ce să-ți faci griji, decreta mama ei. Să nu spui nimănui vreun cuvânt cu privire la dezamăgirile tale legate de Fletcher, iar el te va răsplăti cu aceeași favoare. Asta e natura căsniciei.

În ochii lui Poppy se adunară și mai multe lacrimi. Nu prea mai simțea că voia să respecte regulile căsniciei. Mai ales când Jemma se așeză lângă ea – cel puțin cât de aproape putea, având în vedere dimensiunea panierelor lui Poppy – și i se adresă:

– Acum, spune-mi ce Dumnezeu se petrece, Poppy!

– E Fletch, zise ea sughițând și acceptă batista Jemmei pentru că a ei era leoarcă de lacrimi. Căsnicia mea e... nu pot să spun!

În schimb, mai suspină o dată.

După o vreme, Jemma vorbi din nou.

– Căsniciile sunt ca niște câini de companie. Toată lumea se laudă că are unul bun, dar eu nu-i văd decât pe cei dedicați să zgârie lambriurile și să sară pe oameni. Rateuri, după părerea mea.

Poppy sughiță din nou.

– Îmi pare rău! exclamă ea și oftă. Întotdeauna sughit când sunt necăjită, iar mama spune că e un obicei absolut dezgustător, dar nu mă pot controla.

– Nu e la fel de rău cu a zgâria lambriurile cu ghearele, zise Jemma ca s-o liniștească. Dar ce se întâmplă

în căsnicia ta? Sau ce ar putea să se întâmple în căsnicia ta și nu s-a întâmplat deja într-a mea?

- Sunt sigură că asta e exact conversația care să mă facă bucuroasă că încă nu sunt măritată, zise Isidore în timp ce Poppy încerca să se oprească din plâns. Soțul tău a început să se fardeze?

- Nu!

- Am întrebat doar pentru că sunt sigură că vicontele de Saint Albans și-a pus un pic de fard pe obraji, iar el și Fletcher sunt prieteni buni, nu-i așa?

- Asta nu înseamnă că împart un borcănaș de fard, zise Jemma și o strânse din nou pe Poppy de mână. O să te simți mai bine, draga mea, după ce ne spui.

- Cred că e... dar Poppy nu putea să rostească asta. Enormitatea bănuielii ei era prea crudă ca să o contemple. A fost abominabil de nepoliticos cu mine în fața prietenilor lui, zise ea. A spus că... a spus clar că activitățile noastre în dormitor nu sunt deloc... ce își dorește el. Lacrimile i se adunară din nou. Dar, cum nu vine niciodată în dormitorul meu, nu văd ce aș putea face în privința asta.

- A spus asta *de față* cu prietenii lui? întrebă Jemma.

Vocea ei se ridică cu vreo două octave. Poppy se simți mai bine doar auzind-o.

- *Ticălosul!* șuieră Isidore.

- Exact, făcu Jemma. Ce lucru ticălos! Ce a zis mai exact, Poppy?

- Ei bine, m-am apropiat împreună cu...

Vocea i se frânse.

- Cu cine? întrebă Jemma.

- Cu vicontele de Saint Albans, admise Poppy fără să vrea asta. Și cu Gill... Și...

- El vorbea cu o femeie? ghici Isidore. Doar nu a spus asta în fața acelei femei!

- Nu, ea a plecat.

Apoi Poppy se opri.

– Înțeleg, zise Jemma, strângând-o din nou de mână. Aș spune că Fletch are o amantă.

La acest cuvânt, lacrimile începură să i se adune iarăși în gât.

– Eram îndrăgostiți, șopti ea. El era îndrăgostit de mine cu doar câțiva ani în urmă. Iar apoi totul a mers prost.

– Măcar a avut decența să aștepte un an, zise Jemma. Eu eram căsătorită de câteva săptămâni când am intrat în birourile lui Beaumont în Westminster și l-am găsit călărindu-și amanta pe birou.

Poppy scoase o exclamație de oroare, la fel și Isidore.

– Nu! strigă Poppy.

– Nu mi-ai spus asta niciodată, zise Isidore în același timp.

Jemma zâmbi ușor încordată.

– Nu e genul de informație pe care o oferi prietenilor.

– Cine era ea? întrebă Poppy.

– Numele ei e Sarah Cobbit, zise Jemma. Ceea ce e irelevant, pentru că deduc că el a scăpat de ea – sau orice fac ei cu femeile când termină cu ele.

– Măcar nu o cunoșteai, zise Poppy.

– Presupun că partea bună este că de noi nu pot scăpa, zise Isidore gânditoare.

– Da, se pricopsesc cu noi pe viață, rosti Poppy. Deși lui Fletch tare i-ar plăcea să scape de mine. Se uită la mine în felul *acela*. Vocea îi tremura, dar ea și-o controlă. Aș vrea să știu totuși ce am greșit? A fost ceva ce am spus? Sau am făcut? Iar acum mă urăște, chiar mă urăște!

– Și Beaumont a fost ticălos, zise Isidore.

– Problema e că eu încă îl iubesc, spuse Poppy. N-am ce face. De când mi-am dat seama cât de tare mă disprețuiește, am încercat să mi-l scot din inimă.

– Dumnezeule! zise Jemma. Să ți-l scoți din inimă? Ești o poetă.

Poppy sughiță puternic.

– Ești sigură că nu poți să o faci? continuă Jemma. Eu am ținut prostește la Beaumont în primele săptămâni ale căsniciei noastre, dar, după ce l-am descoperit împreună cu amanta și, trebuie să admit, după ce mi-a spus că o iubește pe acea femeie, nu mi-a fost foarte greu să mi-l scot din suflet. În momentul de față, el pare să flirteze nebunește cu domnișoara Charlotte Tatlock, iar eu găsesc asta doar ușor iritant.

– Serios? întrebă Poppy în continuare cu ochii în lacrimi. Am tot încercat anul ăsta, dar nu reușesc. Încă îl iubesc. Când e în încăpere, sunt mai fericită. Și dacă nu știu unde e... Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Presupun că se duce să petreacă alături de alte femei. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

– Cu ce femeie stătea de vorbă? întrebă Isidore.

– Lady Nevill, zise Poppy. Lou... Numele fu întrerupt de un sughiț puternic. Louise! Dar nu pot să cred că Louise... Și totuși, își zâmbeau în felul acela.

– Nu Louise! zise Jemma ferm. Nu spun că își respectă jurămintele de căsătorie, deși, cu bietul ei soț rănit, nimeni nu face mare tam-tam din asta. Dar Louise are codul ei de onoare și nu s-ar culca niciodată cu soțul tău.

Ea se întinse și trase de șnurul clopoțelului.

Un lacheu deschise pe dată ușa.

– Pot să vă ajut, Excelență? întrebă el, privind țintă peretele opus. Fowle m-a rugat să stau afară și să mă asigur că nu sunteți întrerupte.

– Ai putea să o rogi pe Lady Nevill să ni se alăture dacă mai e aici? întrebă Jemma. Și am vrea o tavă cu tot soiul de bunătăți consolatoare, cum ar fi turtă dulce și ciocolată caldă.

În momentul în care ușa se închise, Poppy vorbi grăbită.

– Nu poți să-i spui lui Louise despre bănuielile mele, Jemma. Ar fi îngrozită că am avut o părere așa de proastă despre ea.

– Ba nu, nu va fi, zise Jemma.

– Nici eu nu cred că va fi, interveni Isidore. Nu o cunosc așa de bine ca tine, pentru că nu fac parte din toate organizațiile caritabile în care sunteți voi implicate. Dar am avut mai multe conversații interesante. Îmi place de ea.

Cum Isidore era la fel de pedantă și înțepată cum sugera moștenirea ei italiană, asta era o laudă importantă.

– Doar că e așa de jenant! zise Poppy cu voce joasă.

Dar Louise intră exact în acel moment, se uită la Poppy și la ochii ei roșii și umflați și veni pe dată lângă ea. Se lăsă în genunchi lângă ea și îi apucă ambele mâini.

– A fost doar un flirt, draga mea. Nimic mai mult. Habar n-aveam că e soțul tău.

Poppy îi zâmbi, încercând să-și oblige colțurile gurii să se curbeze vesel în sus.

– Știam asta, Louise. Mă tem că... Fletch a fost cam necioplit cu mine după ce ai plecat, așa că am avut o scurtă criză de plâns.

Louise se legănă înainte și înapoi și se uită la Jemma. Sprâncenele Jemmei se ridicară într-o expresie întristată pe care Poppy o surprinse cu coada ochiului.

– Te rog, stai jos!

Louise se ridică și se uită spre Jemma și Isidore.

– Dragele mele, aș vrea să vă fac o reverență, dar sunt obișnuită ca Poppy să îmi spună ce să fac la întrunirile comitetului, zise ea și se așeză.

Poppy își împreună mâinile.

– Louise, soțul meu flirta cu tine.

– Aș vrea să pot spune că nu, zise Louise și își mușcă buzele. Ar suna mai bine dacă ți-aș spune că eu flirtam cu el? Dar numai pentru că habar n-aveam cine era! E teribil de chipeș. Ești o femeie norocoasă! zise cu

un zâmbet plin de admirație, iar Poppy aproape că se așteptă să aplaude.

– Isidore, zise Poppy, Fletch a flirtat vreodată cu tine?

Isidore păru surprinsă.

– Nu. Dar eu abia dacă l-am cunoscut. Poate data viitoare.

– Ești înspăimântătoare! îi spuse Louise.

– Jemma, Fletch a flirtat vreodată cu tine?

Poppy își ținu răsuflarea, pentru că știa cât de mult o admira Fletch pe Jemma.

– Niciodată, răspunse Jemma prompt. E foarte prietenos, dar niciodată nu dorește mai mult.

– El, continuă Poppy și înghiți în sec, dorea să te cunoască mai bine, nu-i așa, Louise?

Louise se îmbujoră.

– Doar pentru că eu nu știam cine e.

– Intenționa să îmi fie necredincios cu tine, zise Poppy plat. Căsnicia mea s-a terminat.

– Ai fi surprinsă să afli de cât de multe e nevoie ca să omori o căsnicie, interveni Jemma. A mea s-a terminat într-un fel cu ani în urmă. Cu toate astea, iată-mă aici, întoarsă de la Londra și plănuind să produc un moștenitor.

– Un moștenitor? făcu Isidore și ridică din sprâncene.

Asta ai vrea să faci înainte să termini partidele de șah cu ducele de Villiers și cu soțul tău? se interesă Louise.

– După aceea, răspunse Jemma. Ce voiam să spun, Poppy, este că mariajul tău nu s-a terminat. A intrat doar în altă etapă, continuă ea oftând.

– O să produci un moștenitor și dacă Villiers va câștiga partida de șah? întrebă Isidore, părând și mai curioasă.

– Sigur că da! răspunse Jemma. Asta nu înseamnă că Villiers va câștiga. Abia mă încălzesc pentru sarcina de a-l învinge răsunător. Dar eu și Beaumont nu ne-am mai

întâlnit în intimitate de zece ani. E ceva la care nu mă gândesc cu bucurie.

– Mariajul meu, așa cum am spus, s-a terminat, interveni Poppy. Toate rămaseră tăcute, așa că ea luă asta drept aprobare. Soțul meu nu mai e îndrăgostit de mine. Intenționează să seducă altă femeie și, deși nu va fi Louise aceea, probabil e deja în căutarea unei înlocuitoare.

– Oricât îmi displace să îmi distrug propria reputație, făcu Louise și se încruntă ușor, nu cred că va avea prea mult noroc. Asta doar dacă nu se uită la Lady Rutledge, desigur.

Poppy se cutremură ușor.

– Louise! o certă Jemma. Noi două avem mai multe cicatrici de luptă decât draga noastră Poppy. Trebuie să îi protejăm sentimentele.

– Soțul meu a spus oricui voia să asculte că mariajul nostru era de fațadă, zise Poppy. Cred că sentimentele mele ar trebui să se adapteze la acest adevăr.

Toate ridicară privirea ușurate când Fowle intră cu o tavă.

– Turtă dulce, Excelență, zise el meditativ. Ceai fierbinte, desigur, și ciocolată caldă. Prăjituri cu lămâie, deoarece bucătăreasa e de părere că sunt foarte consolatoare.

– E minunat! zise Jemma.

Poppy trase adânc aer în piept și acceptă o brioșă plină de unt.

– Va trebui să mă adaptez, asta e tot. Știți că e mai bine să știi adevărul complet? M-am simțit îngrozitor în acest ultim an, tot încercând să îndrept lucrurile.

– Nu e vina ta, draga mea, când bărbații o iau pe căi greșite, zise Jemma.

– Nu, e vina femeilor ca Louise, rosti Isidore, chicotind. Louise ridică dintr-o sprânceană.

– Tăcere, tinerico, altfel te pocnesc cu o prăjitură cu lămâie!

– Cine numește pe cine tinerică? întrebă Isidore indignată. Am 22 de ani, Louise Nevill, și tu nu poți avea mai mult de trei ani în plus față de mine.

– Cinci, zise Louise. Și adăugă: Dar mă țin extrem de bine.

Poppy își termină brioșa și lăsă conversația prietenelor ei să se reverse peste ea.

I se păruse așa de îngrozitor să se gândească la faptul că Fletch nu o mai iubea! De parcă nu ar mai fi avut la cine să apeleze și pe nimeni care să o iubească. Dar acum...

– Vă iubesc pe toate, zise ea și își trase nasul.

– Ai de gând să plângi din nou? întrebă Isidore. Pentru că și eu te iubesc, cel puțin atât cât cunosc din tine, dar nu dacă asta te face iar să plângi.

– Și eu te iubesc, draga mea, zise Jemma.

– Poate că ar trebui să plec, spuse Louise și își puse jos șervetul. Nu aș dori să fiu în plus și, te asigur, Poppy, că soțul tău va rămâne *terra incognita* în ce mă privește.

– Te rog, rămâi, zise Poppy. La urma urmei, acum, când îl părăsesc pe Fletch, trebuie să știu ce să fac în continuare.

Ea savură, într-adevăr, tăcerea și șocul care urmară după această declarație.

capitolul 8

Morning Post, *continuare:*

Dacă sufletul fiecărei ducese din Londra este expus riscului, haideți să nu neglijăm nici sufletele auguștilor lor parteneri, ducii. În vreme ce rubricile de scandal sunt pline de povești despre beții și infidelitate, mai există câteva rare exemple, precum ducele

de Beaumont, care par să își respecte înaltul rang. Cu toate astea, am fost informați din surse credibile că până și cel mai respectat dintre politicieni s-a arătat interesat în mod nepotrivit de o tânără lady, domnișoara T... Îi protejăm numele în speranța că aceste informații sunt doar niște aiureli.

– Obișnuiai să îmi spui Elijah în privat, o întrerupse el. Nu trebuie să-mi mai spui Beaumont, petrecerea s-a terminat.

Jemmei aproape că i se făcu milă de soțul ei, deși sentimentul era de neconceput.

Cu toate astea, el arăta destul de confuz – și prost, într-un fel foarte masculin.

– M-am întors la Londra pentru tine, Elijah.

Ea ezită. Cum să rostească ce era de nerostit?

– Pentru că inima ar putea să-mi cedeze, zise el și între sprâncenele lui își făcu apariția o cută.

– În plus, îmbătrânesc, zise ea, încercând să-l facă să zâmbească, Dumnezeu știe de ce. Ar fi bine să fac copilul ăla, altminteri s-ar putea să nu mai fiu capabilă.

– Nu prea cred.

Zâmbetul lui nu fu mai mult decât o curbare ușoară a buzelor.

– Nu există nici o dovadă clară că inima îți cedează, nu-i așa? întrebă ea.

– Doctorii nu găsesc nici una, dar am senzația că ei habar n-au cum ar trebui să arate o inimă care cedează.

Acum îi zâmbi cu o oarecare tristețe în privire.

– Ei nu știu, zise ea ferm. Ai fi putut leșina în ziua aceea în Camera Lorzilor pentru că ai băut prea mult la prânz.

Ea văzu adevărul din ochii lui.

– Tu nu bei niciodată în exces. Dumnezeule mare, Elijah, tu faci vreodată ceva greșit? Între ei se așternu o tăcere stranie. În afară de faptul că te-ai căsătorit cu mine, desigur, spuse ea cu demnitate.

- Nu mă gândeam la asta.

- Ei bine, zise Jemma, simțind o dorință stranie să alunge expresia întunecată din ochii lui, te vei bucura să afli că fratele meu își va scoate logodnica nepotrivită din țară. Reputația ta e salvată, continuă ea și se apleacă să-l bată pe deget.

Degetele lui păreau puternice. Cu siguranță, inima lui era la fel.

El ridică din umeri.

- Reputația mea pare să fie intactă. Tocmai am primit o misivă de la Pitt, care mă roagă să mă adresez Camerei Lorzilor pentru a-i pregăti pentru următoarele lui idei. Deși am auzit un comentariu înțepător din partea lui Holland la parter. Întrebarea mai stringentă pare să fie când vom începe următorul joc de șah. Mâine poate?

- E foarte amabil din partea ta să nu insiști că pe primul l-ai câștigat, zise ea.

- Nu văd nici un motiv pentru care să insist în privința asta, îi spuse el zâmbind. Intenționez, desigur, să îl câștig și pe următorul.

- Asta ar însemna că nu va urma al treilea, zise ea.

- Adevărat, și ce iritată va fi înalta societate! Toți abia așteaptă să audă despre al treilea joc. Legat la ochi în pat, așa era?

El o privea îndeaproape, așa că ea își ridică privirea și o întâlni pe a lui.

- Într-adevăr, acestea au fost condițiile partidei.

- Pari să-l fi învins pe Villiers în primul joc, zise el.

Rostise cuvintele alene, dar ea îl cunoștea destul de bine.

- Am început al doilea joc în dimineața asta.

- Un subiect care fascinează pe toată lumea, de la tinerele cameriste la înalții duci ai țării, zise Beaumont.

Trecu un moment, apoi Jemma își dădu seama ce spusese el.

- *Tu*, milord, ești unul dintre înalții duci ai țării.

El se ridică și se uită în jos spre ea. La un moment dat, apucase să-și dea peruca jos. Părul îi era tuns scurt și îi lăsa chipul descoperit, cu pomeții frumoși și ochii obosiți.

– N-aș vrea să crezi că nu găsesc rezultatul fascinant, zise el.

Și apoi făcu o plecăciune.

capitolul 9

The Morning Post *(continuare):*

Vom încheia relatarea noastră cu o admonestare adresată duceselor nechibzuite: faceți-vă plăcerile după voie, dar amintiți-vă că și ducii vor face același lucru! Iar când un duce rătăcește pe alte căi, ar putea rămâne pe ele permanent, în detrimentul bunăstării voastre!

Ora 9 seara, în aceeași zi

Fletch nu se întorsese de ore întregi acasă. Cina trecuse, dar Poppy nu își permise să se schimbe pentru noapte. În schimb, ședea dreaptă ca o săgeată, așa cum o învățase mereu mama ei, și se holba la perete. Singurul lucru bun al zilei fusese că mama ei refuza să se apropie de ducesa de Beaumont, așa că nu fusese la petrecere. Chiar dacă avea să audă de insulta lui Fletch în dimineața următoare, asta îi oferea lui Poppy un răgaz cu propriile gânduri.

Nu cu gândurile mamei ei.

Era o mare diferență. Cumva căpătase obiceiul de a o lăsa pe mama ei să comande. Era mai ușor să îi cânte în strună și să o țină fericită. Pentru că, atunci când era nefericită...

Poppy se cutremură ușor. Nu-i plăcuseră niciodată țipetele, încă de pe vremea când era mică. Nu era ca și cum mama ei nu ar fi iubit-o. O iubea. Chiar o iubea.

Uneori însă Poppy trebuia să-și amintească asta, pentru că a fi fiica lui Lady Flora era ca și cum ar fi fost un lucru ce îi aparținea lui Lady Flora. O posesiune.

Ea își amintea cum în copilărie ședea cu orele și pretindea că era o rogojină. Un scăunel pentru picioare. Pentru că, dacă putea să rămână mică și tăcută, mama ei uita că ea era acolo, iar atunci nu mai țipa, amintind despre oameni, locuri și lucruri care mergeau prost.

Amintirea o făcu pe Poppy să se simtă vinovată. Nu era ca și cum mama ei ar fi țipat la ea – cel puțin nu mereu. Doar că valurile de furie se învârteau în capul ei până când simțea că se afla în mijlocul unei mari furtuni. Dacă Lady Flora o observa, în general țipa. Existau așa de multe feluri în care Poppy putea să devină mai bună!

Se simțea obosită. Obosită de oameni care dezaprobau, oameni care erau imposibil de mulțumit, oameni care o făceau să se simtă nepotrivită. Proastă. Acesta era unicul gând limpede pe care îl avea în minte. Nu voia ca mama ei să țipe la ea. Și nu mai voia să vadă niciodată acea expresie întunecată, dezgustată de pe fața lui Fletcher, chiar dacă asta însemna că nu avea să-l mai vadă niciodată.

O lacrimă îi căzu pe mână, dar adevărul era limpede.

Chiar dacă nu avea să-l mai vadă niciodată.

Fletch sosi în sfârșit acasă în jurul orei 9 seara. Ea auzi agitația care îl însoțea mereu pe Fletch, lacheul care îi lua pălăria, lacheul care se ocupa de haina lui, de părul lui, de...

Se simți bine când își țuguie buzele.

El veni în camera ei de îndată ce Quince îl informă despre cererea ei, desigur.

Până în seara aceea, ea și Fletch fuseseră mereu foarte politicoși unul cu celălalt. El rămase în ușă o clipă, arătând ca un exemplar din *Journal de la Mode*. O făcea să se simtă tot mai tăcută, mai ales în ultimul an, în timp

ce el semăna tot mai mult cu visul unui valet, iar ea devenea tot mai incoerentă.

– Intră, te rog! zise ea. Trebuie să stăm de vorbă.

– Îmi pare rău pentru dimineața asta, zise el. El se opri în fața ei privind-o serios măcar o dată. Nu supărat. Nu ar fi trebuit să îți vorbesc așa de față cu prietenii mei.

– Aș fi preferat să îți exprimi părerea mai întâi în fața mea, nu a lor, zise Poppy. Dar am observat că Gill nu părea surprins, așa că deduc că ai discutat cu el despre mariajul nostru. Poate că ar trebui să îmi spui tot ce i-ai zis lui Gill.

– Gill e un prieten vechi, zise el, iar ochii îi deveniră deodată opaci. Bărbații își spun unul altuia lucruri în agitația momentului, lucruri pe care nu intenționau să le spună altfel. Gill a fost surprins și m-a certat serios după ce ai plecat.

– Să îi transmiți recunoștința mea, zise Poppy și își împreună mâinile. Conversația începea să devină ostilă. Ea simțea cum se strângea și se transforma într-un șoricel care fugea să se ascundă într-un colțișor al minții ei, unde nu striga nimeni la ea. Trase adânc aer în piept și își spuse să fie curajoasă. Te rog să iei loc, Fletch!

El se așeză.

– Aș vrea să știu ce crezi despre căsnicia noastră. Nu pentru că vreau să mă cert cu tine sau...

El se așeză și arăta așa de obosit, încât inima ei se strânse și aproape că sări în picioare să sune după ceai și o baie fierbinte. Dar își mușcă buza și se forță să rămână pe loc.

– Cred că stăm la fel de bine ca orice duce și ducesă din Anglia, zise și se uită la ea, țuguindu-și buzele într-o expresie tristă. Cu siguranță mai bine decât ducele și ducesa de Beaumont. M-am purtat ca un măgar, Poppy. Îmi pare rău.

Lui părea într-adevăr să-i pară rău, nu că ar fi contat foarte tare.

- Chiar și așa, zise ea, ce ți-ai dori să fie diferit, Fletch?
- Toți avem idei nebunești uneori.
- Nu înțeleg aceste idei. Mă simt de parcă aș tot încerca să fiu ceva ce îți dorești, dar nu știu ce îți dorești le fapt.
- Nu e nimic, zise el tăios. Ești perfectă așa cum ești, Poppy. Am fost un prost. Hai să nu mai vorbim despre asta!

Ea înghiți în sec.

- Nu ești mulțumit de intimitățile noastre maritale.

Tăcerea crescu ca o pâine uscată, ca putoarea unui ou stricat. Curajul părea o noțiune stupidă. Crezi că eu nu mi-am dat seama de nemulțumirea ta? întrebă Poppy. Din clipa în care ne-am îndrăgostit, ai vrut ca eu să fiu diferită. Și totuși eu sunt exact genul de soție pe care îl știu. Eu... nu știu cum să fiu altfel decât eu însămi.

El își încordă maxilarul. Ea văzu asta pe sub gene.

- Fără îndoială, ți-am adresat cereri nepotrivite.
- Cum ai vrea să fiu?

Maxilarul i se încordă și nu răspunse.

Ea își adună curajul și continuă pentru că trebuia spus totul. Nu mai suporta să poarte încă o conversație ca asta.

- Te întreb sincer, Fletch. Mă tot întreb cum te dezamăgesc și nu îmi dau seama. Ce fac greșit? Am încercat să fac tot ce îmi ceri, tac când cred că asta dorești, îmi modelez comportamentul după al tău.
- Nu m-ai dezamăgit.

Stomacul ei era așa de încordat încât simțea că putea vomita chiar acolo, stând în propriul dormitor. În schimb, își strânse pumnii sub un fald al rochiei, ca el să nu observe. Știa că fața îi era complet calmă.

- Ce așteptări ai? Sau poate că ar trebui să întreb ce ți-ai dori să fac?
- Mi-ai spus odată că doamnele sunt diferite de spălătorese, îți amintești asta?

Ea zâmbi slab.

– Am lucrat așa de mult în spitale în ultimii doi ani încât îți pot spune că femeile nu sunt chiar așa de diferite. Nu îmi amintesc când am zis asta. În ce context am spus-o?

– Nu voiai să te sărut altfel decât cu gura închisă.

Acum el avea din nou acea expresie furioasă.

– Dar ți-am permis să faci asta, zise ea, ascunzându-și toată teama în stomac și nepermițând glasului să-i tremure. De îndată ce ne-am căsătorit, am încercat foarte mult să nu te refuz în nici o privință, Fletch.

– Nu ar trebui să purtăm conversația asta.

– De ce nu?

– Pentru că tu te-ai străduit foarte tare, Poppy. Știu asta. Iar speranțele mele au fost naive.

– Dar ce te așteptai să fac?

El își înălță brusc capul la auzul tonului ei tăios.

– Pari întotdeauna dezamăgit. Ceri întruna, fără să spui ce vrei de fapt. Ce îți dorești?

– Aș fi vrut să...

– Ei bine?

Ea aproape că nu își recunoscu duritatea din glas.

– Să te simți și tu bine, zise el trist. Să te simți bine, să te bucuri de mine, mereu același lucru.

Ea își mușcă buza așa de tare, încât simți gustul straniu și metalic al sângelui.

– Dar eu mă simt bine.

El se ridică și se duse la fereastră.

– Am dat vina pe tine pentru ceva ce e dincolo de controlul tău și nu este drept deloc. Îmi pare rău.

Ea se uită la spatele lui și știu că mariajul ei se terminase cu adevărat. Nu putea să îi ofere ce își dorea el. Nu aveau să fie niciodată fericiți împreună, iar ea urma să-l dezamăgească mereu.

Nu mai putea suporta asta.

capitolul 10

Două zile mai târziu: 22 aprilie

Ducele de Villiers era întins în pat. Îl ardea foarte tare umărul în locul în care pătrunsese sabia, în ciuda compreselor reci.

- Coniacul face mai rău, la naiba! zise el printre dinții strânși.

Era îngrozitor să descopere cât de mult îi displăcea durerea. În momentul acesta, bunăoară, se prefăcea că stătea întins doar ca urmare a indicațiilor doctorului, dar în realitate nu era foarte sigur că se putea ridica. Probabil era din pricina pierderii de sânge.

- Coniacul ucide infecția, Excelență, îi spuse valetul.

De parcă ar fi fost un copil idiot.

- Nu spun că nu ar trebui făcut, spun doar că sporește... disconfortul.

Cu siguranță, bărbații nu sufereau de durere. Însă asta nu părea să fie o durere. Se simțea diferită, mai mare, ca un vătrai încins direct în burtă.

- Mai vreți apă de orz, Excelență? întrebă Finchley.

Villiers își miji ochii și îl privi pe valet care se mișca prin încăpere. Finchley era genul de valet care ar fi fost un duce mai bun decât el însuși. Villiers știa asta. Știa și Finchley. Villiers avea atitudine, aroganță și familia aristocrată. Finchley avea atitudine, aroganță, un mers ducal și o înclinație pentru peruci și tocuri, dar din păcate îi lipsea sângele aristocrat.

Finchley se întoarse, iar Villiers își dădu seama că uitase să răspundă. Lucrul straniu era că fața lui Finchley arăta exact ca aceea a bătrânei lui doici. De fapt, pentru o clipă, îi văzu chipul dezaprobator peste chipul lunguieț al lui Finchley. Privi fascinat cum nasurile lui Finchley și al dădacei părură să se unească.

- Excelență?

– Finchley, ai cumva rude în Northamptonshire? întrebă Villiers și își miji din nou ochii, încercând să reducă cele două nasuri ale lui Finchley la unul singur, ceea ce – destul de sigur – era numărul corect de nasuri pentru o față ca a lui Finchley.

– Nici una, Excelență. De ce întrebați?

– Ai foarte multe trăsături în comun cu doica mea din copilărie, mormăi Villiers, nevrând să admită că nu era vorba doar despre nasul lui Finchley.

Lui Finchley nu-i plăcea ideea de a împărți ceva cu o doică, Villiers vedea asta. Spatele lui deveni și mai drept, iar bărbia i se înălță și mai mult în aer. Pe scurt, arăta chiar și mai ducal, dacă se putea asta, ținând cont de faptul că încă avea două nasuri.

– Uitasem că nasul doicii avea negul ăla pe el, zise Villiers aproape visător. Dar tot am iubit-o, să știi. Poate de asta nu m-am însurat niciodată... Crezi că nu am făcut-o pentru că nu am găsit o femeie cu un neg pe nas, Finchley? Crezi că ăsta e motivul? Dacă tu ai fi o lady cu un neg pe nas, crezi că m-aș însura cu tine?

Finchley rămase cu gura căscată preț de o fracțiune de secundă.

– Excelență, cred că îl voi chema pe doctor.

– Aș îndepărta nasul ăla al tău, făcu Villiers cu ochii mijiți spre el. La urma urmei, aveai un nas foarte potrivit înainte. Un nas ducal, într-adevăr.

– Da, Excelență. Vă rog să mă scuzați acum, zise Finchley și se îndreptă spre ușă.

– Încă nu, zise Villiers. Finchley, aș vrea o oglindă.

– Excelență?

– O oglindă. Adu-mi o oglindă mică! Vreau să văd câte nasuri am.

Asta păru să-l pună pe Finchley în mișcare. El puse o oglindă mică de argint în mâna lui Villiers și ieși din cameră ca urmărit de lilieci din iad. De fapt, arăta cam ca un gargui, nu ca un liliac. Era din pricina celor două nasuri.

Preț de o clipă, Villiers aproape că se temu să se uite în oglindă. Oare îi crescuse și lui al doilea nas?

Nu. Acolo era doar... nasul lui mare și atât. Îl pipăi cu grijă. Nu era decât unul. Tot nu arăta ca un duce. Ducii aveau tenul palid și trăsături lungi și delicate, ca o rasă superioară de ogari de vânătoare. Sau erau remarcabil de frumoși, precum vechiul lui prieten Elijah. Dar el învățase în ultimii ani să nu se gândească la Elijah, cunoscut și ca ducele de Beaumont, așa că alungă pe dată acel gând.

Prin contrast cu el, Villiers arăta ca un hamal de la docuri. Părul lui era negru-tăciune, cu excepția câtorva șuvițe de un alb imaculat. Villiers își miji ochii, încercând să se concentreze asupra părului său. Probabil acum devenea complet alb. Umărul nu mai părea să îl ardă așa de tare. De fapt, simțea o senzație de plutire, ceea ce era o schimbare plăcută.

Măcar sprâncenele încă îi erau negre. O femeie îi spusese o dată că avea ochi ca de șarpe. Villiers închise un ochi și descoperi că aproape își putea da seama la ce se referise femeia. Ochiul deschis era negru ca noaptea. Foarte straniu, de fapt.

Avea un singur nas, dar tot era un specimen al naibii de urât.

Ușa se deschise brusc când nătângul doctor Banderspit se năpusti înăuntru, urmat de Finchley. Acesta își pierduse un nas și arăta complet normal. Banderspit, pe de altă parte, avea dintr-odată pene roșii care îi ieșeau din spatele capului. Arăta cât se poate de straniu.

- Excelență, zise Banderspit venind spre pat și punându-i lui Villiers mâna pe frunte într-un mod neplăcut, ați început să faceți febră. Va trebui să vă facem să sângerați.

- Prea târziu, zise Villiers râzând. Am sângerat deja. Am luptat într-un duel, nu-i așa? Și am pierdut. La naiba!

Se ridică în capul oaselor.

– Trebuie să plec la reședința Beaumont. E timpul pentru următoarea mutare!

Câteva secunde mai târziu, se lupta cu Finchley și Banderspit, care îl țineau în pat.

– Ce naiba credeți că faceți? urlă el. Luați-vă mâinile de pe mine!

– Excelență? întrebă Finchley cu voce tremurată în locul vorbei sale ducale tărăgănate. Vă simțiți din nou bine?

– Mereu mă simt bine, zise Villiers prompt. Nu e foarte plăcut, dar e singura variantă pe care o am.

Banderspit își șterse fruntea.

– Va trebui să o facem pe loc, îi spuse el lui Finchley.

– Ce să faceți?

– Să vă luăm sânge, Excelență, răspunse Banderspit.

– Pe naiba, zise Villiers și-și aminti dintr-odată că trebuia să meargă să joace șah cu ducesa. Trebuie să îmi fac mutarea. Trebuie să îmi joc piesa.

Dădu să se ridice, doar pentru ca Finchley să se arunce practic pe partea lui nerănită.

– Serios, făcu Villiers destul de rece. Întotdeauna am avut o afecțiune moderată pentru tine, Finchley. Dar trebuie să păstrezi niște limite. N-am nici o dorință să împart patul cu tine.

– Despre ce piese vorbește? îl întrebă Banderspit pe Finchley.

– Știi cu siguranță că Excelența Sa joacă o partidă de șah cu ducesa de Beaumont, zise Finchley.

– Așa e, interveni Villiers. Iar ea a câștigat prima partidă, fir-ar să fie!

Finchley îl ignoră.

– Excelența Sa e foarte dornic să continue jocul.

– O mișcare pe zi, zise Villiers. Dacă ajungem la al treilea joc, e în pat și legată la ochi. Cu siguranță înțelegi că trebuie să câștig jocul ăsta. Îi rânji doctorului rotofei. Măcar pentru a o lega la ochi pe ducesă.

Banderspit se uită îngrozit la Finchley.

- Ducesa de Beaumont? Vorbești despre soția ducelui de Beaumont?

- Doar nu despre ducesa văduvă, interveni Villiers. Începea să simtă o senzație foarte neplăcută de amețeală. Nu m-am culcat niciodată cu *ea* și nici n-am jucat șah. Deși cele două activități nu sunt așa de departe una de cealaltă pe cât s-ar crede.

- Văd asta, zise Banderspit și își închise gura cu pocnet. Nu sunt în măsură să comentez moralitatea sau imoralitatea jocurilor dumneavoastră, Excelență. Dar nu pot să nu spun că ducele de Beaumont este o persoană foarte respectată în Parlament, o persoană care lucrează zi și noapte ca să aducă o schimbare în guvernare și să ofere Angliei o guvernare care să fie respectată și fără corupție.

Villiers clipi spre el.

- Îmi plac penele alea care îți ies din spatele perucii, zise el. Am văzut femei făcând treaba asta cu perucile lor, dar nu am mai văzut asta la un bărbat.

Banderspit își atinse scurt peruca și apoi se îndreptă de spate.

- Adu-l pe asistentul meu! se răsti el la Finchley. Trebuie să începem imediat.

capitolul 11

30 aprilie, casa de la oraș a ducelui de Fletcher

- Te-am ascultat ani întregi, mamă, zise Poppy cu calm. Luce, te rog să ai grijă de periile mele smălțuite. Țin foarte mult la ele.

- Încetează să împachetezi în clipa asta! se răsti Lady Flora la camerista lui Poppy.

Luce încremeni.

Când poruncea Lady Flora, oamenii din jurul ei tindeau să se oprească brusc, de parcă ar fi auzit o poruncă cerească.

– *Noi* nu plecăm de lângă un soț ca într-o retragere umilitoare. Nu te-am crescut pentru asta!

– Știu asta, mamă, zise Poppy. M-ai crescut ca să fiu ducesă.

– O ducesă este soția unui duce, zise Lady Flora cu o logică îndoielnică.

– Așa am înțeles și eu.

– Sper că nu adopți un ton insolent.

Poppy se uită la ea. După ani întregi de experiență, știa că expresia ei părea deschisă și cercetătoare, personificarea inocenței.

– Sigur că nu, mamă.

– O soție nu își părăsește soțul. Nici măcar dacă e un nătâng teribil ca tatăl tău. Nu l-am părăsit niciodată.

Poppy dădu din cap ascultătoare. Din ce înțelesese ea, mama ei descoperise că mariajul nu i se potrivea cam la o oră după ceremonie și îi împărtășise întotdeauna cu generozitate învățăturile singurei ei fiice.

– Nu are rost să te căsătorești decât dacă o faci cu un duce, îi spusese ea în repetate rânduri lui Poppy când fiica ei era doar o copilă cu zulufi jucându-se în camera ei. Un duce, Poppy!

Așa cum se întâmpla adesea pentru Lady Flora, evenimentele se aranjau exact așa cum își dorea.

– Întotdeauna mi-am dorit să te căsătorești cu un duce, îi spuse ea acum. Și în sfârșit ai făcut așa cum ți-am cerut.

– Mamă, întotdeauna fac ce îmi ceri, zise Poppy și îi dădu lui Luce cartea de rugăciuni de pe noptieră.

– Nu în clipa asta. Te-ai gândit bine la decizia de a-ți părăsi soțul?

– Nu mă gândesc la nimic altceva de o săptămână.

– Întotdeauna ai fost o prostuță, zise mama ei fără emoție. Am crezut că erai prostuță când erai prea

îndrăgostită de Fletcher, dar voi considera că ești chiar mai proastă dacă îl părăsești. Rolul tău în viață e să fii ducesă. Nu te-am crescut ca să fii o rușine.

Asta era adevărat, se gândi Poppy. De fapt, rolul ei ca ducesă era să fie exact la fel cu acela de simplă fiică: să susțină, să încurajeze, să complimenteze, să fie un decor pentru Lady Flora, mama unei ducese.

- Ți-am spus să te oprești din împachetat! se răsti Lady Flora la Luce. Ești la fel de surdă pe cât ești de urâtă, fetițo?

Poppy se înălță cât putu de tare, ceea ce însemna că era un pic mai înaltă decât mama ei.

- Luce va continua să împacheteze, mamă, pentru că este servitoarea mea și am instruit-o să facă asta. O privi ferm pe mama ei în ochii albaștri de oțel. Iar Luce nu e urâtă.

- Cum îndrăznești să mă contrazici?

Ochii lui Lady Flora fuseseră comparați cu un cer blând de vară sau cu o panseluță delicată, dar, dacă admiratorii ei ar fi putut să îi vadă acum, bulbucați, probabil și-ar fi regândit sonetele.

Poppy aproape că tremură, așa că se întoarse să-și ia jurnalul și să i-l întindă lui Luce. Apoi trase adânc aer în piept.

- Uită-te la mine când vorbesc cu tine, țipă mama ei. Pentru Dumnezeu! Se întoarse spre Luce. Nu vrei să pleci din cameră în loc să pândești pe aici ca un câine nedresat?

Biata Luce își întoarse fața chinuită spre Poppy, care aprobă din cap. Camerista fugi, închizând ușa în urma ei cu o pocnitură care o făcu pe Poppy să tresară.

- Neinstruită, observă Lady Flora. Aș fi dat-o afară demult, dar se pricepe să coafeze. Are o expresie obraznică și e urâtă cu nasul ăla ca un cartof. Nu sunt de părere că trebuie să mințim clasele inferioare. Nu le face bine. Ar fi mai bine să înțeleagă care le e locul în viață.

– Plec din casa asta, declară Poppy. Îmi părăsesc soțul. Poți să accepți sau nu, mamă!

– Nu accept și nu voi accepta niciodată. Tu ești ducesă.

– Și voi fi în continuare ducesă. Doar că nu o să fiu o ducesă care să trăiască într-un mariaj de formă.

– Locul unei ducese este în casa de la oraș a soțului ei. Crezi că eu m-am gândit măcar să plec din casa tatălui tău? De ce aș fi făcut-o? Pentru că era un idiot? Bărbații sunt idioți. Nu era singurul nemulțumit. Pentru că nu ne plăceam unul pe celălalt? O femeie căreia nu ajunge să-i displacă soțul ei e o proastă. Cât timp crezi că l-am plăcut pe tatăl tău?

Poppy clătină din cap, dorindu-și din nou să și-l fi amintit pe tatăl ei. Dorindu-și ca el să fi rămas destul timp în viață cât să știe dacă îi plăcea de fiica lui – asta ar fi însemnat că măcar unul din părinți ar fi plăcut-o.

– Am crezut că era un prost înainte să mă mărit cu el, zise mama ei. A ajuns să-mi displacă după prima noapte petrecută împreună. Ți-am povestit despre asta, nu-i așa?

– Da, mamă.

– Bărbatul era un desfrânat dezgustător, zise Lady Flora. Dezgustător. Mirosea a vacă și se purta ca un taur. Dar nu te-am lăsat să ajungi la noaptea cu pricina nepregătită, așa cum am pățit eu, nu-i așa?

Cuvintele îi fură însoțite de un tremur ușor care avu același efect asupra lui Poppy pe care îl avea când mama ei începea să vorbească despre intimitățile dintre soți. Simți că i se face greață.

– Nu, mamă, zise ea.

– Întotdeauna ți-am spus ce era mai rău, te-am pregătit. Ți-am spus că bărbații sunt obositori, dar folositori. Te-am pregătit pentru obiceiurile lor revoltătoare în pat. Aș fi considerat că sunt o mamă ratată – da, ratată – dacă ți-aș fi permis să te căsătorești cu oricine mai prejos de un duce sau dacă ți-aș fi permis să te căsătorești fără să știi ce te așteaptă.

În timp ce Poppy privea, mama ei se zări în oglindă și se întoarse într-o parte ca să se vadă mai bine. Pentru că nu-și putea vedea întreaga coafură, își îndoi genunchii. Nici atunci nu reuși să o vadă pe toată, pentru că avea trei niveluri diferite, primul decorat cu funde albastre, al doilea cu șiraguri de perle și al treilea cu panglici din satin albastru. Arăta gata să fie prezentată la curte, deși era o vizită de dimineață la fiica ei.

Poppy se așeză, deși era o rușine să facă asta în prezența mamei. Dar, pe de altă parte, se gândi ea obosită, ducesele puteau ședea în fața unor simple lady.

De parcă mama ei i-ar fi ghicit gândurile, izbucni într-o tiradă furioasă împotriva propriilor părinți, care o lăsaseră să se căsătorească cu Lord Selby când ea ar fi putut să-l obțină pe cel mai important soț din țară și ar fi trebuit să aibă încredere doar în ea.

- Uită-te la mine! îi ceru ea. Uită-te la mine!

Poppy se uită.

- Nu te-am mințit niciodată și nici acum nu o voi face. Te-ai căsătorit cu un duce, dar eu sunt mult mai frumoasă decât ai fost tu vreodată, chiar și la această vârstă grotesc de avansată. Dacă ar exista un duce potrivit, aș putea să mă căsătoresc cu el acum. Desigur, dacă aș dori. Ea se îndreptă și își aranjă una dintre panglicile albastre. Vreau să spun, zise ea, că ești o proastă dacă te gândești măcar să-ți părăsești soțul. Ce vei obține? Nu vei fi liberă până ce nu moare – și nu dă semne că asta s-ar putea întâmpla.

Poppy se gândi că era absolut nepotrivit din partea mamei ei să pară așa de dezamăgită de sănătatea lui Fletch. Dar, pe de altă parte, propriul tată renunțase și murise la puțin timp după căsătorie, iar mama ei credea probabil că acesta era cursul firesc al lucrurilor.

- Nu vreau ca Fletch să moară, preciză ea.

- Atunci de ce să îl părăsești? Explică-mi asta, Perdita! Nu văd absolut nici un motiv ca voi doi să vă despărțiți. Ar trebui pur și simplu să-i permiți să-și vadă de ale lui,

iar tu să-ți vezi de... Ea făcu o pauză și pe chip îi apăru o expresie stranie. E o chestiune legată de sex?

Poppy avu cea mai ciudată senzație că mama ei fusese cuprinsă de un moment de empatie.

Chiar așa, femeia făcu o grimasă care ar fi putut fi considerată compasiune pe chipul altei femei și se așeză pe marginea patului.

– Știu că e dezgustător. Îmi amintesc, Perdita. Chiar îmi amintesc. O femeie nu poate uita durerea și umilința aceea.

– Nu a fost...

Dar mama ei își luase cu adevărat avânt acum.

– Mădularul lui umflat, așa de vinețiu și dezgustător în toate privințele, îmi făcea greață, să știi. Chiar am vomitat acolo în cameră. Asta nu l-a oprit. Deloc. Nu, a râs și a continuat. E greu de crezut acum, dar mi-a luat aproape trei luni să-mi adun forța de a-i interzice tatălui tău să mai vină în camera mea.

Poppy nu mai auzise asta până acum.

– I-ai interzis? Am crezut că ai spus că tata te vizita o dată pe săptămână.

– Oh, da, așa a fost, de îndată ce i-am permis din nou. La început însă nu m-a luat în serios, poți să-ți imaginezi?

Poppy clătină din cap. Era greu să-și închipuie pe oricine care nu o lua în serios pe mama ei.

– I-am vărsat o oală de noapte plină în cap, zise mama ei.

– Oh!

– Și eram la menstruație, zise mama ei cu satisfacție. Așa am plănuit.

Poppy simți că avea să i se facă rău.

– Vreau să spun că, odată ce i-am permis din nou să vină, el a fost foarte cuminte și a înțeles exact care era rolul lui în dormitor, zise mama ei. I-am permis să mă viziteze o dată pe săptămână până când te-am conceput pe tine. Apoi, pentru că pământurile lui nu erau legate

de familie și tu puteai să moștenești totul, i-am spus că nu mai voiam ca organul său masculin dezgustător să mă mai atingă vreodată.

Poppy își forță trăsăturile în ceva ce aducea cu un zâmbet.

- Înțeleg că soțul tău nu va fi la fel de ușor de îmblânzit cum a fost al meu, zise mama ei gânditoare.

- Eu...

- Nu m-am gândit destul la tine, copilă!

Poppy se opri chiar înainte să rămână cu gura căscată. Mama ei o bătu pe umăr.

- De câte ori își vizitează amanta?

Poppy clătină din cap.

- Nu cred că are amantă.

- Fără amantă! exclamă mama ei. Cu siguranță nu vrei să spui că ai fost obligată să îl servești în toți acești ani - câți au trecut? - de una singură!

- Suntem căsătoriți de patru ani. Dar nu e...

- Revoltător! aproape că scuipă mama ei. Ce comportament sordid pentru un duce! Sigur, trebuie să presupunem că încearcă să producă un urmaș. Dacă încearcă de atâta vreme fără succes, bărbatul sigur e incapabil.

Ea o bătu din nou pe umăr.

- Poate că eu sunt, spuse Poppy necăjită.

- Niciodată! ripostă mama ei. Tu ești din sânge sănătos și m-ai moștenit pe mine. Eu și tatăl tău am rezolvat problema într-un timp cât se poate de rezonabil. Dacă e nevoie, va trebui să alegi pe altcineva și să-i asiguri un moștenitor. E treaba unei femei, oricât de neplăcută ar fi. Când va veni vremea, îți voi alege un consort potrivit, la fel cum ți-am ales soțul.

- Nu l-ai ales tu pe Fletch, mamă, zise Poppy, ne-am ales unul pe celălalt.

- Aiurea, spuse mama ei scurt. Eu l-am ales din momentul în care a ajuns la Paris. A fost drăguț din partea voastră să jucați rolul îndrăgostiților așa de frumos, deși

îndrăznesc să spun că a complicat lucrurile pentru tine când adevărul sordid a ieșit la iveală.

Poppy înghiți cu greu.

– Care e adevărul sordid, mamă?

– Mariajul e o înțelegere, zise mama ei direct. Altminteri femeile nu i-ar suporta pe bărbați cu obiceiurile lor murdare. Dar prin căsătorie bărbatul cumpără o femeie, iar ea e de acord să îi poarte copiii. Pentru asta s-a plătit la unirea voastră: tu primești o treime din ducat, la urma urmei, pentru că ai semnat la căsătorie. Și de aceea este foarte dificil să îl părăsești. Ea o bătu pe Poppy din nou pe umăr. Nu te îngrijora, mă gândesc la asta! N-aș vrea să crezi că nu ai putea vorbi cu mama ta când nu mai ai nici o soluție.

– Nu e tocmai...

Dar, desigur, nu apucă să termine propoziția. Uneori, Poppy avea impresia că trecea chiar și o săptămână fără ca ea să poată termina o propoziție în prezența mamei ei.

– Nu mi-am dat seama ce ai îndurat în *patru ani* de... așa ceva, zise mama ei, privind în zare. Știu că ai fost pregătită pentru actul în sine, m-am asigurat de asta. Dar, chiar și așa, sufletul unei mame se încrâncenează la ideea că fiica ei trebuie să suporte ce probabil ai avut tu de suportat. Cred că ai dreptate. Ar trebui să pleci.

– Ar trebui?

– Pleacă! Eu îl voi obliga pe Fletcher să își găsească o amantă. Bărbații sunt la mila dorințelor. Nu își pot controla propriile vicii. E neobișnuit ca un bărbat să își păstreze interesul pentru o singură femeie timp de cinci ani, așa că sunt sigură că are nevoie doar de un pic de încurajare. Nu trebuie să îl urăști prea tare. Măcar se spală.

– Da, murmură Poppy.

– Mă voi muta în casa asta, zise mama ei. Curând o să-i bag mințile în cap și își va da seama că a greșit. Tu ești prea tânără și prea maleabilă, Poppy. Nu ai coloana vertebrală pe care am avut-o eu când i-am turnat tatălui

tău oala de noapte în cap. Pentru Dumnezeu, ai suferit ani întregi! Mă simt ca o mamă îngrozitoare pentru că nu ți-am intuit chinul.

Spre surprinderea ei, Poppy văzu că ochii albaștri ai mamei se umeziseră ușor.

– E în regulă, mamă, zise ea. Nu a fost așa...

– Eu țin la tine, spuse femeia. Știu că uneori mă găsești prea copleșitoare. Avem personalități diferite, iar eu nu sunt prea pricepută să ascund adevărul atunci când îl văd. Dar țin la tine, Perdita, întotdeauna am ținut.

– Știu asta, mamă, zise Poppy. Am știut mereu.

Mama ei își încordă maxilarul într-o expresie hotărâtă.

– O să-i arăt soțului tău cum trebuie să se poarte cu ducesa lui.

– Oh...

– Nu-ți face griji!

Mama ei ridică o mână, la fel cum un general putea opri o armată întreagă în mișcare.

– Nu voi fi la fel de directă cum îmi e firea. Voi folosi viclenia. Voi fi subtilă. Îl voi face pe bietul tânăr naiv să tragă propriile concluzii. Apoi, când voi aprecia că a înțeles bine care sunt drepturile și responsabilitățile lui, te vei întoarce și veți putea trăi în armonie.

– Dar dacă tu stai aici, mamă...

Mama ei se încruntă.

– Înțeleg ce vrei să spui. Unde te vei duce tu? Ar părea puțin ciudat dacă te-ai întoarce singură în casa mea.

Apoi, ca la un miracol, Poppy deschise gura și vorbi.

– Voi sta cu o prietenă dragă.

– Cine?

– Ducesa de Beaumont.

– Beaumont? zise Lady Flora. Târfa aia? De ce ai vrea să stai cu ea?

– Îmi place de ea.

– Dar nu ai putea să stai cu Lady Wartley? Ea e o prezență minunată în comitetul spitalului și știu că ea nutrește o afecțiune sinceră pentru tine.

– M-aș simți mai confortabil cu Jemma.

– N-ar fi trebuit niciodată să permit să o cunoști, zise mama ei. La Paris era în regulă, dar cine ar fi crezut că o femeie ușoară ca ea își va găsi drumul înapoi spre Anglia?

– E prietena mea, mamă. Aș vrea să nu mai fii...

– Eu spun lucrurilor pe nume, zise mama ei. Așa am făcut mereu. E o femeie ușoară și cu asta basta. Mi-e milă de soțul ei, Beaumont, cu siguranță. Pe de altă parte, e ducesă. Ai permisiunea mea să îi faci o vizită.

– Te rog să mă scuzi, mamă, zise Poppy ridicându-se și făcând o reverență care era doar o idee prea lipsită de respect, dar am o întâlnire. Comandă, te rog, ce gustări îți dorești!

– Știi, făcu mama ei gânditoare, că s-ar putea să fie distractiv? Întotdeauna am fost de părere că, dacă circumstanțele ar fi fost diferite, aș fi arătat bine pe scenă.

Poppy aproape că simți o înțepătură de simpatie pentru Fletch.

– Voi începe cu o criză de isterie. Am observat că bărbaților le displace isteria mai presus de orice. Asta îi va pune întreaga gospodărie în starea de spirit potrivită.

Poppy mai făcu o reverență. Mama ei îi luă chipul în palme. Spre îngrijorarea lui Poppy, femeia avea din nou ochii umezi.

– Am fost o mamă îngrozitoare, prea delăsătoare să te părăsesc atâția ani în casa asta, zise ea.

– Serios, eu...

– Șșșt, făcu Lady Flora și o sărută solemn pe frunte. Mama a preluat controlul acum. Când îți voi transmite să te întorci, soțul tău va fi un bărbat schimbat, îți promit! Te va implora să te întorci acasă și vei putea să stabilești termenii. Gândește-te la mine ca la oala de noapte cu care Fletcher urmează să facă cunoștință.

Când spuse asta, mama ei avu o sclipire de umor în ochi.

Poppy ajunse până la baza scărilor și apoi se sprijini de balustradă, cu o mână în dreptul inimii. Putea oare cu adevărat să-l lase pe Fletcher să primească orice pedeapsă punea mama ei la cale? Se gândi la comportamentul lui, la felul cum flirtase cu Louise și decise că putea.

O merita pe mama ei.

Problema era că, deși era prietenă cu Jemma, existau multe alte femei pe care le cunoștea bine și cu care servise în comitete, femei cu ambiții caritabile. Femei ale căror reputații erau curate în comparație cu a Jemmei.

Toată Londra știa că Jemma avusese aventuri în anii în care trăise la Paris, departe de soțul ei. Toată Londra urmărea partidele de șah pe care Jemma le juca cu soțul ei și cu ducele de Villiers. Jemma era o... femeie rea.

Și exact din acest motiv era persoana potrivită. Ea nu avea să o condamne. Și nici nu avea să o convingă să se întoarcă.

Iar mama ei nu avea să treacă niciodată pragul unei desfrânate ca Jemma, ducesă sau nu. Dacă Lady Flora avea impresia că bărbații erau niște proști, pe femeile care se încurcau de bunăvoie cu ei le considera mai mult decât proaste. Târfă, obișnuia ea să șuiere auzind chiar și cea mai mică bârfă despre o femeie. Îi permisese lui Poppy să fie prietenă cu Jemma cu ani în urmă la Paris doar pentru că disprețul ei se războia cu snobismul. La urma urmei, Jemma era ducesă.

Poppy dădu în cele din urmă drumul balustradei, simțind că palmele îi erau umede de transpirație. Se îndreptă de spate și îi ceru majordomului pelerina.

- Am încredere, Quince, că îi vei spune ducelui că îi las casa în grijă, zise ea apoi.

- Excelență? făcu Quince cu ochii cât cepele.

- Am decis să locuiesc în altă parte, zise ea și-și încheie pelerina sub bărbie. Era destul de frig pentru final

de aprilie. Mă îndoiesc că îl va deranja prea tare. Dacă are să-mi spună ceva, mă aștept să-l întâlnesc la balul dat de Lady Vessey săptămâna asta.

Majordomul închise gura brusc și făcu o plecăciune.

– Permiteți-mi să vă transmit regretele personalului, Excelență.

Poppy se simțea amețită de libertatea de a rosti ce gândea.

– Desigur, dar de ce? Va fi mult mai simplu fără o ducesă în reședință. Mă aștept ca ducele să fie plecat mai tot timpul, așa cum e și acum, și să nu aveți foarte mult de lucru. Quince părea teribil de șocat, așa că îl bătu pe braț. Ești amabil să îmi chemi o trăsură?

– Excelență, zise el înghițind în sec și făcu o plecăciune.

Poppy se așeză pe un scaun pe coridor și fredonă pentru sine. Coridorul era mare și auster și fu foarte fericită să își dea seama cât de mult îi displăcea. Era rece. Ducală.

Îi trecu prin minte că Jemma putea fi surprinsă de vizita ei, dar alungă gândul acela. Cel mai important era că se simțea fericită. Ușurată chiar.

Majordomul Jemmei avea un chip așa de cumsecade, încât lui Poppy aproape că îi dădură lacrimile când o întrebă dacă vrea să-și dea pelerina jos. Câteva minute mai târziu, Jemma intră în salon.

Poppy se ridică, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt.

Jemma se opri în cadrul ușii, imaginea perfectă a eleganței franțuzești, din vârful părului buclat până la vârfurile din mătase roz ale pantofilor ei.

– Ce plăcere să te văd, zise Jemma.

Poppy înghiți în sec.

– Am crezut că o să mă întorc la mama. Dar ea nu pare foarte dornică să mă aibă acolo. Vrea să rămână și să îl... dădăcească pe Fletch.

Jemma clipi.

– Ai spus cumva că Lady Flora o să-l dădăcească pe Fletch?

– Da, într-adevăr, zise Poppy și aprobă din cap.

– Nu-mi pot imagina pe nimeni care să-l dădăcească pe Fletch, cu atât mai puțin pe mama ta!

Jemma își miji ochii o clipă și apoi râse.

– Amintește-mi să nu te insult niciodată în public, Poppy! Nu vreau să mă gândesc ce pedeapsă aș primi.

– Pot să stau la tine o vreme? întrebă Poppy.

– Mi-ar plăcea foarte tare, zise Jemma și o sărută pe obraz. Trebuie să fie providența, având în vedere că fratele meu mi-a luat pupila și a dus-o la țară, lăsându-mă singură.

– E adevărat că se vor căsători cu aprobare specială? întrebă Poppy.

Jemma oftă.

Adevărul era că pupila ei fusese surprinsă practic în actul intim cu fratele ei – într-o ambarcațiune deschisă –, așa că o căsătorie grabnică era prudentă pentru toți cei implicați.

– Cred că fratele meu e așa de consumat de pasiunea pentru noua lui soție încât nu poate aștepta, zise ea.

– Mă tem că nu voi fi o companie prea bună, zise Poppy, iar ochii i se umplură de lacrimi. Doar că nu mă simt în stare...

– Când l-am părăsit pe Beaumont, am plâns săptămâni întregi, zise Jemma, iar privirea ei căpătă o expresie ușor hăituită. Săptămâni întregi.

– Aș putea să fac asta, zise Poppy și se înecă. De fapt, cred că s-ar putea să fac asta.

– Atunci ai venit unde trebuie, zise Jemma. Nu o să te deranjez, dar, dacă îți dorești companie, nu trebuie decât să ceri. Plângi cât vrei!

Poppy nu se putu abține să nu zâmbească, chiar și printre lacrimi.

capitolul 12

– Singura modalitate de a reduce febra e să îi luăm sânge, zise Banderspit. Sau să-i punem ventuze.

Finchley se uită la duce. Acum părea mai liniștit. Dar, exact în timp ce se uita la el, Villiers deschise ochii și începu din nou să se zbată. Finchley făcu un salt în față ca să-l controleze.

– Trebuie să joc! răcni ducele.

– Chiar și atunci mintea s-ar putea să-i rămână tulburată permanent, continuă Banderspit, gura strâmbându-i-se într-o expresie dezaprobatoare. Un bărbat cu tendințele lui morale este deja în pragul tulburării. O rană de genul ăsta e de ajuns să îi aducă mintea într-o stare permanentă de neliniște.

– Nu! strigă Finchley și își relaxă strânsoarea de pe brațul lui Villiers, pentru că ducele căzuse din nou într-o stare aproape de visare. Ducele e cât se poate de sănătos la minte și la corp. Pur și simplu are febră.

– Piesa! Trebuie să îmi fac mutarea! șopti Villiers.

Vocea îi era un pic răgușită, așa că Finchley îi puse un pahar la gură. Un pic de apă i se prelinse pe gât.

Nu-l văzuse niciodată pe stăpânul său într-o stare aparent așa de vulnerabilă nici măcar o dată.

– Ar trebui să îi aducem un preot, zise Banderspit iute. Așa cum am spus, un bărbat cu o asemenea moralitate îndoielnică probabil va muri din asta. Nu are alt motiv să trăiască în afară de dorințele sale degenerate, iar astea nu sunt de ajutor.

– Nu e cazul! strigă Finchley.

– Are familie?

– Nu.

– Evident nu e căsătorit, zise Banderspit, trăgându-și nasul. Deși pare că se străduiește să distrugă căsniciile altora.

Villiers se zvârcolea din nou. Deschise ochii și îi aținti asupra chipului lui Finchley.

- Finchley?

- Da, Excelență? zise Finchley și se aplecă spre el.

- Trebuie să îmi fac mutarea, Finchley. Tu știi asta. Ea va trebui să vină aici, pentru că eu nu pot să mă ridic din pat. Trimite-i un mesaj!

Mâna îi slăbi, iar capul îi căzu la loc pe pernă.

- E nebun, zise Banderspit. Mă îndoiesc că sângerarea îl va ajuta.

Finchley avea dubii cu privire la sângerare. Nu-l făcuse chirurgul să sângereze pe al doilea lacheu, iar bărbatul mai zăcuse o lună în pod înainte să moară?

Finchley crezuse mereu că omul s-ar fi însănătoșit fără ajutor dacă nu i-ar fi luat sânge.

- Sunt de acord cu tine, îi spuse lui Banderspit. Sângerarea nu va ajuta.

Banderspit îi aruncă o privire suspicioasă.

- Eu sunt chirurgul Excelenței Sale, zise el. Nu ai dreptul să chemi pe altcineva.

- N-o voi face, zise Finchley, împingându-l automat pe duce când acesta încercă din nou să se ridice ca să își mute piesa de șah.

- Mă voi întoarce după-amiază, anunță Banderspit. Dacă Excelența Sa nu va fi mai bine, și nu mă aștept să fie, îi voi lua oricum sânge. Deși moralitatea lui nu este deloc pe placul meu, am depus jurământ în fața lui Dumnezeu să fac totul atât pentru păcătoși, cât și pentru cuvioși.

Sigur, se gândi Finchley. „Mai ales când păcătoșii acestei lumi te plătesc așa de bine." Îl scoase pe Banderspit din cameră și se întoarse. Villiers se zvârcolea dintr-o parte în cealaltă.

Nu exista altă opțiune. Ducesa trebuia să-și mute piesa.

Se duse la ușă și îl chemă pe majordom.

capitolul 13

Fletch coborî din trăsură după ce petrecuse o după-amiază și o seară obositoare cu Gill, fiind destul de gânditor. Simțea acea rușine a unui băiat de școală care spărsese o fereastră. Sigur că avea să îndrepte lucrurile cu Poppy. Trecuse o săptămână și cu siguranță ea se calmase. Avea ascuns în buzunar un colier cu diamante. Poate că avea să-l lase în dormitorul ei împreună cu scuzele lui.

Dar, gândindu-se la șocul din privirea ei, știu că trebuia să facă lucrurile cum trebuia. Gândul îl făcu să se încrânceneze. Poppy nu mai avea nimic distractiv. Singura distracție era în flirturi.

Îi întinse mantia lui Quince.

– Dacă nu vă supărați, Excelență, zise majordomul pe un ton neobișnuit.

Fletch se opri.

– Aș putea să vă vorbesc în privat?

Fletch scrâșni din dinți.

Voia să termine ce avea de făcut cu Poppy și apoi să bea ceva tare.

– Nu poate să aștepte, Quince? Am ceva să îi spun ducesei și apoi...

Din capul scărilor îl întrerupse o voce.

– Excelență!

Ridică privirea și simți cum ziua oribilă devenise cu adevărat îngrozitoare. Făcu o plecăciune elegantă.

– Vă voi saluta imediat, Lady Flora. Quince vrea să-mi comunice ceva urgent.

Fără să aștepte un răspuns, intră direct în salonul din partea de vest.

– Avem probabil cinci minute înainte să mă găsească aici, îi spuse majordomului. Bucătarul iar a dat afară personalul de la bucătărie? Își răspunse singur: Dacă ar fi făcut-o, i-ai fi spus asta ducesei. Deci, ce pot să fac pentru tine, Quince?

- E vorba de ducesă, zise Quince.
- Da? ridică Fletch din sprâncene.
- M-a rugat să vă transmit un mesaj.
- Serios?

Quince nu avea scăpare. De fapt, se uita țintă la perete, peste umărul lui.

- Cred că a transmis, Excelența Voastră, că va locui în altă parte.

- Va locui... Despre ce naiba vorbești? Nu e la etaj cu zbirul acela numit mamă?

- Nu, răspunse Quince. Lady Flora este singură aici și are de câteva ore o criză de isterie. Poate de mai mult. Pare să fie de mult timp, adăugă el afectat.

Fletch simți cum îl cuprinde un calm de gheață. Poppy în mod evident dăduse bir cu fugiții. Dar cum putuse să plece din casă și să o lase pe mama ei în urmă?

- Excelență? șopti Quince.
- Da, făcu Fletch în timp ce se îndrepta spre ușă.

Quince vorbi cu voce joasă:

- Lady Flora a instruit-o pe cameristă să se ducă la reședința Selby și să-i aducă hainele.

Fletch se opri și își luă mâna de pe mânerul ușii.

- Quince, zise el, spune-mi că glumești și îți dublez leafa!

- Excelență, făcu Quince, dacă se va întâmpla asta, prevăd că vor trebui dublate lefurile întregului personal doar ca să-l păstrăm.

Fletch ajunse în hol exact când mama lui Poppy cobora ultima treaptă. O privi șocat. Poppy fugise, iar el avea nevoie de o după-amiază enervantă doar ca să o aducă înapoi. Și a cui vină era? A mamei lui Poppy. Și a cui vină era că soția lui ura intimitatea din dormitor? A mamei ei. Și a cui vină era că Poppy își petrecea cea mai mare parte din timp în spitale și organizații de caritate? A mamei ei.

Nu existau prea multe lucruri la Lady Flora care să îi dezvăluie adevărata natură. Ea se îmbrăca la fel

de formal ca o regină și în general solicita aceeași atenție. În realitate, era frumoasă. Avea un corp atrăgător, neobișnuit pentru o femeie trecută de 40 de ani. Dar fața era cea care o făcea cu adevărat periculoasă. Fletch admise chiar din adâncurile furiei lui că era un chip care te fermeca probabil chiar mai mult decât al fiicei ei. Era chipul unei femei obișnuite să facă exact ce voia, când voia și cum voia. Era chipul unei femei căreia rareori nu i se îndeplineau poruncile: pe scurt, ajunsese să se considere asemenea reginei Angliei. Sau poate, având în vedere că Lady Flora îi disprețuia pe cei care își petreceau viețile pe o insulă mică, echivalentul feminin al țarului Rusiei.

Fletch făcu o plecăciune așa de bruscă, încât bărbia ar fi putut să taie aerul, dacă asta ar fi fost posibil.

– Lady Flora, regret să vă spun că se pare că ne-ați prins într-un moment nefericit.

Ea pluti spre el și îi puse mâna pe braț.

– Bietul de tine, zise ea.

Fletch clipi. Până în clipa aceea, soacra lui îl tratase cum trata orice gentleman, de parcă ar fi fost o versiune ușor superioară unui servitor.

– Mă simt răspunzătoare, gânguri ea.

Da, era un gângurit. Fletch scrâșni din dinți și nu se trase în spate, așa cum îi cerea instinctul.

– În mod evident am greșit în educația fiicei mele și astfel am greșit față de tine. Am simțit cea mai mare agonie sufletească în ultima oră. Trebuie să înțelegi că agonia din inima unei mame nu se compară cu nimic altceva. Fletch deschise gura, dar buzele ei frumoase continuară să se miște: Apoi mi-am dat seama că există o singura persoană din lume care poate rezolva această dilemă, care poate compensa comportamentul neobișnuit al fiicei mele – preț de o clipă, Fletch văzu cum ochii ei albaștri devin duri ca sticla – și domoli sentimentul meu copleșitor de vină. Voi fi alături de tine, Fletch! Nu te voi părăsi, deși fiica mea a făcut-o. Eu...

Fletch își drese glasul.

- Lady Flora, sunt cât se poate de încrezător că soția mea se va întoarce până la căderea serii. Nu are rost să vă chinuiți.

- Tare mi-aș dori să fie așa! exclamă ea cu vocea ușor ridicată. Dar mă simt nevoită să recunosc că o cunosc pe Perdita mai bine decât tine. E cât se poate de ascultătoare până când...

Fletch surprinse o sclipire a dinților albi ai lui Lady Flora.

- A moștenit asta de la răposatul meu soț, Dumnezeu să-l odihnească, zise Lady Flora. Mă îndoiesc foarte tare că Poppy se va întoarce în casa asta, Excelență.

- Sigur că se va întoarce! mârâi Fletch, trăgându-se înapoi, astfel că mâna ei căzu de pe mâneca lui. Acum, dacă îmi veți permite, doamnă, îl voi ruga pe Quince să vă însoțească el însuși acasă pentru că sunteți foarte tulburată.

Ea îi zâmbi de parcă nu l-ar fi auzit.

- Nu te îngrijora! zise ea. Voi vorbi cu menajera și voi prelua controlul imediat. Nu vei simți nici un disconfort în urma acestei fugi absurde a fiicei mele.

În ochii ei nu exista nici măcar o tresărire care să arate că era ceva nepotrivit în faptul că o mamă se oferea să își înlocuiască fiica. Singurul lucru pe care Fletch putu să-l deducă era că Lady Flora, asemenea fiicei ei, era genul de persoană care nu se gândea niciodată la chestiuni legate de dormitor.

Fletch se gândi doar cum să fugă.

- Vă cer scuze, Lady Flora, dar am o întâlnire urgentă.

Ea îi zâmbi cu toată căldura unui tigru înfometat.

- Vezi-ți liniștit de treabă oriunde trebuie să te duci! Aici totul va fi în ordine.

Și, într-adevăr, ea se întoarse și începu să-i dea ordine lui Quince cu privire la întreținerea gospodăriei, la meniuri, la camerista ei și la așternuturi. Era uluitor cât

de repede dispărea tonul mieros când se adresa unui servitor.

– Oh, Fletch! cântă ea, în timp ce un lacheu tocmai deschidea ușa.

El se mai întoarse o dată spre ea.

– Transmite-i cele mai bune gânduri fiicei mele dacă se întâmplă să vorbești cu ea.

Fletch făcu o plecăciune. Ciudat era că părul lui Lady Flora era de un blond-auriu încă vibrant și nu părea să fi fost alcătuit din șerpi. Dar cu siguranță...

Majordomul lui făcu o plecăciune la ușă, ținând mantia pe care tocmai o dăduse jos.

– Quince, făcu el și se opri, cine era zeița aia cu părul din șerpi?

– Medusa, Excelență, zise Quince. O privire aruncată spre părul ei, și bărbatul se transforma în piatră.

– Chiar așa, zise Fletch gânditor și porni în jos pe scări.

Poppy avea să înțeleagă că trebuia să se întoarcă acasă.

capitolul 14

1 mai

Peruca era al naibii de grea, dar nu mai deranjantă decât cea pe care o purta în fiecare zi.

Jupele cu paniere erau o problemă mai mare.

– Cum stai jos cu așa ceva? o întrebă el pe doamna Ferrers, menajera.

– Nu ai decât niște mici paniere laterale, remarcă ea. Alea de acum douăzeci de ani chiar erau îngrozitoare. Astea doar îți vor da silueta unei femei.

Finchley se uită în jos la corsetul rochiei bleu și pufni.

– Nu doar șoldurile mele au nevoie de umplutură, doamnă Ferrers.

- Ar fi mult mai simplu dacă ai permite uneia dintre servitoare să facă asta pentru tine, zise ea. Betty, de pildă. Are o atitudine potrivit de dramatică.

El clătină din cap.

- Ducele nu m-ar ierta niciodată dacă aș permite unei femei să-l vadă în starea asta. Niciodată!

Doamna Ferrers își țuguie buzele.

- Betty nu-și poate permite să-și piardă postul. Are trei surori de îngrijit.

- Ei, iată atunci!

- Brațele tale arată teribil de păroase, domnule Finchley, dacă nu te superi că îți spun.

- Poate un șal? Am încercat să intru în rochia aia roșie cu mâneci lungi, dar nu încap.

- Ei bine, arăți cât de bine poate să arate un bărbat în straie femeiești. O să-ți dau un șal și vom pune o dantelă peste decolteu. Se vede și acolo niște păr.

- Aș putea să îl rad, zise Finchley destul de nehotărât.

Doamna Ferrers se dădu în spate și îl studie.

- Excelența Sa e mistuit de febră. Abia dacă deschide ochii.

- Dacă își mijește ochii la brațele tale, va crede că are un coșmar.

Cu un geamăt, Finchley dispăru să facă tot ce era necesar.

- Sunt gata, zise el morocănos ceva mai târziu.

Doamna Ferrers îl acoperi cu o bucată de material. Nu există un șal destul de mare, domnule Finchley. Asta e fața de masă din salonul de luat masa. Eu zic că arată foarte drăguț.

Finchley nu se uită în oglindă, ci se întoarse să plece.

- Pășește ușor, îi aminti doamna Ferrers. Nu vrei să bubui pe acolo, iar Excelența Sa să deschidă ochii surprins. Va trebui să vorbești blând și cu voce subțire.

Finchley se opri în ușa dormitorului și zise pe tonul lui normal:

– Excelență, îmi permiteți să o invit pe ducesa de Beaumont, care a venit să joace o mutare la șah cu dumneavoastră?

– Da! exclamă ducele și se ridică, dându-și jos scufia de noapte. La naiba, e întuneric ca în gura lupului aici! Cum vrei să jucăm șah pe întuneric, Finchley? Adu-ne o lampă!

Finchley se ascunse în spatele patului și gânguri cu voce subțire.

– Dar, Excelență, eu văd foarte bine. Cu siguranță putem continua.

Villiers clipi spre Finchley, care se trase agitat înapoi. Dar se părea că Villiers fusese păcălit.

– Arăți ca o stafie, Jemma, acoperită așa. Aș spune că nu e un stil care să pună Londra pe jar.

Finchley luă tabla de șah care îi fusese înmânată de un lacheu.

– Eu voi muta pionul meu așa, Excelență, ciripi el. Vă rog să vă faceți mutarea și vă voi lăsa să vă odihniți.

Ducelui îi era greu să rămână treaz, după cum se părea, așa că Finchley împinse tabla de șah mai aproape de el.

Villiers deschise ochii și se holbă la piese.

– Jemma, zise el în cele din urmă, tura se ridică vreodată pe picioarele dinapoi și se cabrează când te uiți la ea?

– Niciodată, chițăi Finchley și schimbă o privire cu lacheul.

Villiers întinse mâna și se opri. Mâna îi încremeni în aer deasupra pieselor.

– Excelență? îi tremură vocea lui Finchley.

Încet, foarte încet, Villiers întoarse capul. Miji ochii și se uită de la vârful perucii lui Finchley peste barba bine rasă și se opri o clipă pe pielea înroșită din decolteu.

– Finchley, zise el părând a avea mintea cât se poate de limpede, cred că îmi pierd mințile. Ești implicat în această problemă din vreun motiv anume?

- Eu nu sunt Finchley, zise Finchley.

- Nu? Atunci ducesa de Beaumont s-a schimbat într-adevăr. Pot doar să presupun că o anumită suferință a dus la această schimbare a înfățișării tale.

Finchley înghiți în sec.

- Excelența Voastră era foarte îngrijorat că va rata mutarea din jocul cu ducesa, se aventură el.

- Sunt dezagreabil de transpirat, zise ducele. Aș vrea să fac imediat o baie. Cu siguranță nu pot să primesc o ducesă în asemenea condiții.

- Așa m-am gândit și eu. Dar trebuia să întrebe: De ce, Excelență?

- De ce mi-am recăpătat mințile? Ducesa de Beaumont a deschis jocul cu un pion la D4, Finchley. Ideea că ea putea muta un cal la H3 a fost destul ca să mă scoată din starea febrilă. Rareori deschide tabla în maniera asta. Să deduc că nu am avut mintea foarte limpede?

- Nu, Excelență.

Ducele se uită prin cameră.

- Ce zi e azi?

- Marți, zise Finchley și adăugă destul de reținut: Ați fost bolnav timp de aproape zece zile, Excelență!

Ducele închise ochii.

- Ei ce spun?

- Cine?

- Doctorii, prostule!

- Ați putea să fiți bolnav multă vreme, zise Finchley. Banderspit a văzut oameni care au zăcut luni întregi cu o asemenea febră.

- Să zacă? Să zacă și apoi...

- Să se recupereze, continuă Finchley, blestemând alegerea cuvintelor.

- Scrie-i un bilet ducesei și deocamdată anulează partida, zise Villiers ignorându-l. Și ai face bine să îmi chemi avocatul. Acum, cât încă sunt întreg la cap.

– Da, Excelență, zise Finchley. Dimineața vă treziți fără febră, Excelența Voastră.

– Nu îmi amintesc asta, zise ducele și se frecă la cap. Mă simt de parcă duelul ar fi avut loc ieri.

Ochiul atent al lui Finchley văzu că febra deja revenea.

– Voi chema avocatul mâine-dimineață.

Privirea stăpânului său se concentră asupra lui.

– Ai face bine să-mi amintești că sunt pe moarte când va veni, Finchley, altfel nu voi avea habar de ce a venit.

– Da, Excelență, zise acesta cu inima frântă și își plecă fruntea.

capitolul 15

Două săptămâni mai târziu, 15 mai

Jemma recitea *Nobilul joc al șahului* când Brigitte, camerista ei, bătu la ușă și îi transmise că ducesa de Fletcher cerea să o vadă.

Sări în picioare.

– Poppy, draga mea, cât de bine arăți!

– Mă tem că sunt un oaspete foarte rău.

Poppy cu siguranță era un oaspete neobișnuit. Stătea în camera ei și, din câte povesteau slujnicele, nu făcea decât să citească. Și să plângă, se gândi Jemma.

– Nu există nimic mai bun decât un oaspete invizibil, o asigură ea.

Poppy se întinse și atinse cartea.

– Nu aș fi crezut că există cărți despre șah.

– De fapt, există numeroase cărți pe tema asta.

– Trebuie să îmi ierți neștiința. Știu că joci două partide, atât cu ducele de Villiers, cât și cu soțul tău.

Jemma se uită la musafira ei pe sub gene și ridică în gând din umeri. Poppy putea foarte bine să știe totul.

- O mutare pe zi, zise ea. În fiecare joc. Dacă partida ajunge la al treilea joc, acesta se va juca legat la ochi și în pat.

Se așternu tăcerea pentru câteva momente.

- De ce? întrebă Poppy în cele din urmă. Ea nu părea șocată, ci doar surprinsă. De ce vrei să joci în pat? Nu s-ar răsturna, ar aluneca piesele și ți-ai pierde poziția?

- Poate.

Alt moment de tăcere.

- Presupun că soțul tău a avut ideea asta.

În glasul ei răsună ecoul unei emoții care o îndepărtă pe Jemma de problema partidelor de șah.

- De fapt, a fost ideea ducelui de Villiers.

- Vei câștiga?

- Ambele partide? Încep să mă tem că s-ar putea să fie un caz de mândrie înaintea căderii, zise Jemma. Am fost destul de șocată că am pierdut primul joc în fața soțului meu. În momentul ăsta, ambele partide sunt amânate până ce se însănătoșește Villiers.

- Dar de ce să nu pierzi și jocul ăsta? Atunci poți să eviți să ajungi la al treilea, spuse Poppy.

Jemma clipi.

- Sugerezi să pierd voit un joc?

- De ce nu?

Întrebarea era de neconceput, dar mai interesantă era informația din spatele afirmației.

- Ai pierde voit un meci ca să eviți o întâlnire în pat?

Poppy se îmbujoră ușor.

- Să joci șah în pat sună foarte inconfortabil.

Jemma se lăsă pe spate în fotoliu. Musafira ei stătea dreaptă, cu spatele țeapăn de parcă ar fi fost de fier. Poppy era superbă, dar acum, când Jemma se uită mai de aproape, părea foarte fragilă, de parcă era pe cale să izbucnească în plâns.

- Înțeleg că dormitorul e unul din locurile unde tu și soțul tău nu cădeți de acord, zise Jemma.

– Întotdeauna m-am străduit. Dar Fletch nu e mulțumit de mine. Cu toate astea, am încercat. Dacă mama ar ști ce lucruri am făcut cu el, și tot nu e de ajuns!

Posibilități revoltătoare alergară prin mintea Jemmei. Ea nu locuise la Paris timp de opt ani fără să afle destul de multe despre depravarea umană. Iar fața dulce a lui Poppy și buclele ei blonde păreau așa de tinere! Simți că i se face rău.

– Poate că e mai bine dacă ducele pornește spre câmpii mai verzi? făcu ea.

Din partea cealaltă a mesei nu veni decât o tăcere gâtuită, o tăcere care nu părea să i se potrivească. Dacă Poppy era într-adevăr abuzată, probabil că era dornică să-l vadă plecat pe soțul ei.

– Ce anume dorește ducele de la tine, Poppy? întrebă Jemma.

– Nimic, zise aceasta supărată. Presupun că sunt prea puritană. A zis asta la un moment dat. Iar apoi chiar am încercat, chiar am încercat!

– Să faci ce anume?

– Să-mi dau cămașa de noapte jos, zise Poppy.

Jemma aprobă din cap.

– Și?

– O dau jos înainte să mă bag în pat.

– Da?

– Și apoi mă întind pe pat și nu mă plâng de nimic din ce vrea să facă.

Jemma nu era o fire răbdătoare.

– Și ce anume face, Poppy?

– Umblă pe acolo, zise Poppy. El... face lucrul pentru care a venit în camera mea, adăugă ea. Iar eu nu mă plâng și sper că știe că poate să stea cât dorește. Eu...

– Oh, Dumnezeule!

Poppy izbucni în lacrimi.

– E ceva în neregulă cu mine, nu-i așa? M-am tot gândit. Alte femei sunt diferite. Cu excepția mamei mele, desigur. Probabil că semăn cu ea. Dar Louise a flirtat

cu Fletch fără să se îndrăgostească de el. Jemma nu răspunse imediat, așa că Poppy insistă: Nu-i așa?

- Nici pomeneală, răspunse Jemma.

- Și tu, dacă joci a treia partidă în pat cu ducele de Villiers, ca să nu mai vorbesc de soțul tău, nu ai fi foarte necăjită să te găsești acolo, nu-i așa? întrebă Poppy.

- Presupun că nu.

- El va da toată tabla la o parte, iar tu te vei simți bine, nu-i așa?

- Despre care bărbat vorbim? întrebă Jemma cu grijă.

- Oricare din ei, zise Poppy și își înăbuși un suspin.

- Cred că voi putea să îl bat pe soțul meu, zise Jemma gândindu-se la asta. Iar Villiers... Dar apoi se opri, dându-și seama că important nu era dacă putea sau nu să câștige partidele, ci ce se întâmpla dacă nu le câștiga. Să ajung în pat cu soțul meu se va întâmpla la un moment dat, desigur, pentru că m-am întors de la Paris ca să putem concepe un moștenitor. Pentru că trebuie să ajungi în pat pentru asta. Poppy, știai asta?

- Sigur că știam! se văicări Poppy. Fața ei mică era acum pătată de lacrimi și nu mai arăta precum cea mai frumoasă femeie din Londra. Era roșie, furioasă și întristată în același timp. Ba chiar i-am spus asta lui Fletch! Cum putem avea copii dacă el nu vine niciodată în patul meu? Ar trebui să considere asta datoria lui! Mama a spus că tata o vizita regulat până când s-a întâmplat evenimentul, dar Fletch... e interesat doar să... Ei bine...

Orice mai spuse, fu înghițit de suspine și bombăneli.

- Presupun că Fletch este interesat de plăcere, zise Jemma.

- Dacă așa vrei să-i spui.

- Dar tu cum i-ai spune?

- Nu știu! Chipul brăzdat de lacrimi al lui Poppy se schimonosi. Pur și simplu nu știu. Am încercat... Am făcut tot ce voia el. L-am lăsat să facă tot ce voia, să mă sărute peste tot, deși e... greșit.

Jemma începea să se întrebe dacă problemele conjugale ale lui Poppy nu erau mai grave decât putea spera ea să o ajute.

– De ce e greșit? întrebă ea cu grijă.

– Mama mea...

Dar orice încercă să spună Poppy fu înecat în suspine.

– Avem nevoie de o ceașcă de ceai, zise Jemma. Apoi îți voi spune exact ce am făcut eu sau am permis unui bărbat să facă în pat. Așa că pregătește-te să fii șocată!

Fu nevoie de două cești de ceai, dar, în cele din urmă, Jemma și Poppy se așezară pe canapeaua din dreptul ferestrei, iar Poppy se uita nerăbdătoare la Jemma.

– Nu e important ce îi *permiți* unui bărbat să facă, zise Jemma. Ia o gogoașă cu mere, Poppy, sunt delicioase! E important ce e nevoie să facă un bărbat.

– Să facă întuneric în cameră, zise Poppy clătinând din cap. I-am spus lui Fletch asta.

– Nu are legătură cu lumânările. E foarte important de ținut minte faptul că bărbații pot să-și producă foarte ușor plăcere singuri, spre deosebire de femei. Prin urmare, plăcerea ta trebuie să vină prima.

– Oh! făcu Poppy și se albi. Crede-mă, Fletch știe asta! M-a rugat de nenumărate ori să îi spun dacă îmi place una sau alta și am simțit că voi țipa dacă mă mai întreabă ceva. Nici un răspuns nu-l mulțumește. Dacă spun nu, el nu se oprește. Nici dacă spun da nu se oprește. Sau, dacă se oprește, e furios pe mine.

– E drăguț că Fletch e interesat de plăcerea ta.

– Prea mult, zise Poppy afectată.

După părerea Jemmei, ajunseseră la miezul problemei.

– Vrei să spui că nimic din ce face Fletch nu îți face plăcere?

Poppy își mușcă buza.

– E ceva în neregulă cu mine, nu-i așa? Într-o noapte, Fletch mi-a spus că ar trebui să-i spun ce să facă. Ar trebui să-i spun exact ce vreau.

- Așa e mai ușor decât să te bazezi pe un bărbat, îi spuse Jemma încurajator. Gândește-te la bărbați ca la niște soldați! Au nevoie de un general care să îi comande.

- Vreau doar... vreau să fac asta cum trebuie, zise Poppy cu disperare. Încă de atunci, din prima noapte de după căsătorie, nu a fost bine. El voia să fac ceva anume, iar eu nici măcar nu știam despre ce vorbește. Și apoi tot ce făcea el era așa de jenant! Nu cred că știe cum trebuie să fie o femeie aristocrată!

- E adevărat. Trebuie să-ți spun, Poppy, că Fletch pare mult mai interesant decât majoritatea bărbaților englezi.

- Oh, el e interesant, zise Poppy îmbufnată. E așa de chipeș acum! Mă tot uit la el și nu-mi vine să cred că am fost așa de norocoasă să mă căsătoresc cu el. Și apoi el se uită la mine atât de încruntat, încât îmi amintesc ce ratată sunt și îmi doresc ca el să se fi căsătorit cu altcineva. Așa aș putea să-l iubesc de la distanță... Și aș face-o. Nu-mi pot imagina să iubesc pe altcineva în afară de Fletch. Dacă nu am fi căsătoriți, el nu m-ar urî.

- Mie mi se pare că standardele lui Fletch sunt mult prea ridicate, zise Jemma. Eu și Beaumont nu am dat dovadă de nici o abilitate în pat împreună, dar asta cu siguranță nu a fost o sursă de îngrijorare pentru el. Ea se opri, amintindu-și că mariajul ei se destrămase când descoperise că soțul ei făcea amor pătimaș cu amanta lui în birourile de la Westminster. Sau poate că doar nu vedeam lucrurile în felul acesta. La urma urmei, Beaumont o avea pe amanta lui, deși eu nu mi-am dat seama.

- Mama mi-a spus că Fletch va avea o amantă, zise Poppy. Vocea îi tremură puțin, dar își ridică mândră bărbia. Nu credeam că o va face pentru că mă iubea mult. Dar presupun că mă voi obișnui cu situația. Pot să mă obișnuiesc cu orice. La urma urmei, doar am trăit atâția ani cu mama.

– Ascultându-te acum, sunt aproape recunoscătoare că mama a murit tânără, zise Jemma. Nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat.

– Mama mă iubește. Chiar mă iubește. Și vede în mine toate posibilitățile pe care ea le-a pierdut când a fost obligată să se mărite cu tatăl meu. Spune că el n-a fost niciodată deștept și, desigur, nu avea titlu.

– Ce comentariu dezagreabil despre propriul soț! zise Jemma foarte direct.

– Mi-a spus o dată că lucrul cel mai deștept pe care l-a făcut tata a fost să moară tânăr.

– Nu dezagreabil, ci plin de cruzime.

– Dar, când a preluat ea domeniile, le-a făcut să fie foarte profitabile.

– Cum a făcut asta?

– A înconjurat cu garduri tot pământul și a pus oi pe pășunile unde obișnuiau arendașii să cultive pământul. Soarta arendașilor rămase atârnată în aer între Jemma și Poppy.

– Nu prea mă pricep să mă revolt, zise Poppy ridicând neajutorată din umeri. Nu sunt genul de persoană puternică.

– Ai putea să te surprinzi, zise Jemma. Pe mine cu siguranță mă surprinzi. Și nu mă îndoiesc că și mama ta ar fi surprinsă.

Poppy zâmbi pentru prima dată.

– Îngrozită.

– Bine, făcu Jemma. Foarte bine.

capitolul 16

5 iunie

Era început de iunie. Ducele de Villiers era bolnav de peste o lună. Cu toate astea, încă se zvârcolea pe pernă, cu obrajii înroșiți, cuvintele rostogolindu-i-se de pe buze

ca frunzele din copaci toamna. Finchley era îngrozit. Îl alungase pe Banderspit, care voia să îi ia din nou sânge. Strigă la doamna Ferrers, care voia să-i dea ducelui înghițituri de sânge proaspăt de cocoș.

- Dacă nu își revine până dimineață, zise doctorul în timp ce pleca, nu-și va mai reveni deloc, ascultă ce-ți spun! Un pacient nu poate supraviețui cu febra asta dacă nu bea.

Nimeni nu putea să-l facă pe duce să ia nici cea mai mică înghițitură de apă. Ultima înghițitură o băuse în timpul ultimei perioade de revenire, când Finchley încercase să facă mutarea la șah.

- E șahul, îi spuse Finchley doamnei Ferrers. E singurul lucru care îl preocupă. Ascultă!

Chiar așa, ducele, răgușit și cu buzele crăpate după ce vorbise toată noaptea, rosti din nou:

- Doi pioni ca răspuns pentru sacrificiul...

Mâinile lui fluturau piesele prin aer. Trebuiau să îi dea piese de șah, altfel le lua din aer, iar acest gest era așa de înspăimântător, încât doamna Ferrers spusese că îi făcea rău.

- Mă duc să o aduc pe ducesă, zise Finchley.

- Ducesa de Beaumont? Am crezut că ai spus că Excelența Sa nu te-ar ierta niciodată dacă îi permiți ducesei să îl vadă în starea asta.

- Nu mai contează, zise Finchley și se uită la stăpânul lui.

Părul lui Villiers era din nou transpirat, având fața roșie și încordată.

- O să moară curând, așa că trebuie să încerc.

Luă chiar trăsura ducelui și urcă hotărât treptele reședinței de la oraș a ducelui de Beaumont.

Dar nu decurse totul ușor.

- Nici nu mă gândesc, zise majordomul lui Beaumont, domnul Fowle, auzind cererea lui. Ducele are destule pe cap, nu-i trebuie ca ducesa să se ducă la Villiers acasă.

Jumătate din Londra crede deja că se pregătește de o aventură.

– E pe patul de moarte, zise Finchley disperat. Nimeni nu ar putea crede asta.

– Nu fi prost! replică majordomul. Știi foarte bine că Villiers ar putea fi un cadavru în pat, dar bârfele l-ar pune să danseze vesel în stradă. Singurul lucru de făcut e să vorbești cu Beaumont însuși. Dacă ducele o însoțește pe ducesă, atunci nu e nimic de spus.

– Crezi că ar funcționa? întrebă Finchley. Știi că Villiers și Beaumont nu sunt cei mai buni prieteni.

Fowle se îndreptă mândru de spate.

– Excelență Sa poate să nu aprobe acțiunile lui Villiers, dar nu ar părăsi niciodată un bărbat la nevoie.

Nici el nu avea să o facă. O clipă mai târziu, Finchley își spunea povestea dinaintea ducelui.

– La naiba cu duelurile astea! zise Beaumont. Și la naiba cu Gryffyn pentru că l-a provocat pe Villiers! Adu-mi mantia, Fowle!

– Ducesa? întrebă Finchley.

– Ducesa s-a retras deja la culcare, zise Beaumont. Dacă Villiers trebuie să joace șah, voi juca eu cu el.

– Trebuie să bea apă, zise Finchley simțind cum îl cuprinde disperarea. Am încercat să joc șah cu el, Excelența Voastră. Nu trebuie să joace orice joc de șah. Mă tem că doar ducesa ar putea să-l ajute. Vă rog, ați putea să o treziți? Vă rog?

Beaumont se uită o clipă la el.

– Ești un om bun, zise el. Dacă în decurs de o oră nu reușesc să-l fac pe Villiers să bea apă, mă voi întoarce aici și o voi duce personal pe soția mea la el. Este de ajuns?

Finchely făcu o plecăciune.

– Da, Excelență.

Trecuseră doar șase săptămâni de când Elijah îl privise pe Villiers pe terenul de dueluri. Dar acum ochii lui Villiers păreau înfundați în cap. Pe frunte i se așternuse

o lividitate teribilă, care făcea ca petele roșii de pe obraji să ardă și mai tare.

Ducele făcu un pas în față și își dădu jos mantia lungă, aruncând-o în spatele lui.

Villiers ținea o tură în aer, iar Elijah ciuli urechile ca să-l audă bolborosind ceva despre un pion al reginei.

– O să încerc, îi spusese lui Finchley.

Dar nu putea vorbi cu Villiers, nu lângă un lacheu care îi spăla fruntea lui Villiers, cu Finchley respirând greu în dreapta lui și cu menajera pândind de pe scări.

– O să vă rog pe toți să ieșiți.

Finchley dădu să zică ceva, așa că Elijah îi aruncă o privire pe care o folosea împotriva legiuitorilor recalcitranți din Camera Lorzilor.

De îndată ce în cameră se așternu liniștea, Elijah își trase scaunul mai aproape.

– Villiers, zise el.

Nu se auzi nici un răspuns clar.

– Excelență! zise el mai tare. Villiers!

– Regina albă e sufocată, zise Villiers.

Nici măcar nu se uită în direcția lui Elijah, flutură doar tura prin aer.

Elijah ridică paharul cu apă și încercă să-l ducă la buzele lui Villiers, dar tura lovi paharul, pe care aproape că-l scapă pe așternut.

– Sufocată, zise Villiers răgușit. Este su...

Vocea i se stinse într-o bolboroseală răgușită.

O să moară, se gândi Elijah. Cine era acest Villiers? Nu mai vorbiseră cu adevărat de ani buni, dar acesta nu era Villiers. Acesta era Leopold, cel mai vechi și drag prieten al lui. Undeva sub ciuful acela de păr transpirat și în spatele ochilor roșii era Leo, prima persoană pe care o iubise pe lumea asta.

Puse paharul jos și înșfăcă tura lui Villiers. Asta atrase un răspuns. Ochii roșii ai lui Leopold se îndreptară spre el.

– Negrul e disperat. Nu mai are mutări.

– Leopold! zise Elijah pe tonul său cel mai poruncitor. Leopold, am venit să joc o partidă de șah cu tine.

Villiers încercă să îi ia tura.

– Asta e tura *mea*, zise Elijah. Eu joc întotdeauna cu albele, îți amintești?

Pentru prima dată, ochii lui Villiers se ațintiră asupra lui.

– Cine ești tu? făcu el.

– Elijah, zise Beaumont. Eu sunt Elijah.

– Elijah, zise Villiers visător. Apoi adăugă: Oh, nu, Elijah e duce acum! E căsătorit cu o ducesă.

– Și tu ești duce, zise Elijah ferm. Am venit să joc șah cu tine.

Villiers se căzni să se ridice, așa că Elijah îl trase în sus pe perne.

– Dar mai întâi trebuie să bei niște apă. Apoi poți să muți.

Era ceva diferit la Villiers acum, se afla din nou în corpul lui. Elijah îi evită ochii și luă tabla de șah, aranjând iute piesele la locurile lor. Apoi luă paharul cu apă și i-l duse la buze. Villiers se uita la el peste marginea paharului, dar își deschise buzele crăpate și bău.

– Cine ești tu? întrebă el brusc.

– Elijah. Ducele de Beaumont, zise Elijah și zâmbi. Soțul Jemmei.

– Jemma nu are soț, făcu Villiers.

– Nu are?

Elijah mută pionul la D4.

Villiers întinse mâna, dar Elijah îl opri.

– Doar dacă bei.

Villiers luă o înghițitură și apoi apucă pionul negru. Mâna îi tremură, dar reuși să-l mute similar la D5.

Elijah mută un cal. De îndată ce îi făcu semn, Villiers bău din nou și, cu mâna tremurând teribil, reuși să mute un pion la C5.

- Jemma nu e căsătorită, zise Villiers când paharul de apă aproape că se golise. Știu că nu e căsătorită, pentru că nu arată ca și cum ar fi căsătorită.

- Dar cum arată? întrebă Elijah plin de interes.

Villiers înghiți și restul apei din pahar și i-l întinse.

- Pare că îmi este îngrozitor de sete.

Își mută regina în față.

Elijah considera destul de enervant că juca șah cu un bărbat care nu avea deloc mintea limpede, dar cu toate astea reușea să țeasă o pânză în jurul reginei sale.

- De ce spui că Jemma nu pare măritată? întrebă el din nou.

- Arată ca o femeie care nu a fost iubită niciodată cum trebuie, zise Villiers. Nu ai de unde să știi asta, dar ea chiar e măritată cu un individ pe care îl cunoșteam.

Elijah îi aruncă o privire rapidă, dar Villiers se încrunta spre tabla de șah.

- Nu mai suntem prieteni, zise el apoi, mutând o piesă și luând singur o înghițitură de apă.

- Poate că bărbatul o iubește, zise Elijah.

- Oh, nu, zise Villiers. Ea mi-a spus că el își iubește amanta, ceea ce e foarte straniu, având în vedere situația, dar se pare că el însuși i-a spus asta.

Elijah scrâșni din dinți. Desigur că el spusese o asemenea prostie, dar asta fusese cu ani în urmă. Oare Jemma își amintea? Trebuia să presupună...

- Mi-ar plăcea și mie să fiu însurat, zise Villiers, părând destul de vorbăreț acum, când vocea nu îi mai era răgușită.

Aproape că terminase de băut al doilea pahar, așa că Elijah îi mai turnă apă.

- Ai vrea?

Vocea lui suna ca două bucăți de fier frecate între ele.

- Ea știe să se descurce în pat, zise Villiers. Chiar ai mutat tura la E7? Asta a fost o prostie remarcabilă.

Luă piesa cu promptitudine.

– Ea știe să se descurce în pat și cu toate astea e remarcabil de inteligentă. M-aș culca cu ea, dar mă tem că aș pierde-o. Ce prostie, nu-i așa?

– Nu, de ce? reuși să rostească Elijah.

Regina lui era în primejdie – vedea că regina lui era în primejdie, dar nu putea face nimic. Nici măcar într-o criză de febră și de nebunie, când Villiers nu era în stare să-l recunoască, el tot țesea o pânză de pioni negri în jurul lui, iar acum castelul negru era amenințător.

– O vreau, dar îmi doresc prietenia ei mai mult, zise Villiers. Mă tem că ai pierdut partida asta. Cum ziceai că te cheamă? Ești doctorul, nu-i așa? Chiar mă simt mai bine.

Luă regina lui Elijah și se lăsă pe spate pe perne. Ochii i se închideau, dar spuse ceva.

– Ce este? făcu Elijah și se aplecă spre el.

– Dumnezeule, ce proști sunt acești muritori! zise Villiers.

Oare tocmai citase din Shakespeare într-un puseu de febră? Elijah se aventură să îi pună mâna pe fruntea care părea suficient de rece. Elijah se simțea ca și cum ar fi avut febră. O febră declanșată de furie.

Villiers deschise din nou ochii.

– Ai grijă să o scoți pe Betsy afară înainte să pleci, bine? zise el.

– Betsy?

– Câinele meu, zise Villiers. Va trebui să iasă afară. Mi-a ținut companie.

– Nu e câinele tău, reuși să spună Elijah. A fost câinele meu, dar a murit cu mulți ani în urmă!

Preț de o clipă, Villiers deschise ochii complet și se uită la el.

– Da, chiar așa a fost, zise el, părând surprins. Ești tu, Beaumont? Ai păstrat și câinele, și femeia? Ești căsătorit cu servitoarea acum? Norocos afurisit!

– Nu, nu sunt, zise Elijah. Mai bea niște apă.

Ceva din vocea lui păru să-l aducă pe Villiers înapoi la realitate, pentru că se încruntă. Dar bău întregul pahar pe care i-l întinsese Elijah.

Acesta puse paharul înapoi și își luă haina.

- Dacă o ai pe Betsy, se auzi vocea din spatele lui și o ai și pe Jemma, atunci... ai totul, nu-i așa?

Nu era pentru prima dată în viața lui când Elijah își dădea seama cât de neimportant putea să fie *totul*.

Finchley aștepta în fața ușii.

- A băut cinci pahare cu apă, zise Elijah. Mă aștept să urineze. Nu sunt pregătit să îi dau oala de noapte. Îți las ție sarcina asta.

- Excelență, zise Finchley, în ochii lui lucind lacrimi adevărate. Veți mai veni?

Elijah strânse din buze.

- Dacă vei avea nevoie de mine, voi veni, zise el. Trimite-mi vorbă la Cameră. Spui că nu are febră dimineața?

Finchley aprobă din cap.

- Fă-l să bea cinci sau șase pahare de apă. Nu doar înghițituri. Trebuie să bea destul pentru toată ziua.

Finchley strânse din mâini.

- Așa voi face, Excelența Voastră. Așa voi face. Și dumneavoastră...

- Dacă ai nevoie de mine, voi veni.

capitolul 17

13 iulie

Poppy nu era obișnuită să fie furioasă. Acum avea un mic cărbune de furie sub piept. Îl întreținea fierbinte de când Fletcher trimisese un bilet că intenționa să îi facă o vizită.

O vizită! Trecuseră peste două luni, iar soțul ei decisese să îi facă o vizită.

Ce îi făcuse oare lui Fletch ca să fie așa de necioplit cu ea? Îl iubise, asta era tot. Îl iubise chiar și când își lăsase barba aceea și devenise amețitor de elegant și încetase să mai ia micul dejun cu ea.

Existau limite pentru răbdarea unei femei. Deși răbdarea nu părea să fie cuvântul pentru vătraiul de furie încinsă pe care o simțise când își amintise cum îi zâmbise Fletch lui Louise. Îi zâmbise așa cum obișnuia să îi zâmbească ei. Și apoi zâmbetul dispăruse când o văzuse pe ea, iar în privirea lui nu mai rămăseseră decât încruntare și neplăcere.

– Pe vremuri mă iubea, îi spuse ea imaginii din oglindă.

Aceasta se uită la ea – era exact același chip de care se îndrăgostise Fletch prima dată. Purta aceleași haine - sau aproape aceleași, nu conta. Păstra standardele potrivite de când erau căsătoriți. Își ruja buzele înainte să coboare la micul dejun și nu era niciodată văzută în halat.

Dar greutatea solicitărilor tăcute ale lui Fletch de a fi tot mai mult altceva o însoțea pretutindeni. Mai franțuzoaică, se gândi ea. El o voia mai franțuzoaică, deși ea nu era franțuzoaică.

Căsnicia ei ajunsese să fie la fel ca relația cu mama ei. Solicitările mamei erau diferite: „Fii frumoasă! Fii puternică! Fii ascultătoare!" Dar pe cele importante Poppy nu le putea îndeplini niciodată: „Nu vei fi niciodată așa de frumoasă ca mine", comentase mama ei de multe ori. „Nu o să poți fermeca bărbații cum o fac eu. M-aș fi putut căsători cu un duce..."

Pe Poppy o năpădi un gând îngrozitor: dacă ea nu fusese niciodată îndrăgostită de Fletch? Dacă pur și simplu respectase porunca mamei ei de a se căsători cu un duce, iar el era un duce disponibil? Acum, când se gândea la asta, Fletch era singurul duce necăsătorit pe care îl cunoscuse la Paris după debutul ei.

Nu îl înțelegea pe Fletch. Nici măcar nu credea că știa cine era Fletch – prin urmare, cum putea fi îndrăgostită

de el? Presiunea teribilă din pieptul ei se mai domoli. Ea doar crezuse că îl iubea.

Nu avusese de ales decât să își iubească mama, indiferent cât de rău o dezamăgea. Dar putea să aleagă să nu-l iubească pe Fletch și putea face ca dezamăgirea lui să fie irelevantă pentru ea.

„Trebuie să fac propriile alegeri. Să gândesc pentru mine. Ce vreau să fac cu zilele mele?" „Nu te mai întoarce în casa aia", îi șoptea inima. „Încetează să încerci să-ți mai mulțumești soțul! Încetează să încerci să-l mai iubești!"

Ce voia cu adevărat era să fie mai degrabă Poppy decât ducesa de Fletcher. Brusc, în minte începură să-i apară o sumedenie de idei: lucruri pe care voia să le facă, cărți pe care voia să le citească, locuri pe care voia să le viziteze. Se simțea aproape extaziată de fericire. Nu trebuia să fie ducesă. Putea să fie doar ea însăși – Poppy.

Putea să locuiască singură. „Uită-te la Jemma!" Jemma își părăsise soțul și își întemeiase propria casă. Putea și ea să facă asta. Și putea să călătorească! Imagini extaziante cu Parisul, Nilul, sălbaticele Americi îi răsăriră în minte.

Se auzi o ușoară bătaie la ușă.

- Excelența Sa vă solicită prezența.

Ea dădu să pună mâna pe ruj și apoi renunță. Ea nu îl iubea pe Fletch. Nu îl iubise niciodată. De ce ar fi dorit să se facă frumoasă pentru el?

Coborî scările și descoperi că zâmbea cu adevărat. Cât timp trecuse de când zâmbise cu adevărat în prezența lui Fletch? Probabil mai mult de un an. Își petrecuse tot timpul încordată ca un arc, încercând cu disperare să-și dea seama cum să-l mulțumească, cum să-l facă să o iubească.

Să pășească în salon era un pic cam dificil – deși nu era important, își aminti ea iute –, pentru că Fletch era așa de chipeș! Părul lui era ca ebonita, cu o strălucire ca de miez de noapte. Nasul îl avea drept și ochii ușor oblici sub sprâncene, făcându-l să pară un pic exotic. Dacă

nu ar fi fost așa de teribil de frumos, nu ar fi fost așa de pretențios. Poate că nu l-ar fi dezamăgit mereu.

– Poppy! zise el și se întoarse încruntat spre ea.

Asta făcea lucrurile mai ușoare. El se încrunta mereu, iar ea se săturase.

Ea îi zâmbi, oferindu-i un zâmbet diferit de cel pe care i-l oferea de regulă. Nu era un zâmbet de cățeluș înspăimântat, cerșind iubire.

– Da, Fletch?

– Trebuie să te întorci acasă acum.

– Nu mă voi întoarce acasă, zise ea și se așeză. Voi rămâne cu Jemma deocamdată. Nu se va retrage la țară înainte de decembrie, pentru că Beaumont are treabă la Camera Lorzilor, așa că voi sta cu ea.

– Dumnezeule, putem să sărim peste toată tevatura asta, Poppy, te rog? Cu siguranță ne cunoaștem de destulă vreme pentru ca tu să mă ierți și să vii acasă.

– Te-am iertat.

– Oh, bine, zise el, arătând de parcă nu s-ar fi îndoit nici o clipă de asta.

– Deși ai fost mai mult decât necioplit cu mine în public.

– Ți-am cerut scuze. Nu voi mai face așa ceva.

– Și ai flirtat cu una dintre prietenele mele.

– N-aveam nici cea mai mică idee... zise el și se opri.

– Da, făcu ea gânditoare, bătând cu degetul în scaun, asta e mai dificil de explicat, nu-i așa? E adevărat că Louise e una dintre prietenele mele. O prietenă dragă, din nefericire pentru tine. Dar, desigur, există destule femei în Londra cu care nu mă cunosc.

– Da, zise el și păru pentru prima dată jenat.

– Așa că aș zice că putem fi amândoi de acord că ar trebui să cauți undeva mult mai departe, zise ea cu blândețe.

El rămase cu gura ușor căscată, ceea ce fu foarte plăcut de observat.

- Cred că ar trebui să ne facem niște planuri, zise Poppy. Evident că va trebui să locuim din nou împreună cândva în viitor - să spunem peste cinci ani? Când vei simți că problema unui moștenitor devine presantă, te asigur că voi fi disponibilă. Aș fi vrut un copil la începutul căsniciei noastre, dar acum îmi dau seama că e mult mai înțelept să așteptăm. Am lucruri de făcut.

- Serios? spuse el uluit.

- Da. Noi ne-am despărțit în mod amical, așa că putem să planificăm totul fără dușmănie. Aș sugera cinci ani și apoi va trebui să locuim din nou împreună.

- Ce faci?

- Am putea face planuri pentru mai mult de cinci ani, dar riscăm să rămânem fără copii. La urma urmei, am fost căsătoriți timp de patru ani fără să apară unul.

El doar se holbă la ea.

- Putem discuta aranjamentele mai târziu, zise ea cu alt zâmbet încurajator. Fletch, ar mai fi ceva ce ai dori să spui în momentul ăsta?

Deși ea era extrem de veselă, cărbunele fierbinte de furie încă era în pieptul ei. Făcu o pauză, dar el părea să fi amuțit.

- Jemma mă asigură că i-ar plăcea foarte mult să mă retrag cu ei în perioada Crăciunului la țară. Va avea mai mulți musafiri. Apoi aș putea să mă întorc în Franța pentru câțiva ani, dar încă nu sunt sigură de planurile mele. Intenționez să călătoresc destul de mult. Cărbunele mititel de furie din ea o făcu să vorbească pe un ton foarte dulce. Dar nu te teme, Fletch, te asigur că îți voi spune unde mă aflu. Știu că ar fi absolut neplăcut să nu ai habar unde se află soția ta. Nimeni nu vrea să își vâneze soția ca pe o potârniche în sezonul de vânătoare.

El deschise în sfârșit gura.

- Nu am văzut lucrurile în felul ăsta.

- O să-ți spun unde mă duc și nu va trebui să-ți faci griji pentru mine. Oh! Am uitat. Tu nu te îngrijorezi niciodată, nu-i așa?

El se încruntă.

– Nu pari deloc în apele tale, Poppy. Îmi pare sincer rău că te-am supărat așa de tare.

El rămase perplex, așa că ea chiar râse – fu un râset sincer, scurt.

– Sunt supărată, Fletch, dar sunt mai supărată pe mine decât pe tine. Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine.

– Nu ar fi trebuit?

– Cred că m-am căsătorit cu tine pentru că mama mi-a spus să o fac.

– Tu... te-ai căsătorit cu mine pentru că erai îndrăgostită de mine.

Ea zâmbi din nou pentru că era o senzație plăcută să-i spună adevărul.

– Nu, nu am fost, Fletch. Mama mi-a spus din clipa în care aveam 7 ani că trebuia să mă mărit cu un duce. Tu ai fost primul duce englez care a sosit la Paris și așa că m-am măritat cu tine. Da, am crezut că sunt îndrăgostită de tine, dar acum am descoperit că am făcut o greșeală. Ceea ce, continuă, e un lucru bun, pentru că în mod evident ai făcut și tu aceeași descoperire cu ceva timp în urmă.

El deschise gura.

– Nu e așa? îl întrebă ea. Pentru că mi se pare că nu doar că ți-ai dat seama că nu ești îndrăgostit, ci ți-ai și căutat companie în altă parte. Tăcerea dintre ei se adânci până când ea nu mai suportă. Chiar dacă nu era îndrăgostită de el, era teribil de umilitor să ai un soț atât de nepăsător. Chiar nu văd nici un rost ca discuția noastră să continue.

– Dar încă nu am discutat nimic! protestă Fletch.

– Nu prea sunt multe de discutat.

– Trebuie să vii acasă acum, zise el dând dovadă de genul acela de încăpățânare care îi caracteriza pe băieții de la orfelinat.

– Nu vin acasă.

- Trebuie.
- De ce?

Preț de o clipă, lumea se opri în loc. Pentru că, în ciuda a ceea ce spusese și a bravadei ei și a lipsei ei de iubire, în inima ei mai era un colțișor care...

- Mama ta, zise el.
- Mama mea.

Partea îndurerată a inimii își închise porțile. Preț de o secundă se gândi că avea să plângă, dar apoi ea se controlă.

- Ce e cu mama?
- Ai știut foarte bine că mama ta s-a mutat în casa noastră, zise el încruntându-se. Au trecut două luni, dar ea nu dă nici un semn că ar vrea să plece.

Poppy fu foarte mulțumită să descopere că încruntătura lui Fletch nu o deranja câtuși de puțin.

- Sunt sigură că te descurci cu ea.

Fletch își miji ochii.

- Ce pui la cale, Poppy? De unde vine toată vorbăria asta nesăbuită? Ducesa de Beaumont te-a montat?
- Nu am vorbit cu Jemma despre planurile mele, zise Poppy cinstit. Doar am întrebat-o dacă pot să stau cu ea pe perioada Crăciunului. Și cu siguranță nu i-am povestit despre concluziile mele cu privire la căsnicia noastră. În mod firesc, ea știe ce crezi tu despre mariajul nostru. Cea mai mare parte a Londrei a aflat deja.
- Pari dușmănoasă, zise Fletch.
- Oh, Dumnezeule! făcu Poppy. Cu siguranță nu am intenționat. Mi-am petrecut așa de mult timp încercând să te cuceresc, încât presupun că era inevitabil ca la un moment dat să renunț.
- Mama ta... făcu el neajutorat.

Micul cărbune de furie deveni un jăratic un pic mai mare, iar ea își dădu seama că singurul lucru de care îi păsa lui Fletch era că mama ei locuia cu el. Poppy știa foarte bine că mama ei era o persoană foarte dezagreabilă dacă locuiai cu ea.

– O să vorbesc cu mama, zise ea, hotărând că avea să facă exact asta.

Avea să îi mulțumească pentru că stătuse cu Fletch.

– Poppy! zise el pe un ton grăbit de data asta.

Dar ea se săturase. Puteau să se ducă la naiba și el, și mama ei, și hainele lui negre și frumusețea lui pură.

Se întoarse cu spatele și plecă fără să-și ia rămas-bun, ieșind pe ușă.

– Poppy!

Ea plecase.

capitolul 18

În seara aceea, casa Beaumont

Jemma aranja piesele cu Beaumont în fața ei.

– Mă bucur să aud că Villiers e mai bine.

– N-aș zice că e mai bine. Încă e în ghearele febrei în cea mai mare parte a zilei, după cum îmi spune valetul său. Probabil nu mai e în pericol imediat, dar trebuie să scape de febră. Să începem al doilea joc?

– Nu cred că ar trebui să începem al doilea joc până ce nu se întremează Villiers.

– De ce nu? Primele două jocuri au fost în tandem, dar asta nu înseamnă că și celelalte trebuie să fie la fel. Apropierea dintre noi a dus la dezagreabila presupunere că tu alegeai între mine și Villiers.

Ea se uită la el, dar el studia regina neagră. Genele îi aruncau umbre pe obraji.

– M-ai provocat la o partidă doar pentru că ai auzit de partida mea cu Villiers, zise ea. Paralela asta era în mintea ta la fel ca în mințile din restul Londrei.

– Dacă jucăm acum, în timp ce Villiers nu este în putere, vom mai închide gurile bârfitorilor care vorbesc despre următorul ocupant al patului tău.

Probabil era politicianul din el – vorbea fără pasiune despre patul soției sale. Desigur, reputația lui era cea mai importantă.

- Există vreo șansă ca Villiers să nu supraviețuiască? întrebă ea, jucându-se cu nebunul.

- E în ghearele febrei. Aș zice că e un bărbat norocos dacă supraviețuiește.

Jemma simți că i se făcea rău la gândul ăsta.

- Oh, Dumnezeule! șopti ea.

El tot nu se uită la ea.

- O să-ți frângă inima, Jemma? Dacă e așa, îmi pare sincer rău.

- Să-mi frângă inima? Nu. Nu îl cunosc de prea mult timp. Începusem să ne împrietenim și îmi plăcea asta. Sunt foarte tristă să aud că e pe moarte.

- Poate mai mult decât prieteni, zise el cu voce dură.

- Inima mea este un instrument deosebit de puternic, zise ea, displăcându-i conversația și felul în care el îi cerceta sentimentele. Tu mi-ai frânt-o cu mult timp în urmă, Elijah, iar de atunci nu am mai dăruit-o nimănui.

El ridică privirea.

- Eu?

- Nu ai crezut asta?

- Nu. Tu... Am crezut că aveam puține în comun.

- Asta e cel mai rău, zise ea trist. Aveam puține în comun și, cu toate astea, eu am construit un castel din asta. Presupun că uneori termenul *căsnicie* are un efect ciudat asupra femeilor. Dar a fost o lecție salutară.

- Îți cer scuze.

Jemma își studie soțul pe sub gene. Nu avea acea expresie epuizată în seara aceea, cea în care ochii i se umbreau și pomeții îi ieșeau în evidență. Arăta puțin obosit, dar nu epuizat până în măduva oaselor.

- Ce se întâmplă în Camera Lorzilor zilele astea? se aventură ea.

- Scoțieni și brandy.

– Scoțieni? Oh, din pricina reprezentării scoțiene în Camera Lorzilor?

El ridică din sprâncene.

– Ai citit despre problema aia? Am crezut că nu ești interesată de politică.

– Sunt la fel de interesată ca orice persoană rațională, zise Jemma surprinsă. Nu am avut prea mult timp să citesc ziarele, dar mă străduiesc. Ea nu se putu abține: Deși sunt sigură că nu pricep la fel de bine ca domnișoara Tatlock ce se petrece.

– E o femeie extraordinară, zise Elijah cu o urmă de mândrie în glas. Pentru o femeie de vârsta ei, are o viziune intuitivă asupra politicii. Astăzi a făcut o propunere la Societatea Regală care i-a atras atenția lui Lord Rollins.

– Oh! Jemma decise că îi displăcea foarte tare domnișoara Tatlock. Cum s-a întâmplat asta?

– Am ținut o prelegere azi, zise Beaumont. De aceea nu sunt în Parlament. Domnișoara Tatlock conduce organizația doamnelor. Cele mai multe prelegeri sunt rezervate membrilor regulați, dar uneori doamnele sunt invitate să ni se alăture.

Jemma se gândi dacă ar fi trebuit să știe despre prelegerea soțului ei și decise că nu, pentru că nimeni nu se ostenise să o informeze.

– Cât de întreprinzător din partea ei să participe la prelegerea ta! Să îndrăznesc să mă întreb dacă ea a pus la cale să fii invitat?

El se uită la ea.

– Întreprinzător?

– E un cuvânt prea aspru? Voi doi ați fost asociați în ediția de săptămâna trecută din *Morning Post*. Se pare că ai atras atenția pentru că ai purtat o conversație intimă la serata muzicală a lui Lord Rochester. Mă întreb ce crede că se va întâmpla cu mine dacă va reuși să te impresioneze cu numeroasele ei virtuți.

El o surprinse nepretinzând că era stupid ce spusese ea.

- Probabil are impresia că ai putea fi atinsă de o boală gravă. Observ că tinerele femei aflate în ghearele dragostei nu se gândesc că ar putea avea loc un miracol.

- Mă simt cât se poate de sănătoasă, zise ea încet. Jucăm șah?

- Dacă preferi să nu reluăm partida, sugeră Elijah, am putea juca o partidă separată.

Nici unul din ei nu spunea lucrurilor pe nume: dacă Villiers nu putea continua partida, apetitul pentru partidele lor paralele avea să moară odată cu el.

- Ce idee bună! Vom juca o partidă sau două doar de plăcere și vom aștepta ca Leopold să se înzdrăvenească.

- Leopold? ridică el din sprâncene.

- Numele mic al lui Villiers... Doar îl știai, nu? întrebă Jemma, afișând o expresie inocentă. Am crezut că voi doi ați fost prieteni în copilărie.

- Nu mi-am dat seama că sunteți așa de intimi.

Jemma mută un pion în față, apropierea pionului de rege, regină și tură umplându-i inima și sufletul și alungând toate acele griji eluzive legate de sănătatea lui Beaumont, de domnișoara Tatlock și de febra lui Villiers.

O oră mai târziu, rânjea în fața bărbatului ei.

- Acum mă simt mai bine, remarcă ea.

- Eu nu, rosti el acru.

- Ai câștigat prima noastră partidă, zise Jemma. Cea care conta. Acesta e un joc pe care nu-l vede nimeni în afară de noi, dar cu toate astea sunt foarte mulțumită că l-ai câștigat.

- Hai să începem al doilea joc, zise Elijah. Te rog! Nu vreau să aștept ca Villiers să moară. E prea macabru.

Ea aprobă din cap, aranjă tabla iute și mută un pion la D4.

El își mută pionul în aceeași poziție, și asta fu tot. Pentru ziua aceea. Se ridică de pe scaun și se înălță la cei aproape doi metri ai lui. Jemma rămase unde era.

Soțul ei era un bărbat teribil de chipeș. Nu era de mirare, așadar, că făcea o impresie puternică în Parlament.

– Am venit să îți pun o întrebare, Jemma.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Te-ai întors din Franța ca să putem produce un moștenitor. Mă întrebam dacă ai cumva un calendar în minte pentru asta.

Cu alte cuvinte, când aveau să ajungă împreună în pat? Jemma simți o înțepătură de interes.

Dar el continuă să vorbească.

– Întreb pentru că, dacă Villiers își va câștiga jocul, asta cred că ne va schimba planurile.

Ea se încordă.

– Presupui că eu sunt premiul pentru partidă, iar eu te asigur că nu mi-am pus corpul pariu pe tabla de șah.

Ea nu reuși să îi citească deloc expresia ochilor și blestemă în tăcere chipul lui de politician.

– Problema noastră nu e dacă sau cu cine îți împarți favorurile, zise el pe un ton egal, ci faptul că, dacă Villiers va câștiga jocul, toată Londra va *crede* că te culci cu el. Dacă o faci sau nu este irelevant.

– N-aș crede deloc că e irelevant, replică ea rănită. Sugerezi că moștenitorul tău ar putea sfârși prin a avea sângele lui Villiers.

– Mă înțelegi greșit, zise el răbdător ca întotdeauna. Îmi dau foarte bine seama că nu ești genul care să rămână întâmplător însărcinată.

Era o insultă notabilă, plasată cu precizia calmă a unei săgeți în inimă. Și, cu toate astea, Jemma se simți prinsă între adevăr și logică. Adevărul era că îi fusese necredincioasă cât locuise la Paris. Și, desigur, nu avusese copii din acele împreunări. Faptul că și el îi fusese necredincios pe față cu o amantă sau alta, probabil chiar continuând încă, nu avea aceeași greutate.

– Dacă am concepe un copil în această perioadă de intens interes pentru Villiers, continuă el, mă tem că mulți vor considera acel copil un pui de cuc. Sau cel puțin

vor prezenta un interes nepotrivit pentru moștenirea copilului, ceea ce ar putea să îi strice lui sau ei fericirea în viitor.

- Da, pot să înțeleg asta, aprobă ea.

- M-am gândit să îți cer să renunți la partidă, dar nu îmi stă în obicei să le cer politicienilor acel lucru pe care nu vor să-l ofere și aplic aceeași politică acasă.

- Dacă te simți iarăși rău, zise ea, voi renunța la partidă. Ai mai leșinat de atunci, Beaumont?

- Din fericire, nu.

- În cazul acesta, cred că ai dreptate – ar fi mai bine să așteptăm până când se termină partida înainte să devenim... intimi.

El făcu o plecăciune.

- În cazul acesta...

- Asta nu înseamnă, zise Jemma privind spre tabla de șah, că ești liber să flirtezi cu stimabila domnișoară Tatlock. Nu există șanse să sfârșesc din pricina unei boli grave, mă simt cât se poate de sănătoasă.

- Sunt încântat să aud asta.

- Am senzația că tânăra diletantă nu îți va împărtăși încântarea.

Chicotitul lui era rar și cu atât mai bine-venit.

- Ducesa de Beaumont e geloasă! N-aș fi crezut că voi trăi ziua asta. Trebuie să spun că mă face să mă simt un pic mai îngăduitor față de domnișoara Tatlock.

Ea se ridică în picioare.

- N-am fost niciodată prea bună la împărțit, Elijah. Cu siguranță ai observat asta la începutul căsniciei noastre.

El deschise gura, dar ea nu voia să audă vorbe de politician sau scuze. Îi aruncă o privire galeșă de genul celei pe care i-o oferea unui iubit, se întinse și îi trase capul spre al ei.

El avea un gust minunat, de mure și de condimente. Intenționase să îl sărute ca un fel de avertisment, o promisiune, ca un fel de a-l controla. Dar, în clipa

în care mâna ei se strânse în jurul cefei lui și sărutul lor se adânci, ea își aminti acel fapt important pe care reușise să-l uite cât locuise la Paris: sărutările lui Elijah nu erau ca ale altor bărbați. Ele îi stârneau ceva. Îi topeau zidurile de apărare și o transformau la loc într-o fată prostuță și vulnerabilă, care plânsese luni întregi după ce se despărțiseră.

Ea sări înapoi așa de iute, încât aproape că dărâmă tabla de șah, apoi se asigură că fața ei nu reflecta panica teribilă pe care o simțea.

– Un avertisment? întrebă el cu sprâncenele ridicate a întrebare și cu ochii întunecați.

El știa întotdeauna ce gândea ea. Preț de o clipă, durerea reapăru ca o țepușă subțire în inimă. Apoi ea zâmbi.

– Exact, Elijah, exact.

capitolul 19

În aceeași seară, într-o zonă mai puțin elegantă a Londrei

Când domnișoara Charlotte Tatlock se opri să se gândească la ultimele săptămâni, se simți așa de extaziată încât o luă amețeala. Extazul *nu* fu însă și reacția surorii ei May, din păcate. May era într-o frenezie de îndoieli și de îngrijorare – nu putea accepta faptul că numele lui Charlotte era legat de ducele de Beaumont.

– Pur și simplu nu îmi vine să cred, țipase ea iar și iar în ultimele două săptămâni. De parcă ai face vreodată... Slavă Domnului că mama *a murit!* Oh, slavă Domnului că mama a murit!

La a paisprezecea expresie de gratitudine a lui May cu privire la moartea mamei lor, Charlotte aproape că își dori același lucru și pentru restul familiei, adică May însăși.

– Pur și simplu trebuie să stai departe de el, departe, departe, departe de el! țipă May de nenumărate ori.

Iar Charlotte fu de acord, desigur.

Logodnicul neîndemânatic al lui May, domnul Muddle, luase asupra sa sarcina de a o informa pe Charlotte că reputația era cel mai de preț bun al femeii. Charlotte își înghițise o replică furioasă și aprobase solemn din cap.

Nimeni nu părea să creadă că ducele de Beaumont nu făcuse nici un demers care să-i mânjească în vreun fel reputația.

Ea era de părere că se purta admirabil - cu excepția momentelor în care se afla în aceeași încăpere cu ducele de Beaumont, desigur. De îndată ce îi vedea chipul, inima începea să i-o ia la galop. Și apoi nu se putea abține - îi spunea ce credea despre ultimul raport din *Gazette* cu privire la cel mai recent discurs al său din Parlament. El își înclina capul, doar un pic într-o parte, ascultând cu mare seriozitate. Și chiar o asculta! O asculta cu adevărat.

Ei...

Ei vorbeau mult prea mult, iar ea știa asta.

Și ea mai știa, chiar dacă nimeni altcineva nu o făcea, că ducele nu era absolut deloc interesat de ea ca femeie. El nu se uita niciodată la ea în felul acela. Evident, Charlotte nu era genul care să se amăgească. Nasul ei era mult prea lung, iar averea mult prea mică pentru a-i permite să se dedea fanteziilor cu privire la frumusețea ei. Sau la eligibilitatea financiară sau de altă natură.

- Nu înțelegi, se răstise ea în cele din urmă la May, că de fapt ce sugerezi tu este oribil de dureros pentru mine. Sugerezi că ducele chiar ar vrea să... mă sărute. Și știm amândouă că ducii nu sărută femei care arată ca mine. Nu femei singure și nu femei cu averi dezagreabil de mici. Ducii nu sărută fete bătrâne!

- Nu ești așa! spusese May.

- Sunt! Știi că sunt. Sunt o fată bătrână, zise Charlotte, urând cuvântul. Sunt urâtă, bătrână și toate celelalte cuvinte oribile. Adevărul e că nimeni nu m-a vrut, May, iar când vorbești de parcă ducele chiar m-ar dori, nu faci decât să pui sare pe rană!

Vocea ei se ascuți într-un fel care avea un tremur periculos.

May nu își manifesta fizic afecțiunea, dar tot o îmbrățișă brusc pe sora ei și îi spuse că, dacă ea ar fi fost duce, nu s-ar fi gândit la un lucru mai bun decât să o sărute pe domnișoara Charlotte Tatlock.

Charlotte zâmbi cu ochii un pic umezi.

– Și, May, dacă se întâmplă să te aștepte acasă una dintre cele mai frumoase femei din lumea bună, Jemma, ducesa de Beaumont, tot ai vrea să săruți o fată bătrână pe nume Charlotte Tatlock?

– Desigur! zise May foarte hotărâtă, dar Charlotte știa că punctase cu argumentul ei.

La urma urmei, ducesa era extraordinară din cap până în picioare. Charlotte se amuzase în sinea ei într-una din zile încercând a desluși culoarea părului ducesei și decisese că era ca un gălbenuș. Asta nu suna a compliment, dar Charlotte se gândea la ouăle care erau livrate direct de la țară. Iar când spărgeai oul, gălbenușul era de un auriu bogat, precum coniacul ars și totuși cu strălucirea sănătoasă și profundă a frumuseții naturale care era departe de buclele terne ale lui Charlotte.

Dacă asociai părul ducesei cu corpul ei nurliu și cu inteligența de neconfundat de pe fața ei – „ea este, îi amintise Charlotte surorii sale, cea mai bună jucătoare de șah din toată Franța ori cel puțin așa se spune" –, era argumentul suprem.

Soțul unei asemenea perfecțiuni și domnișoara Charlotte Tatlock? Niciodată.

capitolul 20

1 august

Poppy nu se aștepta ca Fletch să o viziteze din nou, iar el nu o făcu.

Timp de alte câteva săptămâni, ea plânse până ce adormea în fiecare seară, îmbrăcându-se în fiecare dimineață ca să arate cât mai bine, în caz că Fletch avea să vină în vizită. La urma urmei, mama ei încă locuia cu el. Cum putea el să supraviețuiască?

În mod evident, o făcea.

Într-o dimineață, Poppy își concedie camerista înainte ca părul să îi fie ondulat și pudrat, își puse un halat de casă și se făcu ghem la fereastră, privind păsările din grădina Jemmei.

Graurii săreau din cracă în cracă, își luau brusc zborul și se înălțau spre cer ca un sos aruncat în aer și apoi se așezau la loc pe ramuri ca să sporovăiască. Rămase acolo toată ziua, punându-și întrebări legate de cuiburile graurilor și conversațiile lor.

Era genul de întrebare pe care mama ei o ura.

- De ce să-ți pierzi vremea? obișnuia ea să o întrebe pe Poppy ori de câte ori aceasta îi punea o astfel de întrebare. De ce să-mi pierd *eu* vremea? continua ea și ieșea din cameră.

Jemma păru să găsească foarte bun faptul că Poppy nu se mai îmbrăca așa de formal.

- Adesea eu nu mă îmbrac decât după-amiaza târziu, zise ea.

Nu că ar fi știut ceva despre grauri.

- Mă pricep doar la șah, mărturisi ea.

Priviră amândouă o vreme pe fereastră.

- Par să ciripească una către cealaltă, nu-i așa? întrebă Jemma destul de surprinsă. Cred că sunt prietene.

- Până acum n-am avut o prietenă adevărată, zise Poppy.

- Un compliment drăguț, dar neadevărat! Există un teanc de cărți de vizită la parter care atestă că ai multe prietene și nu sunt toate curioase cu privire la situația ta actuală. Doamnele de la cercul de cusut pentru cei săraci, de pildă...

– Cercul de cusut este pentru mame nevoiașe, zise Poppy. Comitetul pentru cei săraci se întrunește în casa lui Lady Cleland și nu coasem. În realitate, făcu ea încruntată, vorbim doar despre imoralitatea prostituatelor.

– Te-au vizitat toate cusătoresele și bârfitoarele, deși cele mai multe s-au retras la țară, zise Jemma. Toate doamnele caritabile din oraș și-au făcut curaj și mi-au trecut pragul. Nu! Asta nu e chiar adevărat.

– Cineva a renunțat? Ai putea să ți-o imaginezi pe Lady Langhorne renunțând?

– Nu! făcu Jemma, imaginându-și-o pe femeia solidă și invincibilă. Ea a trimis cartea de vizită din trăsură, pentru că probabil nu a reușit să se convingă să intre într-un cuib de destrăbălare precum casa Beaumont, mai ales când ducesa e în reședință, zise Jemma. Așa că nu mai spune că nu ai prietene!

– Nu e acesta motivul, zise Poppy, simțindu-se obosită. Sunt altfel de prietene. Nu ar fi de acord să stau toată ziua în cămașă de noapte fără să fac nimic.

– Asta din pricina virtuții lor, zise Jemma. Cum eu m-am născut complet fără virtuți, nu mă îngrijorez niciodată cu privire la standardele aspre pe care voi, ceilalți, vi le impuneți singuri.

– Te-ai născut complet fără virtuți? zise Poppy și râse ușor.

– Blestemul familiei Reeves, rosti Jemma. Ăsta e numele meu de fată. Suntem toți josnici. Am un unchi nebun de legat. Iar fratele meu nu e nici el un model de comportament sobru. Duelul cu Villiers a fost al patrulea. Pot să-ți aduc ceva, Poppy?

– Cărți, zise Poppy. În mod stupid, mi-am uitat cărțile acasă și am citit deja toate volumele despre natură din biblioteca ta.

– Natură? Despre copaci și altele asemenea? Sunt surprinsă că există.

- Prefer să citesc despre viața animalelor, zise Poppy, deși eram în mijlocul unui tratat interesant despre natura aerului din apă, pe care l-am lăsat acasă.

- Cu siguranță nu avem așa ceva. Cât de straniu și interesant din partea ta, Poppy! De ce Dumnezeu nu ai trimis un lacheu după cărțile tale?

- O să trimit o listă la librăria Lackington. Adăugă apoi încet: Am decis să citesc toate cărțile de care n-am avut timp să mă ocup. Și intenționez să iau notițe, Jemma, deși mama ar spune că nu are rost. O să fac asta doar pentru că îmi face plăcere.

- Vei fi îngropată în cărți de câte trei volume, zise Jemma, sărind din scaun. Știi, am descoperit că femeile pot să devină membre ale Clubului londonez de șah pentru că au uitat să excludă posibilitatea asta din regulament. Mă gândesc să devin membră doar pentru că toată lumea crede că doar bărbații pot fi maeștri la șah.

- Chiar trebuie, zise Poppy. Doar bărbații se presupune că pot deveni naturaliști.

- Atunci trebuie să devii naturalistă, zise Jemma.

O lună mai târziu, 1 septembrie

- Știi ce face soțul tău? întrebă Jemma ridicând privirea din farfuria cu micul dejun.

- Ce anume? întrebă prevăzătoare Poppy.

Având în vedere că Fletch nu își pierdea timpul ca să-și viziteze soția înstrăinată, ea nu era sigură că voia să știe despre celelalte activități ale lui.

- Scrie aici că a ținut un discurs animat în Camera Lorzilor care a fost bine primit de ambele părți. Cât de straniu! În general, mulți se prefac că detestă discursul. Ce zici, mergi la petrecerea dată de Lady Wigstead în seara asta?

- Poate, zise Poppy.

Jemma își miji ochii.

– Știu la ce te gândești, Poppy, și nu se poate. Ți-am oferit o perioadă decentă de doliu, pentru că e nevoie de asta când se termină o căsnicie. E septembrie. Adică au trecut cinci luni. Eu am crezut că sunt îndrăgostită de soțul meu. Deși nu a fost o căsătorie din dragoste, ca a ta.

– Așa *am crezut* că a fost, o corectă Poppy.

– Dar e fermecător să te trezești dimineața alături de un bărbat.

– Ați dormit toată noaptea împreună? întrebă Poppy uimită.

– Da. Ca să fiu sinceră, ce făceam în pat nu era niciodată foarte interesant, dacă mă gândesc. Dar obișnuiam să mă trezesc când lumina dimineții era doar un galben palid și îl întrebam ce îl așteaptă în ziua aceea. Eram așa de naivă încât mi-e și greu să-mi imaginez!

– Cum adică? întrebă Poppy.

– Am crezut că și lui îi plăceau conversațiile noastre, că aș putea să-i înveselesc ziua petrecută în Parlament. Că mă asculta.

– Nu o făcea?

– Sigur că o făcea. Dar nu îl interesa cu adevărat sfatul meu, el asculta politicos pentru că politețea e în firea și în educația lui. Beaumont este una dintre cele mai bine educate persoane pe care le-am întâlnit. Singurul moment în care l-am văzut cu adevărat nepoliticos a fost când l-am descoperit cu amanta.

– Îngrozitor! zise Poppy cutremurându-se. Sigur Fletch are de acum o amantă. Mi se face rău de fiecare dată când mă gândesc la asta.

– Mie mi-a fost *rău* în trăsură pe drumul de întoarcere. Chiar și acum, când mă gândesc cum atârna părul ei peste marginea biroului, simt un val de greață.

– Ai plecat imediat spre Paris?

– Nu. Eram dornică de explicații, de scuze, de orice. Dar, pe lângă celelalte defecte, Beaumont e și onest. Mi-a spus că își va părăsi amanta și și-a cerut scuze pentru

am văzut, dar apoi eu l-am întrebat dacă o iubește. ezitat preț de o clipă și a refuzat să răspundă, dar era ea târziu. Și a recunoscut în cele din urmă adevărul.

– Își *iubea* amanta? Mama spune că bărbații au aseme-:a relații din motive pur practice.

– Afirmațiile mamei tale nu trebuie luate toate în rios, zise Jemma. Sarah era foarte frumoasă. Ei erau ıpreună, dacă poți folosi termenul ăsta, dinainte să : căsătorim, de trei ani. El spune că ea nu mai e aman-lui, dar nu știu cum s-a terminat relația lor. Știu că a atașat de ea mai mult decât de mine, cu intimitățile oastre ridicole și comentariile mele stupide în pat.

Poppy înghiți în sec.

– Pare că noi două suntem în mariaje asemănătoare.

– Tu l-ai văzut pe Fletch *flirtând* cu cineva, o corec-Emma. Beaumont a plecat din patul meu după ce a cut dragoste cu mine și s-a dus la birou, unde a făcut ragoste cu domnișoara Cobbett. E o mare diferență, oppy!

– Nu chiar, zise Poppy. Știi că nu prea e. Dacă Louise u se întâmpla să fie prietena mea, el ar face acum amor ı ea pe birou. Ăsta e un loc obișnuit pentru asemenea :tivități? izbucni ea.

– Nu, făcu Jemma și rânji. Nu ar trebui să fim așa de ımbre, Poppy. Dintr-un motiv sau altul, nu supravie-ıiesc prea multe mariaje. Am așteptat la Paris timp de ei ani, gândindu-mă că Beaumont mă va aduce înapoi, ar nu a făcut-o. Și când, în sfârșit, a binevoit să-mi facă vizită, eu descoperisem câteva plăceri pe cont propriu – hiar dacă nu direct pe masă.

– Înțeleg, făcu Poppy. Tu sugerezi că Fletch va aștepta :ei ani înainte să vină să mă viziteze?

Jemma se aplecă și o strânse de braț, dar nu spuse ımic.

– Nu o să vină, nu-i așa?

Era o ușurare să rostească asta cu voce tare.

– Nu sunt sigură cât de asemănătoare sunt situațiile noastre, zise Jemma. Dar bănuiala mea este că el e destul de surprins că nu te-a întâlnit la o petrecere.

– El se duce la petreceri? întrebă Poppy.

Jemma se întoarse spre ziar și arătă spre rubrica *Bârfe din lumea bună*.

Chiar deasupra degetului cu unghie roz al Jemmei se afla o frază care îi făcu lui Poppy inima să pice în pantofi.

Ducele de F... în persoană a fost prezent la balul familiei du Maurier seara trecută, dar fără ducesa lui. Se zvonește că numita ducesă a plecat spre Veneția. Ducele a părut neafectat de interesul pentru acest subiect și și-a petrecut toată seara împreună cu lorzii lui Pitt, care păreau încântați să-l primească printre ei pe acest vlăstar al eleganței.

– Cât ar urî Fletch să fie numit un vlăstar al eleganței! zise Poppy. Iar eu sunt la Veneția?

– Mereu încurcă treburile astea, zise Jemma. Dacă nu sunt siguri unde ești, atunci inventează ceva.

– Ar trebui să mă duc la o întrunire a cercului de cusut la Lady Cleland, spuse Poppy după o vreme.

– Eu nu m-aș duce.

– De ce nu?

– Pare plicticos.

– E datoria noastră, zise Poppy. Să ne îngrijim de cei săraci și să-i ajutăm pe cei care au nevoie.

– Eu nu mă prea pricep la asta, spuse Jemma. Donez o sumedenie de bani. Bani ai lui Beaumont și, crede-mă, o persoană săracă preferă clinchetul solid al banilor, nu un cearșaf cusut prost, pentru că e tot ce aș putea coase.

– Mă întrebam în privința banilor... Ce trebuie să fac în privința banilor?

– Ce vrei să spui? Fletch cu siguranță are destui bani. Nu am auzit altceva.

- Dar eu, nu, spuse Poppy. N-am nici un ban.
- Nu ai o alocație?

Poppy clătină din cap.

- Fletch mi-a oferit una, dar mama a spus că doar ar ebui să-i trimit facturile și să las detaliile financiare în ama soțului meu. Mi-a dat o sumedenie de sfaturi, unându-mi cum să reacționez când mă va întreba de acturi, dar Fletch nu a zis niciodată nimic, nici chiar ând am cumpărat două pălării – teribil de scumpe – în ceeași lună.
- De ce crede mama ta că nu ar trebui să primești alocație?
- Nu știu. Ea știe. Ea crede că nu sunt suficient de nteligentă ca să mă descurc cu banii, zise Poppy și își controlă vocea. Nu o spune cu cruzime, dar crede că prea puține femei se descurcă bine cu banii.
- Ea îți spune ție asta, femeii care citește studii despre apă, aer și grauri? Iar tu spui că nu ai cumpărat nimic în anii de căsnicie fără să te gândești la reacția soțului tău?
- Da.
- Iar înainte de asta, presupun că mama ta...
- Desigur, răspunse Poppy și se simți ca o idioată. O să stau cu tine până după Crăciun, Jemma, dar apoi o să vreau o casă a mea. Și intenționez să călătoresc foarte mult.

Jemma ridică din sprâncene.

- Lasă-mă să ghicesc... Spre câmpiile Africii sălbatice?

Poppy rânji.

- De fapt, pentru început mă gândeam la fluviul Nil.
- Nilul va fi confortabil doar dacă înoți în bani, zise Jemma ferm. Presupun că banii soțului tău sunt la Hoare's Bank, la fel ca ai celorlalți vlăstari ai eleganței din capitală.
- Nu trebuie să-i spui așa. Nu i-ar plăcea deloc.
- Dar este, făcu Jemma. Mai ales că e foarte tânăr.
- E mai în vârstă decât mine.

– Dar e mai tânăr decât mine și, mai rău, mă face să mă simt bătrână cu barba aia scurtă și cu felul în care pășește printr-o încăpere, preocupat de una sau de alta.

– E obositor, nu-i așa? zise Poppy și începu să râdă.

– Și e obositor de chipeș, rosti Jemma. Absolut obositor.

– Da!

– Nu e masculin să fii perfect în toate privințele.

Poppy râdea încântată.

– De ce ai tu nevoie, zise Jemma, este să retragi o sumă foarte mare de bani și să o cheltuiești cum îți place, fără să te gândești de două ori dacă vrei să cumperi două sau patruzeci de pălării. Și apoi îi vom trimite o scrisoare lui Fletch în care îl vom informa că dorești ca alocația ta să fie depusă la Hoare's Bank într-un cont al tău. Va fi mult mai ușor pentru amândoi în felul acesta. Poți să îți aranjezi propria casă și să călătorești unde dorești, iar el nu va trebui să se preocupe de asta.

Totul era încântător de simplu.

În fața chipurilor zâmbitoare ale duceselor de Beaumont și de Fletcher, domnul Pisner de la Hoare's Bank le înmână suma scandaloasă solicitată fără să protesteze.

– La urma urmei, îi spuse mai târziu managerului său, domnul Fiddler, știam cine era. Nu se exprimase foarte clar, dar se înțelegea destul de limpede ce voise să spună. Și mai era ducesa de Beaumont, iar ele două erau prietene foarte bune, puteai să-ți dai seama. Și apoi ea, adică ducesa de Fletcher, mi-a spus că ar dori să aibă propriul cont la bancă și că soțul ei îi va depune alocația acolo.

– Lumea se duce de râpă, remarcă domnul Fiddler. Nici un bărbat nu mai reușește să-și controleze soția. Dacă un duce nu o poate face, ce speranță mai e pentru noi, restul?

Cum domnul Pisner se gândea în sinea lui că mai degrabă ar fi băut otravă decât să fie însurat cu doamna Fiddler, nu mai fu nimic de spus despre asta, așa că începură să adune chitanțele de luna trecută.

În trăsură, Poppy se uita uluită la teancul gros de bancnote de la ea din mână.

- Jemma, zise ea, Fletch o să fie așa de furios!

- Serios? făcu Jemma, pudrându-și nasul într-o oglindă mică pe care o scoase din săculeț. Să venim și mâine ca să mai scoatem niște bani.

Poppy se gândi la asta.

- De ce să fie furios? Nu pare zgârcit.

- Nu e, zise Poppy.

- E foarte posibil ca nici măcar să nu observe.

Poppy se îndoia. Dar de unde să știe? Încet-încet, începea să-și dea seama că nu știa mai nimic despre soțul ei.

- Acum hai să cumpărăm ceva ce ți-ai dorit mereu și nu ai făcut-o!

Dar lui Poppy nu-i venea nici o idee.

- O rochie nouă? Am cumpărat mereu când am simțit că am nevoie.

- Ce facem noi, zise Jemma, este să cumpărăm ceva de care *nu* ai nevoie. Doar de plăcere. Nu pentru că ai o gaură în ciorapi, ci pentru că iubești ciorapii.

Apoi începu să râdă.

- Ce este? făcu Poppy zâmbind și ea.

- Îți lucesc ochii, zise Jemma. Arăți ca un pisoi care a prins primul șoarece.

- Ei bine, e ceva, zise Poppy timidă.

- Ce anume?

- Promiți că nu o să râzi?

- Nu pot să promit asta, zise Jemma. Dar promit să nu hohotesc, e bine așa?

Poppy despături un mic anunț, decupat cu grijă dintr-un ziar.

- Ce Dumnezeu? făcu Jemma și se uită la anunț.

Era un anunț.

„De vânzare cornul unei ciudate bestii recuperate din Sisfreyan Babylon."

- Ce e asta?

– Ai auzit de bestie? întrebă Poppy. Anul trecut a fost un articol în *Gazette*. Scria că avea două coarne deasupra botului și alte două coarne răsucite deasupra fiecărei urechi. Articolul spunea că era mare ca un cal și putea foarte ușor să poarte două persoane în spinare. Și blana îi era albastră.

Jemma avea o expresie care aducea cu cea a mamei lui Poppy când aceasta își manifesta interesul pentru informații mărunte din ziare.

– De ce Dumnezeu porți asta în buzunar?

– Mi-ar plăcea să-l cumpăr, zise Poppy.

– Să-l *cumperi?*

Poppy se aplecă și bătu în tavanul trăsurii.

– Excelență, se auzi vocea bubuitoare a vizitiului.

– Am vrea să mergem la Magazinul de curiozități al lui Grudner.

– Poftim?

– Magazinul de curiozități al lui Grudner în Whitefriars, strigă ea. Acum, te rog!

Trăsura trase ușor spre dreapta.

– Magazinul de curiozități al lui Grudner? întrebă Jemma.

– Am citit anunțurile lui, îi explică Poppy. Are tot soiul de lucruri minunate – o dată a avut un sâmbure de cireașă pe care erau sculptate o sută de capete. Și un ou de struț. Știi ce e un struț, Jemma?

– Nici vorbă, spuse Jemma și se lăsă pe spate, zâmbind.

– Este o pasăre foarte mare și grasă, zise Poppy. Tata avea o carte despre curiozități ale naturii pe care am ținut-o ani întregi sub pat. Toate cameristele știau, desigur, dar nu i-au spus niciodată mamei. De ce zâmbești așa?

– Pentru că îți strălucesc ochii, zise Jemma. Îți strălucesc ochii, ai obrajii roz și arăți... interesată, Poppy. Cu adevărat interesată.

– Ei bine, cine n-ar fi? Știai că Lord Prestle are un aligator împăiat?

- Un aligator împăiat? Ce este un aligator?

- Un monstru, răspunse Poppy. Un monstru adevărat cu dinți uriași și colți cât piciorul unui bărbat. Așa l-au descris în *Rambler's Magazine*. Bântuie în sălbăticie în America și înghite un om dintr-odată.

- Dumnezeule sfinte! făcu Jemma. Pari să citești alte articole decât mine.

- Primul lucru pe care îl voi face va fi să cumpăr un cabinet.

- Pentru aligatorul împăiat?

- Nu sunt neapărat interesată de animale împăiate, zise Poppy. În fine, sunt interesată, dar sunt și mai interesată de curiozități. A fost un anunț cu mai multe luni în urmă legat de o piatră transparentă cu apă în interior, de pildă. Am avut de gând să o întreb pe mama dacă aș putea să o cumpăr.

- De ce nu ai făcut-o?

- Mama nu e de părere că aceste curiozități sunt potrivite pentru o ducesă.

- *Eu* trebuie să fiu o ducesă după dorința mamei tale, zise Jemma relaxată. Nu am manifestat nici cel mai mic interes pentru altceva în afară de a rezolva o problemă de șah. Dar am o întrebare, Poppy. De ce Dumnezeu îi ceri voie mamei tale să cheltuiești banii lui Fletch?

- Nu sunt sigură, se încruntă Poppy.

- Eu nu cer permisiunea nimănui pentru nimic, zise Jemma foarte sincer. Este un fel mult mai distractiv de a trăi.

- Înțeleg ce vrei să spui. Presupun că eram obișnuită să o întreb pe mama orice aș fi vrut să fac. Deși știam că urma să nu fie de acord.

- Atunci trebuie să încetezi să o întrebi. Urăsc oamenii care spun nu.

Poppy începu să râdă.

- Cine îți spune ție nu, Jemma?

- Nu prea multă lume, și exact așa trebuie să fie. Eu și Beaumont ne ciondănim când și când.

– Încep să-mi dau seama că mama refuză o sumedenie de lucruri.

– Și puține dintre ele o bucură, zise Jemma. Cu cât aflu mai multe despre mama ta, cu atât sunt mai recunoscătoare că am puține rude. Nu mi-aș da unchiul nebun pentru mama ta nebună niciodată.

– Știi că nu ne-am scris nici măcar o scrisoare luna trecută? Presupun că e furioasă pe mine.

– Face pe ducesa în locul tău, zise Jemma pe un ton voit tăios. A dat o serată săptămâna trecută, conform rubricilor de scandal.

– A vrut mereu să fie ducesă, zise Poppy, simțind o urmă de loialitate. Și ar fi fost o ducesă mult mai bună ca mine.

– Acum e ducesă, îi indică Jemma. Noi, ducesele libertine, locuim în reședința Beaumont, și cele virtuoase pot să o viziteze pe mama ta, iar toată lumea e mulțumită.

capitolul 21

Tot 1 septembrie

Ducele de Villiers deschise plicul elegant, în relief, îi scrută conținutul și lăsă apoi hârtia să-i cadă din mână. Era așa de obosit, încât nu-i păsa că unul dintre prietenii lui îi trimisese o pagină lungă cu bârfe. Se părea că ducele de Beaumont flirta cu domnișoara Charlotte Tatlock. Fuseseră zăriți vorbind la toate evenimentele.

Elijah trebuia să fie nebun ca să flirteze cu fata bătrână Charlotte Tatlock când putea să vorbească cu Jemma. Deși acum, când se gândea mai bine, își amintea parcă de faptul că Elijah vorbise cu domnișoara Tatlock pe tot parcursul ultimului dineu dat de Jemma.

Villiers nici măcar nu avea puterea să citească restul scrisorii, ceea ce era exasperant.

Avea tabla de șah lângă pat, dar nu părea să se poată concentra asupra unei probleme bune de șah, chiar dacă Finchley i-o aranjase după *Analiza șahului* de Philidor, exact așa cum îi ceruse.

Ochii îi tot fugeau prin cameră – camera lui goală și obositoare. O redecorase cu doi ani în urmă în nuanțe de gri palid, culoarea cerului de dimineață deasupra oceanului, într-o zi când toamna ceda locul iernii. Încă îi plăcea culoarea. Dar era goală... teribil de goală.

Chiar regreta faptul că logodnica îl părăsise pentru fratele Jemmei, deși la momentul respectiv, când se întâmplase, nu-i păsase deloc.

– Aș putea să vă aduc niște supă de orz, Excelență? zise Finchley, stând de pază în ușă ca un fel de spectru al morții.

– Nu, răspunse Villiers. Apoi adăugă: Nu, mulțumesc, Finchley.

– Au fost mai mulți vizitatori în dimineața asta, anunță Finchley cu o oarecare mândrie.

Luă o tavă de la un lacheu care aștepta și o prezentă ca pe un copil. Și, într-adevăr, pe ea se afla un mic teanc de bucăți de carton, tipărite cu nume din aristocrație, cunoștințe, prieteni sau doar curioși.

– Nu, mulțumesc, repetă Villiers.

Nu exista nimeni pe care să dorească să-l vadă din teancul de cartonașe. Adevărul era că se simțea deprimat. I-ar fi plăcut să-l vadă pe Benjamin. El ar fi dat buzna în cameră ca o înghițitură de apă rece și proaspătă, iar Villiers ar fi avut ceva tăios să-i spună și s-ar fi gândit la păpuși neîndemânatice și altele asemenea.

Ajunsese și el aproape de moarte. Și apoi își aminti faptul că prietenul său Benjamin era deja mort.

– Bănuiesc, zise el exact când Finchley era pe cale să plece, că ducesa de Beaumont nu a venit în vizită. Sau ducesa de Berrow?

Aceasta din urmă era văduva lui Benjamin.

Finchley făcu o plecăciune.

– Nu au fost doamne printre vizitatori, Excelență.

O spuse calm, de parcă Villiers ar fi uitat care era eticheta socială. Sigur că nu veneau și doamne. De ce naiba să îl viziteze văduva lui Benjamin? Fără îndoială, îl învinovățea pentru sinuciderea lui Benjamin.

El se gândi că Jemma ar fi putut veni. Ea spusese că erau prieteni, la urma urmei. Trebuia să presupună că nu erau chiar așa de buni prieteni. Îi era greu să-și amintească... În mintea lui era o ceață.

– Ducesa de Beaumont nu a venit, nu-i așa? întrebă el din nou, doar ca să se asigure.

Pe fața lui Finchley se așternu o expresie stranie, dar el clătină din cap.

– Nu, Excelență.

– Am bătut câmpii despre ea? ghici Villiers. Bănuiesc că am spus tot felul de lucruri, Finchley. Am cele mai ciudate amintiri. A venit avocatul ăla până la urmă?

– Da, Excelență, zise Finchley. Nu vă amintiți că v-ați făcut testamentul?

– Ba da, minți Villiers pe față.

Apoi i se făcu milă de majordomul lui, care se simțea vizibil jenat.

– Poți să te retragi.

Finchley dispăru, iar Villiers se holbă la degetele sale în lumină. Deveniseră mai subțiri, aproape transparente. Sigur că Jemma nu venise. Ea nu putea să îl viziteze. Asta ar fi echivalat cu a spune întregii Londre că aveau o aventură – mai rău era că nu o aveau. De fapt, Villiers fusese suficient de prost, așa cum își amintea, să refuze ceea ce fusese probabil o invitație.

– Ce prost, ce prost, șopti el în barbă.

Și apoi se gândi la Benjamin. „Ce prost!“

Febra se întorcea, asta era cel mai rău. Dispărea diminețile, dar acum, când trecuse prânzul, simțea că se întorcea, apropiindu-se ca un val de catifea neagră care să-l acopere.

Și pentru prima dată se gândi: „S-ar putea să mor. Chiar s-ar putea să mor". Și ce moarte tâmpită, ca urmare a unui duel pentru o logodnică de care nu-i păsa defel! O viață irosită pentru un cuvânt nepotrivit, pentru o răsucire de oțel.

Nu că ar fi fost multe la care să renunțe în afară de regrete amestecate și de prieteni pierduți.

Benjamin... mort. Elijah. Elijah... căsătorit cu Jemma. Viața lui îi dădea dureri de cap.

Mai exista însă un lucru, deși...

Un lucru care trebuia făcut.

Simțind deja că privirea i se împăienjenea, el strigă, auzindu-și vocea cum ceda, răgușită.

- Finchley!

Servitorul lui apăru pe dată.

- Am din nou febră, zise el, ca să evite mâna răbdătoare pe fruntea lui. Aș vrea niște apă, te rog! Și trebuie să scriu un bilet. Repede, înainte să se instaleze!

Dar, când Finchley se întoarse cu o foaie, febra se instalase, iar Villiers nu-și mai amintea ce voia să spună.

- Femeia aceea, reuși el să rostească. E pentru ea!

Finchley se așeză pe marginea patului.

- Care femeie?

Villiers văzu că silueta zveltă a servitorului său se lungi și mai mult, îi crescură coarne și se legănă lângă perete.

Închise ochii.

- Eram cu toții prieteni, desigur. Care era numele ei? Charlotte cred. Poate Charlotte. De la Excelența Sa, ducele de Villiers, salutări.

Uită ce voia să spună – și că voia să spună ceva – și căzu în bazinul cu apă caldă care aștepta în mod inexplicabil în spatele ochilor săi închiși. Plutea în el, ba chiar zbura când vocea persistentă a lui Finchley răzbi prin apă, slabă, diluată.

- Excelența Voastră. Puteți să-mi spuneți numele de familie al femeii?

– Al cui?

– Al lui Charlotte, zise Finchley. O femeie pe nume Charlotte. Îi scrieți o misivă, Excelență.

– Într-adevăr? Charlotte? Vrei să spui Charlotte Tatlock? zise el, știind că părea iritat. O tânără stranie, mai bătrână.

Îl epuiză să spună toate astea și se lăsă la loc pe spate. O misivă? Ce Dumnezeu era asta?

– Nu, nu, vreau să spun, spune-i...

Bazinul se deschise din nou la picioarele sale, îmbietor și cald. Poate că erau sirene cu ochi strălucitori acolo, care să-l facă să se simtă cald și iubit. Îngrijit. Cu siguranță numele văduvei lui Benjamin nu era Tatlock. Pentru că numele de familie al lui Benjamin... Care era numele de familie al lui Benjamin?

– Spune-i să vină să mă viziteze, zise el. Spune-i că... spune-i că îmi lipsește Benjamin.

El auzi pana lui Finchley zgâriind hârtia, iar asta îi făcu să-i vâjâie capul.

– Acum du-te, hai! zise el. Trimite-o prin mesager!

Când ușa se închise, închise și el ochii și căzu în bazinul unde nu erau sirene cu ochi strălucitori și cozi lungi și verzi, ci doar umbre mișcătoare și căldură. Era așa de cald, încât bazinul era probabil încălzit de vulcani.

Și așa continuă până în zorii altei zile.

capitolul 22

Magazinul de curiozități al lui Grudner era mai departe pe stradă, iar vitrinele lui cu frontoane erau înțesate cu tot soiul de lucruri.

Poppy sări din trăsură. Își dorise ani întregi să viziteze magazinul lui Grudner, încă de când aflase de existența lui, dar mama ei spusese *nu*. Grudner era situat într-unul dintre locurile libertine ale Londrei, Whitefriars, care era o zonă fără reguli sau legi – așa susținea

nama ei. Lui Poppy strada i se părea la fel de murdară i de aglomerată ca orice altă stradă și nu exista vreun emn evident că era situată într-un loc rău famat.

Jemma o urmă relaxată și se asigură că panierele ei nu itingeau ușa trăsurii.

- Bănuiesc că domnul Grudner nu pune preț pe curățenie, zise ea uitându-se la vitrine.

- Uită-te la asta! făcu Poppy arătând cu degetul.

Jemma se uită mai îndeaproape.

- O mănușă veche de călărie? Ce face? Zboară singură?

- I-a aparținut regelui Henric al VIII-lea. Scrie pe cartonaș.

- Și care e dovada? întrebă Jemma pufnind. Ai putea să iei orice mănușă și să pui lângă ea un cartonaș pe care să scrie că i-a aparținut regelui Solomon însuși. În afară de asta, știi că Henric al VIII-lea nu se spăla niciodată? Unchiul meu îmi spunea că pielea regelui era la fel de netedă ca fundul unui bebeluș. Dar imaginează-ți... Ea se cutremură. Imaginează-ți doar interiorul acelei mănuși!

Era un magazin mic, pictat frumos în roșu-cireașă. Peste tot pe unde se uita, Poppy vedea cutii pline cu sticlărie, rafturi din sticlă și chiar piedestale din sticlă cu obiecte prețioase deasupra.

- Doamnelor, zise un bărbat venind spre ele. Îmi faceți o prea mare onoare! Era înalt și slab și cu un ciuf de păr alb care îi făcea capul să pară prea mare pentru corpul lui, ca o păpușă la Bartholomew Fair. Eu sunt domnul Grudner. Pot să vă ofer ceva? Poate mănușa lui Henric al VIII-lea pe care ați admirat-o în vitrină?

- Nu, îi răspunse Poppy zâmbind. Sunt interesată de curiozități științifice, dacă nu vă supărați.

- Am un *lanhado* din Africa, zise domnul Grudner. Are anvergura aripilor de zece picioare, desigur, și e splendid împăiat. Îl păstrez în altă parte, dar aș putea să vi-l livrez mâine-dimineață.

- Nu animale împăiate, ci curiozităţi, îi explică Poppy. Intenţionez să îmi creez propriul cabinet de curiozităţi. Am văzut un anunţ despre cornul unei bestii Sisfreyan.

- O piesă remarcabilă, zise domnul Grudner. Un miracol cu adevărat. L-am vândut cu 300 de lire.

- 300 de lire! interveni Jemma. E strigător la cer!

- E singurul exemplar, replică domnul Grudner! Valorează mai mult de atât şi nu am făcut-o decât pentru că Lord Strange este unul dintre cei mai buni clienţi ai mei.

- Lord Strange? întrebă Jemma.

- Este un mare naturalist, le informă domnul Grudner. Şi, desigur, e capabil să îşi urmeze pasiunea. Are una dintre cele mai bune colecţii din Anglia şi cea mai mare parte din ea a fost cumpărată din acest magazin.

- Oh! făcu Poppy, în mod evident fermecată. Îmi pare rău că nu am apucat să văd cornul înainte să fie cumpărat.

- Magazinul este plin de obiecte minunate... Fiecare doamnă ar trebui să aibă un cabinet de curiozităţi. Pot să vă arăt mâna unei sirene?

Jemma se îndepărtă de îndată ce Poppy fu încântată să studieze colecţia destul de neplăcută a domnului Grudner.

Se holbă la un tablou mic făcut în totalitate din pene şi încercă să decidă dacă reprezenta o maimuţă cocoţându-se în spinarea unui bărbat, sau poate o persoană urcând nişte scări, sau o vacă lângă un copac, când văzu o piesă de şah stând singură pe un mic piedestal.

Era o regină albă, sculptată din fildeş. Avea o încruntătură regală, corpul ei fiind umbrit de coroana enormă care îi înflorea pe cap. Coroana era o sferă goală, sculptată superb cu o deschizătură. Când Jemma se uită înăuntru, văzu altă sferă, tot deschisă, iar în ea încă una.

- Splendid, nu-i aşa? zise domnul Grudner apărând lângă umărul ei. Mă tem că nu am decât această piesă.

Întregul set îi aparține lui Lord Strange, dar nu am reușit să-l conving să se despartă de el.

- De ce Dumnezeu s-a despărțit de regină?

- Nu aș putea spune cu certitudine, zise domnul Grudner.

- Un set de șah, zise Jemma, nu reprezintă nimic fără regină. Este inutil. De ce Dumnezeu și-ar da Lord Strange regina?

- Mi-a vândut-o, zise domnul Grudner. Nu a ajuns să fie cel mai bogat bărbat din Anglia renunțând la asemenea opere de artă.

- De ce v-ar vinde-o dumneavoastră?

- Presupun că trebuie să fi renunțat la șah, zise domnul Grudner. Orice ar fi fost, Excelența Voastră, vă asigur că piesa e foarte frumoasă și unică. În coroană sunt cuibărite cinci sfere, terminând cu cea mai mică perlă de fildeș pe care am văzut-o vreodată.

Poppy o strigă din partea cealaltă a magazinului.

- Jemma, uită-te la asta!

Se duse spre Poppy, luând regina cu ea. Din cine știe ce motiv, nu voia să pună jos chipul încruntat și diabolic, atât de încăpățânat chiar și după ce își pierduse regele și tot restul curții.

- Am găsit o statuie minunată a unui băiat cu un fluture, zise Poppy ridicând-o.

- O copie după o statuie antică grecească, zise domnul Grudner, și una foarte frumoasă, dacă îmi permiteți să spun asta.

- Uită-te ce detalii pe fluture! exclamă Poppy.

Jemma se uită, dar nu fluturele, ci băiatul nud îngenuncheat în fața lui i se păru interesant.

- Ce reprezintă piesa? îl întrebă pe Gardner.

- Eros - sau Cupidon - îndrăgostit de Psyche, răspunse acesta. *Psyche* înseamnă fluture în greacă, desigur.

- Și ce e asta? întrebă Jemma uitându-se la piatra ciudată pe care o ținea Poppy în cealaltă mână.

– E o geodă, spuse Poppy și puse jos statuia lui Cupidon. Uite, o deschizi așa!

Cele două bucăți de rocă se deschiseră ca să dezvăluie un interior superb de ametist.

– E ca o peșteră mică și sălbatică pe care o poți ține în mână, zise ea. O grotă a zânelor.

– Nici eu nu aș fi putut să o spun mai bine, rosti domnul Grudner, arătând ca un bărbat care habar nu avea ce era o grotă a zânelor, dar care știa că acele cuvinte aveau să îi aducă un profit.

– Am mai găsit asta, zise Poppy, ignorându-l.

Ea ridică un sâmbure de fruct mic, poate de caisă. Îl deschise cu grijă până când se desfăcu în două. Înăuntru se afla un set format din cele mai mici lingurițe pe care le văzuse Jemma în viața ei.

– Ce drăguț! spuse Jemma amintindu-și dintr-odată de un mic serviciu pe care îl avusese pentru o păpușă demult pierdută.

– 24 de lingurițe într-un sâmbure de cireașă, zise Poppy.

– Cel mai mic de felul ăsta din lume, interveni domnul Grudner.

– Ăsta nu e sâmbure de cireașă, declară Jemma. E cel puțin de piersică.

– Cireașă, Excelență, zise domnul Grudner cu încăpățânare.

Jemma oftă. În mod evident, Poppy avea să fie ușurată de toți banii pe care îi scosese din contul soțului ei. Cu toate astea, de ce să nu fie ușurată dacă ea voia asta? Era dorința ei și nu stătea în obiceiul familiei Reeve să oprească oamenii din a face greșeli. Cireșe, piersici, cui îi păsa?

Dar Poppy o surprinse. Ea îi zâmbi domnului Grudner și ceru un scaun, apoi îl fermecă pentru ca el să-l șteargă de praf și, până când se așeză, își dădu jos mănușile și acceptă o ceașcă de ceai, Jemma văzu exact în ce direcție se îndreptau lucrurile. Într-adevăr, patruzeci

de minute mai târziu, plecau din magazin lăsând în urmă un proprietar năucit, care aproape că se convinsese singur că îi dăruise sâmburele de cireașă ducesei pentru că era....

Fermecătoare. El oftă, clătină din cap și se gândi la ce ar fi spus doamna Grudner, Dumnezeu să o odihnească! Nu ar fi fost prea drăguț.

- Cel mai rău este că eu a trebuit să plătesc prețul întreg pentru regina mea, zise Jemma. Iar tu ai cumpărat totul la jumătate din prețul pe care l-a cerut el inițial. E nedrept!

Poppy zâmbi fără să dea nici cel mai mic semn de remușcare.

- Mama spune că o lady nu se târguiește pentru nimic.

- Atunci ce zici că ai făcut tu acolo? Bietul om a cerut 50 de lire pentru sâmburele de cireașă, iar tu i-ai plătit... Cât? Patru?

- Zic că a fost... rânji Poppy.

- Hai să spunem că a fost o răzvrătire, spuse Jemma sec. Ar fi corect să spunem, Poppy, că în tot procesul ăsta de a-ți părăsi soțul tu ți-ai părăsit și mama?

- Exact așa văd și eu lucrurile, zise Poppy și se lăsă pe spate, deschizând săculețul în care se afla sâmburele de cireașă. Mâine intenționez să merg la France & Banting. Din câte am aflat, produc niște minunate cabinete de curiozități.

- Există cabinete pentru sâmburi de cireașă? întrebă Jemma fără să-i vină să creadă.

- Nu ai văzut niciodată un cabinet de curiozități? Regele Suediei a avut unul expus la Muzeul Leverian anul trecut, când i-am spus mamei că mă duc să vizitez săraci, dar m-am dus la muzeu.

- Ce răzvrătire! făcu Jemma sec. Bănuiesc că nu a descoperit perfidia ta.

– Din fericire, nu. Și poți să fii cât de tăioasă dorești, Jemma, dar te asigur că e foarte greu să reziști voinței mamei mele.

– Pot doar să-mi imaginez, zise Jemma. Din fericire, nu mi-a arătat niciodată nici cel mai mic interes.

– Ăsta, mărturisi Poppy cu candoare, e unul dintre motivele pentru care sunt așa de recunoscătoare că ai acceptat să locuiesc la tine. Grija mamei pentru reputația ei este așa de mare, încât nu mă poate vizita oricât de mult ar dori să o facă.

– Știam că reputația mea va folosi la un moment dat la ceva. Ar trebui să-l auzi pe Beaumont cum se plânge că aceeași reputație îi distruge șansele pentru diverse acțiuni în Parlament. Va trebui să-l informez că, de fapt, e de folos să țină departe mamele și armatele cotropitoare.

– Cred că voi cere un cabinet din stejar și abanos. Îmi place combinația de lemn negru și maro.

– Hm, făcu Jemma.

Ea își scosese regina și o studie din nou. În realitate, era o piesă de șah delicioasă. Rochia i se învolbura în spate precum curbura unui val oceanic care se spărgea la mal.

– Domnul Grudner a spus că piesa ta provine de la Lord Strange, nu-i așa? El are una dintre colecțiile de curiozități pe care mi-aș dori să le văd.

– E mare păcat de Lord Strange, zise Jemma. Nici măcar eu n-aș putea să vizitez Fonthill, domeniul lui, desigur. De ce crezi că a descompletat setul și a vândut regina? E o cruzime!

– De ce nu ai putea să-l vizitezi pe Lord Strange? Eu am de gând.

– Reputația lui e de zece ori mai neagră decât a mea. A scandalizat oameni care au impresia că eu sunt un înger.

Poppy se lăsă pe spate.

– Am de gând să îi vizitez colecția. Și vreau să merg la Muzeul Ashmoleon. Și la Societatea Regală. Mama

mi-a dat voie niciodată să mă duc la întrunirile lor, și permit cu regularitate doamnelor să participe.

Jemma clipi spre ea. Fața lui Poppy era la fel de fermecătoare ca întotdeauna, dar Jemma își dădu brusc seama că bărbia ei nu avea nimic moale și că zâmbetul ei era pe cât de dulce, pe atât de hotărât.

- Domnișoara Tatlock este secretara societății auxiliare a doamnelor de la Societatea Regală, îi comunică ea.

- Adică tânăra femeie care flirtează cu soțul tău?

- El se gândește la ea ca la domnișoara Fetlock, zise Jemma. Desigur, e un nume plin de afecțiune, înțelegi tu.

Poppy îi zâmbi.

- Mi-aș dori să mă pot gândi la un nume pentru Louise, dar țin prea mult la ea.

- În această privință suntem diferite. Mie nu îmi place în nici un fel domnișoara Fetlock, deși sunt prima care recunoaște că e extrem de nedrept față de ea. Din câte știu, îl adoră pe Beaumont de la distanță și cu siguranță el nu și-ar risca prețioasa reputație ca să facă mai mult decât să converseze cu biata femeie.

- Atunci va trebui să-i îndreptăm atenția în altă parte, zise Poppy ferm. Întâmplător, cunosc un tânăr cercetător încântător, doctorul Loudan.

- Nu ar putea să se mărite cu orice tânăr de la Oxford, indiferent cât de inteligent ar fi, zise Jemma. Ea e prinsă în lațul bunei-cuviințe. E săracă, dar aristocrată.

- El e onorabilul George Loudan, zise Poppy. Și va deveni vicontele de Howitt într-o bună zi.

Jemma ridică dintr-o sprânceană.

- Ce idee drăguță, Poppy!

- Mă voi duce la următoarea întrunire a Societății Regale. Cel puțin la următoarea la care sunt invitate femei. Și o să le fac cunoștință.

- Cum Dumnezeu ai cunoscut un cercetător, Poppy?

Spre amuzamentul Jemmei, Poppy se îmbujoră ușor.

- Poppy!

– I-am scris o scrisoare, mărturisi Poppy. A scris un tratat despre leneșul cu trei degete în *Transactions of the Royal Society* și, chiar dacă am fost de părere că a făcut niște afirmații solide, a neglijat punctul de vedere important al doctorului Hembleton din articolul anterior, care se referea la ghearele din spate.

– I-ai scris o scrisoare? Despre leneșul cu trei degete?

Jemma se așteptase la orice, dar nu la misive despre leneși.

Poppy aprobă din cap.

– Corespondență interzisă cu un tânăr fermecător, făcu Jemma și se lăsă pe spate rânjind. Ai zis că e fermecător, nu-i așa?

Poppy păru și mai fâstâcită.

– Desigur, nu mă gândeam la persoana lui când i-am scris scrisoarea...

– Sigur că nu, chicoti Jemma. Nici gând. Niciodată. Sigur că nu. Ți-a răspuns?

– Nu e chiar așa, protestă Poppy.

– Ți-a răspuns, nu-i așa? Probabil s-a gândit că ești strălucitoare. Și câte scrisori au urmat, prea sfântă ducesă?

Poppy părea puțin mai palidă.

– Chiar crezi că i se pare... crezi că el...

– Cine știe ce gândește? Bărbații sunt un mister pentru mine. Îmi place ideea că ai început un dialog, chiar și epistolar, cu unul dintre marii oameni de știință ai lumii.

– Nu prea cred că e unul dintre marii oameni de știință ai lumii, zise Poppy. E un expert în privința leneșului cu trei degete, dar face adesea erori în aprecierea studiilor. Bănuiesc că nu are notițe foarte ordonate.

Jemma continuă să chicotească.

– Serios, nu e un flirt interzis.

– Nu? Presupun că i-ai arătat lui Fletch scrisorile.

– Nu l-ar interesa. Lui Fletch nu-i pasă de leneși.

- Presupun că, dacă leneșii ar purta pelerine cu margi-
din hermină, lucrurile ar putea sta diferit, zise Jemma
un ton răutăcios.
- N-ar trebui... începu Poppy și apoi izbucni în râs.
etch e destul de caraghios, nu-i așa?
- Delicios, zise Jemma. Dar caraghios.
- Nu era așa pe vremuri, zise Poppy puțin cam tristă.
ı decursul ultimului an a devenit tot mai rafinat.
- Nu e de mirare că te-ai îndreptat spre furnizorul de
:neși cu două degete. Și eu aș fi făcut la fel. Ei bine, dacă
ș fi avut cea mai mică înclinație în a discuta subiectul.
- Trei degete, nu două degete. Ai fi interesată, zise
'oppy. Serios ai fi! Doctorul Loudan poate fi destul
le fascinant.
- E de părere că și tu ești fascinantă? întrebă Jemma
;lumeț.
- Nu, zise Poppy.
- Nu?
- Eu pur și simplu nu pot uita nici cel mai mic detaliu pe care l-am citit undeva. Așa sunt eu.
- Eu uit totul, observă Jemma.
- Dar îți amintești fiecare joc de șah pe care l-ai jucat vreodată... Creierul meu funcționează în felul ăsta când vine vorba de articole despre leneși și marmosete franceze. E teribil de deranjant.
- De ce?
- Nu se potrivește unei lady, rosti Poppy, strâmbând din nas. Dar nu am ce să fac. Văd o carte nouă sau un articol despre un subiect care mă interesează și îmi doresc cu ardoare să le citesc. Mama urăște înclinația asta.
- Cât de ciudat, zise Jemma. Nu mă refer la tine, ci la ideea de a-ți dori cu ardoare să citești despre un leneș cu trei degete sau nu. Trebuie să-ți dai seama de asta.
- Eu nu povestesc asta nimănui. Și trebuie să îmi promiți să nu spui nici tu.
- Atunci individul ăsta de la Oxford de ce nu te studiază pe tine, cu mintea ta complexă?

– Constat că oamenilor de știință nu le place întotdeauna să li se amintească detalii, zise Poppy și arăta destul de surprinsă. Cu siguranță, acuratețea are cea mai mare importanță când vine vorba despre studiul biologiei, dar ai fi surprinsă, Jemma, cât de inexacți pot fi unii oameni. Doctorul Loudan este uneori foarte reticent și nu renunță la o idee chiar dacă dovezile sunt împotriva lui.

– Nu cred că am vorbit vreodată cu un naturalist. Există foarte puțini prin Paris. Deci crezi că l-am putea face pe inexactul, dar onorabilul George Loudan să fie interesat de domnișoara Fetlock?

– Eu sunt curioasă de ce ești așa de interesată să o îndepărtezi pe domnișoara Tatlock de soțul tău. Ai recunoscut că el nu și-ar pune niciodată reputația în pericol. Iar ea e o tânără aristocrată. Căsnicia ta nu e în pericol.

– L-am mai văzut o dată pe soțul meu îndrăgostit de altă femeie, zise Jemma. Am plecat la Paris pentru că nu am suportat să fiu în preajma lui în acele condiții. Asta e ceva ce Beaumont nu a înțeles niciodată: căsnicia și reputația nu sunt cele mai importante lucruri.

– E o problemă des întâlnită, zise Poppy gânditoare. Mama ar fi de acord cu Beaumont.

capitolul 23

2 septembrie

Charlotte nu știu ce să înțeleagă din scrisoarea care îi parvenise. Văzu sigiliul ducal și i-o smulsese servitoarei de parcă ar fi putut să-i ardă degetele. Și apoi alergă la etaj, unde May nu putea să o vadă.

Doar ca să descopere, dezamăgită, că sigiliul era al familiei Villiers, nu al familiei Beaumont. Sigur că nu. Ducele de Beaumont nu i-ar fi scris. N-ar fi făcut asta niciodată. El era respectabil, onorabil...

Își reveni brusc și se holbă la biletul primit. Era în mod evident scris de un servitor și îi transmitea că ducele de Villiers voia ca ea să îi facă o vizită. Ducele de Villiers? Un bărbat necăsătorit? Cum Dumnezeu putea să facă asta? De ce s-ar fi așteptat el ca ea măcar să ia cererea lui în considerare?

Și de ce ar fi dorit ca ea să-l viziteze? Abia dacă schimbase două vorbe cu ea la dineul dat de ducesa de Beaumont, singura dată când se întâlniseră. Și cine era oare Benjamin, numele despre care se amintea în scrisoare?

Problema era, se gândi Charlotte, că viața ei era plicticoasă. Ea era considerată fată bătrână de mai mulți ani decât își dorea să numere. Mama ei îi spusese mereu că avea o atitudine de femeie inteligentă și că era onestă, virtuoasă și castă. Nu că ar fi avut măcar o dată ocazia de a fi mai puțin castă, dar o virtute era totuși o virtute, chiar dacă nu era testată. Dar nici una dintre calitățile astea nu făceau ca viața să fie interesantă.

May intră în cameră.

-Aia e cumva o scrisoare de la Beaumont? vru să știe sora ei.

-De unde știi că am primit o scrisoare?

-Mi-a spus servitoarea, desigur, zise May nerăbdătoare. Văd că domnul Muddle va trebui într-adevăr să discute cu Excelența Sa. Se joacă cu reputația ta într-o manieră cât se poate de nemiloasă, trimițându-ți scrisori private.

-Domnul Muddle nu are ce discuta cu ducele de Beaumont! strigă Charlotte îngrozită la gândul că logodnicul surorii ei ar fi încercat să poarte o conversație stângace cu ducele. Nu poți să-i ceri asta, May!

-Ba sigur că pot, rosti May și se îndreptă de spate. Eu sunt capul acestei familii, țin să te informez. Și nimeni nu ține mai mult la bunăstarea ta decât viitorul meu soț, domnul Muddle.

Charlotte ura felul în care vocea lui May devenea mai joasă când vorbea de *soțul* ei.

Și nu era doar din gelozie. Nu era.

- Nu e o scrisoare de la Beaumont, zise ea sec.

- Oh, făcu May și se așeză. Ei bine...

- Beaumont nu mi-a scris niciodată și nici nu o va face. Tu înțelegi, May. El nu e interesat să flirteze cu mine.

- Dar tu ești interesată să flirtezi cu el, zise May cu percepția vicleană a unei surori. Și uneori e chiar mai periculos pentru reputația unei femei, Charlotte.

Charlotte era prea deprimată ca să răspundă, așa că rămaseră un moment în tăcere.

- Atunci de la cine e scrisoarea? întrebă May în cele din urmă.

- E de la ducele de Villiers.

- Oh, zise May! E o mărturisire pe patul de moarte?

- Mărturisire? Mărturisire despre ce?

- Nu știu! strigă May și își strânse palmele. Credeam că e deja mort. Poate că... poate că e o scrisoare de la un om mort, adăugă ea cu vocea șoptită.

- Villiers a murit?

- Așa am auzit în dimineața asta, zise May. A murit. Cărbunarul a aflat-o de la o sursă sigură, de la negustorul de pești din Gatrell Street.

- E îngrozitor! zise Charlotte, lăsând scrisoarea să-i cadă dintre degete.

- Dar ce voia de la tine? Nu credeam că îl cunoști, zise sora ei și se întinse după foaie.

- A participat la dineul dat de ducesa de Beaumont la care am fost și eu primăvara trecută, dar abia dacă am vorbit. Cred că s-a greșit adresa.

- Nu, zise May cu genul ei de logică obositoare. Îți este în mod clar adresată, atât pe plic, cât și în scrisoare.

Ea citi biletul.

- Cât de straniu! Sigur că știu despre ce vorbește. La fel și tu, Charlotte. La fel și tu.

- Știu?

- Sigur că știi! E vorba de Reeve, nebunul acela cu care ai dansat cu ani în urmă. Cel despre care ai crezut că te va cere de soție și în loc de asta a plecat la țară ca un nebun.

- Nu trebuie să mă consideri o proastă! se răsti Charlotte.

- Oricum ar fi, zise sora ei, în mod evident, Excelența Sa se referă la Reeve. Trebuie să fi fost prieteni, iar pe patul de moarte el voia ca tu să știi asta.

- Doar că, zise Charlotte, numele mic al lui Reeve e Barnabe, nu Benjamin.

- Destul de aproape, zise Mary. E evident.

- Ei bine, nu mai contează dacă ducele e mort, spuse Charlotte.

- Ar trebui să treci să-ți lași cartea de vizită, zise May. Ducele s-a gândit la tine – la tine, Charlotte – practic pe patul de moarte. Poți să faci măcar asta.

- Nu am înțeles niciodată, zise Charlotte, ce serviciu îi aduce persoanei moarte dacă eu îmi las cartea de vizită la ea acasă? Ce bine face, spune-mi? Dintr-odată, se aliniază toate trăsurile în fața casei și bucăți mici de hârtie zboară încolo și încoace, dar oare persoana moartă din coșciug se ridică și își numără cumva vizitatorii? Nu, nu o face!

- Ești incredibil de ciudată, zise May, apoi repetă același lucru de atâtea ori, încât vorbele îi curseră de pe buze cu ușurință.

- Dar slavă Domnului că nu e ducele de Beaumont cel care se gândește la tine cu ultima răsuflare. Nu ai reuși să mai repari asta.

- De câte ori trebuie să-ți mai spun? zise Charlotte cu dinții strânși.

- Da, știu, zise Mary, dar trebuie să recunosc că e destul de ciudat. Ești practic o fată bătrână, Charlotte, dacă nu te superi că spun. Nici una din noi nu a atras nici măcar un pic de interes din partea aristocrației. Și dintr-odată ești vânată de un duce. E straniu!

Charlotte împături scrisoarea.

– O să îmi las cartea de vizită la casa lui Villiers când mă duc să cumpăr un leac pentru servitoarea de la parter. Fața îi e iarăși umflată, iar bucătăreasa vrea muștar ca să facă o cataplasmă.

– Ai putea să-l trimiți pe Roberts, observă May. Nu e foarte potrivit pentru o lady să se ducă la piață după ierburi.

– Doar sunt o fată bătrână, zise Charlotte tăios. Și am nevoie de aer curat. E foarte straniu să primești o scrisoare de la cineva care tocmai a murit.

– Nu-mi pot imagina ce va crede lumea despre asta! Sper doar că nu vor crede că ai fost la fel de apropiată de Villiers cum se presupune că ești de Beaumont.

Ea râse strident doar la gândul ăsta și plecă.

Charlotte nu se osteni să-și schimbe rochia. Era îmbrăcată frumos într-o rochie bleu. Nu era nici deosebit de flatantă, nici la modă, dar era potrivită. Se uită în jos la ea o clipă, amintindu-și cât de elegant apărea ducele de Villiers, îmbrăcat în costume deosebit de frumos brodate. Când apăruse la petrecerea de după acel duel fatal, arăta destul de palid, dar splendid. Superb chiar.

Era așa de trist! Acum, când se gândea, era trist și pentru contele de Gryffyn. Probabil trebuia să plece din țară acum, când adversarul său murise.

Bărbați proști cu duelurile lor stupide! Majordomul nu era de găsit pe nicăieri, așa că îl rugă pe Roberts să-i cheme o birjă. Nu avea chef să aștepte să i se aducă de la grajduri trăsura veche și neagră ca să afișeze printre aristocrați scăpătați fiecare punct de rugină de pe trăsură.

– Numărul 15 Picadilly, îi spuse ea vizitiului.

Când ajunse în fața casei lui Villiers, își dădu seama care era problema cu birja. Nu exista un lacheu care să livreze cartea de vizită.

– Vizitiu! strigă ea. Vrei să fii amabil și să livrezi cartea mea de vizită?

Acesta își trase pelerina și luă cartea de vizită destul de reticent. Ea îl privi pe geam cum urcă la ușă, pelerina fluturându-i în vântul puternic. Da, nu era cum se cădea, o carte de vizită era livrată de un lacheu, dar ea nu putea să treacă peste faptul că Villiers murise. Morții probabil că nu mai prea țineau la protocol.

Majordomul deschise ușa și luă cartea de vizită, dar, când Charlotte se aștepta ca vizitiul să se întoarcă direct la birjă, acesta nu o făcu. În schimb, un lacheu trecu pe lângă majordom și veni în jos pe alee. Deschise ușa trăsurii.

- Vă rog să poftiți, făcu acesta o plecăciune.

- Mă tem că m-ați înțeles greșit, zise Charlotte, simțindu-se teribil de jenată.

Cine știe ce le spusese vizitiul cel prost?

- Nu am venit în vizită, n-aș face asta niciodată într-un moment de mare tulburare. Nu am vrut să răscolesc personalul, așa că vom pleca.

Servitorul mai făcu o plecăciune.

- Prezența dumneavoastră este solicitată, doamnă.

Charlotte își țuguie buzele.

Dar cine putea considera nepotrivită vizita în casa unui bărbat necăsătorit, dar mort? Un bărbat care nu mai respira nu mai putea fi considerat a fi un pericol pentru virtutea ei.

Așa că se dădu jos din trăsură și se îndreptă spre casă. Vântul era neplăcut de rece și de tăios, așa că ajunse la ușă simțindu-și obrajii roșii și hainele fluturate de vânt.

- Suntem foarte recunoscători pentru vizita dumneavoastră, zise majordomul cu o plecăciune.

- Nu am venit în vizită... începu ea, dar înainte să își dea seama ce se petrecea, pelerina îi fu luată și ea era însoțită spre scări.

- Nu vreau să văd corpul, zise ea. Apoi, crezând că majordomul nu o auzise, se opri pe scară și spuse: Nu am venit pentru vizionare, dacă nu vă supărați.

Majordomul se întoarse în capul scărilor și se uită în jos la ea.

– Vizionare? Doriți o vizionare?

– Nu doresc o vizionare, zise Charlotte cu voce tare.

– O vizionare?

Charlotte oftă și urcă restul scărilor. Majordomul era în mod evident surd și probabil se afla și sub o mare presiune. Ea observă, bunăoară, că nu reușise să îmbrace casa în negru, ceea ce cu siguranță trebuia făcut cât mai repede posibil.

– Nu sunt interesată să văd corpul ducelui. Al ducelui mort, zise ea foarte tare când ajunse sus. Nu vreau să-l văd.

Majordomul rămase cu gura căscată, iar printr-o ușă deschisă în dreapta, ea auzi un ușor hohot de râs.

– Doar n-am fost expus deja pentru vizionare, nu-i așa?

Era fără îndoială glasul ducelui de Villiers.

Charlotte își duse mâna la gură.

– Vă rog să poftiți, domnișoară Tatlock, zise majordomul, aparent imperturbabil. Ducele primește vizitatori.

Ea făcu un pas în spate.

– Nu, șopti ea îngrozită.

Un bărbat cu o față dezagreabilă, ca de iepure, scoase capul din dormitor și o apucă de cot chiar când se pregătea să se retragă pe scări în jos.

– Domnișoară Tatlock, chiar insist. Excelența Sa a fost grav bolnav și și-a exprimat dorința să vă vadă.

– Dar nu-l cunosc! zise ea cu voce joasă, uitându-se spre ușă. Am crezut că a murit.

– Dar n-am murit, rosti ducele din interior. Așa că ai putea foarte bine să intri, oricine ai fi. Am un moment de limpezime, slavă Domnului!

– Nu! făcu Charlotte.

Dar bărbatul cu fața de iepure se aplecă spre ea.

– Vă rog, domnișoară Tatlock, ca un gest de caritate. Nu a cerut nici un vizitator în ultimele două săptămâni.

Și atunci Charlotte își dădu seama, desigur, că bietul duce era probabil pe moarte. Ea nu fusese niciodată genul care să ajute bolnavii sau muribunzii. Dar, evident, nu putea refuza ocazia când se ivea.

- O să vă trimit trăsura în parc, zise valetul cel puțin admițând că Charlotte era pe cale să încalce regulile sociale intrând în dormitorul ducelui.

- E o birjă, zise ea. Dați-i drumul, vă rog, zise ea și trecu pe lângă el.

capitolul 24

Fletch nu se putea duce acasă. De fapt, el nu se putea duce niciodată acasă. Lady Flora era acolo; ea era mereu acolo. Salonul lui era plin de doamne parfumate și răsetele lor delicate. Dacă se aventura acasă pentru cină, masa era plină de mâncăruri necunoscute și de servitori pe care nu-i mai văzuse niciodată. Avea impresia că mare parte din personalul lui plecase. Casa mirosea diferit – era parfumată.

- Lumânări, îi spusese Quince când îl întrebase. Lady Flora este de părere că fiecare încăpere trebuie să aibă propria ambianță.

Trebuia să presupună că asta făcea începuturile așa de neplăcute – ieșeai dintr-o ambianță doar ca să fii întâmpinat de ceva foarte diferit, dar la fel de dulce.

La fel de neplăcut era faptul că Lady Flora părea să știe mereu unde fusese. El se dusese cu grupul lui Pitt la Inns of Court, iar ea era pregătită cu un comentariu despre politica pro-indiană a lui Pitt. Se ducea să călărească împreună cu Gill, iar seara ea comenta că Gill era puțin cam bătrân pentru pantalonii lui scurți.

- Gill nu poartă pantaloni scurți! se răstise el, întrebându-se dacă ea nu cumva înnebunise.

Dar femeia zâmbise înnebunitor.

– E doar un comentariu blând despre nevoia unui conte de a se maturiza, îi spusese ea. Am auzit că încearcă să deseneze portrete, ca o veritabilă fecioară. Trebuie să ne întrebăm dacă a avut vreodată o femeie, dacă nu te supără lipsa de delicatețe a întrebării.

Pe el nu-l deranja lipsa de delicatețe, deși nu era frumos să întrebe așa ceva. El nu voia nici o lipsă de delicatețe din partea soacrei lui. De fapt, nu voia să o vadă niciodată, nici la micul dejun, nici la prânz, nici să-l aștepte seara să se întoarcă, părând îngrijorată.

Dar nu curioasă, niciodată curioasă, pentru că ea părea să știe mereu ce făcea el.

Din când în când, îl informa în treacăt unde se ducea sau despre schimbările pe care le făcuse într-o cameră sau alta.

– Ai întrebat-o pe Poppy? întrebase el o dată când ea îl informase că schimbase draperiile din salonul de est cu unele de culoarea rodiei.

– Poppy? făcuse ea uimită, de parcă el ar fi vorbit despre însuși regele George. Poppy? Sigur că nu.

Și se îndepărtase, arătând de parcă fantoma unei fiice fugea dinaintea ei.

Fletch nu se putuse abține să nu se gândească că era destul de straniu.

Trecuseră luni întregi de când nu o văzuse pe Poppy. Deși, desigur, nu o căuta cu adevărat pentru că se afirma – de fapt, încerca să se afirme în Camera Lorzilor. Dar fusese la toate petrecerile notabile, iar ea nu era niciodată acolo. Cu toate astea, încă locuia cu Jemma. Sau poate că nu. Nimeni nu voia să-i spună.

Primise un bilet discret de la bancherul lui, informându-l despre contul privat al Excelenței Sale – desigur, dăduse imediat o sumă mare de bani. Așa se făcea când te părăsea soția. Nici una dintre soțiile prietenilor săi nu plecaseră de fapt, dar lui i se părea că eticheta în cazul ăsta era evidentă.

Întrebarea – adevărata întrebare – era ce ar fi trebuit să facă el?

El știa ce credea Poppy că făcea el. Ar fi trebuit să se bucure de compania altor femei.

În realitate, încerca să se afirme în Camera Lorzilor. Și cât de curând avea să țină primul lui mare discurs. Era foarte decis să-și facă un nume, să se afirme în guvern. Să poată face ceva pentru țară.

Soția lui credea că el pur și simplu se distra cu o curtezană. Și nu îi păsa.

Gândul ăsta era mistuitor.

Și de ce i-ar fi păsat lui Poppy? Ei nu îi plăcuse niciodată să facă dragoste cu el. Iar acum îi spunea că nu îl iubise niciodată.

Așadar, de ce l-ar fi tulburat asta?

Urma să ia prânzul cu Fox acasă la doamna Armistead. Și auzise zvonuri despre femei frumoase și intimități...

Nu ar fi trebuit să-l deranjeze.

capitolul 25

Dormitorul ducelui de Villiers arăta pentru Charlotte ca partea din spate a unei cascade: întunecat și argintiu cu doar câteva lumânări puse pe ici, pe colo. În mijlocul încăperii se afla un pat superb, cu draperii din mătase gri-deschis, brodată cu zambile sălbatice.

Villiers stătea întins între perne și părea foarte palid și țeapăn. Pomeții îi fuseseră mereu foarte pronunțați. May îl declarase la un moment dat alarmant de chipeș, iar Charlotte considerase că era un comentariu potrivit. Dar acum pielea îi era translucidă. El își flutură o mână drept salut, iar Charlotte văzu că era dureros de subțire, cu oasele foarte bine conturate. O cuprinse un val de milă.

– Vă rog să-mi faceți onoarea de a lua loc, zise el. Mulțumesc că mă vizitați.

Servitorul se grăbi să se apropie cu un scaun, iar ea se așeză.

Villiers nu mai spuse nimic, ci doar se uită la ea. Charlotte fu dintr-odată foarte conștientă de fiecare aspect al ei, de părul ciufulit de vânt, de obrajii îmbujorați și de volanul prea puțin interesant de la baza rochiei ei potrivite. Camera mirosea a mentă și a apă cu lămâie.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, Excelență? întrebă ea, încercând să vorbească pe un ton calm și jos, așa cum se potrivea pentru cineva pe patul de moarte.

– Nimic, bănuiesc, zise el.

Ce ciudat! Nu avea o voce de muribund. Părea ușor amuzat și un pic obosit. Charlotte riscă să-l mai privească o dată.

El închisese ochii. În mod straniu, era chiar mai frumos așa bolnav. Pielea îi era așa de albă, încât genele lui păreau fantastic de lungi și de negre profilate pe obrajii lui.

– Cu siguranță trebuie să fie ceva ce pot face, având în vedere că mi-ați scris o scrisoare, zise ea în cele din urmă.

– Așa am făcut? întrebă el cu un ton ușor surprins, care o deranjă, așa că ea vru să se ridice.

– Vă rog să mă iertați. Îmi dau seama că am primit scrisoarea din greșeală.

– Vă rog, zise el. Vă rog să rămâneți. Sunt sigur că v-am scris. Acum îmi amintesc.

Ea se așeză la loc, întrebându-se ce putea să-i spună unui om aflat pe moarte.

– La ce vă gândiți? întrebă el.

– Ei bine, dacă mi-ați scris, mă întreb de ce mi-ați spus că vă lipsește Benjamin și dacă nu cumva vă refereați la Barnabe.

– Barnabe? întrebă el. Nu știu nici un Barnabe. Mă refeream la Benjamin, ducele de Berrow. În realitate, am crezut că îi trimit o scrisoare văduvei sale, dar cumva scrisoarea s-a rătăcit. Febra revine după-amiaza și mintea mi se tulbură teribil. Sunt foarte mulți B implicați

aici: Barnabe, Benjamin, Berrow. Ca să nu mai vorbim de Beaumont. Ne-am cunoscut la dineul ducesei de Beaumont, nu-i așa?

- Da, așa este. Și aș fi bucuroasă să iau legătura cu ducesa pentru dumneavoastră, Excelență, zise Charlotte. O pot face imediat. Să cer niște hârtie de scris de la servitorul dumneavoastră?

- Sunteți tânăra cu care Beaumont a început să flirteze, zise Villiers dintr-odată. Lord Thrush mi-a scris și a zis că ați revizuit unul dintre discursurile lui Beaumont în Parlament, iar el a fost de părere că l-ați făcut mai bun.

Charlotte simți cum se înroșește de la gât în sus.

- Nu l-am revizuit, zise ea. I-am sugerat doar Excelenței Sale o idee despre cum să-l structureze.

- Nu e nevoie de formalități, de Excelența Voastră, Excelența Sa, zise Villiers. Cu siguranță, servitorul meu v-a informat că sunt pe moarte.

Charlotte rămase cu gura căscată.

- Arătați ca un pește pe moarte și dumneavoastră, zise el. Mă întreb dacă a fi pe patul de moarte nu m-a făcut cumva mai caritabil. Nu simt că pot să mă înclin puterilor divine și să mă aplec asupra operelor de binefacere. Nici pe departe. Doctorii mei îmi spun deja de săptămâni întregi că sunt pe moarte și nu am auzit nici măcar o singură notă cântată în urechi de un cor divin.

- Dați dovadă de mare încredere în părerile doctorilor dumneavoastră, remarcă Charlotte.

El zâmbi ușor.

- Doctorul meu ar fi foarte ofensat dacă aș decide să rămân în viață. Am primit sfatul clar să fac doar ce mă sfătuiesc cei de specialitate.

- V-aș sugera totuși să îi ofensați.

- O sugestie excelentă. Dacă nu aș fi așa de obosit, aș lua-o în serios. Nu sunt obișnuit cu vizitatori. Sunteți prima persoană pe care o văd de luni întregi în afară de valetul meu.

– Dar familia? se aventură ea.

– Nu am familie. M-aș aștepta să fie și mai obositor să mori cu oameni care plâng în jurul tău. Dumneavoastră însă dați dovadă de o înviorătoare lipsă de sentimente.

– Vă asigur că aș fi înlăcrimată dacă v-aș cunoaște puțin mai bine, zise Charlotte zâmbind.

Era greu să nu-ți placă felul detașat în care el aborda acest subiect.

– Atunci trebuie să rămânem străini. Atunci mai spuneți-mi ceva interesant, vă rog!

– Ca o străină?

– Da. Cei mai buni străini sunt cei care îți spun adevăruri intime despre ei înșiși și apoi nu te mai întâlnesc.

– Nu cred că am cunoscut genul ăsta de străin, zise Charlotte.

– Asta pentru că sunteți femeie și nu vă lasă singură niciodată. Am petrecut mai mulți ani pe continent. E uimitor ce îți pot spune niște străini dacă ești prins într-o furtună de nisip cu ei, de pildă.

– Ați fost într-o furtună de nisip?

– Nu, dar, dacă aș fi, mi-aș spune cele mai intime secrete, vă asigur.

– Eu nu am secrete intime, zise Charlotte un pic tristă. Mi-aș dori să am, măcar ca să anim conversația.

– Ei bine, flirtați cu Beaumont, bunăoară. Sunteți îndrăgostită de el?

Charlotte nu simți că ochii lui o condamnau pentru asta, erau doar obosiți și un pic curioși.

– Un pic, zise ea. Dar numai pentru că nu există altcineva de care să mă îndrăgostesc. El mă ascultă.

– E politician. Dacă vă ascultă, o face pentru că e util pentru el.

– Știu asta. Dar prefer să îi fiu utilă lui decât să nu fiu utilă nimănui.

– În vreme ce mie chiar îmi place să nu fiu util nimănui. Sigur, asta duce la dormitoare tulburător de goale. Presupun că, dacă m-aș fi făcut util unei femei, acum aici ar exista o ceată de copii.

Charlotte se uită în jur. Camera era foarte elegantă și foarte masculină. Singurul obiect de toaletă era o perie de păr cu mânerul de aceeași culoare ca pereții.

- Sunt de acord cu tăcerea plină de tact, răsună vocea lui profundă dinspre pat. Închisese din nou ochii. E greu să mă vadă cineva cu copii sau copiii cu mine. Cum rămâne cu dumneavoastră? Voiați copii?

- Dar eu nu am murit încă! exclamă ea.

- Ei bine, în termenii lumii bune, presupun că practic ați murit, zise Villiers. Câți ani aveți, 26?

- Da, șopti ea.

- 26 și sunteți implicată într-un flirt public cu un bărbat foarte căsătorit – asta dacă nu v-ar plăcea să aveți un fiu ilegitim cu un duce...

- Presupun că nu vă oferiți! se răsti ea.

Se simțea rănită de afirmația lui foarte realistă.

- Din păcate, lumânarea mea e foarte moale. Nici măcar farmecele dumneavoastră nu ar putea să o aprindă în acest moment.

- Nu e nevoie să fiți mojic. Doar pentru că sunteți pe moarte nu înseamnă că trebuie să vă bateți joc de mine.

El făcu ochii mari.

- În realitate nu intenționasem asta.

- Ba da, ați intenționat. Știu foarte bine că nasul meu e prea lung, fața mea prea puțin distinsă. Și hainele mele sunt foarte bune, dar nici pe departe după ultima modă. Arăt exact așa cum sunt: o fată bătrână care nu are o zestre foarte mare și nu va avea niciodată copii, zise ea și apoi izbucni în plâns.

- Oh, fir-ar să fie! se auzi dinspre pat.

capitolul 26

Era o femeie fermecătoare. Era plină de rotunjimi și avea o gropiță în obrazul drept care atrăgea ochii unui bărbat ca un magnet. Silueta ei se legăna în locurile potrivite.

Și nu era blondă. Fletch nu ar fi putut avea o *aventură* cu o femeie care avea aceeași culoare de păr ca Poppy. Nu ar fi fost în regulă. Era verișoara brunetă a lui Elizabeth Armistead, consoarta lui Fox.

Consoartă era un cuvânt mai blând pentru prostituată. Doamna Armistead era frumoasă, dar mai maiestuoasă decât verișoara ei.

Fox se afla în partea cealaltă a încăperii, discutând strategii. Fletch nu prea îi cunoștea pe bărbații din încăpere, ceea ce făcea ca lucrurile să fie mai ușoare. Vinul era tare și cu gust bogat și îl ardea spre stomac în jos. Era negru și intens, la fel ca privirea Cressidei.

– Sunt măritată, să știi, îi spuse ea după ce stătură o vreme de vorbă.

– La fel și eu, răspunse el.

– Știu asta, râse ea. Toată lumea cunoaște circumstanțele maritale ale ducilor. Știu totul despre tine. Și despre ducesa ta.

– Ce e cu ea? întrebă el dintr-odată foarte protector.

– Este o lady stimabilă, zise Cressida. De fapt, nici soțul meu nu e de lepădat. E croitor. Locuiește în Suffolk și pretinde că nu știe ce fac eu pe aici. Și întotdeauna mă duc acasă de Crăciun și uneori vara, dacă suport să o fac.

– De cât timp ești plecată?

– Suntem căsătoriți de nouă ani, zise ea și își termină băutura. M-au măritat de copilă, desigur. Dar din momentul în care am decis că nu mai suportam încă o conversație despre satin sau ațe, am venit să locuiesc aici, în St. Anne's Hill. Presupun că poți să-mi spui că sunt o doamnă de companie.

– E un loc foarte frumos în care să locuiești, zise Fletch și se uită la pereții tapetați cu damasc.

– Fox o întreține foarte bine, zise Cressida. Dar, în caz că te întrebai, eu nu sunt disponibilă pentru genul ăsta de aranjamente. Sunt o doamnă de companie, nu în așteptarea unui protector, indiferent cât de ducal ar fi.

Fletch râse. Nu se putea abține să nu o placă pe femeia cu sprâncenele negre foarte expresive. Nu era chiar frumoasă, dar era sinceră și foarte amuzantă.

- Ai vrea un tur al casei? întrebă ea.

Preț de o clipă avu impresia că parcă lumea și-ar fi ținut răsuflarea. Și apoi gura lui Fletch se deschise și el se auzi vorbind.

- Da, desigur. Evident.

Apoi ea îl luă de mână, îi zâmbi și plecară din încăpere.

Fu așa de ușor!

Și fu foarte ușor să găsească un dormitor pentru ei, unul foarte frumos, cu nuanțe de roz și verde pal. Cressida continuă să râdă și să spună lucruri amuzante și sarcastice și cumva Fletch se trezi sărutând-o.

Era foarte diferit față de cum o săruta pe Poppy. Desigur. Gura ei era mai mare, umedă și...

Fletch știa că nu mergea totul bine. Dar, desigur, ea nu știa asta. Și cumva deveni imperativ pentru el ca ea să nu ghicească. Așa că, de fiecare dată când ea se întindea spre pantalonii lui, el se retrăgea. Însă continuă să o sărute și să o dezmierde.

Ceva mai târziu, ea nu mai avea decât o cămășuță pe ea, dar el încă o săruta și o dezmierda.

Se simțea îngrozitor.

Era o senzație chiar neplăcută. Poppy îl părăsise cu luni în urmă.

După toate regulile, el ar fi trebuit să se felicite. Toate acele nopți în care se îngrijorase că nu avea să mai fie în stare să satisfacă o femeie se dovediseră din nou a fi o greșeală. Dar, în cele din urmă, Cressida se întinse spre el, Fletch nu se dădu la o parte suficient de repede, apoi ea încremeni pentru că știu exact ce simțea. Sau nu simțea, după caz.

- Ce ciudat, zise ea, trăgându-și mâinile. Acum ce faci?

- Nu știu.

- Ei bine, aș fi vrut să nu te joci cu mine, zise ea uitându-se spre tavan. Mă distram cu tine și acum m-ai făcut să mă simt prost. Ce se întâmplă cu tine?

– Nu are legătură cu tine.

– Presupun că ești unul dintre aceia care preferă bărbații, zise ea posomorâtă, ridicându-se și trăgându-și hainele spre ea.

– Nu.

Strâmbătura gurii ei arăta că refuzul nu era un lucru neobișnuit.

– Sunt... însurat, zise el.

– Ești un prost.

– Și asta.

– Și presupun că este pentru prima dată când te-ai gândit să fii necredincios.

Cressida își strângea părul, părând mai degrabă resemnată decât furioasă.

– Practic, da.

– Uimitor! Cei mai mulți domni pe care i-am întâlnit sunt necredincioși înainte să se usuce cerneala pe certificatul de căsătorie. Ce a mers prost?

– Prost?

– Trebuie să fi fost îndrăgostit, zise ea, uitându-se la el cu o combinație stranie de milă și de durere în privire.

– Ei nu-i place să se culce cu mine. Se simți bine să rostească asta cu voce tare. Nu mă refuză, doar suportă.

– Unele femei sunt așa. Pe de altă parte, orice femeie se simte așa câteodată. Spun „atinge-mă și o să țip".

– Ea nu spune niciodată asta.

Cressida scoase câteva agrafe din gură.

– Unor femei nu le place actul sexual. Am avut aici o fată de felul ăsta. După o vreme, nu a mai suportat și a fugit.

– Dar ăsta nu e un bordel, zise Fletch. De ce a trebuit să fugă?

Ea nu răspunse.

– Dacă te răzgândești și decizi că ai vrea o femeie în pat care să se pricepă, știi unde să mă găsești. Eu sunt o adevărată afacere în comparație cu unele târfe de pe acolo.

- Dar ai spus...

Ea se întoarse și râse spre el.

- M-ai crezut?

El o privi cu alți ochi.

- Duce, îi spuse ea, cum ar putea o femeie ca mine să se întrețină la bătrânețe? Crezi că pot să mă întorc pur și simplu la soțul meu oricând, iar el o să mă primească? Oh, mă duc acolo de Crăciun pentru că trebuie să mă primească, altfel băieții ar fi prea dezamăgiți.

- Băieți?

- Doi. Doi copii deștepți, zise ea și zâmbetul îi dispăru. Încep să pună întrebări. Am nevoie să îmi găsesc un protector, pe cineva ca Fox. Unul care să mă întrețină și să-mi cumpere o casă. Atunci poate că băieții ar putea să vină la mine sau eu aș putea să-i vizitez într-o trăsură. Soțul meu ar respecta asta.

Fletch se gândi că era puțin probabil ca soțul ei să-i lase pe băieți vreodată să își viziteze mama căzută în păcat.

Ea păru a citi asta în ochii lui. Se întoarse și își prinse ultimele agrafe în păr.

- Tu nu ești acela, văd asta.

Ea dispăru înainte ca el să poată lansa o ofertă.

Ce se făcea în cazul ăsta, se oferea o guinee drept plată? Se trimiteau bijuterii prin mesager?

El rămase în dormitor și se gândi la bijuterii. Se trimiteau bijuterii care să sosească în ziua următoare, decise el. Chiar dacă sau, mai bine zis, în special când intimitățile erau întrerupte.

Plecă acasă înainte să-și aducă aminte că Lady Flora îl aștepta. Ea se îndreptă foșnind spre el.

- Excelență, zise ea și îi întinse mâna.

El se aplecă să o sărute.

- Hm, făcu ea. Miroși a trandafiri, parfumul unei femei.

El se îndreptă grăbit. Dar ea îi zâmbea de parcă ar fi înțeles ceva. Fletch se dădu cu grijă în spate.

– Sper să nu insult prin candoarea mea, zise ea cu ochii albaștri sclipind în lumina lumânărilor. Este părerea mea că fiecare domn tânăr ar trebui să-și găsească o femeie libertină care să-l distreze. Unii domni au nevoie de mai mult timp decât alții ca să-și dea seama de asta.

Fletch înghiți în sec. Oare era posibil ca ea să spună ce părea să spună? Purta o decorațiune de păr grotesc de înaltă, cu pene de struț care se întindeau mult deasupra capului ei și atingeau candelabrele din tavan. Din păcate, lumânările erau aprinse doar la ocazii formale, altminteri ar fi putut lua foc.

Ce gând urât, își spuse el și își dezveli dinții într-o imitație a unui zâmbet.

– Mă bucur să constat că nu ești unul dintre bărbații mai puțin virili, țâțâi ea. Orice domn ar trebui să aibă o amazoană a lui.

El scrâșni din dinți.

– Mă înțelegi, nu-i așa, Fletcher? îi zâmbi ea, iar Fletch se gândi că nu văzuse niciodată o femeie care să aducă mai mult a lup. Fiica mea nu ar trebui să poarte povara dorințelor tale destrăbălate. Poate că doamna al cărei parfum îl simt ar putea să devină un obicei regulat. Asta ar putea fi de ajuns ca să o convingă pe fiica mea să se întoarcă lângă tine.

Fletch își înghiți furia și mai făcu o plecăciune.

– N-am știut că soția mea era așa de nerăbdătoare ca eu să îmi găsesc companie feminină.

– Ah, dar bărbații sunt egoiști, nu-i așa?

Ea făcu o pauză, ceea ce părea să sugereze că el trebuia să răspundă.

– Nu după știința mea.

– Nu? Ea ridică dintr-o sprânceană arcuită delicat. Sigur, cei care sunt mai egoiști nu se văd ca atare, nu-i așa?

– N-aș putea spune, doamnă. V-ați considera pe dumneavoastră egoistă?

Ea îi zâmbi.

- În fiecare sens al cuvântului. Să fii egoist înseamnă să fii interesat de propria persoană. Există un singur domeniu în care nu aș considera o slăbiciune și o distragere să mă gândesc la alții înaintea mea: când vine vorba de fiica mea. De dragul ei și doar de dragul ei m-am supus disconfortului de a locui cu tine. Ea făcu o pauză și adăugă: Excelență.

„Mă urăște", se gândi Fletch. Ei bine, sentimentul era reciproc.

- Presupun că acest mare sacrificiu nu este menit să dureze la nesfârșit.

- Pentru fiica mea renunț la propriul confort, zise ea și se așeză într-un fotoliu, imitând perfect o lady copleșită de exigențele pline de cruzime care o făceau să locuiască într-un conac ducal cu vreo patruzeci și ceva de servitori la dispoziția ei.

- Atunci permite-mi să știu ce te-ar face să te întorci la confortul tău anterior, zise el.

- Nu e evident? zise ea zâmbind la fel de prietenos de parcă ar fi fost la ora ceaiului. Intimitățile tale maritale îi displac fiicei mele. Nu pari să fii capabil să produci un moștenitor, dar îți sugerez cu fermitate să amâni chestiunea vreun an. Biata Perdita a făcut o treabă așa de bună în a-ți servi dorințele destrăbălate. E prea mult să îi ceri să aleagă un domn potrivit care să joace rolul unei șei maritale în momentul ăsta. Dumnezeule, continuă ea părând destul de mulțumită de ea însăși, am fost cam dură, nu-i așa? Mă găsesc împărțită între cea mai puternică milă pentru biata Perdita și sentimentele ucigașe firești pe care o mamă trebuie să le simtă în această situație.

- Ucigașe? întrebă Fletch și se așeză, încrucișându-și picioarele. Dumnezeule, văd că situația e mai urgentă decât am crezut. Presupun că găsirea unei curtezane ar fi în interesul soției mele. Mă întreb de ce nu mi-a spus ea însăși asta.

– Perdita? făcu Lady Flora și ridică dintr-o sprânceană. Crezi că draga mea Perdita ar putea să îți spună așa ceva? Eu spun lucrurilor pe nume, Fletcher. Fiica mea este o proastă, slabă de înger și cu o inimă blândă. Nu ar suporta să-ți spună cât de tare o dezguști. Ca mamă, consider că e musai să îți vorbesc despre sentimentele ei. I-am spus că tu nu îți dai seama de adevăr.

Fletch nu reuși să răspundă. Toate acele nopți... El știa că Poppy nu se simțea bine, dar nu îi trecuse niciodată prin cap că ea discuta lucrurile astea cu mama ei. Doar ideea îl făcea să se înfurie pe ea.

Lady Flora nu era genul care să lase tăcerea să vorbească.

– Bărbații rareori înțeleg lucrurile astea, zise ea. Sigur că corpurile voastre dezgustă reprezentantele sexului delicat. Sensibilitățile noastre sunt foarte fine; corpurile noastre sunt frumos rotunjite, așa cum le celebrează toți poeții. Cum ai putea să crezi că o lady și-ar dori să fie intimă cu un păros... În fine. Las sentimentele lui Poppy la latitudinea imaginației tale.

Fletch se ridică și făcu o plecăciune.

– Te rog să mă scuzi, Lady Flora, găsesc că...

Ea se uita la el amuzată.

– Va trebui să o implori.

– Eu...

– Să o implori să se întoarcă. Spune-i că ți-ai găsit în sfârșit o curtezană și că nu o s-o folosești din nou ca pe o spălătoreasă ordinară.

– Voi vorbi cu siguranță cu soția mea, zise Fletcher rezistând impulsului de a comite o crimă.

Deși nu era foarte sigur pe cine voia să omoare – pe soacra sau pe soția lui.

– Când Perdita va fi de acord să se întoarcă acasă, eu mă voi întoarce, desigur, la mine acasă, zise ea pe un ton dulce. Asta ar trebui să îți dea un impuls. Bănuiesc că te întrebi de ce apăr așa interesul Perditei.

- De fapt, scrâșni el, având în vedere autoproclamatul rău egoism...

Ea nu îi permise, desigur, să continue.

- Nu sunt de părere că Perdita ar trebui să mai locuiască mult cu ducesa de Beaumont. Îți amintești că biata mea fiică avea impresia că era îndrăgostită de tine, nu-i așa?

El nu mișcă nici un mușchi.

- Nu-i așa? făcu ea nerăbdătoare. Nu a trecut mult timp de atunci. În orice caz, fiica mea este cam slabă la minte, deși mă doare să spun asta. Dacă o las prea mult cu ducesa aia cu moravuri ușoare în casa Beaumont, ea o să se îndrăgostească din nou și nu de tine, duce. Mă înțelegi?

El aprobă din cap.

- Ea e romantică. Are impresia că bărbații sunt mai interesanți decât ar putea vreodată să fie. Știi că are strania dorință de a participa la întrunirile de la Societatea Regală?

- Serios?

Lady Flora făcu o grimasă spre el.

- Înțeleg că nu ai petrecut prea mult timp discutând cu Perdita. Știi de fascinația ei pentru naturaliști? Oare de ce mai întreb?

Fletch clătină din cap. Simțea că era rece din cap până în picioare.

- Vrei să sugerezi...

- Încă nu. Dar nu ai de unde să știi acum, când s-a mutat din casa ta în casa Beaumont, unde Dumnezeu știe că adulterul este doar un viciu la modă, care se petrece adesea.

- Voi vorbi cu Poppy.

- De îndată ce se întoarce în casa asta, eu mă voi întoarce în casa mea, zise Lady Flora veselă. Aș putea să sugerez că lipsa copiilor produși de tine în ultimii patru ani ne face să credem că mlădițele unui tânăr cercetător

ar fi cât se poate de potrivite ca să revitalizeze arborele genealogic al familiei.

Fletch nu urâse pe nimeni așa de tare în viața lui. Sentimentul îi alergă prin minte ca un foc scăpat de sub control. Degetele îi tremurau ușor din pricina dorinței de a...

Ea se ridică și se îndreptă destul de iute spre ușă.

– Noapte bună, Excelență! zise ea. Se opri și își întoarse capul în așa fel încât una dintre pene se îndoi de cadrul ușii. Am încredere că nu o vei informa pe Perdita cu privire la conversația noastră. Ea, un biet înger, speră să plutească prin viață fără să discute despre lucruri neplăcute. Dar relațiile dintre femei și bărbați sunt cam neplăcute, nu crezi? Găsesc că e mai bine să vorbești deschis despre ele.

Ea ieși pe ușă, în sfârșit, iar de unde stătea, Fletch văzu două pene care se înălțau mândre spre cer și una atârnând ca un bețiv peste o ureche. Ceea ce era exact ce merita.

capitolul 27

Înapoi la casa din oraș a ducelui de Villiers

– Ar trebui să vă pară rău, zise Charlotte sughițând. Sunteți crud și faptul că sunteți pe moarte nu e o scuză. Dar oricum nu cred că sunteți. Muribunzii se gândesc la sufletul lor nemuritor și vorbesc cu bunătate.

– V-am spus, zise el, mintea mea s-a prostit. E foarte posibil ca sufletul meu să fi renunțat, știind că o să întorc cărbuni cu lopata în cazanele lui Belzebut.

Ea își trase nasul și și-l șterse cu batista.

– Ei bine, trebuie să plec, zise ea. A fost absolut fermecător și sunt așa de recunoscătoare că am putut să vă ajut în ultimele voastre ceasuri!

– Stați, zise el, încă nu puteți pleca!

El chiar se strădui să se ridice în pat.

- Încetați! se răsti ea. Sunteți prea slăbit ca să vă ridicați. Eu cu siguranță voi pleca. Nu vă cunosc foarte bine și îmi pare rău că sunteți pe moarte. Dar în mod evident nu doriți să vă citesc versete din Biblie...

- Nu v-ați oferit, interveni el.

- Ei bine, acesta e genul de consolare oferit pacienților în condiția dumneavoastră, zise ea și se ridică. Vă doresc toate cele bune, Excelență.

- Nu, trebuie să rămâneți!

- Am făcut o mare greșeală venind aici și oricum nu voiați să mă vedeți pe mine. M-am făcut de râs și cred că am fost destul de umilită pentru o zi. Rămas-bun, Excelența Voastră!

Charlotte ajunse la ușă și porni pe scări în jos înainte ca el să mai poată spune ceva.

- O birjă, îi spuse ea unuia dintre cei patru lachei din hol.

Ea își ocupă timpul până când se întoarse lacheul, uitându-se la statuile de marmură răspândite la intrare.

Villiers era straniu de atrăgător. Poate că așa erau muribunzii. Dar, atrăgător sau nu, nu avea dreptul să o facă să se simtă așa de prost.

Deși el nu spusese nimic neadevărat.

Aproape că se întoarse să îi spună asta când ușa de la intrare se deschise, iar ea plecă.

Oricum era mai bine.

capitolul 28

20 septembrie

Societatea Regală se întrunea la reședința Somerset. Jemma și Poppy ajunseră în fața arcadelor din cărămidă și a zidurilor din marmură albă, Jemma încă protestând.

– Vei găsi totul fascinant, îi spuse Poppy. Am citit despre domnul Moorehead ani întregi. A călătorit până la capătul lumii.

Jemma oftă. Ea oftă chiar mai tare când prima persoană pe care o zări fu domnișoara Tatlock, care saluta oamenii la intrarea în încăperile societății. Domnișoara Tatlock le zâmbi de parcă nu ar fi fost îndrăgostită de soțul Jemmei.

– Ce plăcere, Excelențele Voastre, zise ea. Sunt sigură că veți găsi discursul doctorului Belsize încântător.

– Încântător? șopti Jemma în timp ce își croiau drum spre o încăpere mare, deja plină de oameni. Ce neobrăzată!

– Jemma! exclamă Poppy.

– Serios, Poppy, nu ți s-a părut că e revoltătoare?

– Nu, zise Poppy. Pare o tânără foarte inteligentă.

– Revoltătoare, repetă Jemma și se cutremură.

Se așeză și desfăcu hârtia pe care le-o întinsese domnișoara Tatlock.

– Seara se deschide cu o discuție despre masculii de maimuțe tamarin. Excelent! Întotdeauna am fost fascinată de masculi scunzi și păroși.

– Taci! spuse Poppy și îi dădu un cot.

– Și apoi o dezbatere animată între domnul Brownrigg și domnul Pringle, care se întrebau dacă Adam și Eva aveau burice. Poppy!

– Ei bine, este o întrebare interesantă, zise Poppy. Dar uite, după asta domnul Moorehead va vorbi despre recentele sale călătorii în Africa. Va fi fascinant.

– Hm, făcu Jemma. Dumnezeule, ce multă lume e aici! Uite-l și pe Lord Strange! Crezi că ar trebui să-l întreb dacă nu-mi vinde restul setului de șah?

– Unde?

– La fereastră. Vorbind cu acel tânăr elegant.

Într-adevăr, sprijinit de o fereastră frumoasă cu arcadă, se afla un bărbat cu față de uliu, zvelt și entuziast.

vorbea cu un tânăr al cărui păr era mai auriu chiar decât al lui Poppy și ale cărui buze erau în mod clar mai roșii.

- Hm, făcu Poppy.

- Te-am avertizat, zise Jemma veselă. Deci ce crezi, o să-mi vândă restul setului de șah?

Tocmai atunci Lord Strange se întoarse și se uită prin încăpere. Ochii lui alunecară peste Poppy și Jemma fără ezitare, de parcă nu ar fi fost decât cartofi care așteptau să fie plantați.

Poppy se întoarse spre Jemma.

- Nu.

- Nu, nu o să mi le vândă?

- Nu, nu le va vinde nici unei femei.

- Poppy, mă surprinzi! Am crezut că ești inocentă.

- Nu pot să nu observ că unii bărbați nu sunt interesați de femeile respectabile. El e unul dintre ei.

- Cu siguranță. Deși, după toate relatările, el și-a iubit foarte mult soția. A murit la nașterea celui de-al doilea copil al lor.

- A avut o soție?

Jemma aprobă din cap și se întoarse să salute un prieten, așa că Poppy rămase așezată și se gândi la faptul că un nobil notoriu pentru legăturile sale interzise aparent își dorise și își iubise soția. Dar ea învăța că nu era o modalitate foarte bună de gândire, așa că și-l alungă pe Fletch din minte până când el se înclină în fața ei.

Preț de o clipă, se holbă la el.

- Ce Dumnezeu faci aici?

- Aș putea întreba același lucru, zise el. Nu aveam idee că ești interesată de chestiuni științifice, Poppy.

Ea se ridică în cele din urmă și făcu o reverență, dorindu-și ca Jemma să se întoarcă, dar se apropiase de un grup de nobili care sporovăiau.

- Asta e prima mea vizită, răspunse ea. Apoi adăugă: Ai putea să pleci, Fletch? Te rog!

- Să plec? întrebă el. De ce aș face asta?

- Pentru că e foarte stânjenitor, șuieră ea și se așeză.

El se așeză iute lângă ea.

– Jemma stă acolo.

– De ce aș pleca?

– Nu se poate să te intereseze natura, spuse Poppy. Dar pe mine mă interesează.

– Într-adevăr?

– Da, și m-aș simți ciudat cu tine aici. Te rog, pot să-ți cer favoarea să pleci?

– Poți, dar nu voi pleca, zise el și se încruntă, încrucișându-și brațele la piept. La urma urmei, ai spus că trebuie să fim prieteni.

Poppy simți o senzație de îngrijorare pentru că el era iritat. Ea se adună și răspunse veselă:

– Atunci, desigur, ești bine-venit să rămâi. Cu siguranță, prietenul tău Gill trebuie să fie pe aici. Nu vine să mă salute?

– Nu e aici. De ce întrebi?

– Pentru că tu nu faci niciodată nimic fără Gill, sugeră ea. Pentru că, dacă e vorba de un interes intelectual, atunci trebuie să fie interesul lui Gill.

– Asta e o insultă, zise el pe un ton plat.

– Nu intenționam să fie. Uite, acolo e doctorul Loudan și, cum eu l-am rugat să vină, trebuie să mă duc să-l salut. Te rog să mă scuzi, Fletch.

Ea plecă.

Fletch se holbă în urma ei surprins și uluit. Când se gândise că avea să se întâlnească cu Poppy, nu crezuse că ea avea să plece de lângă el. Ori să zâmbească unui tânăr cu nasul lung și... Fletch strânse pumnii și fu în picioare înainte să-și dea seama ce făcea.

Păși prin mulțime și ajunse în spatele lui Poppy, acolo unde ea nu-l putea vedea. Din cine știe ce motiv, era foarte sigur că ea nu ar fi fost bucuroasă de prezența lui.

– Am găsit notițele pe care mi le-ai trimis cu privire la spinarea leneșului absolut fascinante, îi spunea ea doctorului Loudan.

El era mic de statură. În fine, poate că nu era mic de statură, dar era mai scund decât Fletch. „Aș putea să-l dobor", se gândi Fletch disprețuitor. Apoi, studiindu-i umerii, se gândi că ar fi fost o luptă dreaptă.

„Dar aș putea să-l dobor."

„Îl voi doborî", spunea un vuiet în capul lui în timp ce se uita cum cercetătorul o privea încântat pe Jemma. Păreau să vorbească despre vidre de mare. Ce știa Poppy despre vidre? În mod ciudat, ea părea să știe chiar foarte multe, având în vedere că tocmai compara animalele respective cu vidrele de râu englezești.

Cinci minute mai târziu, Poppy nici măcar nu-și luase privirea de la fața doctorului Loudan în timp ce acesta continua să predice despre vidre.

Fletch se trase un pic mai în spate. Din câte își putea da seama, ea nici măcar nu se uitase la el. El se așeză, își încrucișă brațele și așteptă.

Într-adevăr, în timp ce audiența începea să se așeze, ea își croi drum spre el, agitându-se un pic din pricina locului în care avea să stea Jemma.

- Jemma, zise el, și-a făcut un nou prieten, pe Lord Strange. Să vezi când va afla Beaumont despre asta!

- Lord Strange are o uluitoare colecție de curiozități, îi spuse Poppy. Înțeleg că el colecționează mai mult artă, dar are și niște relicve științifice fascinante. Aș da orice să îi pot vedea colecția.

- Nu te-aș lăsa nici la un kilometru de domeniul lui, șuieră Fletch! Nu știi ce se petrece acolo, Poppy.

- Cuvântul pentru asta este *orgii*. Am citit despre ele într-o istorie despre Roma antică.

- Poppy!

- Cu siguranță nu crezi că aș fi tentată să mă alătur festivalului, îl întrebă ea.

Marginile buzelor ei se curbară în sus, dar nu era urmă de umor în expresia ei.

Fletch deschise gura, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt.

– Nici nu credeam, zise Poppy rece. Asta e un lucru care ar trebui să te bucure, Fletch. Nu cred că te voi înșela.

În ochii ei apăru o expresie așa de întunecată încât Fletch simți cum i se prăbușește inima în piept.

– Tu...

Ea își întoarse capul și îi făcu semn cu mâna Jemmei, care se așezase în partea cealaltă a încăperii.

– Nu e vorba de adulter, zise Fletch, căutându-și cuvintele. Dar Strange e un bărbat destrăbălat.

– Oh, destrăbălat! zise Poppy. Obișnuiam să cred că orice bărbat care își ia o amantă este destrăbălat. Genul meu de naivitate există doar ca să fie spulberată, nu crezi?

În partea din față a încăperii, domnul Moorehead pornea o discuție despre un trib numit Karamojong care locuia în Africa. Poppy și Fletch rămaseră în tăcere așezați unul lângă celălalt.

– A fost oribil de plictisitor, zise Fletch când totul se termină.

– Nu sunt de acord, zise Poppy rece. Intenționez să cumpăr cartea lui *Fără loc pe arcă* cu prima ocazie.

– Sună ca niște versuri pentru copii.

– Am un abonament pentru toate titlurile despre călătorii și natură la Lackington. Tu plătești pentru ele.

– Nu am discutat niciodată despre cărți.

– Ce Dumnezeu am avea de discutat? Asta doar dacă ți-ai ascuns interesul pentru descoperirile naturale. El deschise gura să spună ceva, dar ea nu terminase: Te asigur că, dacă voi citi un articol despre descoperirea unei noi metode de apretare sau despre o revoluție în producția de stofe, îți voi atrage atenția asupra lor.

– Îmi amintești rareori de mama ta, zise Fletch, dar dintr-odată văd foarte bine asemănarea.

– Îmi imaginez că genul ăsta de coincidențe devin mai clare acum, când locuiești cu ea. Cum stau lucrurile cu draga mea mamă? Știam că vom ajunge să vorbim

despre ea. Trebuie să existe un motiv pentru care ai venit aici.

- Nu am venit aici să vorbim despre mama ta! aproape că urlă el.

- Mă surprinzi, zise ea.

Dar pe scenă începea o așa-numită dezbatere aprinsă, care degeneră rapid într-un meci de insulte între doi anticari cu barbă.

Cum Poppy nu părea mai interesată de buricul Evei decât el - deși cine știe, având în vedere secretele pe care le ținuse pentru ea -, el se simți liber să continue conversația la adăpostul aprinsei dezbateri.

- Dumnezeu nu ar plasa niciodată false dovezi pe corpul lui Adam, declară domnul Brownrigg, părând că discutase subiectul cu Atotputernicul abia săptămâna trecută.

- Mama ta pare bine, îi șuieră el lui Poppy, dar tu cum ești?

Ea ascultă atentă răspunsul enervant al domnului Pringle către Brownrigg și se întoarse apoi spre Fletch cu un zâmbet strălucitor.

- Mă distrez *de minune*, zise ea. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată așa de fericită. Sper că și tu ești fericit.

- Desigur, bombăni el.

- Dumnezeu nu are nevoie de o istorie falsă, zise domnul Brownrigg, ținând ritmul cu adversarul său, replică după replică.

- Jemma spune că ai ținut un discurs în Camera Lorzilor, zise Poppy. Despre ce a fost vorba?

- A fost despre priceperea lui Pitt de a deveni Primul Lord al Trezoreriei.

- Nu știam că erai interesat.

- A fost un dezastru complet.

Ea în sfârșit își întoarse capul spre el.

- Ce vrei să spui? În ziar s-a scris că discursul tău a fost foarte animat.

– Animat a fost. Și bine primit de opoziție, zise Fletch. La jumătatea lui am început să susțin punctul de vedere al adversarului.

Poppy scoase o exclamație uluită și, spre cinstea ei, reuși să zâmbească.

– Cum Dumnezeu ai făcut asta, Fletch?

– Lord Temple mi-a cerut să îi prezint punctul de vedere și am crezut că va fi ușor. Apoi, pe la jumătatea discursului, mi-am dat seama că nu sunt chiar de acord cu argumentația pe care o făceam, așa că am întors-o!

– Dar nu poți să faci asta!

– Ba am făcut-o! El rânji amintindu-și. Am crezut că perucile o să înceapă să scoată fum.

– N-aș fi ghicit asta niciodată despre tine, zise Poppy, holbându-se la el.

– Care parte? Că am făcut-o de oaie cu discursul? Din ce ai spus mai devreme, aș zice că e normal pentru mine.

– Să vorbești în Parlament. N-am crezut că-ți pasă de așa ceva.

– De nimic în afară de culoarea hainei mele?

Ea se uita la el cu o expresie un pic vinovată.

– Știu că ai mare grijă de domeniu, desigur.

– Mi-a plăcut, îi spuse el. A fost o farsă, desigur, când mi-am dat seama că susțin punctul de vedere greșit, dar a fost vina mea. Ar fi trebuit să îmi iau timp ca să mă gândesc la asta.

– Ei bine, sunt sigură că a fost nevoie de curaj, zise Poppy și îl atinse pe braț. Să admiți că ai greșit, vreau să spun.

– Nu am admis nimic, zise Fletch rânjind. Însă am vorbit atât, încât nimeni nu a avut habar despre ce vorbesc până când nu mi-am prezentat concluziile.

– Adam a fost creat din țărână, fără cicatrici! zise foarte apăsat unul dintre anticari.

– Cred că sunt pe cale să termine, șopti Poppy.

– De unde știi? Bănuiala mea este că ar putea continua toată noaptea. Chiar se urăsc unul pe celălalt.

- Oh, nu, nu cred asta! Bănuiesc că e totul aranjat. În ultimul număr din *Tratate filosofice*, domnul Brownrigg îl citează pe domnul Pringle și spune că tratatul său despre cochilia melcului trochus e cel mai bun din câte există.

- Despre cochilia melcului trochus? întrebă Fletch.

- Da, am comandat tratatul în baza acestei afirmații, dar nu-l găsesc foarte interesant. Pringle susține că cercurile concentrice de pe cochilie indică numărul de ani trăit de moluscă.

Fletch clipi spre ea.

- Asta sugerează că molusca ar crește cu un inel nou în fiecare an, îi explică Poppy.

- De ce nu?

- Ar putea să fie așa, zise ea.

Pe scenă, Brownrigg și Pringle se uitau urât unul la celălalt într-o ultimă încrâncenare de furie științifică înainte să plece. Privindu-i, Fletch se gândi că Poppy avea dreptate și că aveau să se retragă într-o încăpere din spate ca să bea un pahar de brandy împreună. Întregul eveniment era ca o stranie umbră a dezbaterilor din Camera Lorzilor.

- De ce s-au prefăcut că se ceartă?

Poppy ridică din umeri.

- Trebuie să adune mulțimea ca să-și plătească abonamentele.

- De câte ori vii la Societate?

- În fiecare săptămână.

- N-am știut asta niciodată.

- Nimeni nu știe, zise ea. Mama crede că particip la întrunirea Societății caritabile pentru primirea prostituatelor pocăite.

- Așa crede?

- Am inventat asta. Știam că era o societate de care ea nu se va apropia în caz că ar întâlni într-adevăr o prostituată.

– Dumnezeule! făcu Fletch. Ce altceva ai mai inventat, Poppy?

– Nimic.

– De ce nu mi-ai spus?

Ea se încruntă spre el, în mod evident nedumerită.

– Doar nu ești interesat de cercurile concentrice ale cochiliilor, nu-i așa, Fletch?

– Nu.

– Iată de ce.

– Dar tu... tu erai îndrăgostită de mine!

Din cine știe ce motiv, Fletch avea o puternică dorință să spună asta. Să îi spună din nou. Să o facă să fie cum era înainte.

Ochii ei erau limpezi și albaștri.

– Nu eram cu adevărat, Fletch. Am mai discutat despre asta. Nici unul din noi nu era cu adevărat îndrăgostit. Și oricum, asta e diferit de toată viața aia.

– *Care* viață?

Fletch simțea că se agăța cu disperare de orice, încercând să înțeleagă o limbă străină.

– Asta... asta e plăcerea mea, zise Poppy și privi în jur.

Fletch se uită în jur. Încăperea era ponosită și aglomerată, mai mult cu bărbați, dar și cu destule doamne. În dreapta, mai multe persoane purtau o discuție animată despre veverițele zburătoare.

– Ele nu zboară cu adevărat, spunea un bărbat bondoc, împingându-și în față bărbia rotundă și plinuță.

Avea părul de culoarea ruginii, care începea undeva de la jumătatea capului. Dacă Fletch văzuse vreodată un bărbat care să aibă nevoie de o perucă, atunci acesta era.

– Ba da, zboară, răspunse un bărbat masiv.

– Acela e un *profesor*, șopti Poppy făcând semn din cap spre al doilea vorbitor.

Fletch observă că ochii ei străluceau și mârâi.

– Dr. Fibbin a dovedit fără urmă de îndoială că veverițele pot zbura pe o distanță de 14–15 metri.

- Fibbin e un prost, zise cel pe jumătate chel.

Deși ura să admită asta, Fletch era de acord cu el.

- Au o veveriță zburătoare împăiată la Muzeul Ashmoleon în Oxford, zise Poppy și se așeză mai comod lângă Fletch. Am cerut permisiunea și voi merge în noiembrie să vizitez muzeul.

- Cu asta te-ai ocupat? întrebă Fletch năucit. Nu te-am văzut la nici o petrecere. Ai mers la muzee?

- Oh, nu! zise Poppy. Vreau să spun că nu încă. Dar intenționez. Știi, singura dată când mama mi-a dat voie să vizitez reședința Somerset a fost pentru o prelegere despre obiceiurile înaltei societăți, deși Societatea Regală avea o întrunire la aceeași oră.

- Ești căsătorită, zise Fletch. Ai fi putut vizita un muzeu în orice zi pofteai, Poppy.

- Acum pot, zise ea. Taci, Fletch, domnul Belsize e pe cale să vorbească!

Domnul Belsize chiar vorbi. Și vorbi. Dar Fletch doar stătu acolo, holbându-se la covorul uzat și întrebându-se de ce Poppy nu se simțise liberă să meargă la un muzeu și de ce el nu știuse că ea voia să meargă la muzee. Și o mică parte din mintea lui se gândea la viitoarea dezbatere din Cameră cu privire la legea lui Fox despre Indiile de Est.

- Nu o să călătorești la Oxford cu Jemma, zise el, în timp ce domnul Belsize dădea pe gât niște apă.

- Sigur că merg! exclamă Poppy.

- N-o să permit ca soția mea să se plimbe în afara Londrei fără mine, zise el.

Ea îl privi cu un evident amuzament în privire.

- Fletch, dacă vreau să merg singură la Paris, o voi face. Chiar și mâine.

- O să te duc eu la Oxford, zise el, încrucișându-și brațele la piept.

- Nu.

- Poppy, dacă nu mă lași să te însoțesc la Oxford, o să-i spun mamei tale că suferi de o boală rară de sânge și că ai nevoie de ea lângă tine.

Ea își miji ochii.

- Ar fi trebuit să știu că o să ajungem tot la mama mea.

- Și chiar în mai multe feluri, bombăni el și se așeză mai bine în scaun.

Domnul Belsize, plin de energie, se lansă într-o nouă și lungă tiradă.

capitolul 29

După o privire mai atentă, Jemma descoperi că Lord Strange era la fel de bine îmbrăcat ca Fletch, poate chiar mai rafinat. Mirosea ușor a caprifoi.

- Excelență, zise el și făcu o plecăciune.

- Lord Strange, rosti ea cu o reverență.

- Ce onoare îmi faceți că veniți să vorbiți cu mine, zise Lord Strange. Văd prea puține femei cumsecade în zilele noastre.

- Am cunoscut-o pe soția dumneavoastră, zise Jemma. Sally mi-a fost o prietenă dragă.

Ochii lui se schimbară brusc.

- Nu ați fost împreună la școală?

- Nu, dar nașa lui Sally, Lady Fibblesworth, era o bună prietenă a familiei și ne vedeam adesea cu bucurie în copilărie.

- Lady Fibblesworth a fost o femeie admirabilă.

- Da, fu Jemma de acord, Sally obișnuia să ne viziteze regulat până când m-am căsătorit și apoi am plecat la Paris. Nu eram în Anglia când a debutat.

- Ea nu a debutat cu adevărat. Eu eram prea sălbatic, așa că au decis să mă însoare. A fost cea mai norocoasă zi din viața mea.

- Îmi pare rău că nu mai e în viață.

El se aplecă ușor.

- Vă împărtășesc sentimentul.

Păreau să fi terminat conversația. Prin urmare, Jemma încercă o abordare diferită.

- Jucați șah, Lord Strange?

- Da.

Ei îi plăcea stilul lui laconic. Jucătorii de șah buni se lăudau arareori cu abilitățile lor.

- Dar, adăugă el, când am jucat ultima oară cu Philidor, mi-a spus că sunteți singura persoană care l-a învins de trei ori la rând. Eu l-am învins doar o dată sau de două ori, așa că s-ar putea să nu doriți să vă irosiți timpul cu mine.

- Ați jucat cu Philidor?

El aprobă din cap.

- Anul trecut, la Paris.

- Trebuie să jucăm o partidă.

- Joc doar când sunt la Fonthill sau la Paris.

Domeniul Fonthill era renumit pentru frumusețea sa - 300 de acri care fuseseră înfrumusețați cu prețul unui faliment. Doar că pentru un bărbat cu averea lui Strange nimic nu era falimentar.

- Fonthill? întrebă ea totuși. Trebuie să mă iertați, am locuit în afara țării în ultimii opt ani. Aceasta este reședința dumneavoastră?

- Da, este. Sunteți foarte interesantă pentru o femeie.

- Obișnuiesc să nu întorc complimentele de asemenea natură. Bărbații au oricum tendința să creadă că sunt mai interesanți decât restul exemplarelor, când, invariabil, nu sunt cu nimic deosebiți.

El ridică o sprânceană drept apreciere.

- Presupun că am meritat asta.

- Bănuiesc că toți merităm mare parte din ce nu ni se oferă.

- Aș vrea să joc o partidă de șah cu dumneavoastră. Ce păcat! Dar e una dintre obsesiile mele: nu joc șah decât la Fonthill.

– Va trebui să trăiesc fără această experiență, murmură ea, lăsând să se înțeleagă ce credea despre obsesiile și vanitatea lui.

Dar el o surprinse și izbucni în râs.

– Aș putea să vă invit la Fonthill, desigur.

– O perspectivă încântătoare!

– Dar femeile căsătorite, virtuoase nu mă vizitează niciodată. Hai să vedem! E posibil să fi auzit zvonuri care să sugereze că nu sunteți chiar așa de... virtuoasă?

– Zvonurile – zise ea dulce, lăsând privirea să-i alunece spre tinerelul cu păr auriu care stătea în dreapta lui ca un cârlig de rufe așteptând să fie trezit la viață – pot fi atât de imprecise!

– Dar adesea foarte exacte, răspunse el rânjind spre ea.

Era cu adevărat fermecător când voia să fie.

– Mâine plec spre Fonthill. Poate că ați vrea să îmi faceți o vizită, Excelență? Pot să vă promit multă distracție pe tot parcursul sezonului de Crăciun.

Reputația politică a bietului Beaumont nu ar fi supraviețuit niciodată unei asemenea vizite din partea ei.

– Chiar dacă nu neg plăcerea de a juca șah cu dumneavoastră, aș vrea totuși să discut altă chestiune. Am cumpărat o piesă de șah de la domnul Grudner.

– Ați cumpărat regina, nu-i așa? Eu o numesc regina africană.

– Mi-ar plăcea foarte mult să cumpăr și restul pieselor.

El râse și apoi făcu o plecăciune generoasă.

– Nu v-a spus nimeni cât de încăpățânat sunt? Nu ajungi în poziția mea în viață fără să întreții această încăpățânare. Când veți vizita Fonthill, Excelență, vor fi un dar din partea gazdei. Între timp, aș putea sugera să faceți cunoștință cu doamna Patton.

El făcu semn din cap spre o femeie înaltă aflată în mijlocul unui grup.

- Ea e singura femeie care a fost primită în Clubul de șah din Londra. Probabil ați putea să o însoțiți în acele cercuri alese și să jucați șah când doriți.

- Cu siguranță mă voi prezenta, zise Jemma.

- Știți ce se spune despre reputație, nu-i așa?

- Se spun așa de multe! Nici nu le mai poți cataloga.

- O lovitură dreaptă! Îmi place să cred că reputația nu e nimic mai mult decât a doua feciorie.

Jemma zâmbi ușor.

- Ca la virginitate - o pierdere suferită rapid de ale cărei roade te bucuri după aceea?

- Exact. Mi-am pierdut reputația cu ani în urmă. Nu era decât un cuvânt; cuvântul s-a dus, plăcerea a rămas.

El făcu o plecăciune.

Era diabolic de șarmant. Dacă nu ar fi fost în joc reputația soțului ei și promisiunile pe care le făcuse, ar fi plecat spre Fonthill într-o clipă.

El lansase provocarea și o enerva că nu putea să accepte.

Și să îi dovedească lui Strange că greșise. El nu credea că ea avea să viziteze Fonthill. Văzuse asta în ochii lui - ușoara dezamăgire, complimentul inutil.

Îi stârnea dorința să arunce în vânt regulile societății și să-i facă o vizită. Dar cum putea oare să se ducă acolo, cu toate scandalurile și petrecerile zilnice, dacă poveștile erau adevărate? Nu putea. Ea nu putea să-i facă asta lui Beaumont.

Prietenele ei franțuzoaice ar fi râs în hohote la auzul grijilor ei. Ele considerau soții și onoarea ca fiind interesante doar pentru soțiile burghezimii. Cumva, viața era mult mai complicată la Londra decât atunci când își petrecea vremea la curtea franceză.

Jemma își pierduse cu ani în urmă abilitatea de a fi intimidată. Sosise la Paris ca o tânără ducesă, fără soț, își croise drum la curtea franceză și începuse să câștige partide de șah împotriva bărbaților francezi. Oricare dintre aceste circumstanțe ar fi fost de ajuns să le îngrozească

pe majoritatea doamnelor. Dar nu pe un membru al familiei Reeve, se gândi ea cu mândrie.

Prin urmare, fu foarte interesant să descopere că se simțea un pic intimidată de doamna Patton. Nu exista nici un motiv pentru asta. Doamna Patton era o femeie zveltă cu păr castaniu, îmbrăcată destul de excentric - doar acest fapt ar fi trebuit să-i ofere Jemmei un sentiment de superioritate.

Cele mai multe doamne din încăpere purtau rochii cu volane scurte și paniere de o dimensiune sau alta, dar doamna Patton nu avea nici bucle, nici volane și nici paniere.

În schimb, purta o jachetă lungă, strâmtă, cambrată. Pe sub jachetă se vedea o fustă albastră care se întindea la spate în două falduri lungi. În plus, jacheta se deschidea în partea din față ca să dezvăluie o vestă. O vestă!

Jemma se simți dintr-odată prea plină de volane, dantelă și panglici.

Grupul din jurul doamnei Patton se dovedi că discuta despre plăcuțe de carte și tipuri de caractere, subiecte despre care Jemma nu știa absolut nimic. În cele din urmă, discuția despre fonturi Barth - orice ar fi fost ele - se încheie, iar doamna Patton se întoarse spre Jemma.

- Excelența Voastră, doream de mult să vă cunosc, zise ea cu un zâmbet viclean. Am auzit atât de multe despre priceperea dumneavoastră la șah!

- La fel și eu despre a dumneavoastră, zise Jemma și se înclină ușor.

- Mă îndoiesc că sunt la nivelul dumneavoastră. Am fost învinsă clar de Philidor anul trecut când a vizitat Londra. Dar el mi-a povestit despre dumneavoastră și asta mi-a stârnit dorința să fiți compatrioata mea la Parsloe. În loc să vă cedez locul în Clubul de șah din Londra, sper că vom putea fi singurele reprezentante ale sexului nostru alese dintr-o sută.

- E foarte ciudat să fiți singura femeie?

- Nu găsesc că e foarte confortabil. Din când în când, sunt abordate subiecte obositoare precum meritele relative ale unei balerine de operă. Găsesc că un comentariu despre sânii umflați când alăptezi copiii le amintește domnilor de prezența mea.

- Cum nu am alăptat, zise Jemma, va trebui să vă imit.

- Sunt sigură că puteți găsi propriile metode cu care să le tulburați sensibilitățile, zise doamna Patton. Bărbații sunt teribil de sensibili. E ușor să-i scoți din ritmul lor. Încerc, desigur, să nu o fac când joc șah, dar uneori nu poți să nu obții un avantaj.

- Mi-ar plăcea să îi stârniți soțului meu un astfel de disconfort. De fapt, mi-ar plăcea să vă văd jucând împotriva lui, zise ea în timp ce brusc îi venise o idee.

- Ah, dar ducele de Beaumont este politician. E cu totul altă specie. Doamna Patton zâmbi ironic. Și mă îndoiesc că joacă șah cu muritori de rând. Dacă e măcar pe jumătate atât de ocupat pe cât îl prezintă ziarele, are prea puțin timp pentru jocuri.

- Mă gândesc să dau o petrecere acasă în perioada Crăciunului, zise Jemma. Mi-ar plăcea foarte mult să jucați amândoi șah și să vă văd cum îl învingeți pe soțul meu. Cred că aș paria pe dumneavoastră împotriva oricărui politician.

- Sunt onorată de invitația dumneavoastră, zise doamna Patton, părând gata să refuze.

- Oh, vă rog! insistă Jemma. Abia m-am întors după opt ani de stat la Paris și am descoperit prea puțini oameni cu care să joc șah. Și au trecut luni întregi, nu puteți să mă refuzați pretinzând că ați mai primit o invitație.

- Dumnezeule! zise doamna Patton, eu credeam că monopolizați piața când vine vorba de maeștri de șah! Partidele dumneavoastră paralele cu soțul și cu Villiers sunt considerate destul de faimoase.

- N-am mai jucat cu o femeie pricepută la șah și trebuie să mărturisesc că mă roade o curiozitate insuportabilă.

- Mă tem că îmi voi găsi nașul în istețime, zise doamna Patton.

- Atunci?

- Călătoresc cu copiii. Cu copiii și - cum aș putea uita - cu un soț.

- Veți fi bine-veniți cu toții. Trebuie să fie și copii prin preajmă ca să ne putem bucura cu adevărat de Crăciun, așa că ai dumneavoastră vor fi fericiți. Vom avea o petrecere magnifică pentru Noaptea Regilor în a douăsprezecea noapte. Vom pune un bob de fasole în fiecare felie.

- Atunci e clar că nu sunteți mamă, zise doamna Patton veselă. Va fi carnagiul inocenților pentru că se vor lupta să aibă bobul mai mare și să poată fi rege pentru o zi.

- În cazul acesta, spuse Jemma, promit să manipulez lucrurile în așa fel încât dumneavoastră, dragă doamnă Patton, să fiți regina boabelor, dacă acceptați să veniți.

Doamna Patton râse.

- Șansa de a juca șah și de a fi și regină, chiar dacă obținută pe nedrept? E greu de rezistat. Bănuiesc că soțul meu va fi de acord, dar, dacă nu e, o să vă trimit mâine regretele mele.

Jemma adora felul ei de a vorbi, fără atenții flatante. Ea făcu o reverență adâncă, ca de la ducesă la ducesă.

- Va fi plăcerea mea.

capitolul 30

Ducele de Villiers către domnișoara Charlotte Tatlock

20 noiembrie, ora 10.00

Mai sunteți supărată din cauza mojiciei mele? A trecut exact o lună și încă sunt obligat să stau în pat. Vă scriu din disperare, pentru a vă ruga să-mi citiți versete din Biblie. Frumusețea și istețimea dumneavoastră ar trebui să fie folosite pentru a face miracole - sunt

sigur că puterea cerească ar fi miraculoasă. Servitorul meu vă va aștepta răspunsul.

Domnișoara Charlotte Tatlock către ducele de Villiers

Răspuns: Sunteți cel mai capricios și mai aspru bărbat dacă râdeți așa de mine. Vă las să judecați ce ar crede Salvatorul nostru ceresc despre comportamentul dumneavoastră.

P.S. Îmi pare sincer rău să aflu că în continuare sunteți bolnav.

Ducele de Villiers către domnișoara Charlotte Tatlock

Ora 11.30

Nu am vrut să dau dovadă de cruzime. Vă rog să veniți să vorbiți cu mine! Sunt aici doar cu majordomul, cu servitorii și câțiva șoareci care chițăie teribil noaptea.

Domnișoara Charlotte Tatlock către ducele de Villiers

Răspuns: Solitudinea dumneavoastră este în mod evident răsplata pentru o viață prost trăită.

Ducele de Villiers către domnișoara Charlotte Tatlock

Ora 13.00

Sunteți mult prea bună ca să fiți așa de pedantă precum păreți. Sunt pe cale să mor de plictiseală.

Și trebuie să adaug că sunt destui curioși domnici să fie primiți în dormitorul meu.

Domnișoara Charlotte Tatlock către ducele de Villiers

Răspuns: Primiți-i! Nu aveți nimic de pierdut și multe de câștigat.

Ducele de Villiers către domnișoara Charlotte Tatlock

Ora 14.30

Cruzime, numele tău e Charlotte! Nu mă lăsați pradă proastei distracții oferite de cei care aleg să mă viziteze. Vin ca niște insipizi, doar ca să îmi poată descrie oftaturile de muribund, modul demn de milă în care am vorbit și cât de palid sunt la față. Sunt convins că nici unul nu-mi va spune că sunt un ticălos nesuferit, cum ați făcut dumneavoastră.

Domnișoara Charlotte Tatlock către ducele de Villiers

Răspuns: Ignoranța lor nu este un motiv pentru disconfortul meu, ca să nu mai vorbesc de pierderea reputației mele.

Domnișoara Charlotte Tatlock către ducele de Villiers

29 noiembrie (nouă zile mai târziu), ora 10.00

Mă aventurez să scriu această scrisoare pentru că am primit nefericita veste despre moartea dumneavoastră în dimineața asta. Sunt surprinsă să descopăr cât

de mult sper că vestea nu este adevărată. Simt că trebuie să scriu acest mesaj.

Ducele de Villiers către domnișoara Charlotte Tatlock

Răspuns: Trăiesc doar ca să le fac tuturor în ciudă. Servitorul meu îmi spune că mi s-a anunțat în mod credibil moartea de trei ori. O dată am fost și îngropat. Credeam că nu mai vreți să știți de mine.

Domnișoara Charlotte Tatlock către ducele de Villiers

Ora 11.00

Nu vreau să știu nimic despre dumneavoastră, dar nu m-aș simți bine dacă aș renunța la ocazia de a vă citi un verset din Biblie.

Ducele de Villiers către domnișoara Charlotte Tatlock

30 noiembrie, ora 10.00

Ieri după-amiază m-a cuprins febra, iar asta m-a împiedicat să vă răspund. Trăsura mea vă așteaptă, dar nu întârziați, pentru că mă tem că febra îmi e companion constant. Ați putea cumva să mă vizitați acum?

capitolul 31

30 noiembrie

Fletch plecase cu trăsura în Hyde Park pentru că nu voia să se ducă acasă.

Lady Flora era tot timpul acolo, sărind să-l întâmpine.

Chiar și felul în care rostea Excelența Voastră dezvăluia cât de mult îl antipatiza. Deși cel mai rău era când îi spunea *duce*, de parcă ar fi fost intimi. Era obositor. Trebuia să presupună că Poppy – care nu rostise nici un cuvânt de reproș împotriva mamei sale – vedea vizita ei prelungită ca pe un fel de răzbunare. Era una al naibii de eficientă.

Odată ajuns în parc, nu mai suportă spațiul închis din trăsură și porni să se plimbe, deși afară era întunecat și burnița.

Se plimbă de-a lungul lacului Serpentine și privi picăturile cenușii de apă deformând suprafața apei. Ploaia era rece pe obrajii lui.

Poppy nu îl iubea.

Ea nu îl iubise niciodată. Dragonul acela numit mamă o obligase să se mărite. Emoția de la nunta lor fusese doar a lui, lucru dovedit în mod dureros de intimitățile lor jalnice. Ea nu îl iubea, sigur că nu îl dorea.

Ploaia deveni dintr-odată fierbinte pe fața lui. O picătură fierbinte aici, o burniță rece dincolo.

– Dar eu am iubit-o, zise Fletch cu voce tare în tăcerea ploii. Am fost îndrăgostit de ea.

Crăciunul petrecut cu ani în urmă la Paris îi veni în amintire.

– Am iubit-o. Eu...

Dar se opri înainte să spună că încă o iubea.

Ea nu îl dorea în cel mai fundamental mod în care o femeie poate disprețui un bărbat. Îi spusese să-și găsească o amantă.

Merse pe jos până când inima lui ajunse la fel de întunecată precum cerul, până când un adevăr răzbi până la el.

Trebuia să fie blestemat, pentru că el încă o iubea. Își iubea soția. Chiar și așa.

Și asta însemna că nu putea supraviețui singur timp de cinci ani, așa cum sugerase Poppy. Nu putea să zacă treaz în pat în miez de noapte și să se întrebe ce făcea

ea și cu cine dansa. Naturaliști, pentru Dumnezeu! Dintre toate lucrurile pe care le spusese mama ei, asta duruse cel mai tare.

Poppy era fascinată de doctorul Loudan, bunăoară. Un individ slab și jerpelit, pasionat să disece rozătoare moarte ca să le studieze.

El își petrecuse ani întregi transformându-se în ceva ce nu era, totul doar ca să-i atragă atenția. Dar ea nu vedea. Își dădu jos pălăria și lăsă ploaia să i se prelingă pe față, peste buclele aranjate cu grijă, și să-i păteze cămașa, înghețându-i degetele.

Trebuia să facă totuși ceva cu viața lui, să se transforme în genul de bărbat pe care ea să-l admire. Ea nu avea să îl dorească niciodată, iar el accepta asta. Disprețul pe care îl văzuse pe fața ei când îl comparase cu profesorul era același dispreț pe care îl simțea el pentru sine.

Cuplările lor jenante cu siguranță se puteau îmbunătăți, dar aveau oarecum legătură cu dorința sălbatică pe care o simțea, cu felul în care corpul lui tânjea să facă dragoste cu ea.

Cu toate astea, el nu era genul de bărbat necredincios. Nu putea să-și ia o curtezană sau chiar o lady în pat. Adevărul era că nu-și dorea o amantă. Începu din nou să meargă, lăsând ploaia să-l bată pe ceafă.

Putea să supraviețuiască fără Poppy în pat.

Dar nu putea supraviețui fără ea în viața lui. Ea trebuia să se întoarcă acasă. Avea să îi promită că nu intenționa să o viziteze în dormitorul ei până când nu decideau să aibă copii. Și că nu avea să mai fie bosumflat.

Își petrecuse ultimii ani bosumflat. Trebuia să-i acorde credit lui Lady Flora pentru observația asta. El fusese îmbufnat pentru că viața nu se aranjase așa cum crezuse el. Gata! Nu mai trebuia să se gândească la franțuzoaice și la dorințele femeilor în general. De fapt, la naiba cu dorința!

Călugării reușeau, nu-i așa? El nu avea nevoie de sex ca să fie bărbat. Dar avea nevoie... avea nevoie de Poppy. Pentru că, din cine știe ce motiv straniu, ea se simțea precum cafeaua pe care o bea de dimineață.

El avea nevoie de ea.

Se întoarse și porni înapoi spre trăsură.

Avea să se transforme într-o persoană de care ea să fie mândră, cineva care să nu fie interesat doar de croiala hainei și de strălucirea părului.

Dacă admitea adevărul față de el însuși, el își dorea să fie unul dintre cei mai importanți bărbați din Camera Lorzilor. Voia să realizeze ceva pentru țară, să fie un bărbat ale cărui vorbe să fie de temut și bine primite, așa cum fusese tatăl său.

Apoi intenționa să scape de Lady Flora, ceea ce avea să fie cadoul său pentru Poppy.

Și, în cele din urmă, avea să o atragă înapoi acasă, totul înainte de Crăciun.

Iar cumva, cândva, avea să își cucerească soția, făcând-o să îl iubească așa cum o făcuse înainte. Așa cum îl iubise de Crăciun la Paris, când se uita la el de parcă el ar fi fost toată lumea ei.

Când îl iubea.

capitolul 32

Salonul Roz, reședința Beaumont, 6 decembrie

– Nu voi merge la Oxford, explică Jemma, pentru că ai un soț foarte bun care s-a oferit să te însoțească, Poppy. Nu vreau să fiu rea, dar nu am nici cel mai mic interes pentru șobolani cu trei degete sau orice altceva te duci tu să vezi acolo.

– Știu, zise Poppy. Am fost o bestie îngrozitoare că te-am târât la toate evenimentele astea plicticoase.

- Nu aș veni dacă nu mi-ar plăcea să fiu cu tine. Dar adevărul este că nu vreau să bat tot drumul până la Oxford. Chiar nu vreau. Doamna Patton mă duce mâine la Clubul de șah din Londra și sunt decisă să devin membru.

- Oh, ar trebui! Atunci ai putea face de rușine bărbații învingându-i pe toți.

- Te transformi într-o mică ființă însetată de sânge.

- Întotdeauna am fost o mică ființă însetată de sânge, replică Poppy. Am un model perfect în mama mea. De asta vrea Fletch să mă însoțească la Oxford. Ca să poată scăpa de ea.

- Uită-te la asta, zise Jemma și ridică o bucată de hârtie. Am primit o scrisoare de la Roberta, cumnata mea. Scrie că un urs a dat iama pe domeniul tatălui meu și a mâncat două rațe dintr-o specie rară. Trebuie să răspund. Draga mea, te vei descurca fără mine, da?

- Știu, doar că e vorba de *Fletch!*

- Soțul tău! zise Jemma. Ești căsătorită de patru ani, îți amintești?

- Totul e diferit acum. Nu mă simt deloc confortabil în preajma lui. S-ar putea să ne certăm. Și dacă el...

- N-o să se întâmple, zise Jemma relaxată. Iar dacă o face, poți să-l dai jos din trăsură. Doar ești o femeie însetată de sânge, îți amintești? Gândește-te la mama ta!

Poppy se gândi la mama ei. Dacă Fletch se purta urât în prezența ei, mama ei probabil l-ar fi aruncat din trăsură și ar fi aruncat și cu o oală de noapte după el.

- Adevărat.

- Bărbații sunt utili în genul ăsta de călătorii, zise Jemma și se îndreptă spre ușă, aruncându-i o ultimă sărutare. În caz că se rupe o roată ori se întâmplă altceva.

Poppy ieși și se îndreptă spre trăsura lui Fletch, încercând din răsputeri să pretindă că era precum mama ei.

El ridică privirea din hârtiile pe care le citea și îi aruncă un zâmbet nepăsător, iar ea avu nevoie de toată forța

ei să-și alunge zâmbetul de bun venit. Nu avea de gând – nu! – să îi zâmbească precum un cățeluș îndrăgostit.

El o privi.

– Te simți bine? Ești țeapănă ca un vătrai.

– Vreau doar să repet că nu era nevoie să mă însoțești, Fletch. Sunt sigură că ai destule de făcut.

– De fapt, chiar am.

– Ei bine, atunci o să te ducem înapoi acasă, zise ea.

– Cu mama ta? Nici gând! Mi-am adus de lucru cu mine, zise el și foșni documentele.

Poppy se instală pe bancheta de vizavi și se uită la Fletch. Era deja adâncit într-un teanc de hârtii. Era enervant că arăta așa de atrăgător. Se forță să se gândească la doctorul Loudan. Acesta o asculta. O considera inteligentă. Se gândi la scrisoarea pe care i-o scrisese lui Loudan chiar în acea dimineață, sugerând că afirmația lui despre așa-numitul bizam descoperit în Ceylon ar putea fi incorectă dacă țineai cont de studiul publicat cu trei ani în urmă de doctorul Farthing. Animalul nu putea fi un bizam, așa cum susținea Loudan. Gura i se arcui într-un zâmbet.

Fletch nici nu păru să-și fi ridicat privirea din hârtii, dar i se adresă cu o întrebare.

– Ce te face să zâmbești?

– Nimic.

– La ce te gândești?

– La doctorul Loudan.

El mormăi, dar nu spuse nimic. Cu toate astea, Poppy simți o tresărire de satisfacție. Excelența Sa chipeșul Fletcher trebuia să înțeleagă că existau bărbați cărora le păsa mai mult de bizami decât de haine splendide.

– Ce citești? îl întrebă ea. Eu nu prea pot să citesc în trăsură pentru că mi se face greață.

– Un tratat dureros de prost despre Legea comerțului cu Franța. Punctul de vedere adesea repetat pe parcursul a douăsprezece pagini e că de fapt coniacul francez costă prea mult.

- Ce intenționează autorul să facă în privința asta?

- Să se văicărească și să se plângă, zise Fletch. E șocant să vezi cât de multă hârtie irosesc unii din Camera Lorzilor ca să sporovăiască despre mărunțișuri. Eu, bunăoară, dacă ar trebui să susțin această lege, m-aș concentra asupra situației fermierilor englezi. Trebuie să le dau în fiecare an plăți suplimentare oamenilor care lucrează pe domeniul meu – e imposibil să supraviețuiești cu prețul grâului de acum. Legea asta ar trebui să ignore coniacul și să interzică grâul din Franța pe meleagurile noastre.

- De ce nu faci exact asta? întrebă Poppy.

El nu răspunse, doar mai dădu o pagină.

- Ei bine? întrebă Poppy. Nu m-ai auzit?

Era o senzație plăcută să pună o întrebare combativă. Era atipic pentru Poppy.

- M-am făcut de râs în Cameră în caz că nu-ți amintești, zise el fără să o privească.

Poppy râse. Nu se putu abține. Arăta adorabil când era morocănos.

- Dar ai întors discursul, nu-i așa?

- Nimeni nu mi-a înțeles discursul. Partidul meu, vreau să spun partidul lui Fox, crede că am făcut treabă bună. Nu par să aibă habar că m-am răzgândit la jumătatea discursului.

- Oh!

- Limbajul meu a fost puțin cam întortocheat. Doar Beaumont pare că a înțeles.

- Soțul Jemmei? Da, el e foarte deștept, nu-i așa?

- Mi-a mulțumit că am susținut grupul lui, zise Fletch îmbufnat. Ce rost are dacă oamenii nu ascultă?

- Un discurs lung e greu de urmărit. Eu sunt de părere că e mult mai ușor de înțeles când cineva susține un punct de vedere simplu și îl repetă cel puțin de două ori, precum autorul tratatului tău despre coniac. Presupun că discursul tău nu a fost simplu, nu-i așa, Fletch?

– Cum ar putea să fie simplu? E un subiect complicat. Idiotul acesta – zise el și scutură hârtiile din poală – a redus legea comerțului la o singură idee.

– Da, dar ai înțeles imediat la ce se referă, nu-i așa?

– Păi...

– Ceea ce era de demonstrat, făcu Poppy.

El o privi.

– Știi, nu obișnuiai niciodată să mă contrazici.

– Pe atunci eram căsătoriți.

– Încă suntem căsătoriți.

În ochii lui apăru o sclipire de furie pe care ea o savură. Dar ridică din umeri.

– E diferit acum.

El așteptă până când ajunseră să ia cina la hanul Vulpea și Pasărea Colibri, iar Poppy își declară intenția să se retragă în camera ei.

Atunci răbufni și spuse ce avea pe suflet fără nici o introducere.

– Adevărul este că, indiferent dacă mama ta ne-a aranjat căsătoria ori a fost totul o iluzie, eu probabil sunt oribil de obtuz pentru că nu reușesc să mă conving să nu mai fiu îndrăgostit de tine.

Poppy tocmai se ridicase. Căzu la loc pe scaun, știind că expresia de surprindere de pe fața ei trebuie să fi fost aproape comică.

– Știu că sună stupid având în vedere ce simți tu. El arăta morocănos, precum bărbații care vorbeau despre sentimente. Dar nu pot să te las să crezi că nu te iubesc. Pentru că o fac.

– Oh! făcu ea.

El ridică mâna.

– Trebuie să termin ce am de spus. Te iubesc și vreau să știi că înțeleg. Nu cred că îți vor plăcea vreodată intimitățile fizice, cel puțin nu cu mine, Poppy. Pot să accept asta.

– Oh! șopti ea.

Ea simțea de parcă inima i-ar fi căzut la loc într-un puț întunecat. Întreaga viață se străduise să nu dezamăgească pe nimeni. Iar acum îl dezamăgise pe Fletch. O făcea să vrea să se arunce pe geam.

El se întinse și-i desfăcu degetele încleștate.

- Nu e vina ta. Și nu e vina mea. Așa au hotărât sorții. Nu îți dai seama, Poppy?

- Văd că ar fi trebuit... ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare, zise ea cu voce stinsă, încordată, care ascundea cât de tare voia să plângă.

- Da, chiar te-ai străduit, nu-i așa?

Ochii lui exprimau atâta bunătate, încât ea simți că într-ai ei se adunau lacrimi.

- Da.

- Așa că o să renunțăm.

- Nu putem să renunțăm.

- De ce nu?

- Bărbații pur și simplu nu pot.

- Crezi că bărbații nu pot renunța la asta, iar femeile pot?

El îi zâmbea, trăgând-o de mână ca să o facă să îi zâmbească și ea.

- E așa de drăguț din partea ta să spui asta, Fletch. Dar cred că ar fi bine dacă ai pleca doar tu undeva pentru o vreme. Apoi vom decide să producem un moștenitor, ne vom reîntâlni și vom face asta.

El oftă.

- Nu m-ai ascultat.

- Ba da, sigur.

- Sunt îndrăgostit de tine, Poppy.

Ea înghiți în sec.

- Nu vreau să plec undeva cu o femeie ușoară care ar pretinde că mă place și mă dorește. Și nu vreau să am o aventură cu o femeie precum prietena ta Louise.

- Ba da, vrei.

- M-am gândit la asta. Dar m-am închipuit cu ea în pat – sau cu oricare altă femeie –, și nu funcționează

pentru mine. La naiba, Poppy, nu crezi că ar fi mai ușor pentru mine dacă ar funcționa? Aș putea să fug la Fonthill în perioada Crăciunului și să mă distrez cu jumătate din târfele din regat!

– Da, ar fi mai ușor pentru tine, zise ea îndrăzneață. Și la fel pentru mine. De ce nu o faci?

Ochii lui se întunecară și preț de o clipă ea se gândi că îl rănise, dar apoi el îi întoarse mâna și vorbi din nou.

– Amândoi suntem afectați. Pentru că, din nefericire, când te-am cerut de soție, pare să fi fost o cerere pe termen lung.

Lui Poppy i se învârtejeau gândurile. O parte din ea țipa în tăcere de bucurie, dansând o gigă într-un cotlon al minții. Dar o parte din ea era îngrozită. Acum se întorseseră de unde plecaseră, înapoi în pat, unde ea avea să-l dezamăgească din nou pentru că nu putea fi...

El se uită în ochii ei și trebuie să fi văzut exact la ce se gândea, pentru că scutură din cap.

– Nu îți cer asta, Poppy. Vom face exact ce îți dorești. Fără pat. Nimic din toate astea. Nu am nevoie, iar tu nu vrei.

– Nu ai nevoie?

Asta contrazicea tot ce îi spusese mama ei vreodată.

– Descopăr că activitățile din dormitor nu sunt așa de importante pentru mine. Ai fost plecată luni întregi, dar eu nu mi-am încălcat jurămintele de căsătorie.

Ochii lui păreau să arate că vorbea serios. Era oare posibil? Ea însăși se simțea bine fără intimități maritale. De ce nu ar fi fost și pentru Fletch la fel?

– Vom sări peste aspectul ăsta până când vom decide că vrem copii, adăugă el.

– Nu sunt sigură că putem avea copii, Fletch. Am încercat timp de patru ani.

El ridică din umeri.

– Mama și tata au fost căsătoriți timp de zece ani înainte să mă aibă pe mine. Au mai trecut alți opt

ani înainte să apară fratele meu, apoi au urmat și gemenii. Deci până la urmă au avut patru.

- Te-ar deranja foarte tare dacă nu am avea copii?

- Nu foarte tare. Unul dintre frații mei va avea. M-am gândit totuși, Poppy, și singurul lucru pe care îl putem face este să pretindem că treaba asta cu patul nu există. Nu am mai făcut dragoste de luni întregi, dar sunt bine.

Poppy nu era foarte sigură că era bine. Era așa de încordat, ca o sârmă bine întinsă cântând în vânt, dar nu voia să vorbească despre asta. Voia mai mult decât orice să îl creadă.

- Desigur, asta doar dacă într-adevăr îți place să mă ai în preajmă, zise el destul de stângaci, iar tăcerea dintre ei deveni apăsătoare.

Ea tăcu în continuare. Nu voia ca el să creadă că ea avea să fie dispusă la orice, plină de gratitudine pentru fiecare privire pe care i-o arunca. El se holba în podea, părând destul de nefericit. Foarte bine.

- Nu aș vrea ca tu să faci asta doar din pricina mamei mele, zise ea. Deși știu foarte bine că mama are legătură cu rugămintea ta de a mă întoarce.

- Mama ta nu a avut legătură cu rugămintea mea.

Ea nu credea asta nici o clipă, dar o lăsă baltă. Avea ceva mult mai important de spus.

- Va trebui să înțelegi că eu nu simt la fel ca tine. Nu sunt îndrăgostită de tine, dar țin la tine foarte mult, Fletch.

El aprobă din cap. O buclă îi căzu peste ochi și arăta așa de delicios încât ea aproape că sări să-l ia în brațe și să-i facă promisiuni prostești. Probabil ar putea să se străduiască mai tare...

Nu.

În ultimele luni se simțise liberă locuind la Jemma, fără să o preocupe felul în care arăta, rochiile ei, dacă soțul ei credea că era nesăbuită să cumpere curiozități sau dacă el avea să vină noaptea în camera ei.

- Încă nu mă mut înapoi acasă, adăugă ea. Nu încă.

El păru uluit.

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau.

– E din pricina acelui individ, Loudan?

Când Fletch se încrunta, semăna încântător de mult cu un pirat, se gândi Poppy.

– Într-un fel, este. Întotdeauna am crezut că e nepotrivit să merg la întrunirile de la Societatea Regală. Mi-am ascuns cărțile. Am încercat așa de tare să fiu o ducesă potrivită și să te fac fericit! Tocmai mi-am comandat un cabinet de curiozități. Aș putea foarte bine să te avertizez, Fletch, că a fost destul de scump, pentru că e făcut după un cabinet care aparține regelui Suediei. Zilele trecute, am cumpărat o monedă grecească antică. Și am văzut un anunț despre un șirag de scoici wampum din Virginia.

– Dar n-am spus niciodată că nu poți cumpăra nimic! Poți să cumperi toate scoicile wampum din lume dacă vrei.

– Nu mă simt ca o ducesă în momentul ăsta.

– Dar tu ești ducesă, zise el cu încăpățânare. Eu sunt ducele tău, iar tu ar trebui să fii acasă cu mine.

– Asta are legătură cu mama, nu-i așa?

– Nu. Are legătură cu tine. Și cu mine. Nu-mi place să nu te găsesc acolo la micul dejun. Și nu-mi place să merg fără tine la petreceri. Îmi lipsește să vorbesc cu tine.

– Nu-mi pot imagina de ce. Nu am discutat nimic interesant în acești ani.

– Mie mi s-a părut interesant. Poate că îmi place să vorbesc despre lucruri plictisitoare cu tine.

– Nu vreau să mă întorc în casa ta.

– E casa mamei tale, zise el posomorât. Așteaptă doar să vezi cum a schimbat tapetul!

– Foarte formal?

– Mă simt de parcă aș locui la Versailles.

– Cum aș putea să-i iau această plăcere? zise Poppy rânjind. A vrut mereu să fie ducesă.

El oftă.

- Atunci pot să vin să locuiesc cu tine și cu Jemma?
- Nu ești invitat.
- Nici de Crăciun? Cum e cu petrecerea Jemmei? Jumătate din Londra discută despre asta. Doar nu m-ai lăsa cu mama ta de sărbători, nu-i așa?
- O să văd ce voi simți atunci, zise Poppy încet. Va fi o petrecere foarte intimă. Cu siguranță ai fi mult mai fericit să te retragi la țară cu Pitt sau cu alt prieten din guvern.
- Nu, zise el. Aș fi mai fericit cu tine. Crăciunul îmi amintește mereu de timpul petrecut cu tine în turnul de la Saint Germain des Près, Poppy. Îți amintești asta.
- Da, răspunse ea, sigur că da.

Inima ei începu să bată foarte tare.

- Acum, când mă gândesc la broșa aceea absurdă pe care o purtai, ar fi trebuit să știu că o să mă trezesc că vorbesc despre vidre de râu. Eram așa de îndrăgostit de tine încât nu puteam gândi limpede.
- Eram fermecați de moment, zise ea ferm. Crăciunul poate să fie așa.

El se uită în ochii ei.

- Momentul nu are de-a face cu asta, Poppy, nu pentru mine.

Ea nu știu ce să spună și cumva momentul trecu. Așa că se uită pe fereastră și pretinse că el nu spusese nimic.

El se apucă din nou de citit, așa că Poppy îl privi pe furiș – cât de serioasă îi era expresia ochilor, liniile pomeților, felul cum se încrunta la câte o propoziție prea stupidă.

Ea nu voia ca el să fie singur de Crăciun.

- O s-o rog pe Jemma, zise ea din senin.
- Poftim?
- O s-o rog pe Jemma să-ți trimită o invitație, zise ea.

Zâmbetul lui o făcu să se simtă foarte straniu, așa că se retrase în camera ei.

capitolul 33

A doua zi, 7 decembrie

Muzeul Ashmolean era un loc teribil de plicticos, plin de șoareci împăiați. Poppy se extazie datorită unei biete veverițe zburătoare, dar lui Fletch i se păru că arăta demnă de milă, prinsă de perete cu gheruțele întinse.

– Uită-te la asta, îi arătă el. Se roagă pentru viața ei. Imploră. Parcă zice: „Dați-mi drumul!"

Poppy nu îi acordă atenție.

– Uită-te la a șasea gheară, zise ea. E îndoită invers, ca și cum ar avea o unghie. Nu e interesant?

Fletch se gândi că micuța veveriță avea să-i bântuie visele.

– Se presupune că zboară printre copaci, deși eu nu cred că zboară cu adevărat fără aripi, zise el dezgustat. Nu prinsă de o scândură. Pute aici.

– Taxidermia nu e o știință perfectă, făcu Poppy.

Dar în mod evident nu îi păsa de miros.

Desigur, curatorul de la Ashmolean fu așa de copleșit de ochii ei albaștri încât începu să deschidă tot felul de cabinete pe care scria „Nu pentru expoziție". Iar apoi începu să bântuie prin pivniță, venind cu tot soiul de cutii prăfuite, pline de tot felul de lucruri neplăcute.

– Un cap în miniatură?

– Nu e nevoie să țipi, zise Poppy și se aplecă asupra micului obiect dezgustător de parcă ar fi fost făcut din aur.

Curatorul îi aruncă lui Fletch o privire încruntată, așa că el se retrase la intrare, unde mirosul era mai puțin pătrunzător, și scoase afurisitul raport al lui Linchberry. Era prost. Ba chiar slab, ținând cont doar de produsele franțuzești, nu de fermierii englezi.

Îl citi din nou și apoi luă o sticluță cu cerneală și o pană de la curator. Bărbatul abia dacă înregistră cererea lui, așa era de fermecat de Poppy. Fletch își suflecă

mânecile și începu să scrie. Secretul era să păstreze lucrurile simple, așa sugerase Poppy.

El observase în ultimele luni, când bântuise prin Camera Lorzilor și ascultase fiecare discurs, că nici un singur bărbat nu vorbea despre sine. Tot ce spuneau era împachetat într-un limbaj așa de sofisticat încât nu vedeai pădurea de copaci. La naiba, asta făcuse și el când se decisese, în sfârșit, să țină un discurs – ceea ce explica de ce nimeni habar nu avea ce spusese.

Dacă avea să existe un tratat cu Franța, trebuia să se țină cont de felul în care tratatul acesta îi afecta pe fermierii francezi. Nu pe nobilii englezi și înclinația lor pentru coniac franțuzesc și mătase franțuzească – aruncă o privire tandră stofei cu dungi din care era făcută haina lui –, ci pe fermierii englezi. Pe bărbații precum Higgle, care cultiva o parte din pământul ducatului lui Fletcher.

Higgle se descurca foarte greu cu cei opt copii ai lui și cu prețul grâului.

Fletch se gândi la asta, începu un paragraf și apoi îl aruncă.

Ducele de Beaumont îi dăduse un sfat în ziua aceea: dacă voia într-adevăr să spulbere un adversar, soluția era să creeze o poveste care să captiveze atenția tuturor. Higgle putea fi povestea lui.

Începu din nou, mototoli foaia când ajunse aproape de final și o aruncă.

În cele din urmă, o luă din nou de la capăt, vorbind doar despre Higgle. Felul în care bărbatul lucra din zori până în noapte, lucrând pământul. Felul în care își punea copiii să lucreze la câmp cu el, până când Fletch îl făcuse să înceteze și să-și lase copiii să meargă la școala din sat.

Faptul că el primea doar patru penny pentru un obroc de grâu de la negustorul de grâu, care pleca și vindea același obroc unui brutar cu 14 penny.

Până când umbra începu să crească la intrarea în muzeu, el avea deja cinci pagini credibile scrise. Mai mult,

știa că putea să țină discursul fără să citească, deși îi fusese de ajutor să-l aștearnă pe hârtie. Era simplu, era clar și, pe Dumnezeu, era puternic!

Tocmai atunci Poppy apăru tropotind de după colț. El se holbă preț de o secundă și sări în picioare.

Poppy arăta de parcă ar fi fost implicată într-o luptă. Rochia ei roz era mânjită cu pete maronii și dantela era ruptă.

– Ce naiba s-a întâmplat? răsună vocea lui în holul de marmură.

Ea clipi și el își dădu seama pe loc că nu era rănită. Buclele îi căzuseră din coafura elaborată – nu o văzuse niciodată așa de ciufulită. Chiar și când făceau dragoste, ea își ținea capul nemișcat pentru ca buclele să nu îi fie distruse.

Muzeele păreau să fie o excepție de la regula asta.

– Sunt absolut în regulă. Domnul Munson m-a lăsat să mă uit la colecțiile căpitanului Cook pe care le-a trimis acasă din a doua călătorie. Chiar și la cele din pivniță, care nu sunt catalogate.

– Și mai multe veverițe zburătoare?

Fletch încercă să șteargă o pată neagră de pe umărul lui Poppy.

– E acolo un animal cam de două ori cât un șobolan mare, îi spuse ea.

Fletch îi întinse domnului Munson o pungă cu monede când Poppy nu se uită. Nu o văzuse pe Poppy niciodată așa de entuziasmată. Entuziasmul ei avea un efect teribil asupra corpului lui, care avea să explodeze din pantaloni. Din fericire, Poppy nu-i acordă nici cea mai mică atenție. Doar că părul ei era ciufulit și ochii îi străluceau de încântare. Obrajii îi erau îmbujorați, aveau o culoare pală, rozalie deasupra pomeților care îl făcea să-și dorească să o sărute chiar acolo și poate să o muște de ureche...

Își dădu seama că ea se holba la el.

– Te simți bine, Fletch?

- Camerista va face o criză de apoplexie când o să te vadă. Tocmai mă gândeam la asta.

- Chestia stranie, zise Poppy, ignorând remarca lui despre cameristă, este că acest animal își poartă puii într-un marsupiu.

- Poftim?

- I se spune oposum, deși căpitanul Cook se pare că a decis că face parte din familia câinilor.

- Ah! zise Fletch plin de inteligență.

- Nu sunt de acord, zise Poppy. Îi voi scrie doctorului Loudan de îndată și îi voi spune asta. Deși capul seamănă cu al unui câine, marsupiul îl clasează în altă specie. Înțelegi care e punctul meu de vedere, Fletch?

- Desigur, făcu el și o ajută să se suie în trăsură.

- La Câinele și Potârnichea, îi spuse lui James, vizitiul său.

Numele hanului era destul de straniu, având în vedere tema de conversație a lui Poppy.

Când se sui în trăsură, Poppy încă vorbea despre câine. De fapt, el avea impresia că ea nu se oprise nici măcar o clipă.

- Curatorul a spus că animalul mânca fructe, asta conform căpitanului Cook. I-a dat unuia o portocală. Nici un câine nu ar mânca o portocală.

- Categoric nu, zise Fletch.

Traseră în fața la Câinele și Potârnichea, iar Fletch coborî în aerul rece din amurg. Vremea era rece și aspră, de parcă s-ar fi pregătit să ningă. Poppy încă nu părea să-și fi dat seama cât de teribil arăta, așa că Fletch o luă de braț de parcă nu era nimic neobișnuit în apariția ei.

Judecând după gălăgia care răzbea din sala mare, ca să nu mai vorbim de individul care dormea în capătul coridorului, Câinele și Potârnichea era copleșit de clienți. Hangiul veni să îi salute cu zâmbetul încordat al unui bărbat care avea prea mulți clienți la han.

- Milord, zise bărbatul făcând o plecăciune agitată. Nu sunt sigur că vom putea să vă cazăm...

– Am rezervat camerele, zise Fletch. Servitorul meu ar fi trebuit să ajungă de ore întregi. Sunt ducele de Fletcher.

– Mă tem că servitorul dumneavoastră încă nu a sosit, zise hangiul. Îl avem pe Andrew Whiston aici, Excelență, și a atras destul de multă atenție, după cum vedeți.

El nici măcar nu tresări când un individ beat pulbere se clătină afară pe ușă și se izbi de un perete.

– Nu a sosit? făcu Fletch. Cum se poate? A doua trăsură a plecat din Chalgrove odată cu noi, dis-de-dimineață.

– Credeți că a avut loc un accident? întrebă Poppy și se încruntă.

– E posibil, zise hangiul.

Pocni din degete și doi postilioni săriră în picioare.

– Îi însoțiți pe oamenii Excelenței Sale. Căutați pe Chalgrove Road!

El se întoarse înapoi spre Fletch.

– E foarte posibil să fie împotmoliți. Din nefericire, există alt han la cel puțin o oră de drum. Dar voi face tot posibilul să vă cazez.

– Desigur, voi recompensa pe oricine va fi deranjat de sosirea noastră, zise Fletch.

Un alt bărbat se năpusti pe ușă și începu să vomite zgomotos chiar lângă ușă.

Poppy se scutură.

– Cine e Andrew Whiston? întrebă ea.

– Regele cerșetorilor, îi răspunse hangiul. Are doar 70 de centimetri înălțime și e o curiozitate prin părțile astea. Vine de la Londra o dată pe an și ne cântă câteva cântece.

– E un bețiv, dar unul foarte scund, zise Fletch. Își petrece fiecare seară în beciurile lui Surr când e în Londra.

– Da, îi place mult băutura, făcu hangiul și se întoarse. Și băieților le place să o împartă cu el, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Voi face tot ce pot ca să vă simțiți confortabil. Pot să vă cazez într-o cameră bună, dar

va trebui să aranjez o cameră separată pentru cină pentru dumneavoastră și doamna.

- Avem nevoie de două camere, ciripi Poppy, plus o cameră pentru camerista mea, desigur.

Pe chipul hangiului se așternu o expresie de panică.

- Am dat deja camerele, Excelență. Pot să pun eventual doi oaspeți laolaltă, dar mă tem că nu pot să dau oamenii afară.

Fletch o luă pe Poppy de brațe.

- Nu o să lăsăm pe nimeni afară în frig și întuneric, nu-i așa, Poppy?

Ea se uită în sus spre el.

- Ba cum să nu! Dacă îi plătești dublu, Fletch, probabil vor fi chiar recunoscători.

El știuse mereu că femeile erau sexul mai crud. Dar în glasul ei se simți o ușoară agitație pe care el o găsi interesantă.

- Ce femeie rea! Eu nu dau oamenii afară în întuneric. O să ningă. Nu e drept.

Ea își țuguie buzele, dar el se întoarse iute.

- Excelența Sa a fost de acord cu aceste aranjamente inconfortabile, îi spuse el hangiului, care făcu o plecăciune așa de adâncă încât nasul îi atinse cu siguranță genunchii.

- Un salon privat, zise bărbatul și îi conduse spre scări, și cea mai bună mâncare pe care ați gustat-o vreodată la Oxford, asta pot să vă promit. Dați-mi o oră ca să pregătesc salonul, Excelențele Voastre, și vă veți simți complet confortabil, vă asigur.

- Tu poți să dormi în salon, îi murmură Poppy în sus pe scările mici și întunecate.

- Nici pomeneală, zise Fletch. Sunt plin de praf și tu ești chiar mai rău. Amândoi o să avem nevoie de baie și de cină, apoi de somn. Amintește-ți, Poppy, că mi-am scos din minte activitățile de dormitor. Iar eu sunt un bărbat de cuvânt.

Ea aprobă din cap. Iar dacă ea credea asta, Fletch avea o armată întreagă de veverițe zburătoare pe care să i le vândă. Din cine știe ce motiv, dorința lui era din nou în flăcări. Era la fel de rău ca atunci când se cunoscuseră.

El își luă soția de braț și singurul lucru pe care și-l dori era să o răsucească spre perete și să o sărute așa de tare încât să-i cedeze genunchii. Probabil pentru că arăta așa de ciufulită. El nu reușise niciodată să o facă să arate așa de nearanjată; chiar și când era goală, parcă purta mereu un corset invizibil.

Dormitorul era mare, cu un acoperiș în pantă, care cobora deasupra patului.

– E foarte plăcut, zise hangiul nervos. Cea mai bună cameră a noastră, Excelențele Voastre.

Cearșafurile erau albe ca zăpada și camera arăta curată. Asta și ceva de băut era tot ce își dorea Fletch.

– Vom avea nevoie de băi amândoi, zise el, iar între timp vă rog să-mi aduceți un brandy. Și un pahar de vin pentru Excelența Sa.

– Vin? întrebă Poppy ridicând privirea din notițele pe care și le luase la muzeu.

– Vin, răspunse el ferm. Și o baie.

Hangiul plecă și Poppy se concentră asupra lui.

– Nu ar trebui să pleci? Asta dacă îmi permiți să fac baie prima.

Fletch tocmai reușise să-și dea jos cizmele și, drept răspuns, se duse spre pat și se trânti pe el ca un trunchi care se prăbușea în pădure.

– Cred că glumești, zise el din muntele de perne care i se formase în jurul capului. Sunt epuizat, Poppy. Am stat două zile în trăsură, apoi am petrecut șapte ore în muzeul ăla afurisit. Încerc să scap de gustul acru de praf din gură.

Poppy se duse la oglindă. Când se văzu, scoase un mic țipăt și începu să-și aranjeze părul, însă fără prea mare succes.

- E un dezastru, zise Fletch reușind să dea pernele mai în spate ca să poată sta sprijinit. Arăți groaznic.

- N-ai mai spus niciodată așa ceva, zise ea și se încruntă.

Reușise să înrăutățească lucrurile, fiindcă acum avea în păr ceva negru.

- Ah, dar atunci abia eram căsătoriți. Acum totul e diferit. Parcă am fi căsătoriți de patruzeci de ani. Nu ne interesează persoana celuilalt în pat. Putem să ne spunem adevărul și să nu ne facem griji cu privire la sentimente rănite.

Ea se întoarse înapoi la oglindă și începu să umble din nou la păr.

- Îți mânjești părul cu chestia aia neagră, zise el după o vreme.

Ea țipă din nou.

- Nu te-ai mai pieptănat singură niciodată?

- Sigur că nu. Sunt sigură că nici tu.

- Ba sigur că da. Nu-mi place să mă atingă alți bărbați, zise el. Întotdeauna mă îmbrac singur și am nevoie de un mic ajutor doar la cizme.

- Ei bine, femeile nu pot, zise ea plat. Eu nu pot nici măcar să-mi leg măcar propria turnură laterală.

- Nu știu dacă ai observat, dar camerista ta nu e aici. Poți să te dezbraci singură? întrebă el, mulțumind Domnului că pătura îi acoperea umflătura din pantaloni.

- Sigur că da, spuse ea ferm.

- Ei bine, atunci de ce nu o faci? Fletch începuse să se distreze. Pentru că, adăugă el pe un ton rezonabil, camera asta nu e destul de mare pentru coșurile alea două pe care le porți pe șolduri. Și, sincer, nu cred că hangiul ar fi bucuros să vadă cum mânjești cu chestia aia neagră orice lucru pe care pui mâna.

- Chestie neagră?

Ea se răsuci să se uite peste umăr și începu din nou să țipe. Într-adevăr, era destul de dezgustătoare. Dumnezeu știe de unde adunase petele alea, probabil din pivniță.

– Dacă scoți turnurile alea, o să te dezumfli, zise el rânjind.

Se ridică doar ca să-și dea jos haina și vesta și să-și desfacă manșetele.

Ea îl studie puțin.

– Să nu te uiți! îi ceru.

El se lăsă pe spate și închise ochii.

– Am lăsat toate astea în urmă, îți amintești? În afară de asta, n-am avut niciodată fantezii cu femei acoperite de murdărie.

Apoi o privi pe sub gene pentru că, sincer, tocmai avea prima fantezie cu o femeie acoperită de murdărie.

Fustele lui Poppy erau uriașe – tot încerca să le tragă în sus și pierdea șirul desuurilor. În cele din urmă, reuși să prindă tot materialul în pumni.

Fletch trebui să tragă adânc aer în piept când ea își ridică fustele. Avea cele mai delicate glezne pe care le văzuse vreodată. Nu putea să vadă mai sus de spatele genunchilor, pentru că ea purta prea multe sârme în jurul corpului. Ea pipăia în jur ca un oposum orb în noapte, ca să folosească una dintre metaforele ei despre natură. N-avea să reușească niciodată să desfacă chestiile alea.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă el în cele din urmă.

Ea își întoarse capul, și el îi rânji.

– Aveai ochii deschiși! îl acuză ea.

El își dădu picioarele jos din pat, iar ea își lăsă fustele să cadă.

– Nu o să poți desface niciodată toate hainele, Poppy. Te-am văzut goală, îți amintești? Care e diferența?

Ea bombăni ceva despre intimitate.

– Ți-ai scos hainele și te-ai întins complet goală în pat în fața mea, zise el și îi ridică fustele. De ce te temi? Suntem doi oameni căsătoriți demult, îți amintești? Probabil voi începe să trag vânturi în fața ta după fiecare masă.

– Nu ai îndrăzni!

– Ba da, iar dacă am fi la un dineu formal, aș da vina pe tine, zise Fletch și se luptă cu legăturile care îi țineau

turnura laterală. O să te trag de cot și o să spun foarte tare: nu te teme, draga mea, o să spun că am fost eu!

– O să te omor! făcu Poppy cu oarecare hotărâre în glas.

– Ei, și cum anume ai face asta?

El o întoarse pe partea cealaltă ca să poată desface cealaltă legătură. Trebuia să o facă să vorbească întruna, altfel ar fi observat cât de tare îi tremurau degetele. Era absolut ridicol că era așa de înnebunit de dorință acum, când era îmbrăcată, având în vedere că ar fi putut-o avea oricând în ultimele luni și refuzase.

– O să-ți dau un diuretic.

Ea rânjea cu o sclipire răutăcioasă în ochi. În loc să îl desfacă, el reuși să strângă nodul și mai tare.

– O să-ți dau un diuretic, continuă ea veselă și apoi o să dau o gaură în oala ta de noapte.

– Ce femeie rea! Cum Dumnezeu reușește camerista ta să dea astea jos?

Ea își întinse gâtul să se uite peste umăr.

– Se dezleagă, desigur. Pe cealaltă ai dat-o jos foarte ușor.

– Ei bine, asta s-a blocat. El se gândi să o roage să se aplece peste un scaun ca să poată ajunge mai bine la nod și își mușcă limba. Ar fi înnebunit complet dacă ea ar fi făcut asta și s-ar fi năpustit asupra ei. În schimb, aruncă fustele peste brațul stâng și începu să tragă de legături. E dezgustătoare ideea cu oala de noapte, zise el încercând să nu se uite la rotunjimea posteriorului ei, perfect vizibil prin cămășuța transparentă.

– Mama mea... începu ea și se opri brusc.

– Mi-e greu să cred că mama ta ar ataca o oală de noapte.

– S-ar putea să te surprindă.

A doua turnură căzu la pământ într-un amestec de sârme.

El îi trase un șut ca să o dea din drum și Poppy țipă.

– Ai grijă, e foarte delicată!

– Îmi plac șoldurile tale mai mult, zise el și se duse înapoi în pat unde se întinse iute pentru ca ea să nu îi vadă partea din față a pantalonilor.

– Sunt surprinsă să aud asta mai ales din partea ta. La urma urmelor, turnurile sunt la modă și cu siguranță asta e cea mai mare grijă a ducelui de Fletcher.

– Am mers puțin prea departe cu asta, zise el și se sprijini iarăși de perete. Încercam să te fac să mă bagi în seamă.

Ea se întoarse de la fereastră cu gura căscată.

– Poftim?

– Voiam să mă bagi în seamă. Dar acum am acceptat că nu o să mă dorești niciodată, așa că nu trebuie să mă mai străduiesc așa de tare.

În loc să pară recunoscătoare, ea păru dintr-odată de parcă ar fi fost gata să plângă.

– E așa de trist, Fletch.

– Am trecut peste asta, zise el. Nu e o problemă.

Ea se întoarse la oglindă și începu să umble din nou prin păr, dar, orice făcea, arăta tot mai rău.

– E vreo șansă ca acea chestie neagră să fie smoală? întrebă el după o vreme.

– Smoală? Ce e smoala?

– Chestie neagră, lipicioasă, care nu se ia, zise el și se ridică din nou din pat.

Ea începuse ziua cu o coafură încântătoare cu o pană mai lungă și trei mai scurte și o sumedenie de panglici în spate. Plus o cantitate uriașă de păr buclat, desigur, mai creț în partea de sus și ceea ce trebuie să fi fost o cutie întreagă de pudră de păr.

Acum penele erau îndoite și părul ei... El puse mâna pe chestia neagră.

– E clar smoală, zise el.

– Poți să o dai jos cu peria? întrebă Poppy. Ea încercă să se uite peste umăr în oglindă. Văd ceva negru acolo, dar...

- Mai întâi va trebui să scoatem toate penele și fundele astea din părul tău.

Se lăsă un moment de tăcere.

- Crezi că o vor găsi curând pe Luce?

- Cu siguranță știi cum să-ți dai jos propria coafură.

- E diferit pentru femei, să știi! Ea se întoarse și se răsti la el cu mâinile în șolduri, părând așa de adorabilă, încât el aproape că își pierdu capul și o sărută. Un bărbat trebuie doar să-și dea cu niște pudră...

- Eu, nu.

- Și să-și lege părul la spate. Pot să fac asta.

- Atunci de ce nu o faci uneori?

Ea începu să râdă.

- Să ies afară cu părul strâns la spate ca o fetiță de cinci ani?

- Cu siguranță ai putea să o faci în casă.

- Nu se face asta.

- Eu aș face-o în locul tău. Asta pare foarte grea și miroase îngrozitor.

- Părul meu nu miroase.

- N-am vrut să spun că miroase urât. Doar că are așa de multă pudră de lavandă încât nu pot să te miros deloc pe tine.

- Eu nu miros, zise ea și-și încordă bărbia mică, uitându-se urât la el.

- Eu, da, făcu el și se mirosi la subsuoară. Mă întreb când vine baia aia.

- Ești dezgustător.

- Ba nu sunt, protestă el. Dar prefer mirosul de transpirație. Îmi place și al tău.

O bătaie în ușă semnală sosirea hangiului, care căra o cadă din zinc, însoțit de trei bărbați cu găleți cu apă caldă.

Puse cada jos la fereastră și se întoarse spre ei.

- V-am găsit servitorii, Excelența Voastră.

- Oh, minunat! zise Poppy. Camerista mea e pe drum?

– Din nefericire, trăsura lor s-a răsturnat într-un șanț. Din câte înțeleg, bărbații au sărit și au scăpat. Dar valetul și camerista Excelenței Voastre se aflau în trăsură. Valetul s-a lovit la cap și și-a revenit abia după vreo oră, iar camerista și-a rupt mâna.

– Oh, nu! Biata Luce! strigă Poppy. Trebuie să mă duc la ea.

– E destul de departe, zise hangiul părând surprins. Ea s-a întors la Vulpea și Pasărea Colibri, Excelență. Servitorul meu mi-a spus că ea a luat o poțiune pentru durere și dormea la fel de dulce ca un copil.

– Valetul meu e bine? întrebă Fletch.

– Sunt amândoi în siguranță în pat, răspunse hangiul. Acum m-am gândit la situația ducesei și cred că Elsie, aici de față, de la bucătărie, ar putea să vă ajute cu treburile femeiești.

El se dădu la o parte și pe ușă intră o fată zdravănă și mare, cu brațe mai păroase decât ale lui Fletch. Ea rânji și arătă că nu mai avea decât trei dinți în gură.

Fletch îi aruncă o privire lui Poppy și apoi i se adresă hangiului.

– Eu și soția mea vom savura plăcerile rustice de a petrece noaptea fără servitori. Nu vă faceți nici o grijă, nu aș vrea să o luăm pe Elsie de la munca ei de la bucătărie.

Poppy deschise gura, dar Fletch reuși să-i scoată pe hangiu și pe oamenii lui afară din cameră înainte ca ea să poată face altceva decât să se bâlbâie.

capitolul 34

Charlotte puse Biblia jos și se așeză, încercând să ascundă faptul că încerca, destul de îngrijorată, să-și dea seama dacă Villiers părea mai aproape de moarte decât fusese când îl văzuse cu două zile în urmă. Simplul gând îi făcea inima să-i bubuie în piept, ceea ce era stupid

pentru că abia dacă îl cunoștea pe bărbat. Ea îl cunoștea de fapt de o săptămână și îi făcuse doar patru vizite.

-Sunt neschimbat, zise el, ghicindu-i gândurile. La fel de nesuferit și de încăpățânat când aud sfaturi creștinești și în general într-o dispoziție la fel de proastă.

-Mi-am adus din nou Biblia, zise ea pe un ton afectat. Sunt sigură că va fi o mare consolare.

-Puteți să-mi citiți partea despre David, care o privește pe Batșeba? Asta era mereu partea mea favorită când eram băiat.

-Nici pomeneală! Vă voi citi din Luca.

Și ea începu să citească o poveste veche, fermecătoare despre nașterea lui Hristos. El o surprinse și nu se plânse când începu să-i citească.

-Era în zilele lui Irod, regele iudeilor...

La un moment dat, servitorul lui îi aduse un pahar de apă, iar Villiers sorbi din el.

-Povestea de Crăciun, zise el cu voce ironică, la fel ca întotdeauna. Credeți că am nevoie să aud despre miracole?

-Nu v-ar strica. Se apropie Crăciunul.

-Obișnuia să-mi placă sărbătoarea asta, zise el dând paharul înapoi valetului său, care îl umplu din nou și ieși din încăpere. Dorințe, știți dumneavoastră. Dorințe.

-Ce v-ați dorit?

-Să zbor. Întotdeauna mi-a plăcut să zbor. Dar aș fi acceptat și darul de a vorbi cu animalele. Dumneavoastră?

-N-am fost niciodată încurajați să ne dorim ceva, mai ales de Crăciun. Dar am amintiri foarte dragi legate de sărbătoarea asta.

-Astăzi păreți mai rigidă ca de obicei.

-Așa sunt întotdeauna. Ați vrea să reiau lectura, Excelența Voastră?

-Nu îmi mai spuneți Excelența Voastră, vă rog!

-Iar copilul creștea, se întărea și era umplut cu înțelepciune, iar harul lui Dumnezeu era peste El.

Dar ea nu se gândea la cuvintele pe care le citea, se gândea la felul în care pielea lui Villiers era întinsă așa de tare peste pomeți. Era pe moarte. Ea știa asta în adâncul ei. Așa că de ce era așa de pudică de vreme ce își dădea seama că îl făcea nefericit?

Puse cartea jos.

După o vreme, el deschise ochii – chiar avea cele mai lungi gene – și vorbi.

– Te rog să continui!

– Credeam că ați auzit destul.

– Vreau să știu cum se termină povestea, zise el și începu să râdă când văzu expresia de pe fața ei.

– Ar trebui să beți restul de apă.

El ridică paharul, iar ea se gândi ce putea să spună ca să-i revină sclipirea în ochi.

– De ce voiați să zburați? întrebă ea.

– Cine n-ar vrea? Să ai aripi pe spate și cerul la dispoziția ta – să plutești cu vântul sub burtă, așa cum fac ulii, să te așezi pe o creangă și să sporovăiești cu prietenii. Sunt sigur că acele conversații care au loc pe ramurile copacilor sunt mai interesante decât cele care au loc în casele din Londra.

– Asta e minunat!

– Trebuie să vă fi dorit ceva, zise el. Nu există nici un englez adevărat pe lumea asta care să nu-și dorească să câștige bobul de fasole din bucata de tort și să devină regele boabelor ori să-și dorească mult ca sora mai mică și oribilă să piardă jocul de snapdragon sau poate să-și ardă degetele pe o stafidă încinsă.

Charlotte se gândi la răspunsuri fără sens și apoi rosti adevărul.

– Nu mi-am dorit prea multe până când am împlinit 16 ani.

El ridică din sprâncene.

– V-ați îndrăgostit?

-Nu. Voiam doar ca un bărbat să se îndrăgostească de mine. Eram sigură că aș fi putut să am sentimente pentru oricine ar fi făcut-o.

-Biata Charlotte! zise el, dar vocea lui sună mai puțin plictisită. Ea avea dreptate, el trebuia să se gândească la altcineva, nu doar la el însuși. Nu s-a îndrăgostit nici un bărbat de dumneata?

-Am crezut că a făcut-o cineva odată. Lord Barnabe Reeve.

-Reeve era acel Barnabe care v-a adus la mine? Nu i-am știut niciodată numele mic.

-Am dansat o dată toată noaptea, zise ea. Am crezut... Dar el a plecat din Londra la câteva zile după aceea și a înnebunit sau așa se spune.

-Îmi pare rău să spulber amintirile dulci ale primei iubiri, dar după părerea mea e mai bine să nu ai un soț dacă e unul nebun. Și știu că mulți ar fi de acord cu mine.

Mâinile lui zăceau pe pătură, arătând straniu de nemișcate. Vederea lor o făcu să vorbească mai repede.

-Aveți dreptate, fără îndoială. După o vreme, am încetat să-mi mai doresc să se îndrăgostească cineva de mine și mi-am dorit să fie cineva suficient de orb încât să mă confunde cu o persoană de care s-ar putea îndrăgosti.

El zâmbi ușor.

-Nu sunteți un antidot. Mai ales când vă inflamați și vă răstiți la mine. Îmi închipui că asta vede Elijah la dumneavoastră.

-Elijah?

-Ducele de Beaumont. Presupun că eu aș putea să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

Ea se uită cu o oarecare oroare la el.

-Dumneavoastră... făcu ea și se opri.

El era pe moarte, dar cum putea să spună asta?

-Da, pe moarte, pe moarte, pe moarte, cât de tare îmi încurcă asta viața socială, zise el ușor. Să fiu

pe jumătate mort este la fel de rău cu a fi pe jumătate idiot, ca Reeve. Nici una dintre variante nu face dintr-un bărbat o companie pentru egalii lui și nici un consort bun pentru o femeie.

– Nu vreți să vă căsătoriți cu mine, zise Charlotte când își reveni. În afară de asta, sunteți prea sus pe scara socială ca să mă pot mărita cu dumneavoastră. Nu mi-aș fi dorit să fiți dumneavoastră.

– Am crezut că femeilor le place să se mărite cu cei mai buni. E bine pentru copii.

– După cum ați precizat, eu nu am copii, răspunse Charlotte, de ce să mă gândesc la viitoarele lor titluri în condițiile astea?

– Presupun că asta vă va șoca, dar mă gândeam seara trecută că ar fi trebuit să mă ostenesc să produc câțiva copii, apoi mi-am amintit că o făcusem deja.

– Ați făcut?

– Din cei ilegitimi, zise el. Așa cum se întâmplă uneori.

– Nu și mie, zise ea acru.

– Femeile sunt în general mult mai pricepute la a ține evidența copiilor lor.

El părea să aibă din nou febră, așa că ea luă Biblia.

– Cred că o să mă întorc la Biblie, deși cred că e prea târziu pentru sufletul dumneavoastră.

– Credeți că aș putea să-mi salvez sufletul dacă v-aș găsi un soț?

– Mai bine v-ați ocupa de bunăstarea bieților dumneavoastră copii, zise ea și apoi întrebă, auzind fascinația îngrozită din glasul ei: Câți sunt, în treacăt fie spus?

– Nu destui cât să formeze un cor, zise el, dar nici așa de puțini ca să cânte solo. Știți să cântați, că tot a venit vorba?

– Nu.

– Știu un băiat foarte drăguț care are nevoie de o soție, dar lui îi plac cântecele.

- Nu sunt foarte bună la lucruri de genul ăsta, zise Charlotte.

- Dar la cai?

- Știu că există.

- Nu sunteți o entuziastă. Dar vă place să vorbiți. Știm asta. Și aveți idei bune pentru discursul lui Beaumont... Cum ar fi un tânăr politician? Sunt destui.

- Ei vor pe cineva cu o zestre generoasă, zise ea fără emoție.

- Ați putea avea asta.

- După cum se întâmplă, nu am.

- Aș putea să v-o dau eu.

El deschise ochii foarte larg și o privi. Erau de un negru profund.

- De ce ați face asta?

- Îmi place de dumneavoastră. Iar muribunzii au slăbiciunile, nebuniile lor...

- Vă mulțumesc, spuse ea. Apoi adăugă cu tristețe: Ar fi de prost-gust, nu credeți, să cumpăr un soț, chiar și cu generozitatea unui duce?

- Oh, el nu ar ști asta! O rochie mai bună și un pic de culoare în obraji din când în când. Și părul! făcu el și se uită la ea. E mai rău decât mi-l aminteam.

Ea nu îi spuse că își aranjase părul în dimineața aceea cu degete tremurătoare, speriată că el era mort sau aproape mort și că ieșise grăbită din casă, cu May strigând după ea.

- Aș fi tot eu.

- Nu după ce vă voi transforma. Dar nu cred că un politician vi s-ar potrivi. Sunt prea duri, prea băgăreți. Aveți dreptate, există posibilitatea ca bărbatul să se căsătorească cu dumneavoastră gândindu-se la bani și la influență politică. Toți au înclinații dezagreabile. Cred că vă trebuie un intelectual.

- Un ce?

– Un filosof. Lord Reeve ați spus. El era un gânditor. Îmi amintesc cum vorbea nebunește despre una sau alta. Nu era niciodată plicticos.

– Nu, fu Charlotte de acord.

– Se apropie Crăciunul?

– Mâine e Sfântul Nicolae.

– Dumnezeule! șopti el. Parcă mai ieri m-am duelat și... Nu se poate să fi trecut atâtea luni.

– Au trecut.

– Chiar nu voi supraviețui, nu-i așa?

– Sunteți prea dezagreabil ca să muriți, zise ea tăios. Dacă nu sunteți atent, chiar o să mă mărit cu dumneavoastră când sunteți sub efectul febrei și apoi o să vă iau toți banii.

El încetă să mai pară chiar așa de disperat și râse, deși asta îl făcu să gâfâie.

– Ce Dumnezeu să fac cu banii? Să cumpăr haine?

– Să-i dați copiilor dumneavoastră, zise ea.

– Sunt aranjați financiar. Fără tată, dar cu bani. Ba chiar am făcut un testament după duel. Având în vedere că nu sunt tată, le va fi mai bine fără mine.

– Aiurea. Sunteți tată. Dar unul prost.

– Va trebui să vă găsesc un soț tare de urechi, zise el cu ochii mijiți. Dar vă cer să continuați să mă vizitați până când o fac.

– De ce să-mi risc reputația pentru talentele dumneavoastră improbabile de pețitor?

– Asta e ceva ce nu știți despre mine. Realizez tot ce îmi pun în minte. O să vă găsesc bărbatul perfect. Aș vrea să vă văd cum îl refuzați.

– Dacă îl accept, trebuie să faceți ceva pentru mine în schimb.

– Poftim? Drept răsplată că v-am găsit bărbatul inimii, va trebui să vă fac o favoare?

– O să vă țină în viață suficient de mult ca să o faceți, preciză ea. Altminteri ați putea să vă rostogoliți în groapă doar pentru că v-a spus doctorul dumneavoastră

să o faceți. Nu cred că vreo persoană din Londra își dă seama cât de maleabil sunteți.

- Sunteți o pisică a iadului. Ce favoare doriți?

- Dacă îmi găsiți un soț – unul care să-mi placă –, eu devin soție, iar dumneavoastră vă transformați în tată.

- Sunt tată la fel de mult ca tatăl meu. Ba chiar mai bun, pentru că eu nu țip niciodată la ei.

- Ați putea dacă le-ați ști numele.

- Mai rău ca o pisică a iadului, remarcă el. Va trebui să se întâmple un miracol ca să vă căsătoriți.

- Și va trebui să vă ridicați în fund, replică ea. Cum vă așteptați să îmi găsiți un soț dacă zăceți în pat?

El se uită la ea.

- Când vine febra peste mine nu prea am de ales.

- Ei bine, nu pot să îmi stric reputația în casa dumneavoastră. Ce bărbat decent ar vrea să se căsătorească cu o femeie pe care a cunoscut-o în prezența dumneavoastră, în dormitorul dumneavoastră?

- Adevărat, murmură el. Presupun că spuneți că ar trebui să mă ridic.

- Ei bine... ezită ea.

- Întotdeauna am fost de părere că generalii ar trebui să fie femei.

El păru să adoarmă, iar ea puse Biblia la loc în săculeț, gândindu-se să se furișeze afară. Dar el deschise ochii.

- O petrecere de Crăciun, de asta avem nevoie.

- Dormiți, zise ea. Iar păreți foarte slăbit.

- Dacă am fi invitați la o petrecere, ați putea să îmi citiți întregul Vechi Testament și nimeni n-ar avea nici cea mai vagă idee că ne aflăm într-un relație așa de promiscuă. O să mă ocup mâine de asta, zise el și închise din nou ochii. Să știți că sunt obosit. Dar nu din cauza febrei. Poate că dumneavoastră sunteți miracolul, domnișoară Charlotte sau oricum v-ar chema.

- Hm, făcu ea doar ca să-i dea ceva la care să se gândească.

Finchley stătea și aștepta în hol, iar ea îi zâmbi.

– Cred că e un somn sănătos, șopti ea. Nu arată ca și cum ar avea febră.

– Slăvit fie Cerul! zise Finchley, părând parcă pe cale să plângă. Birja dumneavoastră așteaptă, domnișoară Charlotte.

capitolul 35

– Și ce intenționezi să faci acum?

Poppy era înfuriată când se uită cum se închidea ușa după Elsie.

– Cum o să mă pregătesc de culcare și cum să mă spăl? Nu pot să dorm cu toată pudra asta în păr!

– Îți speli pudra din păr în fiecare seară?

– Desigur!

– Credeam că femeile dorm cu capul drept ca să nu-și strice buclele. Nu ți-ai desfăcut niciodată părul când te vizitam în dormitorul tău.

– Sigur că nu.

– Ei bine, de ce nu?

El veni în spatele ei și începu să-i umble prin păr.

– Chiar și când te vedeam în cămașă de noapte, părul era mereu coafat. Am crezut că îl lăsai mereu așa.

– Mai făceam o baie după vizitele tale, iar atunci camerista îmi desfăcea părul. Ce faci? întrebă Poppy.

Începea să se simtă foarte straniu. Chiar dacă Fletch nu mai era interesat să se culce cu ea... Ei bine, erau *singuri*. Foarte singuri. Nici o cameristă care să o aștepte să o spele. Fără cameristă.

– Îți scot toate agrafele din păr, evident.

– Tânăra aceea ar fi fost cât de cât potrivită!

– Purta un șorț, Poppy. Ai văzut cum arăta șorțul?

– Lucrează la bucătărie. De ce să nu poarte un șorț? Și eu port uneori un șorț când fac treburi casnice.

- Nu ai observat că șorțul era plin de sânge? întrebă el. Pentru că eu am observat. Se pare că blânda Elise răsucește gâturile găinilor cu mâinile goale.

Poppy trebui să admită că nu își dorea neapărat să fie spălată de o ucigașă de găini.

- Au!

- Nu pot să fac pana asta să iasă. Cea lungă, de la spate.

- Ei bine, nu trage chiar așa!

Dar, când Poppy își ridică mâinile încercând să-l ajute, el o plesni peste mână.

- Am scos destul de multe agrafe, zise el un minut mai târziu. Dar chestia asta neagră nu iese, Poppy. Iar pana nu se clintește.

- O să iasă la spălat, zise ea. Dacă pleci acum, o s-o scot în cadă.

- Și cum ai de gând să faci asta singură?

Ea se întoarse și se uită urât la el.

O pană o lovi în ochi și o dădu la o parte.

- Penele alea sunt lipite în părul tău. Știai asta, Poppy? Camerista probabil le lipește și le taie mai târziu.

Ea nu știuse asta, dar erau destule lucruri pe care nu le știa despre coafuri. De asta o plătea așa de bine pe Luce.

- Problema este că nu avem o foarfecă, zise el. Presupun că aș putea să-l întreb pe hangiu.

El deschise ușa și strigă în jos pe coridor înainte ca ea să se gândească să răspundă.

Un moment mai târziu, el flutură o foarfecă spre ea, rânjind ca un nebun.

- Va trebui să tai toată partea aia neagră și penele. Ai face bine să stai nemișcată.

Ea se dădu în spate.

- Glumești? Nu îmi tai părul. O să spăl smoala și lipiciul.

- Sigur, zise el și-și încrucișă brațele la piept.

Poppy ura faptul că el arăta așa de... Ei bine, așa de masculin. Asta era. El era un mascul mare, plin de mușchi și evident că o făcea să se simtă nervoasă. De fapt, o făcea să vrea să-și treacă mâna peste brațul lui, pe partea unde mușchii se încordau sub materialul cămășii.

– O să spăl totul, repetă ea. Așa că, dacă nu te deranjează să pleci, Fletch, o să fiu gata cât ai clipi.

– Unde să mă duc? Vrei să mă duc la parter să mă holbez la regele cerșetorilor?

– Cu siguranță nu-mi pasă unde, dar nu poți rămâne aici cât mă spăl.

– De ce nu? Te-am văzut goală, Poppy. Te-am sărutat pe tot corpul tău gol. Suntem căsătoriți de câțiva ani, ai uitat? Partea asta a căsniciei noastre s-a terminat. Cred că o să ai nevoie de ajutor. El ridică o șuviță din părul lui Poppy și se uită la ea cu o expresie dezgustată. Te-ai îmbăiat vreodată singură?

Ceva din vocea lui suna destul de critic.

– Nu, nu am făcut-o, zise ea tăios. Dar nici o altă femeie dintre cunoștințele mele nu a făcut-o.

– Mă ofeream doar să te ajut.

Acum o făcuse să se simtă vinovată că se răstise la el. La urma urmei, ce mai conta? O văzuse goală de mai multe ori decât putea număra. Și vedea cum smoala îi făcea pudra ghem. Mâncărimea începea să o înnebunească.

– Foarte bine, dar o să mă îmbăiez în cămășuță.

El ridică din umeri.

– Mie îmi place să fiu foarte curat, dar știu că multe doamne nu sunt așa. Trebuie doar să intri în luna iulie într-o sală de bal ca să-ți dai seama de asta.

– Eu *sunt* curată! se răsti ea.

– Alegerea ta, zise el amabil. Cu siguranță nu-mi pasă ce porți în cadă. Repet, partea aia din căsnicia noastră s-a terminat.

Era destul de jenant. Poppy începu să-și desfacă rochia și își dădu seama că nu putea să-și desfacă singură

eșarfa, așa că era foarte bine că Fletch se afla acolo. El se ocupa de micile bride din față când ea își aminti de ce spusese Jemma și începu să chicotească.

- Te gândești iarăși, bucuroasă, la Loudan?

El părea destul de neprietenos.

- Jemma mi-a spus că bărbații pot fi foarte utili în călătoriile cu trăsura, zise ea și simți că îi venea iarăși să râdă. Avea mare dreptate!

El îi trase rochia în spate de pe umeri și brațe, iar ea păși în față. Rochia avea trei jupoane diferite și era destul de grea. Corsetul erau legat la spate, așa că Fletch începu să le desfacă, bombănind ușor în barbă. Nu era foarte priceput, asta era sigur. Poppy începu să se gândească din nou la oposumul de la Ashmolean.

- Asta cu degetele opozabile e foarte importantă, îi spuse ea.

Se auzi sunetul unui material sfâșiat și corsetul căzu. Ea se răsuci spre el ca să-l vadă ținând bucăți de dantelă.

- Nu voia să se desfacă, zise el cu un zâmbet prostuț.

Poppy își puse mâinile în șolduri.

- Acum ce o să fac fără dantele?

- Ei bine, nu mai poți să porți rochia aia.

El o întoarse cu vârful piciorului, iar Poppy văzu petele negricioase de pe laterale.

Când își ridică privirea, Fletch se holba la pieptul ei. Ea se uită în jos și își dădu seama că purta o cămășuță așa de subțire încât i se vedeau sânii prin ea. Ea chiar văzu vârful rozaliu al unuia dintre sfârcuri.

Înainte să apuce să își strângă brațele peste piept, el își mută privirea, de parcă nu ar fi văzut nimic interesant.

- Intră în cadă, zise el, iar eu voi încerca să spăl smoala asta din păr.

Sigur că el nu mai era atras de corpul ei. La urma urmei, avusese timp patru ani să se sature de ea și asta era mai mult decât de ajuns. Plus că Poppy știa foarte bine că multe femei aveau sâni foarte mari în comparație cu ea.

Ea își ridică poalele cămășuței și pași în cadă. Îi aruncă o privire iute lui Fletch, dar el era în partea cealaltă a încăperii, privind pe fereastră.

– Ninge, zise el. O ninsoare adevărată.

Ea nu vedea decât o ceață albă peste umărul lui. Făcea încăperea să fie mai mică și mai intimă.

– Îmi place zăpada de Crăciun, zise ea și se așeză în cadă, gândindu-se la cămășuța ei care avea să se ude.

Dar pentru el oricum nu conta.

Materialul ud părea la fel de fin ca o plasă acolo unde i se lipea de picioare. Ea îl trase peste genunchi, dar acolo unde cădea peste picioare, se vedea chiar și părul auriu prin materialul fin ca o batistă. Își trase iute genunchii la piept și stropi podeaua cu apă.

– Ești gata? întrebă el de la fereastră.

– Nu! strigă ea. Dacă își strângea brațele în jurul pieptului și își ținea genunchii ridicați, era acoperită. Nu decentă, dar acoperită. Da, zise ea. Sunt gata.

capitolul 36

Jemma și soțul ei se apropiau de finalul partidei. Dacă Jemma ar fi pariat, ar fi zis că avea să câștige cu mâinile jos. Beaumont jucase prima partida cu mare înflăcărare, de parcă fiecare mutare ar fi decis schimbarea guvernului.

Dar în acest joc el se mișca nepăsător, vorbind despre legea lui Fox despre Indii, despre tratatul comercial cu Franța, taxa pe coniac și situația aristocraților scoțieni în Camera Lorzilor.

De parcă ar fi vrut părerea ei. Iar ea aranja tabla pentru încă o partidă, pentru că acum aveau obiceiul de a juca o partidă în plus, așa cum obișnuiau să spună, iar dacă ea simțea că el spunea lucruri stupide, atunci îi zicea asta.

Ea chiar începuse să citească *Morning Chronicle* și *Morning Post*, deși avea grijă ca el să nu afle. Nu avea rost să îți lași bărbatul să creadă că era interesant, fiindcă asta ar fi dus la dezastru.

În seara aceea, Jemma se uită la tabla de joc și știu că îl prinsese. Aveau să mai treacă trei zile din pricina regulii cu o mișcare pe zi, dar jocul se terminase.

- Nu ai jucat serios jocul ăsta, zise ea și își mută regina la E5, luându-i și ultima tură.

El mișcă un pion într-un gest de solidaritate fără speranță pentru regina lui amenințată.

- Adevărat, zise el. Dar nu aș vrea să crezi că îmi doresc mai puțin să câștig.

- Cred că doar competiția te ambiționează să joci, zise ea. La ultimul joc, Villiers era competitorul tău, nu eu. Fără Villiers care juca un joc paralel cu mine, nu poți să te convingi să joci cât mai bine.

Ea nu rosti și ce era evident: dacă aprecierea ei era corectă, el nu ținea cu adevărat să câștige. Și având în vedere că ea era premiul pentru câștigarea partidei... Ei bine, nu era nimic ce nu știa deja de ani întregi, nu-i așa?

- Legea Indiilor a lui Fox va fi votată cât de curând, zise el. Să plecăm curând la țară? Mama e deja în Scoția.

Nu era nevoie să explice comentariul. Ducesa văduvă era cunoscută drept o cotoroanță.

- Organizăm o petrecere acasă, zise Jemma. Tocmai am trimis invitațiile.

El puse piesele la loc pe tablă, iar mâinile i se opriră o clipă, apoi continuă:

- Desigur, zise el. O idee excelentă.

Jemma se simți enervată că el nu avusese o reacție mai fermă.

- Să o invit și pe domnișoara Tatlock?

Întrebarea atârna în aer. Ea îl momea în mod deliberat. De ce?

- Mi-ar plăcea.

Iată și răspunsul la întrebare!

– Dar nu și pe sora ei. Pe sora ei nu pot s-o suport.

– E prea agitată, zise el, fiind de acord cu ea.

– Poppy și Fletch, desigur.

– Dar nu și pe mama ei, spuse el de data asta. Nu pot să o sufăr pe mama ei.

– Lady Flora nu e deloc diafană, zise Jemma afectată.

– E funebră.

Ea râse.

– O să-l invit pe simpaticul doctor Loudan de la Societatea Regală, spuse ea. Asta o să-l țină pe Fletch în alertă.

Elijah păru amuzat după ce îi explică.

– Jemma-pețitoarea, zise el. Năucitor!

– Căsnicia lor nu trebuie să se încheie, zise ea. Se iubesc.

– Dar dacă viața lor intimă este așa de proastă precum spui...

Ea ridică din umeri.

– A noastră nu a fost mult mai bună.

Prea târziu își dădu seama că de fapt căzuse într-o capcană.

– Căsnicia noastră, zise el gânditor.

Jemma sări de pe scaun.

– A venit vremea să ne îmbrăcăm.

El se ridică.

– Poate că... am putea să-l invităm pe Villiers?

– Villiers? Dar el e...

– Singur. Sunt servitorii, dar...

Elijah de care se îndrăgostise cu atâția ani în urmă apărea într-un mod așa de neașteptat!

– Dacă îl invităm pe Villiers, bârfitorii vor fi încântați, remarcă ea. Nimeni nu ar crede că e pe moarte. Vor crede că am o *aventură* chiar sub nasul tău.

– Când mă gândesc că e pe moarte, aproape că îmi doresc să o fi avut.

Pentru o clipă, Jemma nu mai putu să respire.

- Asta cu siguranță îmi spune care e locul meu în viața ta.

El tocmai se împingea în scaun când ridică privirea.

- Ce... Și apoi își dădu seama. Nu am vrut să spun asta.

Dar Jemma avusese destule emoții pentru o zi.

- O să vezi, zise ea. O să-l pun pe picioare și o să mă strecor în patul lui ca să dovedesc că toate bârfele au fost adevărate.

În ochii lui apăru ceva – sigur că nu era tristețe, deși părea...

- O să încep să mă uit pe gaura cheii, zise el foarte serios.

- Și de ce ai face asta?

El făcu un pas spre ea.

- Tu ești ducesa mea, Jemma.

- Sunt de mulți ani.

El îi ridică bărbia.

- M-ai sărutat seara trecută.

- Un moment de rătăcire, zise ea, dar cuvintele ieșiră ca o șoaptă.

- Sărutările sunt ca reclamarea unei posesii, nu crezi?

Stăteau așa de aproape încât ea îi putea simți căldura corpului. Iar dintr-odată își aminti cât de mare era în comparație cu ea. Cât de diferit era corpul lui de al ei. El nu așteptă ca ea să apuce să dea o replică isteață. Pur și simplu își lăsă capul în jos și o sărută, tăindu-i răsuflarea.

- Posesie, repetă el cu vocea un pic mai joasă ca de obicei.

Și apoi ieși din cameră.

capitolul 37

Fletch se temea să se întoarcă. Avea senzația că peste cameră se așternuse o vrajă, o vrajă dulce și apatică,

plină de intimitate. Zăpada era asemenea mărăcinilor care creșteau în jurul palatului unei prințese - cea care dormise timp de o sută de ani. Măcar dacă ar fi avut o sută de ani fără servitori, fără mama lui Poppy și fără toate titlurile.

Ferestrele se abureau în timp ce zăpada începea să se răsucească și să zboare de partea cealaltă. Poate că furtuna avea să fie precum niște mărăcini și să îi țină prizonieri în pat împreună.

El putea să distingă părul auriu al lui Poppy reflectat în fereastră și curbura unui umăr. Ea se așezase cu spatele la el. Părul îi cădea în bucle încurcate, negru amestecat cu auriu și cu două pene care ieșeau din spate. Îi cădea pe spate până în talie.

Hangiul lăsase niște săpun lichid, dar Fletch nu-și putea închipui că avea să îndepărteze smoala. Cu toate astea, ridică un recipient și luă niște apă rămasă în ultima găleată.

- O să-ți torn asta pe cap.

Poppy își strânse brațele mai tare în jurul ei și aprobă din cap.

El o lăsă să curgă încet. Artistic. Turnă un pic spre dreapta, astfel încât cămășuța ei se lipi de umăr, și apoi turnă pe spate. Se mută spre stânga și văzu rozul delicat al pielii ei prin material. Ea începu să tremure.

- Cămășuța o să te facă să-ți fie și mai frig, zise el. Și nu e foarte clar cum o să te poți *spăla* prin material.

Ea își aplecă fruntea.

- Vrei, te rog, să mă speli pe cap?

El mai luă niște apă, dar era foarte mult păr. Mirosul pudrei de lavandă începuse să-i facă greață, așa că mai turnă niște apă. Apoi turnă niște săpun lichid și începu să-i frece părul. Ea rămase tăcută un moment, apoi începu să protesteze, să-i dea sfaturi și indicații.

- Poppy!

Ea tăcu o clipă.

- Ai mai spălat pe cineva pe cap?

- Nu.
- Ei bine, eu mi l-am spălat pe al meu și pentru tine fac exact la fel.
- Dar mă doare, zise Poppy.
Ea încetase să-și acopere sânii și se ținea de marginile căzii.
- Cada asta o să se răstoarne.
- Trebuie să aplic forță, zise el. Părul tău e o varză.
Apucă o parte care părea lipită și încurcată.
- N-ar trebui să tai bucata asta?
- Nu! strigă ea. Nu o face! Pot să scot mizeria. Sunt sigură că pot să scot mizeria.
- Ai putea să porți o perucă până ce o să crească, zise Fletch. Cred că ar fi mai simplu să porți perucă. Nu poți să-mi spui că în fiecare seară camerista ta spală toată asta din păr.
- Ba da, o face. Uneori e nevoie de timp.
- Cât de mult timp?
- De regulă nu mai mult de două ore, zise Poppy. Au!
- Două ore!
Fletch se opri ca să-și mai treacă degetele prin părul încurcat.
- Pierzi două ore în fiecare seară cu asta? Și nopțile în care veneam în patul tău stăteai trează *alte două ore* ca să te speli pe cap?
Poppy clipi spre el.
Peste ochi îi atârnau cozi ude ca de șobolan.
- Uneori, când sunt foarte obosită aproape că adorm, dar nu pot să dorm cu pudră în păr. Începe să te mănânce îngrozitor după o zi. Într-o zi proastă, sunt aproape înnebunită până la cină. E greu să stai nemișcat.
Fletch se uită la ea.
- Poppy, zise el încet, ai zice că te mânca în cap și când făceam dragoste.
Ea rămase nemișcată o clipă.
- Doar uneori.
Ea avea o voce vinovată, ca de fetiță.

El se uită la capul ei și simți că tocmai se luminase într-o privință.

Poate că...

– Tremuri. Trebuie să scoți cămășuța asta udă. Altfel o să îngheți.

El se duse spre șemineu și mai puse un lemn pe foc.

– Nu mă uit. Dă-o jos, Poppy!

El auzi sunetul unui material ud care cădea pe jos. Mai ațâță focul și se gândi, încordat. Trebuia să o ia foarte încet. Foarte încet. Să se roage să ningă. Să îi spună că nu o interesa corpul ei. Să o facă să aibă încredere în el.

Ceea ce însemna fără sex în seara aceea. Fiecare mușchi din corpul lui, inclusiv cel favorit, protestă.

Trebuia să facă asta să funcționeze, să reușească. Începea încet-încet să-și dea seama că el nici măcar nu-și cunoștea soția. Cum se putea să nu fi știut că, în acele ore în care el se bucura de corpul ei, ea aștepta disperată să își spele părul?

Își aminti cum încercase să-i atingă părul, iar ea întotdeauna protestase. El cedase, desigur, pentru că toată lumea știa că acele coafuri ale doamnelor erau create în ore lungi. Găleata de apă de lângă foc încă era caldă. Luă ibricul și mai turnă apă pe ea. Ea țipă. Observă că ea se uita pe furiș ca să vadă dacă el îi privea corpul gol.

El nu o făcea. Nu o făcea pentru că, dacă s-ar fi uitat într-adevăr la toată pielea aceea rozalie din fața lui arătând precum cea mai încântătoare vată de zahăr din viața lui, s-ar fi năpustit asupra ei ca un animal înfometat.

În schimb, se duse în spatele ei, ca un bărbat neinteresat de sexul matrimonial. Mai turnă săpun în părul ei, apucă pieptănul și începu să încerce serios să scoată smoala din păr.

Cincisprezece minute mai târziu, începu să se îngrijoreze.

– Nu vrea să se ducă, va trebui să tai din el, Poppy. Mai ales partea asta lungă.

El ridică o șuviță care semăna cu o coadă de șobolan. Era încurcată cu pana, cu smoala și cu Dumnezeu știe ce altceva.

Poppy se uită îngrozită, iar el văzu cum îi alunecă o lacrimă pe obraz.

- Ești sigur?

- Îmi pare rău. Uite!

Ea se uită la șuvița încurcată și pe față i se mai rostogoliră câteva lacrimi.

- Nu contează. Poți să porți perucă. De ce ai avea nevoie de tot părul ăsta? Îți dă mâncărimi. O să te simți mai bine fără el.

- Dar apoi...

Ea se smiorcăi adorabil, așa că el îi aduse batista lui. Își îngropă fața în ea și spuse ceva.

- Ce spui?

- O să fiu așa de urâtă! izbucni ea, uitându-se la el cu buza de jos tremurând. Și demodată. Tu urăști femeile demodate!

Dacă ar fi știut! Dacă... El își ținu privirea deasupra claviculei ei.

- Nu e important, Poppy, zise el cu cea mai prietenoasă voce. Mama ta ți-a spus adevărul despre bărbați: noi rareori stăm foarte mult lângă o femeie. Te iubesc și vreau să te simți confortabil. Nu-mi pasă de părul tău!

Ea se smiorcăi din nou și își mai șterse niște lacrimi.

- Asta nu sună ca și cum m-ai iubi.

- Ei bine, te iubesc, spuse el și luă foarfeca. Te-aș iubi și dacă părul tău ar fi la fel de scurt ca al unui oposum. El văzu și mai multe lacrimi pe obrajii ei, dar ea își lăsă capul în jos, iar când nu spuse nimic, el începu să taie. Poppy? zise el după câteva momente.

- Da?

Vocea ei era înfundată pentru că își ridicase genunchii și își ascunsese fața în ei.

- Știai că sunt părți încâlcite în părul tău aproape de pielea capului?

– Poftim?

El tăie o șuviță încurcată și i-o arătă.

– Vezi? E încâlcită acolo înăuntru. Nu cred că servitoarea ta îți pieptăna părul până în spate.

Ea se cutremură și începu să plângă foarte tare de data asta.

– Taie-le! strigă ea. Haide! Nu mai contează.

Așa că Fletcher se apucă să taie. Tăie aici, mai tăie dincolo. Încercă să salveze toate părțile prin care putea trece pieptănul, dar smoala trebuia să dispară.

– Cred că problema e că ea ți-a lipit pene în păr la spate. Și apoi presupun că le-a tăiat când nu reușea să le scoată cu apă.

– E așa de dezgustător! se văită Poppy.

Ea părea să fie din nou gata să plângă.

– Găsesc vârfuri de pene, zise el. E o menajerie aici.

– Mai degrabă o crescătorie de păsări, făcu ea acru.

– Sunt surprins. Întotdeauna m-am întrebat cum reușesc femeile să-și coafeze părul în sus și să-l facă de trei ori mai mare decât ele. Acum știu.

– Uneori, Luce pune o pernuță înăuntru, zise Poppy. Cum altfel să facă penele să stea în sus? Penele pe care le port la ocazii formale au și aproape patruzeci de centimetri. Și m-am gândit că nu e vina ei. Cele mai multe femei își păstrează părul aranjat, chiar și cu penele în el, dar eu am insistat mereu să îl spăl în fiecare seară.

– Am găsit o agrafă, zise Fletch. Uite, e cu cap de diamant!

– Asta e de ieri, zise Poppy supărată. Mă faci să mă simt oribil de murdară.

– Dacă așa te simți... replică Fletch. Dar ea părea așa de îngrozită, încât el cedă și adăugă: Măcar nu miroși, Poppy. Nu pot să suport felul în care femeile miros ca untura de porc.

– Pudra se lipește prea tare de untură și îmi dă mâncărimi. Folosesc seu.

– Seu!

Asta explica multe.

Fletch tăie fără milă alte șuvițe încâlcite cu ceară.

- O să îmi caut altă cameristă, zise Poppy. Nu mi-a plăcut niciodată Luce.

- Atunci de ce naiba ai păstrat-o?

- Mama a găsit-o. E franțuzoaică. Și face cele mai minunate bucle. Îți amintești de balul lui Lady Salisbury?

- Părul tău era înalt ca turnul Babilonului.

- A fost superb.

Fletch mai tăie câteva hălci și ele căzură peste umerii lui Poppy. Ea le luă cutremurându-se și le dădu drumul pe jos.

- Nu înțeleg de ce nu ai observat niciodată ce făcea camerista. Sau ce nu făcea, mai exact.

Poppy era supărată foc.

- O lady nu-și perie singură părul.

- O lady nu face asta, o lady nu face ailaltă. Mă bucur că sunt bărbat.

- Dacă aș fi bărbat, zise Poppy, m-aș duce la Cambridge și aș deveni un naturalist celebru.

- Doctor Poppy, experta mondială în oposumul-câine, făcu Fletch. Iată, cred că am terminat!

Trecu pieptenul prin părul care rămăsese.

- Tot trebuie să mă spăl, zise Poppy. Apa asta a devenit foarte neplăcută.

Fletch îi ridică rochia și o aruncă în mod strategic peste oglinda din colț. Apoi luă o cârpă pentru spălat și i-o întinse.

Ea se uită la cârpa aceea mică și apoi la el.

- Nu sunt interesat, îți amintești?

Ochii ei puneau o întrebare, dar el se forță să zâmbească.

- O să mă duc la parter și îi voi spune hangiului că vrem să arunce apa asta și să aducă apă caldă curată.

Era așa de excitat încât aproape că îl durea să coboare scările. Era prima dată când i se întâmpla asta.

capitolul 38

Fletch rămase la parter în timp ce Poppy făcea a doua baie, ceea ce îi dădu timp să dea rochia jos de pe oglindă și să izbucnească din nou în plâns la vederea părului ei tuns, apoi să se bage înapoi în cada cu apă curată și să se spele bine. Cu adevărat bine, pentru că își spălă părul singură. Își trecu degetele prin fiecare șuviță, nu așa cum stătea pasivă în timp ce camerista făcea asta.

Nu avea să se mai întâmple niciodată, își jură ea.

Abia când se ștergea lângă foc, se gândi că nu avea să-și mai aplice *niciodată* praf de lavandă în păr. Nu avea rost să arate perfect în fiecare zi. Soțul ei nu o dorea.

În mod straniu, gândul ăsta o durea.

– Câine în iesle, bombăni ea pentru sine și își scutură părul, dându-l pe spate.

Nu era deloc greu, ceea ce era o senzație delicioasă. Adevărul dureros era că ea nu prea îl voia – cel puțin nu ca să facă dragoste cu ea –, dar voia ca el să o dorească.

O durea inima, ceea ce era stupid. Suportase ani întregi momentele jenante – și, da, de mâncărimi –, așteptând ca totul să se termine. Așa că de ce ar vrea ca el să o facă din nou?

Nu voia, desigur.

Doar că încăperea aceea era așa de mică, iar el era așa de mare! Nu se putea abține să nu se uite mereu la pieptul lui. Se udase când o spălase pe cap și cămașa se lipise pe el. Era cald, tare și musculos în părți unde ea nu avea mușchi.

Probabil asta era cauza. La urma urmei, era o naturalistă. Corpul lui era diferit de al ei de parcă ar fi fost o veveriță-zburătoare. Părul lui era mătăsos și lucios, în vreme ce al ei... Se cutremură. Cum se întâmplase să nu știe în ce stare îi era părul?

Nu era de mirare că el nu o dorea.

Ea nu ar fi dorit niciodată pe cineva cu șuvițe dezgustătoare de păr încâlcit. Desigur, părul lui Fletch era

genul de păr pe care îl puteai atinge de corpul tău și care s-ar fi simțit ca satinul.

Poppy se cutremură. Pielea îi era roșie după ce o frecase atât, iar pielea capului se simțea curată și liberă. Fără pudră, fără seu și fără pene. Fără păr ondulat și fără cameristă franțuzoaică.

Când se auzi un zgomot la ușă, se băgă iute sub pătură. Fletch își băgă capul pe ușă, ridică dintr-o sprânceană și îi făcu unui servitor semn să intre cu o cadă goală.

-Cei de la parter sunt în stare de șoc, zise el după ce cada fu scoasă de bărbații care gemeau sub greutatea ei. Nu cred că bucătăria a încălzit atâta apă nici măcar în ziua de baie pentru toată parohia. O să trimită sus câteva farfurii acoperite cu cina noastră, întrucât cuferele noastre încă sunt la Vulpea și Pasărea Colibri.

-Sunt curată, zise Poppy.

Ar fi trebuit să se simtă umilită, dar nu era.

Fletch vru să-și scoată cămașa din pantaloni.

-Nu te deranjează dacă mă spăl și eu, nu-i așa?

Ea clătină din cap în timp ce el își desfăcea cataramele de la genunchi.

-M-ai văzut destul de gol și nu te-ai deranjat.

-Asta nu e adevărat, zise Poppy și-și mută privirea când el își trase cămașa peste cap. Când ne-am căsătorit, am crezut că o să vomit de emoție de fiecare dată când veneai în camera mea.

El clipi spre ea, iar mâinile i se încurcară în betelie când vru să-și tragă pantalonii jos. Poppy simți că se înroșește. Era mult prea intim. Ea nu îl văzuse niciodată dezbrăcându-se. Venea în camera ei îmbrăcat în halat, primit de cameristă, care pleca pentru o oră sau două. Cumva fu o senzație diferită când îi văzu pieptul gol de la talie în sus. Și avea un puf de păr negru pe piept, dar asta nu îi ascundea mușchii. Aceștia se umflau sub piele în...

-Simțeai că o să vomiți?

– Mama a vomitat prima dată, zise Poppy. Dumnezeule, ce cald e aici, nu-i așa? Ea își flutură mâna în dreptul feței.

– Mama ta a vomitat?

– Oh, da! Multe femei o fac, zise Poppy sporovăind ca să ascundă faptul că el o făcea să se simtă... foarte ciudat.

– Vomită?

– E un șoc foarte mare. Și așa de... Ei bine...

– Neplăcut, zise el, iar gura îi căpătă o expresie aspră.

El își dădu jos pantalonii dintr-o singură mișcare ușoară.

Poppy simți cea mai stranie senzație în stomac. Picioarele lui Fletch erau lungi și aurii. Profilul său avea o rotunjime foarte frumoasă. Totul la Fletch era frumos, desigur. El se întorsese aproape cu spatele la ea și nu îi putea vedea părțile intime. Acestea nu erau frumoase, desigur, așa cum îi spusese mama ei cu mult timp în urmă.

Fletch se așeză în cadă și-și dădu capul pe spate. Părul îi alunecă în jos ca o ață neagră de brodat, exact cum avea să fie și părul lui Poppy de-acum încolo. El era așa de frumos, încât simți că i se usca gura. Mișcarea mușchilor, pielea aurie și acolo între picioarele lui...

Ea nu-și putea imagina cum o ținea ca să nu fie vizibilă tot timpul, după felul în care stătea ridicată. Probabil că o ținea legată cam în felul în care corsetul ei îi ținea sânii. El ținea ochii închiși, așa că ea se sprijini de șemineu și îl privi.

Ei bine, părea elegant. Puternic.

Întreaga lui imagine o făcea pe Poppy să tremure pentru că se gândea la serile în care obișnuia să vină la ea și să o întrebe: „Ești gata, Poppy?" Iar ea aproba de fiecare dată pentru că era disperată ca el să termine odată. Și apoi el se freca acolo de ea și uneori...

Amintirea o făcu să se simtă înfierbântată între picioare și se întoarse iute să se uite la foc.

În timpul ăsta, Fletch închise ochii mai bine și zâmbi în sinea lui. Lucrurile mergeau foarte bine. În piept îi înflorise un mic vlăstar de speranță.

- Vrei să mă speli pe cap? întrebă el și își sprijini genunchii de marginile căzii, ca soția lui să se poată uita mai bine, dacă dorea.

Ea nu putea refuza, așa că veni în spatele lui și începu să-l spele pe cap. El își arcui spatele sub mâinile ei și slobozi un mic geamăt.

Mâinile ei încremeniră.

- Te simți bine?

Lui i se păru că ea avea răsuflarea gâtuită.

- Mă simt așa de bine! zise el răgușit, prefăcându-se cât de mult putea.

- Oh, bine atunci, zise ea și îi frecă părul mai tare.

Până când termină ea, el mai inventă ceva.

- Poppy, te-ar deranja să mă speli pe picioare? Sunt așa de mare încât mă tem că o să răstorn cada.

El o legănă un pic ca să ilustreze ce voia să spună și stropi cu apă pe jos.

- Nu face asta! zise ea. Nu vreau să vină iarăși servitorii ăia. Deja cred că suntem într-o ureche.

El scoase și întinse un picior lung.

- Te superi?

Picioarele lui erau foarte frumoase, considera el, dar bijuteriile lui cele mai valoroase erau cele pe care voia ca ea să le inspecteze. Era la fel de rozalie ca o prăjitură de Paște în timp ce îl spăla cu cârpa pe glezne. El își îndoi un genunchi pentru ca ea să ajungă mai bine peste tot.

Ea tot îi arunca priviri furișe, așa că într-un târziu el îi făcu favoarea și își dădu capul pe spate – începea să-l doară gâtul – și închise iarăși ochii.

- Mulțumesc, dulceață! murmură el.

Cârpa urca ușor pe coapsa lui. El nu îndrăzni să arunce nici măcar o privire pe sub gene pentru că, dacă ea părea interesată, el trebuia să dea cada deoparte și să sară pe ea. Asta nu era în planul lui.

O lăsă să se apropie de bijuteriile familiei, dar nu destul cât să le atingă.

– Ai vrea să-l speli și pe celălalt? murmură el și-și retrase piciorul.

Dar în locul unei cârpe calde care să îi dezmierde piciorul, simți cum ea îl freacă așa de tare cu cârpa, încât probabil rămase fără jumătate din păr pe picior. Două secunde mai târziu, ea azvârli cârpa în direcția lui, iar el se întrebă ce mersese prost.

Probabil avea legătură cu bijuteriile însele.

La naiba, dacă cele mai multe femei vomitau – nu auzise asta niciodată, dar ce știa el? –, poate că Poppy se simțea ușor îngrețoșată. El știa al naibii de bine că era mult mai mare decât alți bărbați.

Nu i-ar fi fost de mare folos, se gândi morocănos.

– Ce haine de noapte putem să purtăm? întrebă Poppy. Și trebuie să mâncăm în cameră. Eu nu am haine.

În timp ce el stătea în fața focului și se usca, ea se băgase în pat. Își ținea privirea ațintită pe peretele din spate – ca să nu-l vadă, presupuse el.

La naiba!

– O să aduc ceva, zise el și își puse pantalonii și cămașa.

Fu nevoie de o oarecare rearanjare, pentru că anumite părți din corpul lui nu păreau să-și fi dat seama că jocul se terminase, cel puțin pentru seara aceea.

Tot drumul spre parter își spuse că el nu o dorea. Ba o dorea, dar nu avea să se întâmple nimic. Nimic. Era ca și cum fusese... castrat. „Gândește-te la Saint Albans! Crezi că Saint Albans se plimbă în starea asta?"

Gândul era cu siguranță tulburător, deși corpul lui nu îi acorda atenție.

Ce era la fel de tulburător era imaginea cu el și Poppy îmbrăcați în hainele de noapte ale hangiului. Bărbatul le oferi o rochie de noapte ce îi aparținea lui Elsie, dar Fletch se gândi că nu era prea curată, așa că, atunci când hangiul le oferi două cămăși curate, el le înșfăcă.

în cele din urmă nu fu așa de greu să-și stăpânească diavolul interior. După ce mâncară și ajunseră înapoi în pat, Poppy îi spuse despre ideea care îi venise cu privire la oposum și unghia lui stranie. Apoi el începu să-i vorbească despre discursul său, iar ei îi plăcu așa de mult, încât el chiar se ridică și îl ținu. Fără note. Și se plimbă prin fața focului, cu cămașa hangiului fluturându-i în jurul genunchilor.

La început, Poppy tot chicotea, dar el văzu exact când ea începu să asculte. Și văzu când vraja se destrămă și renunță în gând la ultimele două paragrafe, trecând la concluzii.

Ea bătu din palme și el se simți așa de mândru, încât rânji ca un nebun.

- Nu cred că va fi vreun lord în Cameră care să nu fie de acord cu tine! strigă ea.

- Asta e doar datorită unor sfaturi primite de la Beaumont, zise el. Vezi tu, trebuie mai degrabă să spui o poveste decât să prezinți argumente. Și apoi tu ai spus că ar fi bine să fie clar și simplu...

Dar ea chicoti din nou.

- Ce e?

- E... e *chestia* ta, zise ea și-și duse mâna la gură. Când nu o ai prinsă în pantaloni, e înfricoșător de ciudată, Fletch! Trebuie să mă ierți, dar...

Ea izbucni din nou în râs.

Fletch se uită în jos și văzu că își transformase cămașa de noapte în cort. Ei bine, nici nu se aștepta să fie altfel. Poppy era înecată în metri de material, dar părul ei se încolăcea în inelușe adorabile, iar ea era cea mai drăguță, dulce și delicioasă făptură pe care o văzuse vreodată.

El oftă.

- E blestemul unui bărbat.

- Știu, zise Poppy și redeveni serioasă. Nu ar trebui să râd. La urma urmei, tu nu râzi de pieptul meu, nu-i așa?

- Niciodată, zise el cu sinceritate.

– Și totuși sunt sânii mei stranii în felul lor. Dacă o să am vreodată copii, o să curgă lapte din ei, o să se legene și din când în când o să-mi iasă din rochie.

– Foarte ciudat, zise Fletch. Foarte ciudat.

Și apoi, pentru că nu se putea gândi să spună altceva care nu implica contactul apropiat cu acei sâni, el sugeră să se culce.

Așa că stinse lumânarea și se urcă la loc pe salteaua de puf. Ninsoarea se oprise deja de ceva vreme. Spre regretul lui Fletch, puteau pleca a doua zi de dimineață. Furtuna nu avea să îi țină în pat o sută de ani.

El stătea întins pe spate, privind căpriorii în întuneric, când o mână mică se strecură într-a lui.

– Mă bucur foarte mult că ai venit la Oxford cu mine, șopti Poppy.

Era la fel de bucuros. Dar se temea să îi spună, ca să nu distrugă totul.

– Ești responsabilitatea mea, zise el un pic cam aspru. Întotdeauna o să am grijă de tine, Poppy.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Lui i se păru că părea un pic dezamăgită, dar poate că doar își dorea să creadă asta.

capitolul 39

Abia când se dădu jos din birjă a doua zi, Charlotte își dădu seama că își uitase Biblia. Nu că ar fi contat prea tare, dar o convinsese pe May – care era de părere că vizitele ei erau scandaloase – că ajuta un muribund citindu-i pasaje biblice.

– El se teme că sufletul lui nemuritor e pierdut, îi explicase ea.

May țâțâise, prinsă între sentimentul de dezgust și dorința înnăscută de a ajuta.

– Mi-aș dori să fie altcineva care ar putea să îl ajute, zisese ea iar și iar, frângându-și mâinile. De ce trebuie să fii tu cea care îi citește cu voce tare din Biblie?

– Nimănui nu îi va părea ciudat dacă ar afla.

– Ba cu siguranță da.

– Nu dacă moare, zisese Charlotte.

– Oh, făcu May. Pare așa de...

Dar Charlotte stătuse trează jumătate de noapte gândindu-se la asta.

– Nu văd cum ar putea Villiers să supraviețuiască. Are febră de câteva luni. E slab și cu pielea întinsă – se poate vedea. E un fel foarte crud de a muri.

– Oh, Dumnezeule! zisese May.

– Dacă pot să fac ceva, atunci o voi face.

May își frânsese din nou mâinile, dar amândouă știau că Charlotte nu avea de ales. Dar, cu tot ce spusese despre moarte, Charlotte tot avea un plan. Villiers se înviorase când vorbise cu el în contradictoriu. El avea nevoie de asta. Când nu se certa, stătea întins, tăcut în camera cenușie și adormită. Se lăsase cuprins de somn. Dar, când se certase cu el, se trezise.

Putea să nu funcționeze. Dar era singurul lucru la care se putea gândi.

Ea intră în dormitorul lui, pregătită să-l insulte și se opri. Villiers nu era singur.

Sprijinit de peretele de pe latura îndepărtată a patului era un bărbat slab, cu un chip aspru.

Avea ochii negri ca noaptea, cu cearcăne sub ei, de parcă nu ar fi dormit destul. Chiar și obosit, nu putea să confunde pomeții aceia bine conturați. Se uită de la Villiers la străin și înapoi la el.

– Privește! zise bărbatul tărăgănat, fără să se ostenească să se ridice în picioare.

– A apărut bisericoasa ta. Al naibii să fiu dacă nu vede o asemănare între mine și cel mai elegant bărbat din înalta societate.

Villiers stătuse întins cu ochii închiși. Lui Charlotte i se păru că pielea lui era translucidă, întinsă peste pomeți. Deschise ochii – aceiași cu ai rudei sale – și se uită la Charlotte.

– Iată-vă, domnișoară Tatlock! zise el și îi oferi acel zâmbet dulce care apărea prea rar.

Ea se duse lângă pat și se uită în jos spre el.

– Am venit să vă citesc restul poveștii, dar mi-am uitat Biblia.

– Nu mai spune, făcu bărbatul de la fereastră. Cântarea Cântărilor, Villiers?

Ea ar fi zis că el era îngrozitor, doar că în glasul lui era ceva încordat, de parcă și el ar fi încercat să îl trezească pe Villiers, să îl facă să îi răspundă tachinându-l.

– Istoria nașterii lui Iisus, zise ea. Excelența Sa era curios să afle cum s-a terminat.

– Prost, se auzi vocea dinspre pat. Se termină prost, la fel ca multe altele în viață. Draga mea domnișoară Tatlock, sunt teribil de obosit astăzi.

Ea încercă să se gândească la ceva ce ar fi putut spune.

El își flutură mâna subțire.

– Lord Dautry. Vedeți dumneavoastră, după ultima noastră vizită mi-am amintit că *am* familie. Cineva trebuie să fie duce după mine. I-a luat câteva luni, dar avocatul meu a reușit să-l găsească.

Viitorul duce rânji spre Charlotte, cu dinții albi contrastând cu pielea bronzată.

– E un chin pentru el să admită că un individ așa de neîngrijit ca mine o să moștenească titlul.

Era adevărat că Dautry nu era foarte elegant. Haina lui era mototolită și atârna deschisă. Purta un fel de lavalieră, dar nu arăta deloc ca acele bucăți splendide de material pe care ducii și le legau la gât.

– Cruzime, zise Villiers. Să îmi predau casa elegantă, ca să nu mai vorbesc de colecția de bastoane de plimbare, acestui așa-zis gentleman.

– Numele dumneavoastră, domnule? întrebă Charlotte.

-Miles Dautry. Nu vreau să fiu nepoliticos, domnișoară Tatlock, dar cred că deocamdată ducele ar trebui să-și păstreze forțele.

El o alunga. Dar ea nu putea să plece înainte de a încerca să-l însuflețească pe Villiers.

-Cum poate Excelența Sa să se relaxeze când ducatul ar putea ajunge pe mâinile unuia ca dumneavoastră? întrebă ea și se așeză, de parcă Dautry nu ar fi spus nimic. Numele Villiers e cunoscut pentru judecata excelentă, pentru stil, gust... Nu e de mirare că ducele nu se poate odihni.

În încăpere se lăsă o clipă de tăcere grea. Apoi Villiers începu să chicotească. Era slab, dar era un chicotit. Deschise ochii și se uită la nepotul lui.

-E un dezastru, nu-i așa? Mă bucur așa de tare că sunteți de acord cu mine, domnișoară Tatlock! Ar fi trebuit să-l înfrunt când încă eram pe picioarele mele.

-Nu e prea târziu, zise Charlotte iute. Ar trebui să-l învățați tot ce trebuie să știe un duce. Cum să se îmbrace.

Dautry pufni, dar nu spuse nimic, ceea ce însemna că îi înțelegea planul. Ridică dintr-o sprânceană spre ea, iar Charlotte răspunse cu o încruntătură scurtă, făcându-i semn să i se alăture.

Villiers își flutură mâna din nou.

-Prea târziu. Cred că omul nu și-a lustruit niciodată unghiile. Probabil că are doar o singură pereche de ciorapi...

-Nu-i adevărat, zise Dautry. Am chiar mai multe.

-Fără îndoială proaste, zise Villiers cu un oftat. Și haina lui... Uitați-vă la haina lui, domnișoară Tatlock. Sunt bolnav și pe moarte, dar până și eu am observat haina când a intrat în cameră. Singura mea plăcere este că voi fugi din lumea asta crudă înainte ca bărbatul care poartă haina asta să devină duce.

Charlotte se uită. Dautry era deosebit de lat în umeri și purta o haină neagră care nu se distingea prin nimic

în afară de faptul că era făcută din stofă aspră. Și era mototolită.

– Am călărit toată noaptea după ce am primit mesajul, zise el.

– Văd la ce vă referiți, Excelență, făcu Charlotte. E o rușine. O rușine pentru nume.

Dautry își miji ochii.

– Dar cu dumneavoastră care e treaba, domnișoară Tatlock? La urma urmei, cu siguranță sperați să deveniți ducesă.

Ea clipi spre el.

– Cunosc genul dumneavoastră de femeie. Așteptați să puneți mâna pe un titlu și doar vă prefaceți că faceți niște opere caritabile. Sperați ca Villiers să se refacă.

– Nu, zise Charlotte. Aveam de gând să pun mâna pe moștenitor, adică pe dumneavoastră... Asta dacă nu m-aș fi uitat mai întâi la dumneavoastră! Acum va trebui să îmi regândesc planurile.

Villiers începu să râdă slab.

– Ajută-mă să mă ridic, Dautry! Te-a prins aici. Nici o femeie decentă nu s-ar căsători cu tine când arăți mai degrabă ca un docher decât ca un duce. Și ce se va întâmpla cu bietul meu domeniu? transmis de la bărbat la bărbat, fără intervenția unei femei?

Dautry se uită prin dormitor și își țuguie buzele. Tot nu își desfăcuse brațele.

– Nu vreau să te insult, dar în casa ta se vede mâna unei femei, deși nu te-ai ostenit niciodată să te căsătorești.

– Nu există nimic masculin în a fi îmbrăcat prost, zise Villiers, părând complet lucid. Dautry, va trebui să te supui croitorului meu. E dorința unui muribund.

Charlotte nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu uitați de bărbier, zise ea cu vocea dulce ca siropul. Nici o femeie nu s-ar căsători cu un bărbat care arată ca un sac.

– Cred că ar trebui să faci același lucru pentru domnișoara Tatlock, zise viitorul duce cu ochii mijiți.

Uită-te numai la rochia ei! Sunt surprins că poți tolera să fii în aceeași încăpere cu ea. E simplă și croită după moda de acum doi ani.

- Aproape că am uitat, zise Villiers. Intenționez să îi găsesc un soț. Domnișoara Tatlock are nevoie de un filosof. Bănuiesc că nu știi pe nimeni.

- Ce cântăreață de imnuri norocoasă! zise Dautry și se uită la rochia ei simplă. Mă tem că filosofii se aventurează rareori pe mare. Noi preferăm bărbații care acționează în locul celor care doar se gândesc la asta.

- Trebuie să poarte culori, zise Villiers visător. Culori strălucitoare de giuvaiere.

Începuse să se îmbujoreze și rostea cuvintele într-o manieră pe care Charlotte o recunoștea.

Ea își mușcă buza și se uită spre Dautry. Acesta veni și puse mâna pe fruntea lui Villiers.

- O cârpă rece, vă rog! strigă el spre coridor.

Venise vremea ca ea să plece.

- Căpșune... tafta brodată, murmură Villiers.

Ea simți ochii lui Dautry ațintiți asupra ei când își luă săculețul.

- Doar nu sperați într-adevăr să deveniți ducesă, domnișoară Tatlock? zise el chiar când ea pleca.

Ea nu se prefăcu a nu-l înțelege. Nu voia să se întoarcă, pentru că ochii îi erau plini de lacrimi, dar o făcu.

- Nici măcar nu îl cunosc, domnule. Când avea febră, i-a dat din greșeală numele meu valetului. Așa că nu intenționez. Dar mi-aș fi dorit ca faptul că îi citesc din Biblie să îl țină în viață.

- Aici sunt de acord cu dumneavoastră, zise el cu o grimasă tristă.

- E bolnav de luni întregi, zise ea. De ce nu ați venit? E așa de singur!

- Habar nu am avut că e așa de bolnav. L-am întâlnit o dată, când aveam șapte ani, dar vă asigur că Villiers nu e genul care să vorbească frumos cu copiii. Abia dacă

îmi amintesc momentul și cu siguranță nu știam că a luptat într-un duel. O prostie la vârsta lui.

– Nu e așa de bătrân!

– Catifea ștanțată, zise ducele brusc. Cu trandafiri!

Obrajii îi erau tot mai roșii.

– Prea bătrân ca să se mai dueleze, zise Dautry.

– Nu v-am văzut niciodată la vreun eveniment.

El se sprijini de fereastră și își încrucișă din nou brațele la piept.

– Deci nu sunteți o binefăcătoare venită de pe stradă, ci o membră a așa-numitei înalte societăți?

– E o moștenire prin naștere, iar dumneavoastră, domnule, sunteți în aceeași situație! se răsti ea.

– De fapt, nu.

– Sunteți un viitor duce.

– Un duce neobișnuit, dar nu mi-am petrecut prea mult timp gândindu-mă la asta. Moștenesc titlul doar datorită unui fiu mai tânăr de acum două generații care s-a îndrăgostit de fiica unui marinar și a plecat pe mare.

– Un marinar!

Acum totul avea sens. Avea aerul acela de bătut de vânt și riduri în colțurile ochilor, deși nu putea avea mai mult de 30 de ani. Un fiu de duce devenit marinar. Ce scandal trebuie să fi fost! Charlotte nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ea a fugit cu el pe mare?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Satisfacția unei dulci tinere din înalta societate?

Ea își luă din nou săculețul și ieși pe ușă.

El o urmă, dar se opri în cadrul ușii.

– Nu stați niciodată drept în picioare? îl întrebă ea.

– Îmi place să știu unde e următorul punct fix de susținere.

– Dar acum nu sunteți pe o navă.

– Aș fi vrut să fiu.

– Nu îl lăsați să vă transforme prea ușor în duce. Va trebui să vă luptați cu el pentru fiecare centimetru!

- La naiba dacă nu vorbiți ca mama! zise el tărăgănat.

Cuvintele i se prăbușiră ca niște bolovani în stomac, iar ea se simți ca o fată bătrână, așa cum de fapt era.

- Ei bine, rămas-bun!

- Stați puțin! zise el. El vrea să vă transforme și pe dumneavoastră.

- Trebuie să învățați să-l cunoașteți, zise ea la jumătatea scărilor, fără să se întoarcă. O să uite de mine. Nu-și amintește lucrurile prea bine. Puteți să aveți grijă de el acum.

- O să mă îmbrace în catifea ștanțată cu trandafiri.

Vocea viitorului duce era așa de dezgustată încât ea aproape că zâmbi.

- O să vi se potrivească, zise ea.

Nu putea spune la ce se gândea de fapt, și anume că nu era timp destul pentru crearea unui costum întreg înainte ca Villiers să se stingă.

Charlotte ieși pe ușă.

May oftă ușurată când auzi că apăruse un membru al familiei lui Villiers.

- Ei bine, trebuia să existe un moștenitor! exclamă ea încântată. Evident că a apărut abia când omul este pe moarte.

- Nu pare să fie chiar așa, zise Charlotte. Nu mi-a lăsat impresia că i-ar păsa prea mult de titlul ducal. Cred că e marinar și habar nu a avut de boala ducelui. L-a întâlnit o singură dată.

Gura lui May era la fel de rotundă ca obrajii ei.

- Un marinar! Un marinar e următorul duce de Villiers. Asta e... asta e îngrozitor!

- Da, zise ea și o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

May îi aruncă o privire tăioasă.

- Trebuie să ți-l scoți pe Villiers din minte, Lottie!

May îi spunea pe numele din copilărie doar în momentele de cea mai mare tristețe.

- Știu că e greu, dar așa e viața. Uite, asta o să te ajute!

Cu toată priceperea unui magician cu un iepure, ea scoase din buzunar o scrisoare oficială.

- Îți amintești că am crezut că scrisoarea ducelui de Villiers era de la Beaumont?

- Beaumont mi-a scris? întrebă Charlotte mai nedumerită ca oricând.

- Nu, ducesa a făcut-o! Poate că dă alt dineu?

Charlotte deschise scrisoarea.

- M-a invitat la domeniul ei pentru o petrecere de Crăciun.

May scoase o exclamație de uimire.

- Crăciunul în ducat! Trebuie să te duci. Deși va începe cu puțin înainte de data de 25.

- Nu va fi clar dacă Parlamentul intră în vacanță decât în ultima clipă, îi explică Charlotte. Credeam că vrei să stau departe de duce.

- O petrecere la domeniul familiei e diferită.

- Cum așa?

May își mușcă buzele.

- Este ce ai spus tu.

- Beaumont nu e atras de mine?

- Iar asta o dovedește, nu crezi? Scrisoarea e de la ducesă. Ea nu te-ar invita niciodată dacă ar fi adevărat.

- Ți-am spus doar, zise Charlotte obosită.

- Trebuie să te duci.

May veni și se așeză lângă Charlotte.

- Villiers o să moară în curând, nu-i așa?

Charlotte aprobă din cap întristată.

- Du-te, zise May. Du-te!

capitolul 40

Poppy se întoarse de la Oxford arătând ca o oaie tunsă și fără cameristă, așa că Jemma trimise un mesaj către un tânăr frizer strălucit despre care auzise vorbindu-se - Monsieur Olivier.

O zi mai târziu, Poppy arăta drăgălașă ca o piersică, având niște bucle moi și scurte în jurul unei bentițe.

- O să lansezi un stil nou, îi spuse Jemma.

- Nu-mi pasă, câtă vreme nu trebuie să mai port pudra aia oribilă.

- Am auzit de oameni sensibili la pudră, care fac o urticarie oribilă, zise Jemma. Villiers nu se atinge niciodată de ea.

- O să fiu considerată oribil de demodată, dar nu contează, făcu Poppy. Sunt căsătorită.

- Adevărat, rosti Jemma ușor surprinsă. Deși nu am considerat niciodată îmbrăcămintea relevantă pentru situația maritală.

- Eu întotdeauna m-am îmbrăcat pentru a-l impresiona pe Fletch.

- Eu mă îmbrac pentru mine, zise Jemma. În unele zile rămân îmbrăcată în halat. Dar, dacă mă îmbrac, vreau să fiu cuceritoare, pentru că așa mă simt.

- Eu nu mă simt niciodată cuceritoare.

- Dar ești cuceritoare, de ce să ignori evidența? Uite! Ea îi întinse o foaie de hârtie. Ce părere ai despre petrecerea mea de Crăciun? Oamenii aceștia mi-au acceptat invitația. Acum fac un plan pentru majordomul domeniului. E totul foarte enervant, pentru că nu cunosc personalul. Nu-mi place să mă bazez pe servitori pe care nu-i cunosc.

- Dumnezeule! zise Poppy uitându-se la listă. Câți oameni ai invitat?

- Nu mulți, zise Jemma. Vreau să fie o petrecere intimă. În afară de asta, cu Villiers muribund la etaj, nu putem fi într-o stare de spirit prea festivă. Nu s-ar cădea.

- Nu s-ar cădea? E scandalos!

- Nu-mi fac niciodată griji legate de scandalos, zise Jemma. Sunt doar îngrijorată că totul va deveni prea sumbru. Dacă merge bine, vom avea o petrecere uriașă în a douăsprezecea noapte.

- Villiers a acceptat să vină?

– Da, a fost de acord. Singurul lucru care mă face să fiu bănuitoare cu privire la îmbunătățirea stării lui de sănătate este că mi-a trimis o sumedenie de instrucțiuni. În primul rând, a cerut ca domnișoara Tatlock să fie invitată. Nu e ciudat?

– Te referi la domnișoara Fetlock?

– Da.

Poppy se încruntă.

– Văd că ai ajuns la aceeași concluzie ca mine, zise Jemma și adăugă o notiță pe lista ei. Beaumont l-a rugat pe Villiers să ceară ca *inamorata* lui să participe. Dar ciudat este că eu i-am spus lui Beaumont că o voi invita.

– De ce naiba ai face asta?

– Îl testam. Sau, mai bine zis, mă testam pe mine, adăugă ea sec. În orice caz, el a spus că ar fi mulțumit dacă aș invita-o pe domnișoara Fetlock, așa că aș zice că testul a fost ratat, nu crezi?

– Foarte nesăbuit din partea amândurora, observă Poppy. Mai ales din partea ta.

Jemma îi zâmbi.

– Cu câteva luni în urmă, nu ai fi spus asta.

– Ce altceva a mai cerut Villiers?

– A spus că se teme cu privire la starea sufletului său – ceea ce nu îi face bine la sănătate, trebuie să admit – și că vrea să vină și filosofi de la Oxford la petrecere. Ca să dezbată cu el.

– Cât de ciudat!

– Nu are cum să fie chiar așa de bolnav cum se spune dacă vrea să țină dezbateri în dormitorul lui. Mai mult, vrea filosofi necăsătoriți. Absolut straniu! Și aduce cu el o croitoreasă și o creatoare de pelerine. Și s-ar putea să aducă și o modistă. O modistă, Poppy! Crezi că a luat-o razna?

Poppy nu știa și nu se putu abține să nu întrebe ce o interesa pe ea.

– Crezi că ar trebui să-i trimit un bilet lui Fletch? Nu l-am mai văzut de două zile și, deși nu îmi pasă ce face

de Crăciun, cred că ar putea să fie interesat de curiozitățile mele. Poate că le voi lua cu mine.

– E mai bine pentru el să nu știe unde ești. Asta e valabil și pentru mama ta. Ea nu e invitată.

– Mama, zise Poppy sumbru, vrea să îi fac o vizită de îndată ce voi putea.

– Lasă-mă să mai spun asta o dată, spuse Jemma alarmată, că mai bine anulez petrecerea decât să fiu cu mama ta și cu Villiers sub același acoperiș. Ultima dată când am văzut-o pe mama ta la Paris, mi-a spus că sunt o femeie ușoară. Nu cred că era un compliment, ce zici?

– Mama nu face niciodată complimente, remarcă Poppy. Pot să îți traduc fraza dacă vrei.

– Nu, mulțumesc. Prefer să mă gândesc că făcea o referire la șah. Mi se pare așa de obositor să fiu insultată!

Poppy se aplecă spre ea și o îmbrățișă scurt.

– Nu ești nici pe departe așa de scandaloasă pe cât pretinzi a fi, îți dai seama de asta?

– De fapt, sunt de două ori pe atât, rosti Jemma prompt. Doar că tu ești prea inocentă ca să vezi care este adevărul. Vorbește cu mult chinuitul meu soț pe tema asta!

– Soții trăiesc ca să fie surprinși, zise Poppy cu viclenie. Sau așa mi-a spus cândva o femeie foarte înțeleaptă.

Poppy coborî din trăsură în fața casei ducelui de Fletcher – propria reședință – cu o surprinzătoare tresărire de dor de casă. Nu exista nici un motiv anume pentru asta. Își dăduse seama de curând că doar locuise acolo, nu o transformase niciodată în casa ei.

Casa era, într-un fel straniu, la fel ca viața ei. Câteodată, simțea că nu trăise cu adevărat, ci își lăsase mama să fie păpușarul vieții ei.

Gândul ăsta o făcu să pășească pe ușa din față cu o expresie hotărâtă. În timp ce Quince o conducea în salon, ea văzu într-o clipă că mama ei nu doar locuia în casă, ci o transformase.

Pereții erau acoperiți cu un brocart roșu cu picățele. Aplice uriașe se iveau din perete, de lângă șemineu, sclipind într-o combinație de alamă și aur, cu lumânări întinzându-se în toate direcțiile. Șemineul aproape că nu se mai vedea din pricina unui paravan cu o broderie cu trandafiri și tivit cu suluri aurii spumoase.

Mobila fusese toată aurită ca să se asorteze.

– Mamă? întrebă Poppy, zâmbindu-i majordomului ca să-l concedieze.

Mama ei se ridică din adâncimile unei sofale îmbrăcate în brocart cu toată eleganța Mariei Antoaneta însăși în ziua de primiri la curte. Din părul ei ca un turn se ivea o pădure întreagă de pene. Umerii îi erau goi, deși era dimineață și rochia era la fel de formală precum restul camerei. Pe scurt, arăta pregătită să pozeze pentru portretul unei ducese.

– Fiica mea, zise Lady Flora, întinzând mâna.

Poppy făcu o reverență și i-o sărută.

Lady Flora se retrase la loc pe sofa și se așeză.

În realitate, probabil că doar acolo avea loc, judecând după turnurile laterale uriașe ale rochiei.

Poppy se așeză vizavi de ea și așteptă.

Și, într-adevăr, se auzi un strigăt. Nu era o exclamație încântată. Era ceva ca un strigăt din gât, de alarmă pe care Poppy credea că îl scoteau doar anumite maimuțe.

– Părul tău!

– L-am tuns.

Mama ei își atinse propriul păr, oroarea de pe fața ei transformându-se probabil într-un fel de groază că îi băgase cineva foarfeca în păr fără să observe.

– De ce... De ce, fată proastă, ai face așa ceva? Arăți ca o vânzătoare ordinară de creveți! Nu-mi spune că Luce a avut legătură cu asta!

– Am concediat-o pe Luce.

– Ai concediat-o pe Luce! Luce! Una dintre cele mai bune cameriste franceze din Anglia?

Rămăsese cu gura căscată. Poppy își înăbuși un zâmbet.

- Îmi lipea pene în păr, mamă, și pe urmă le tăia. Nu puteam permite ca asta să continue.

- Cum te coafa nu era treaba ta! Trebuia doar să admiri rezultatul. Iar Luce ar leșina dacă te-ar vedea acum. Măcar erai à la mode când era Luce cu tine.

- Părul meu a trebuit tuns ca să îndepărtez toate încâlcelile din el, zise Poppy și se uită la turnul de bucle din capul mamei. Ai idee câte șuvițe încâlcite sunt probabil în părul tău, mamă?

- Vorbești ca o fată de pe stradă, zise mama ei, ignorând întrebarea. Și așa arăți. Un frizer francez bun nu se găsește la orice colț de stradă. Va trebui să găsești unul imediat înainte să te vadă cineva. Am vrut să îți spun că sunt mulțumită că nu ți-ai făcut publică șederea cu ducesa de Beaumont. Am reușit să ascund asta de majoritatea cunoștințelor mele.

În mod evident, mama ei nu cunoștea genul de persoane care participau la conferințele Societatea Regală.

- Spuneai că dorești să vorbești cu mine, mamă?

- A venit vremea să te întorci acasă. Mâine-seară găzduiesc o serată ca să sărbătoresc întoarcerea în poziția ta de drept. Ți-am reformat casa – și soțul. Tânărul neghiob are acum amantă și nu ar trebui să te deranjeze.

Înțepătura ciudată din inima lui Poppy dură doar o clipă. El nu ar fi mințit-o.

- Fletch nu are amantă, mamă.

- Pentru Dumnezeu, nu ne insulta pe amândouă coborându-ți exprimarea la nivelul părului tău! făcu mama ei. Fletch! Fletch! Sună ca un copil mucos. Eu m-am adresat cu Excelența Voastră și îți garantez că i-a plăcut. Bărbaților le place întotdeauna. Te-am chemat, Poppy, pentru că a venit vremea să încetezi să te mai porți prostește și să îți preiei rolul cuvenit ca ducesă de Fletcher.

- Dar am crezut că îți place asta, zise Poppy.

Cuvintele căzură în salon ca niște pietricele.

Lady Flora își miji ochii și se uită pentru prima dată cu adevărat la Poppy.

– Deci asta e? întrebă ea pe un ton ușor. Ești geloasă pe mama ta?

– Nu sunt geloasă pe tine, răspunse Poppy.

Ura tonul acela. În orice clipă, mama ei avea să înceapă să țipe. Rațiunea îi sugera să se grăbească să vorbească, să dreagă lucrurile, să se scuze, să se umilească...

Lady Flora se ridică în picioare. Penele se legănau deasupra capului ei ca o mulțime de femei clevetitoare.

– Ce ai vrut să spui mai exact cu acel comentariu?

Se ridică și Poppy și își luă timp ca să-și scuture fustele. Apoi se uită în ochii mamei ei.

– Am crezut că îți face plăcere să locuiești în casa asta. Ai făcut-o cu siguranță mult mai ducală.

– Am adus-o doar la standardele corecte.

Poppy nu spuse nimic.

Lady Flora făcu un pas spre ea.

– Nu-ți place? După ce mi-am petrecut luni întregi din viață decorând casa pe care tu ai fost prea proastă sau timidă să o transformi într-o reședință potrivită unei ducese, nu-ți place?

Poppy vru să facă un pas în spate doar pentru că simți că era stropită cu salivă, dar nu făcu decât să se șteargă pe obraz.

Vocea mamei ei se ascuți.

– Ești geloasă pe frumusețea și pe rafinamentul meu! Semeni cu tatăl tău și nu este vina mea că ești un substitut jalnic pentru o ducesă. Am făcut tot ce am putut mai bine. Te-am ridicat la un nivel important în viață!

Apoi mâna ei zbură și o pocni pe Poppy peste față.

Fu o lovitură așa de puternică încât capul lui Poppy se dădu pe spate și ea făcu un pas înapoi. Dar, într-un fel straniu, nu fu teribil de dureros. Pentru că se așteptase.

Lady Flora se aruncă la loc pe canapea și începu să suspine într-un fel care îi avertiza pe toți cei care

o cunoșteau – iar Poppy nu se îndoia că personalul lui Fletch o știa prea bine de-acum – că urma să erupă într-o criză completă de isterie.

Poppy se aplecă și își ridică săculețul din brocart.

– Mamă, zise ea.

Mama ei își ridică privirea și se uită urât la ea.

– Este prea mult pentru mine. Ce am făcut să merit o asemenea soartă?

– Plec, îi spuse Poppy. Te iubesc. Dar nu vreau să te mai văd. Poți să mai stai cu Fletch o vreme, dacă dorești. Cu siguranță poți să ții serata mâine. Dar apoi va trebui să te rog să te întorci la reședința ta.

– Îți interzic să te întorci în casa aia a păcatului! strigă mama ei, ignorându-și dintr-odată lacrimile. Ducesa de Beaumont este o rușine pentru titlul ei așa cum ești tu pentru al tău. Ea este o destrăbălată care ar trebui să umble pe străzi în loc să-și otrăvească titlul pe care îl deține. Am auzit din sursa cea mai credibilă că îl va vizita pe Lord Strange de Crăciun la *Fonthill!* Nimeni nu frecventează casa aia în afară de desfrânați!

– La revedere! zise Poppy.

Mâinile îi tremurau, dar nu se opri nici măcar când mama ei îi urlă numele. Se întinse doar și deschise ușa spre coridor. Se simțea straniu de detașată și cuprinsă de un calm triumfător.

Făcuse tot ce putea.

Quince aruncă o privire spre ea și începu să se bâlbâie. Poppy își duse o mână la obraz. O ardea și era probabil foarte roșu. Un zgomot revoltător începu să se audă din salon.

– Te rog să o ajuți pe mama... începu ea.

Dar ușa de la intrare se deschise brusc și un lacheu îi conduse pe Fletch și pe prietenul său Gill înăuntru.

Mâna lui Poppy zbură spre obraz, dar, în clipa în care privirile li se întâlniră, ea știu că era o prostie să încerce să ascundă asta. Dintr-un pas mare, el fu lângă ea și îi trase mâna jos.

Apoi parcă toți servitorii și lacheul dispărură, lăsându-i doar pe ei doi pe coridor. Lui Fletch îi căzu părul peste ochi. Își puse un braț în jurul ei și o trase aproape. Fără să spună nimic, se aplecă și îi sărută obrazul lovit.

– E în regulă, șopti ea la pieptul lui.

El o ținu dinaintea lui, atât cât să se poată uita la ea.

– Nu, nu e în regulă.

Gill le spuse majordomului și lacheilor să se retragă. Apoi el însuși se retrase în bibliotecă.

– Știam ce va face, îi spuse Poppy.

– Știai?

– Mama e colerică. Știam că, dacă e provocată, mă va lovi. N-a putut niciodată să reziste în momentele de furie. Am spus ceva care a înfuriat-o.

– O s-o omor!

Chipul lui Fletch se transformase. Nu mai arăta drăguț, așa cum îi spunea mama ei. Arăta violent, ca un amestec de flacără și pulbere, ca un bărbat care ar fi înfruntat o mulțime cu pumnii goi.

– Nu, zise Poppy, zâmbind, deși mișcarea o făcu să tresară în timp ce obrazul începea să i se umfle. Eu am provocat asta, Fletch.

– E absurd!

– M-am tot gândit la asta în ultimele luni. Am decis că voi rămâne fiica ei doar dacă nu mă va mai lovi niciodată. Până când nu m-am mutat la Jemma, nu am avut ocazia să mă gândesc la asta.

– Cum ai putut să nu-mi spui?

Vocea lui era plină de furie, dar nu din pricina ei.

– Oh, nu m-a mai lovit de când ne-am căsătorit, zise Poppy. Și nici înainte de asta destul de mult timp. Am învățat să o calmez. Câtă vreme mă purtam bine...

– Căsătorindu-te cu un duce.

Mâinile lui căzură de pe umerii ei.

Ea aprobă din cap.

– Adevărat. M-am măritat cu un duce. Dar chiar am crezut că eram îndrăgostită de tine, Fletch!

- Nu prea cred că gândeai limpede.
- Poate că nu.
Ceva se simți între ei, adevărul urât și rece al situației. Și suspinele enervante ale mamei ei continuau să răsune prin ușa de lângă ei.
- Mama ta trebuie să plece din casa mea, zise Fletch, iar tonul lui violent abia ținut în frâu o făcu pe Poppy să tremure.
- Va pleca. Am umilit-o. Și i-am spus că trebuie să plece. Nu i-am mai dat niciodată porunci până acum.
- O să mă ocup de asta. Presupun că nu dorești să rămâi. Și, fără să îi dea șansa să răspundă, continuă: De ce ai face-o?
El își înălță capul și strigă după Quince.
- Excelență, zise majordomul și apăru de după ușa de postav verde cu o viteză care sugera că avusese urechea lipită de ea.
- Trăsura mea așteaptă afară. Excelența Sa se va întoarce la casa ducesei de Beaumont. Și, pentru Dumnezeu, poți să trimiți pe cineva să oprească miorlăitul ăla?
Făcu semn cu capul spre salon.
Poppy înghiți în sec.
- Cred că mama va mai sta două sau trei zile, destul ca să-mi arate că porunca mea nu e importantă. Ține o serată mâine-seară și va pleca destul de curând după aceea. O cunosc foarte bine.
- La fel și eu, zise Fletch cu îndârjire. Du-te acasă, Poppy. Sunt... Preț de o clipă furia îi dispăru de pe chip și doar păru foarte îngrijorat. Sunt doar teribil de întristat că nu ai fost în siguranță în casa mea.
- Nu e întotdeauna așa, Fletch. O vezi pe mama în cel mai rău moment.
Gura lui se încordă din nou.
- Nu vreau să o mai văd vreodată în nici o împrejurare, Poppy. E în regulă pentru tine?
Vinovăția aproape că îi tăie toată puterea, dar apoi ea aprobă.

– Da, zise ea. Apoi repetă: Da.

O ajută să spună asta de două ori. Să își trăiască propria viață, liberă de sforile păpușarului.

Ea se întoarse și îi permise majordomului să-i pună pelerina și apoi se îndreptă spre trăsură.

Poppy știa că îi întorsese spatele mamei. Păși mândră, fără să se uite înapoi.

Dar, ca în orice poveste, existau două versiuni. Dacă s-ar fi întors să privească în urmă, l-ar fi văzut pe soțul ei, stând acolo cu o expresie de disperare absolută. Fletch se gândea că ea uitase să-și ia rămas-bun de la el, dar de ce ar fi făcut-o?

Urâțenia mariajului lor se transformase în ceva mai rău decât o lipsă de dorință din partea ei.

Ea se îndepărta de el de parcă nu îi păsa dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Ceea ce avea sens. El nu era decât bărbatul cu care fusese obligată prin amenințări cu violența să se căsătorească.

El deschise brusc ușa bibliotecii, iar Gill își ridică privirea.

– Mă duc la St. Anne's Hill, dacă vrei să vii.

Gill se ridică.

– Unde e soția ta?

– A plecat.

– St. Anne's Hill. Vrei să spui reședința lui Elizabeth Armistead? Și...

– Vreau să vizitez o curtezană despre care ți-am povestit. Cressida. E fermecătoare. O să-ți placă.

Gill îi aruncă o privire. Dar prietenii de suflet știau când era momentul să tacă. Pe fața lui Fletch era o expresie pe care nu o mai văzuse și pe care își dorea să nu o mai vadă niciodată.

Dacă acea Cressida îl putea face să meargă până la capăt, Gill avea să îi arunce el însuși cu bucurie o pungă cu monede.

capitolul 41

15 decembrie, în drum spre reședința de la țară a ducelui de Beaumont

- Vă simțiți bine, Excelență? întrebă Finchley poate pentru a cinci suta oară.

Villiers scrâșni din dinți și se gândi dacă gestul de a scoate una din arme din buzunarele trăsurii și să se împuște i-ar fi răspuns la întrebare. Dar de ce să se ostenească? El nu era vreun prost. Nu se simțise niciodată mai prost în toată viața lui. Nici faptul că stătuse întins complet pe tot parcursul călătoriei cu trăsura nu ajutase în nici un fel. Un pistol nu era necesar.

- Sunt pe moarte, mârâi el spre Finchley. Cum naiba crezi că mă simt?

- Iritat, îi răspunse Finchley. Nu sunteți pe moarte, Excelență.

Bietul lui valet era printre cei care refuzau să accepte adevărul.

- Sunteți în drum spre o petrecere de Crăciun, exact așa cum faceți mereu în perioada asta a anului.

- Continuă să mă minți, murmură el.

Febra se instala din nou. Știa de-acum care erau semnele. Venea la fel de brusc ca mareea oceanului și-l băga la fund. Se zvârcoli într-o ceață roșie, pe cale să cedeze febrei la fel de dezorientat ca un rebut aruncat peste bord.

- Unde e domnișoara Tatlock?

- Ne vom întâlni cu ea la casa ducelui.

- Unde e Benjamin?

Nu veni nici un răspuns?

- Barnabe?

- Cine e Barnabe? întrebă Finchley. Excelență?

- Dautry? Vărul meu?

- Va veni și el, zise Finchley consolator.

Dar el se tot îndepărta. Într-una din zilele astea avea să rămână la fund, dar în acel moment trăsura se legănă

și îl zdruncină într-o parte. Durerea fu așa de mare, încât se trezi cu un strigăt.

– Îmi pare rău, Excelență, rosti Finchley cu glasul înecat de lacrimi, iar asta îl trezi pe Villiers mai repede decât orice durere. Vom ajunge curând, vă promit! Încă o oră sau două, asta e tot. Nu ar fi trebuit să vă las să faceți asta.

Era ceea ce trebuia făcut, deși Villiers nu avea energie să îi explice. El avusese doi prieteni în viață, pe Elijah și pe Benjamin. Elijah se transformase în ducele de Beaumont, un politician pompos. Benjamin nu mai era.

Avea să îi ceară iertare lui Elijah, politician sau nu. Pentru ce, nu știa. Nu-și mai amintea acum cearta lor din urmă cu mulți ani, dar se petrecuse în casa lui Beaumont, așa că avea sens să se ducă acolo.

Să-și ia rămas-bun, se gândi amețit. Să repare totul. Și apoi să se lase să alunece acolo unde nu durea totul chiar așa de tare.

Nu se trezi timp de ore întregi, nu până când nu fu așezat între cearșafuri. Ce îl trezi până la urmă fură strigătele.

Ei bine, asta și faptul că îi băgase cineva un cuțit la subsuoară.

– Dumnezeule! gâfâi el. Dumnezeule!

Se zvârcoli un pic, încercă să deschidă ochii și gâfâi.

Amețit, se gândi că se așteptase să se topească în mareea roșie, nu să plece în strigăte de durere înghețată.

Nu părea drept. Cuțitul se răsuci din nou.

– Fir-ar să fie!

Reuși să deschidă ochii.

Deasupra lui stătea un bărbat mare, un fel de monstru rustic cu o barbă stufoasă. Cu o labă uriașă, acesta îl țintuia și cu cealaltă îi făcea ceva... la umăr. Ceva atât de dureros, încât Villiers nu putea decât să gâfâie. Încercă să se răsucească și, în mod umilitor, nu reuși nici măcar să se urnească sub mâna mare care îl ținea.

- Stați așa, zise bărbatul cu un accent scoțian puternic, trebuie să curăț rana asta, altfel ai încurcat-o.

Villiers ar fi spus ceva, ar fi protestat, ar fi... de data asta nu era mareea roșie, era o spumă neagră care îi acoperi ochiul și îl aruncă de pe o stâncă.

- Slavă Domnului! zise doctorul Treglown.

Pentru că ursul de la țară era doctor.

- Ah, ce mizerie mare! Cine naiba a avut grijă de duce până acum?

- Chirurgul, doctorul. Banderspit, zise Finchley. Asta s-a întâmplat pentru că nu l-am lăsat să-i ia sânge ducelui? Tot voia să-i ia sânge, iar eu nu l-am lăsat. Este vina mea?

Doctorul Treglown își dădu ochii peste cap și începu să toarne ceva peste rană care semăna cu acidul. Ba chiar și scoase fum.

- L-ai fi ucis cu siguranță dacă îl lăsai să-i ia sânge, deci poți să fii mulțumit. Cu infecția asta în el, trebuie să aibă o constituție de taur dacă a supraviețuit atâta vreme.

- Ce faci? șopti Finchley.

- Curăț rana asta afurisită. E dezgustător.

- Dar am curățat-o, zise Finchley îngrijorat. Am curățat-o cu mult brandy, exact cum a spus chirurgul, până când s-a închis.

- Brandy! Bleah!

Finchley nu era sigur ce voise să spună, dar nu intenționa să întrebe.

Acolo era stăpânul lui, stând nemișcat de parcă ar fi fost mort.

- Ești sigur că nu s-a dus? întrebă el. Arată... foarte prost. Nu-l văd respirând.

- E rău, zise doctorul și se întoarse să se spele pe mâini. N-ai văzut ce ieșea din rană? Asta îl ucidea.

- Dar era vindecată deasupra, zise Finchley necăjit. Nu am știut...

– Nu era treaba ta să știi, răspunse doctorul. Tu nu ești chirurg, nu? Pufni înspăimântător. De data asta o ținem deschisă, ai auzit? Vei spăla rana de patru ori pe zi cu alcool de terebentină.

Puse o sticlă neagră pe birou cu un clinchet.

– Ducele tău va urla ca naiba când se va trezi destul ca să observe ce faci. Ai face bine să te pregătești. Și voi veni să-l văd mâine-seară. Dacă trăiește până atunci, probabil va supraviețui. Sau nu.

– Oh, Dumnezeule! gemu Finchley. Și e Crăciunul.

– Nu încă, rosti Treglow. Mai sunt câteva zile. Vei ști destul de repede dacă o să umbrească festivitățile ajungând în groapă. Spală rana din nou peste șase ore. Va trebui să o faci și pe timpul nopții.

– Da, domnule, zise Finchley. Da, domnule, o să fac asta.

– Când vine restul lumii? Beaumont însuși și ducesa? N-am văzut-o niciodată. A fugit la Paris înainte să vină la țară. Pacienții mei sunt toți foarte emoționați.

– Astăzi, din câte înțeleg.

Treglown chicoti.

– Va fi o petrecere neobișnuită, aș zice. Un duce pe moarte care urlă spre tavan. Pare unul dintre romanele alea pentru femei.

Finchley se uită în jur la vechiul dormitor elegant. Ducesa de Beaumont dăduse dispoziție să îl instaleze pe Villiers în apartamentele regale. Lui i-ar fi plăcut ironia situației, dacă se trezea suficient ca să vadă unde se afla.

– Multe lichide, dacă poți să-l faci să bea, zise Treglown ieșind pe ușă. O să încerc să vin mai repede dacă pot. Sunt copii care apar pe lume peste tot și moașa tocmai a născut. Nu prea am timp să mă ocup de operele unor chirurgi londonezi idioți! pufni el și plecă.

Finchley se uită la stăpânul lui.

Stătea întins pe pat drept ca o scândură, de parcă era pregătit să fie măsurat pentru coșciug.

capitolul 42

20 decembrie

Domeniul de la țară al lui Beaumont se afla în apropiere de Sturminster Newton, în Dorset, la cel puțin trei zile distanță de Londra. De îndată ce se înveliră în păturile de călătorie, cu cărămizi încălzite la picioare, Poppy izbucni:

- Crezi că Fletch o să ne urmeze?

- Asta este a patra oară că m-ai întrebat asta de când i-am trimis invitația, zise Jemma. Nu am un răspuns diferit de data trecută. Nu știu. Dar cred că asta indică ceva, nu crezi? Nu te porți ca o soție despărțită de soț, fericită să plece la Paris pentru mai mulți ani.

- Ai spus că ai plâns luni întregi, zise Poppy slab.

- Am plâns pentru că aveam inima frântă. Dar tu prezinți o combinație stranie de îngrijorare și veselie.

- El mi-a spus că încă mă iubește, răbufni Poppy.

Jemma îi oferi un zâmbet strâmb.

- Vezi? Căsnicia ta și a mea nu au nimic în comun.

- Deși nu își dorește mai mult, a zis el.

- Eu nu cred asta.

- Mama spune că bărbații sunt nestatornici și își pierd repede interesul față de corpul unei femei după un număr de ani. Fletch a fost de acord.

- Din experiența mea, spuse Jemma, un bărbat este foarte fericit să salute pe oricine pregătit să facă treaba, cum s-ar zice. Dacă e o femeie zâmbitoare în patul lui, atunci nu o să se agite în privința asta.

- Ei bine, Fletch a spus...

- Nu are rost să asculți foarte atentă ce spun bărbații. Poate că vrea doar ca tu să îl dorești.

- Dar asta nu e... Ei bine...

Jemma se uită cu viclenie la ea.

- Ești sigură?

- Cum știi dacă dorești pe cineva?

– Eu simt că aș vrea să mă dezbrac, zise Jemma foarte direct. E mai ușor să știi când nu simți dorința. De pildă, când te uiți la Lord Manning, simți că ar fi drăguț să îl mângâi pe pântec?

– Categoric nu.

– Bine. Acum înlocuiește imaginea cu Fletch. Ți-ar plăcea să-l mângâi... pe pântec?

– Ești absurdă, Jemma, izbucni Poppy în râs.

– Corpurile bărbaților sunt făcute să fie admirate. Asta este ceva ce mama ta pare să fi uitat. Tu ești norocoasă: ai un soț care pare interesat să ofere corpului tău atenția cuvenită. Acum trebuie doar să înveți să îi oferi același lucru.

– El nu mai simte la fel, zise Poppy și simți o înțepătură de tristețe.

Jemma pufni.

– Vom vedea dacă vine la petrecere.

– Dar i-ai trimis o invitație!

– Sigur că da. Dimpreună cu un bilet în care îi spun că am invitat filosofi și naturaliști, așa că va găsi petrecerea cam plicticoasă. Ah, un servitor mi-a adus un bilet care m-a informat că Villiers a ajuns înaintea noastră.

– Cum se simte?

– Nu știu. Beaumont mi-a spus că ar renunța la căsnicia noastră dacă asta l-ar face pe Villiers să trăiască. Sunt furioasă!

– Așa aș fi și eu, interveni Poppy.

– Dar o parte din mine e de acord cu el. Villiers e...

– Nu l-am întâlnit niciodată. Cum e?

– E fermecător, ironic, sălbatic, aprig și incredibil de deștept. Și e un maestru al șahului, adăugă ea de parcă asta ar fi explicat totul.

În a treia zi de călătorie se întunecase deja înainte ca trăsura să se oprească cu o scuturătură în fața hanului Inelul și Trandafirii. Hangiul ieși alergând, tremurând de încântare că primea vizita a două ducese deodată.

- Servitorii dumneavoastră au pregătit deja totul pentru Excelențele Voastre, zise el întruna, frecându-și mâinile.

- Minunat! răspunse Jemma.

- Excelența Sa a sosit, de asemenea, îi spuse hangiul Jemmei.

- Serios? Am crezut că Beaumont mai avea o ședință în Parlament. Începusem să mă tem că bărbații ăia n-o să se mai oprească anul ăsta. Trebuie să fi călărit ca vântul ca să ne ajungă din urmă.

Dar, când intrară în han, fu limpede că îi încurcaseră pe duci, pentru că Poppy se uită în sala mare în timp ce treceau pe lângă ușa deschisă și se opri.

Un bărbat înalt și zvelt stătea în partea din spate a încăperii, sprijinit de un perete din lemn. Părul lui mătăsos era legat la spate. Era îmbrăcat complet în negru. Arăta din cap până în picioare a duce.

În timp ce Poppy stătea acolo țintuită, Fletch ridică privirea și se uită la ea. Ridică o halbă drept salut.

Dintr-odată tot corpul ei se topi într-un entuziasm agitat. Ridică mâna și îi făcu semn, de parcă ar fi avut din nou cinci ani. El stătea cu picioarele întinse înaintea lui. Și nu mai era chiar așa de elegant ca înainte. Haina îi atârna desfăcută și purta o lavalieră simplă.

O făcu să se simtă ciudat, așa că aproape că alergă pe coridorul îngust după Jemma.

Jemma se uită scurt la ea și îi zise:

- Ei bine, înțeleg că Beaumont încă dezbate sfârșitul lumii civilizate.

- A venit, șopti Poppy. E aici.

- O să împartă camera cu tine? întrebă Jemma cu o expresie vicleană.

- Nu știu!

- Câte încăperi aveți pentru noi? îl întrebă Jemma pe hangiu, întorcându-se spre el.

- Sunt trei camere pentru dumneavoastră, cele mai bune pe care le avem, zise el neliniștit. Apoi alte șase

pentru anturajul dumneavoastră. Sper că veți găsi totul pe placul dumneavoastră, Excelență.

Poppy simți cum i se întristează un pic inima. Era îngrozită la gândul de a face dragoste cu Fletch. Așa că de ce ar vrea ca el să stea cu ea în cameră?

– Ți-am spus că s-a plictisit de mine, îi spuse ea Jemmei în șoaptă.

– De ce nu te duci goală în camera lui și să vezi ce se întâmplă? Pot să pariez pe cel mai bun set de șah al meu că vei petrece noaptea în camera lui.

– Asta ar fi prea jenant, bombăni Poppy, îngrozită că lua totuși asta în considerare.

Jemma și Fletch se tachinară și flirtară tot timpul cinei, în timp ce Poppy stătea cu limba legată, simțindu-se ca sora mai tânără și mai proastă.

El aduse un exemplar din *The Tatler*.

– Nu am avut timp să-l citesc, zise el, dar înțeleg că sugerează că petrecerea ta ar fi privită cu dezaprobare.

Jemma îi smulse ziarul din mână.

– Lasă-mă să văd asta! Se apleacă să citească. Asta nu e despre petrecerea mea, ci despre tine, Fletch. Dumnezeule sfinte! Înțeleg că recentul tău discurs din Cameră a fost un succes remarcabil.

El clipi.

– Când a început *The Tatler* să relateze despre chestiuni politice?

– De ce să nu-l citesc cu voce tare? întrebă Jemma. Se pare că tânărul duce de Fletcher a ținut o scurtă disertație... Ce naiba e o disertație?

– Un discurs, zise el, părând rușinat. Am ținut un discurs despre taxele franceze.

– Conform celor scrise aici, discursul tău i-a făcut pe toți cei din Camera Lorzilor să sară în picioare, manifestându-și susținerea. Ziarul susține că orice aristocrat care ar îndrăzni să nu fie de acord cu tine se va dovedi pe cât de fals, pe atât de zgârcit. Bună treabă, Fletch!

Poppy se aplecă și îl atinse pe mână.

- Într-adevăr.

Privirile li se întâlniră pentru moment.

- Se pare că s-au auzit propuneri ca Fletch să fie făcut secretar de stat imediat, continuă Jemma. Și scrie că opoziția tremură la ideea că forța retorică a ducelui va fi folosită împotriva lor.

- Ce prostie, zise Fletch.

Poppy doar îi zâmbi.

Jemma întoarse foaia.

- Oh, Dumnezeule! Uite și articolul despre petrecerea mea! Sunt de părere ca toți dueliștii să fie trimiși în Franța. Sunt sigură că asta le include și pe surorile lor. Din pricina, citez, a infracțiunii de simplă vulgaritate. Vulgaritate! repetă ea. Sunt sigură că nu sunt niciodată vulgară.

- Cuvântul descrie doar acțiuni sau și pe alți oameni? se interesă Fletch.

- Sigur aș putea pune destule cuvinte în categoria asta.

- Cum ar fi?

- Virgin.

Fletch izbucni în râs. El nici măcar nu se uită la Poppy. Era așa de ocupat să flirteze cu Jemma! Cu toate astea, ea nu-și putea lua ochii de la el. Renunțase la aerul prețios pe care îl avea înainte, deși haina tot i se așeza fără nici o cută pe umerii lați.

- Cu siguranță ai și tu un grup de cuvinte pe care nu le-ai folosi vreodată, zise Jemma. Nu-i așa, Poppy? Ajută-mă! Hai să vedem... Moale?

- Se aplică doar la bărbați, zise Fletch prompt.

Poppy nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau, dar zâmbi.

- Phoenix e un cuvânt bun, zise Fletch. Indiferent cum ard flăcările, întotdeauna renaște.

- Despre ce vorbești? întrebă Poppy.

Jemma chicoti.

- Vulgarități, zise Fletch și apoi închise gura.

Mama ei îi spusese că o lady nu trebuia să reacționeze niciodată la vulgarități, ci să pretindă că solecismul nu exista.

– Poți să-mi explici și mie? întrebă ea.

Servitoarea din apropiere slobozi un chicotit, ceea ce o făcu pe Poppy și mai curioasă.

– Fă tu onorurile, îi spuse Jemma lui Fletch.

Fletch clipi.

– Phoenixul în chestiune reprezintă sexul bărbatului.

– Desigur, zise Poppy. Iar focul în chestiune e sifilisul?

– Nu, zise el grăbit. O să-ți explic mai târziu cealaltă parte a metaforei.

– Cred că înțeleg. Shakespeare vorbește despre castele care se topesc asemenea viziunii infinite a unui vis. Phoenixul tău, deduc, nu se topește.

Drept răspuns, Jemma izbucni în râs, iar Fletch afișă o expresie șocată.

– Am fost căsătorită patru ani, zise ea. Și petrec destul de mult timp lucrând cu beneficiarele Societății caritabile pentru primirea prostituatelor pocăite.

– Mă îngrijorezi, zise Jemma și rânji spre ea.

– Ai văzut noua tipăritură a lui George Townly Stubbs, intitulată *Excelența Sa în Fitz?* întrebă Poppy.

– În Fitz? făcu Jemma. Adică în doamna *Fitzherbert?*

Poppy aprobă din cap.

– El e îmbrăcat. Dar doamna Fitzherbert nu e.

Fletch interveni vorbind despre altă tipăritură despre prinț pe care o văzuse, numită *Dimineața de după căsătorie*, iar Poppy, simțind că se dovedise mai puțin inocentă și stupidă, se întoarse la ocupația de a-și privi soțul.

El încă avea acea barbă scurtă, suficient cât să-i acopere gropița și bărbia, dar ei îi plăcea. Arăta mai masculin cu ea. Deloc drăgălaș, așa cum obișnuia mama ei să-i spună.

Fletch nu era drăgălaș. Nici un pic. Ochii lui erau negri în mijloc, dar cu un cerc straniu gri-bleu în jurul lor. Cu părul strâns și fără pudră, arăta sălbatic, ca bărbații

are bântuiau prin pădurile Americii, luptându-se cu ligatori și prinzând oposumi.

Dintr-odată, Poppy își dădu seama că servitoarea care le aducea mâncarea îi trimitea lui Fletch un fel de semnal. Își tot atingea pieptul de umărul lui și se apleca spre el ca să-i ofere o lingură din una sau alta, în așa fel încât până și Poppy putea vedea direct în decolteul ei.

Sânii ei erau mult mai mari decât ai lui Poppy. Erau enormi, într-adevăr. Și felul în care își tot lingea buzele era absolut revoltător.

În cele din urmă, fata reuși să se dezlipească de Fletch suficient de mult ca să ajungă și pe partea lui Poppy, oferindu-i o budincă sub formă de piramidă. Aceasta se legăna la fel de tare ca pieptul fetei, i se păru lui Poppy.

Ea mai luă o înghițitură de vin, în timp ce se gândea la asta. Între timp, fata strânse niște firimituri din poala lui Fletch – din poala lui! – iar lui nu păru să-i pese.

Fata veni din nou ca să-i mai toarne ceai, dezgustul ei fiind greu ascuns.

Și de ce? Pentru că nu înțelesese imediat gluma despre phoenix? Fata se aplecă, iar Poppy se uită direct în sânii ei enormi.

Nu dură decât o clipă să își ia budinca și să răstoarne chestia rotundă direct în decolteul fetei. Aceasta țipă și sări în sus.

Poppy se ridică, iar ea îi zâmbi dulce.

– Oh, Dumnezeule! Probabil mi-a alunecat direct din mână, gânguri ea.

Hangiul veni la ușă, văzu scena și o apucă pe fată de braț.

Îl auziră tot drumul pe coridor.

– Ți-am spus de nenumărate ori! striga el. Păstrează-ți nurii ăia pentru cei care îi vor! M-ai făcut de rușine de prea multe ori.

Jemma începuse iarăși să râdă.

– E ca pasărea phoenix, a ieșit din nou chiar sub ochii mei!

Fletch se ridică și se întinse.

Aproape că atingea tavanul. Și asta îi aduse zona vintrelor direct sub ochii lui Poppy. Pantalonii erau cât se poate de strâmți. Îi conturau coapsele musculoase de parcă ar fi fost pictați pe el.

- Nevastă, zise el leneș, mă înspăimânți!

Poppy se ridică și își dădu părul pe spate. Era o senzație minunată să simtă cum părul i se mișca împreună cu corpul. Porni pe coridor dinaintea lui, până când o mână mare și caldă o cuprinse pe după talie.

- Ar trebui să te cert zdravăn, Perdita, zise o voce profundă în urechea ei.

- Fata merita ce a primit! se răsti Poppy uitându-se peste umăr.

El râse, iar ea simți cum sângele începe să îi alerge prin vene.

- Nu prea e loc în decolteul tău pentru budincă, remarcă el uitându-se în jos. Deși ar fi interesant să-l folosesc drept farfurie.

Privirea ei o urmă pe a lui. Din unghiul acela, sânii nu păreau prea mici. În mod straniu, ea simți cum o furnica peste tot. Și dacă el i-ar fi atins...

Dar el o luă de braț și porni mai departe pe coridor de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Poppy se gândea doar că era deja prea târziu. Nu era proastă. Căldura depravată dintre coapsele ei însemna dorință. Și ei i-ar fi plăcut ca Fletch să mănânce budincă de pe sânii ei.

Ea o găsise.

Găsise dorința pentru soțul ei, cea despre care vorbise Jemma, și din prostia ei o găsise cu patru ani întârziere.

capitolul 43

Poppy crezu că exista o șansă - sigur, o șansă foarte mică, dar era o șansă - ca Fletch să vină în camera

ei în noaptea aceea. Poate doar ca să-i spună noapte bună? Ea scoase curiozitățile ei ca să i le arate, în caz că bătea la ușă.

Dar nu bătu.

Așa că rămase întinsă în pat și examină structura cristalină a geodei ei. Apoi luă mica statuie a lui Cupidon și Psyche. Când o cumpărase, se gândise doar la aripile fluturelui. Era o minune cum o insectă făcută din piatră putea să pară așa de ușoară, de parcă se pregătea să-și ia zborul.

Dar acum se uită la Cupidon, îngenuncheat în fața iubitei lui Psyche. Acesta nu era un Cupidon rotunjor și îmbufnat, așa cum era reprezentat adesea, ci un tânăr zvelt, cu păr ondulat și flancuri lungi și netede. Se trezi trecându-și degetele peste spatele lui gol și peste mușchii picioarelor. Aripile lui nu erau piatră dantelată, ci erau puternice și musculoase, cu pene groase, pregătite să-l poarte direct spre cer.

Ea nu se putu abține să nu se gândească la faptul că, alegând piesa din pricina fluturelui, nu observase ceva mult mai interesant decât o insectă de piatră.

Nici după ce puse statuia și geoda deoparte nu putu să doarmă, ci rămase trează și cu gânduri cât se poate de stranii. Parcă nu mai putea trăi în propria piele. Mintea continua să se îndrepte spre camera lui Fletch și să se gândească la el fără cămașă, la felul în care îl văzuse când făcuse baie. Iar în imaginația ei, el se ridica din cadă și se scutura, iar apa zbura în toate direcțiile.

Poppy se foi în pat, încercând să își găsească o poziție comodă. Chiar și să se gândească la Fletch o făcea să se simtă aproape...

El s-ar fi ridicat și picături de apă i-ar fi alunecat pe piept, în jos, spre locul unde nu se uitase niciodată cu adevărat. În realitate, nu se uitase niciodată la el, cel puțin nu în primul an al căsniciei lor, pentru că era speriată să nu vomite, așa cum o asigurase mama ei că avea să o facă.

Dar, la urma urmei, ce era acolo? Un lucru straniu, care stătea ridicat ca o bară pe corpului. Care era roz și se simțea tare.

Dar, când își amintea senzația de a-l simți între picioarele ei, aceasta părea cumva diferită. Se simțea de parcă s-ar fi topit acolo și de parcă i-ar fi plăcut ca Fletch să...

Ea se mai răsuci o dată. Ce se întâmpla cu ea? Chiar și să-și umezească buzele o făcea să se simtă un pic înfierbântată. Și era cât se poate de umedă sub așternuturi. Dădu păturile la o parte. Se simțea înfierbântată tare, așa că își trase cămașa de noapte în sus.

Dar și asta era o senzație diferită. Pentru că întreg corpul ei stătea întins în lumina lunii. Ea se uită în jos. Avea impresia că venise o zână și îi schimbase corpul cu altul, ca în acele povești stranii cu copiii schimbați. Dar aceia erau în mod clar sânii ei. Doar că păreau mai rotunzi. Iar sfârcurile ei aveau o culoare foarte frumoasă, se gândi ea. Văzuse sfârcurile slujnicei de la bucătărie din pricina felului în care îi atârna rochia, iar acelea nu erau nici pe departe la fel de frumoase.

În plus, picioarele ei erau lungi și – ea se ridică – aveau o formă frumoasă, dacă stătea să se uite. Gândurile îi fugeau în toate direcțiile, apoi și-l aminti pe Fletch cum o săruta pe interiorul coapselor. Doar că, atunci când o făcea, părul o ardea ca focul și nu-și putea aminti decât că se uita în jos la el gândindu-se: „Te rog, termină! Sărută mai repede, te rog!

Acum își desfăcu ușor picioarele. Își dori ca el să o sărute chiar acum. Cu părul despletit și periat chiar de ea însăși. Începuse să fie obsedată de asta și trebuia să-l perie iar și iar în fiecare seară. Dar nu era așa de rău. Îi plăcea cum se simțea părul mătăsos și moale între degetele ei, nu în felul în care se simțea când îl aranja camerista în fiecare zi, îi lipea diverse lucruri, frecându-l cu seu ca să capete forma corectă.

Dacă Fletch ar fi sărutat-o acum, ar fi sărutat-o până la partea aceea palidă a piciorului ei și apoi mai sus,

la genunchi. Ea tremură gândindu-se la asta și apoi își strânse brațele la piept. Ceea ce îi stârni ușoare furnicături în sâni. Și apoi ar fi sărutat-o mai sus, credea ea, apoi...

Sigur i-ar săruta sânii. Ea se atinse acolo unde ar fi sărutat-o el. Și apoi...

Apoi, după încă o oră, noaptea se întoarse pe dos și deveni o catifea în care corpul ei stătea învăluit în timp ce se gândea la Fletch făcând una sau alta. Și în cele din urmă continuă să se gândească la noaptea în care părul ei nu fusese așa de îngrozitor, iar Fletch o sărutase... acolo.

Doar că ea nu crezuse că era o sărutare, ci ceva mai aspru, mai jenant. Dar acum își amintea că fusese o sărutare și își aminti iar și iar cum se simțise și cum aproape că gemuse o dată.

Și apoi nu se putu abține să nu scoată mici sunete – la urma urmei, era singură și bine cuibărită între așternuturi, în marele întuneric al hanului, simțind că nu era ea însăși, nu era Poppy. Era altă femeie, una dintre acele femei pe care Fletch obișnuia să le privească la Paris.

Ea crescuse la Paris, până la urmă. Știa exact cum arăta o femeie care nu era o lady. Genul de tors din glasul ei și invitația din privire.

Doar că Poppy nu-și dăduse seama niciodată că nici ea nu era o lady.

Totul căpătă sens în cel mai tulburător și încântător moment al nopții, când se trezi gândind în franceză.

capitolul 44

21 decembrie, reședința de la țară a ducelui de Beaumont

Charlotte fu extrem de surprinsă să constate că sosise înaintea gazdei. Dar știa cum se întâmplase asta:

ducesa fără îndoială nu se grăbise pe drum, în vreme ce Charlotte și May găsiseră cel mai ieftin mod de a ajunge la petrecere: să ia poștalionul și apoi să angajeze pe cineva să le ducă cu trăsura pe ea și pe camerista ei de la hanul unde oprise poștalionul până la reședința ducelui.

Majordomul nu spuse nimic, desigur. El făcu doar o plecăciune și observă că ea ar fi fost bucuroasă să aibă o seară liniștită pentru că nici unul dintre oaspeți nu sosise încă. Charlotte își ridică bărbia și trecu pe lângă el, încercând să pretindă că era vina ducesei că nu ajunsese încă, nu a ei că ajunsese prea devreme.

Reședința ducelui de Beaumont era înconjurată de kilometri întregi ai unui parc elegant, iar din ceea ce văzuse Charlotte pe drum, și conacul era măreț. Era așa de mare, încât amintea de un spital văzut de afară, cel puțin în mintea ei. În interior tavanele erau așa de înalte, încât abia dacă le zăreai în întuneric și existau nenumărate încăperi și coridoare care porneau în diverse direcții.

Majordomul nu era mai prejos: purta livrea, era acoperit de fire aurii, iar părul i se ridica într-un vârf țeapăn și pudrat deasupra frunții. Arăta mai degrabă ca un episcop care își purta părul drept mitră, se gândi Charlotte.

– Presupun că ducesa nu mi-a alocat o cameră, zise Charlotte pe un ton umil, aproape alergând ca să țină pasul cu el. Îmi pare rău că deranjez personalul.

Majordomul se îmbună un pic.

– Excelența Sa a trimis toate instrucțiunile dinainte. Este cât se poate de organizată.

Mergeau pe un coridor de la etajul doi când dintr-odată se auzi un răcnet absolut îngrozitor. Charlotte țipă și scăpă săculețul. Părea un animal chinuit, doar că era foarte clar un bărbat.

Majordomul se opri și el.

– Îmi pare foarte rău pentru deranj, domnișoară, zise el maiestuos. Unul dintre oaspeții noștri nu se simte deloc bine.

- Ducele de Villiers? se interesă Charlotte și simți că pe chip i se așterne un zâmbet. A ajuns deja?
- Într-adevăr, zise majordomul, radiind dezaprobare din fiecare fir de păr.

Se mai auzi un strigăt și de data asta își dădu seama că se auzea chiar de pe coridor.

Era ca o chemare la arme, iar ea nu putea să îl ignore. Înainte ca majordomul să o poată opri, Charlotte deschise ușa și păși înăuntru.

Se trezi în fața unei scene oribile. Villiers, gol până la brâu, era țintuit de doi servitori, în timp ce Finchley îi turna ceva ce literalmente scotea fum peste o rană îngrozitoare de la umăr. Finchley se întoarse și o văzu. Mâna îi tremură și un lichid întunecat picură pe pieptul lui Villiers.

Ducele se uita țintă în sus la tavan.

- Pentru Dumnezeu, termină odată, Finchley! Nu cred că mai suport mult!
- Domnișoară Tatlock, se bâlbâi Finchley.
- Ce faci aici? vru ea se știe și îi smulse sticla din mână. Ce crezi că îi faci?

Finchley rămase cu gura căscată, dar Villiers fu cel care îi răspunse.

- Mi-ar plăcea să spun că mă omora, dar îndeplinea doar ordinele doctorului.
- Ei bine, ce fel de doctor ar sugera așa ceva? Ea flutură sticla neagră, fiind îngrozitor de furioasă.

Din cine știe ce motive, fierbea de furie. Se întoarse spre majordom fără urma de timiditate de mai devreme.

- Cine e acest doctor mai exact?

Fu nevoie de râsul lui Villiers, slab, dar prezent, să o determine să nu-l interogheze pe majordom. Și pe Finchley.

- La naiba, nu trebuie să mă mai faceți să râd! zise el gâfâind. Mă doare!
- Acum e mult mai bine, domnișoară Tatlock, zise Finchley foarte serios. Cu adevărat. Acest doctor

Treglown e un miracol, asta e. A deschis rana, care era toată infectată în interior, nici nu v-ar fi venit să credeți. Îl tratăm de trei zile.

– S-ar putea să supraviețuiesc, remarcă Villiers. Sper că sunteți pregătită să vă îndrăgostiți, domnișoară Tatlock.

Majordomul trase aer în piept și se îndreptă în toată măreția lui.

– Îndrăgostită! Asta e? M-am întrebat cu privire la temeritatea acestei tinere persoane, la felul în care s-a năpustit în dormitorul unui bărbat, la felul...

Villiers ridică mâna și îi aruncă o privire de gheață, iar majordomul se poticni și se opri.

– Nu e îndrăgostită de mine, Blount. Nici nu va fi. Dar ai face bine să te pregătești. Dacă conduci un fel de gospodărie puritană aici... Îți dai seama că stăpâna ta e ducesa de Beaumont?

Majordomul se îmbățoșă din nou cu un amestec straniu de mândrie și disperare pe față.

– Excelența Sa este în toate gândurile noastre, anunță el.

– Excelent. Aceasta este una dintre musafirele foarte apreciate ale Excelenței Sale, domnișoara Tatlock.

– Îmi dau seama de asta, zise majordomul și se înclină brusc.

– Dacă îmi permiteți, o voi conduce pe domnișoara Tatlock în camera ei. Tocmai o conduceam acolo, ca să se poată împrospăta după drum.

„Mi-am făcut un dușman", se gândi Charlotte. Văzu privirea lui Villiers pe costumul ei vechi de călătorie și dintr-odată își dădu seama că ea era, într-adevăr, în dormitorul unui duce, iar acesta era dezbrăcat.

– Creatoarea de pelerine, zise Villiers dintr-odată, părând mult mai coerent. L-am adus cu mine. Domnișoara Tatlock trebuie să-l vadă pe dată. Planul, făcu el spre Charlotte. Planul!

Oh, Dumnezeule! Majordomul se uita la ea cu o dezaprobare evidentă a faptului că o tânără domnișoară permitea unui duce să îi plătească hainele.

Nu putea exista o dovadă mai bună pentru statutul ei de proverbiala târfă a Babilonului.

- Domnul Dautry? se aventură Charlotte. Cu siguranță transformarea lui e mult mai importantă, Excelență!

- La naiba, sunt obosit! zise Villiers închizând din nou ochii. L-am obligat pe Dautry să se ducă la croitor, iar el a protestat ca o oaie dusă la tuns. Dumneata, domnișoară Tatlock, vei fi opera mea de artă. Și m-am asigurat că vor fi suficienți tineri aici dintre care să poți alege.

Finchley se uită la ea, făcând un semn clar, apoi ea ieși din cameră.

Majordomul o urmă, fiecare centimetru din livreaua lui legănându-se de indignare. Chiar și din spate îi puteai vedea părul înălțat deasupra capului tremurând din pricina șocului.

O conduse în camera ei cu toată ceremonia pe care i-ar fi putut-o oferi unei a doua cameriste.

- Voi solicita să vă viziteze creatoarea de pelerine, dacă se întâmplă să fie liberă în momentul acesta, zise el, uitându-se peste umăr.

- Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, murmură Charlotte.

capitolul 45

Fletch era într-o stare de exuberanță reținută.

În decursul a doar câtorva zile, el căzuse într-un hău al disperării, se scosese singur de acolo, decisese să o urmeze pe Poppy la țară chiar dacă ea nu îl iubea și nu avea să îl iubească niciodată, iar acum iată ce se întâmpla! Din momentul în care se suiseră în trăsură, Poppy nu reușise să îl privească în ochi. Se îmbujora când

o atingea. De fapt, nu se putea abține să nu își încalce un pic propriile reguli și să nu-și treacă *din întâmplare* mâna peste șoldul ei când o ajută să urce în trăsură.

Pe vremuri, Poppy nu ar fi observat sau, dacă ar fi făcut-o, ea i-ar fi aruncat o privire enervată, ascunsă iute de un zâmbet dulce. Dar de data asta ea clipi și scoase o mică exclamație de surprindere. De fapt, Fletch se gândi că nu văzuse niciodată ceva așa de drăguț ca felul în care i se îmbujoraseră obrajii. Ce femeie se mai îmbujora în vremurile astea?

Așa că Fletch își petrecu timpul în trăsură planificându-și următoarele 24 de ore din căsnicie ca pe un fel de campanie militară. În timpul ăsta, Jemma se întrebă îngrijorată cât avea să dureze până să ajungă din pricina unei osii rupte.

– În ritmul ăsta nu o să ajungă doar oaspeții înaintea mea, ci și Beaumont.

– Asta e bine, zise Poppy. Ducele poate să întâmpine pe toată lumea.

Jemma deschise gura să spună ceva.

– Asta nu e... nu înțelegi, zise ea.

– Chiar și cele mai bune gazde pot suferi inevitabile întârzieri, zise Poppy încurajator. Și ai trimis instrucțiuni detaliate. Sunt sigură că...

– N-am văzut-o niciodată, zise Jemma, cuvintele ei fiind ca niște ghinde mici și tari. Dau o petrecere de Crăciun într-o casă pe care nu am văzut-o niciodată, cu un personal pe care nu-l cunosc. Iar acum și-a dat demisia secretarul meu...

– Tot mai ai trei cameriste și o cameristă personală, zise Poppy. Și mai sunt eu, vine și Isidore, care probabil e deja acolo.

– Toată lumea vine, zise Jemma, părând foarte agitată. Louise va fi acolo deja, și Harriet, desigur.

– Louise! rostiră amândoi în același timp.

Apoi lui Fletch îi veni să-și taie limba, pentru că Poppy se retrase dintr-odată pe locul ei și nu mai arăta

rozalie ca un mac abia înflorit, ci precum o englezoaică pudică. Blestemă în tăcere, în vreme ce Jemma nu băgă de seamă, ci înșira oaspeții care aveau să ajungă înaintea ei.

- Villiers, desigur, zise ea. E acolo de cel puțin câteva zile - au decis să se ducă la țară de îndată. Sper doar că majordomul a făcut tot ce l-am instruit să facă pentru îngrijirea lui.

- Sigur că da, zise Fletch, simțindu-se destul de nerăbdător.

- Oh, și naturalistul, adăugă Jemma. Doctorul Loudan.

Fletch nu se putu abține să nu se încrunte. Îi aruncă lui Poppy o privire furișă și, din fericire, amintirea numelui acestuia nu o făcu să zâmbească pentru că altfel el ar fi trebuit să oprească trăsura pentru a purta o conversație privată cu ea.

Nu mai rezista mult în felul ăsta. Era excitat de două săptămâni fără ușurare. Se simțea de parcă ar fi fost timpul ca el și Poppy să se căsătorească, deși asta nu prea avea sens. Dar ea se îmbujora când el o atingea. Și continua să îi arunce priviri furișe. În plus, simțea ori de câte ori era în încăpere că nu mai mirosea a pudră de lavandă, ci precum cea mai delicioasă piersică sărutată de soare pe care o mâncase vreodată.

Ceea ce era exact ce intenționa să facă în seara aceea. Însă, înainte de toate, avea nevoie de ajutorul Jemmei.

Reuși să o prindă singură la ultima oprire pentru schimbarea cailor înainte ca trăsura să parcurgă ultima oră până la domeniul Beaumont. Nu se osteni să o ia pe ocolite; ea era genul de femeie pe care nu trebuia să o mintă, iar el aprecia asta.

– Am nevoie să ne pui în aceeași cameră, îi spuse el Jemmei.

Într-adevăr, ea își țuguie buzele.

– I-am dat majordomului alte instrucțiuni în scrisorile mele.

El nu se obosi cu sugestiile.

– Te rog!

Acum ea rânjea. Zâmbea ca un bărbat – trebuia să iubești asta la Jemma.

– Nici nu se pune problema. Dacă vrei ca soția ta să ți se alăture, trebuie să o atragi singur la tine. Ea îi aruncă o privire cercetătoare. Cred că vei reuși asta până la urmă.

– Dacă nu aș fi îndrăgostit de soția mea, zise el, observând expresia glumeață care îi apăruse în ochi, aș fi în genunchi, cerșind firimituri de la tine.

Ea îl studie din nou de sus până jos, oprindu-se pe la mijloc ca să se uite mai bine.

– Și dacă nu ai fi însurat, probabil ți-aș arunca un os. Sau două.

Era așa de adorabilă, încât el se aplecă și o sărută pe obraz. Și asta făcu totul să fie perfect, pentru că Poppy ieși din han exact în acel moment și văzu totul. El se îndreptă și îi făcu semn cu mâna, conștient că nu își sărutase soția de luni întregi. Nici măcar un pupic. Nimic.

Sigur, ea știa că el nu mai era interesat de soția lui. Nu mai era interesat! Nu exista un bărbat în șapte comitate care să nu fie interesat, mai ales acum, când privirea i se înmuiase, continua să tremure ușor și să îi arunce priviri furișe.

În seara aceea, își promise el.

În seara aceea.

Când ajunseră într-un târziu la moșie, un individ straniu, cu părul ca o bonetă albă, ieși să-i întâmpine. Se dovedi a fi majordomul. Apoi apăru Beaumont însuși, urmat de domnișoara Tatlock.

Fletch îi întâlni privirea lui Poppy când se întâmplă asta și împărțiră unul dintre acele momente de conversație tăcută, amândoi întrebându-se ce părere avea Jemma despre sosirea timpurie a domnișoarei Tatlock.

Ca și cum ar fi fost căsătoriți, se gândi el și îi plăcu la nebunie.

Casa era toată împodobită în verde cu bobițe roșii, iar Fletch trebui să spună că mirosea foarte frumos.

Jemmei nu păru să-i placă atunci când domnișoara Tatlock arătă spre vâsc, poate din pricină că ea, Tatlock și ducele vizitaseră proprietățile acestuia, dar Fletch memoră fiecare mănunchi atârnat.

O lăsă apoi pe Poppy să se ducă la etaj ca să se împrospăteze, de parcă nu l-ar fi interesat să o vadă spălându-se pe față. Sau schimbându-se. Sau făcând baie. Sau...

Înjură și plecă să se uite pe fereastră la parcul întins de afară. Ningea, iar în timp ce stătea acolo, începură să cadă fulgi tot mai mari.

Beaumont apăru lângă umărul lui.

- Pare că vine o ninsoare adevărată, zise el.

Fletch aprobă din cap.

- Au sosit toți oaspeții?

- Cred că da. Ah, trebuie să-ți spun că m-a anunțat majordomul de sosirea mai multor scrisori, o parte din ele sunt pentru tine. Probabil are legătură cu discursul pe care l-ai ținut, așa cred. El se întoarse și se uită la Fletch. A fost o prestație afurisit de bună!

- Sunt onorat că gândești așa, răspunse Fletch. N-am făcut decât să-ți urmez sfatul.

- Al meu?

- Tu mi-ai spus că totul constă în poveste. Ai avut dreptate.

Îi veni în minte amintirea foarte plăcută a întregii Camere a Lorzilor sărind în picioare și ovaționând.

- Am dat acest sfat multor tineri, dar niciodată n-au ținut cont de el. Dar tu ai creat o poveste care a fermecat Camera Lorzilor. Îl bătu pe umăr. Cred că ai putea fi salvatorul partidului. Și, adăugă el plecând, omul ăla, Higgle, e norocos să te aibă stăpân.

Fletch rânji, privind amurgul și zăpada. Fusese un discurs bun. Iar el știa deja care avea să fie subiectul următorului său discurs. Avea să fie despre comerțul cu sclavi africani, micul secret murdar despre care nu discuta

nimeni, dar de care profitau mulți. Văzuse deja în minte forma discursului, apelul la decență și înțelepciune, felul cum trebuia structurat, corectitudinea lui.

Când ajunse, în sfârșit, la etaj și începu să își citească corespondența în cadă, scrisorile fură în totalitate satisfăcătoare. Chiar într-atât, încât intră în salon ceva mai târziu încă zâmbind ca pentru sine. Sigur, zâmbetul putea să aibă o legătură cu bătaia ca de tobă din capul lui, care continua să îi spună: în seara asta, în seara asta, în seara asta.

Dar asta nu îl împiedică să observe cum se lăsă tăcerea când intră în încăpere.

Poppy fu cea care sări în picioare și zbură spre el. Preț de o clipă, el crezu că venea spre brațele lui și se opri cu greu să nu le desfacă larg.

Dar ea se opri chiar în fața lui, fluturând o foaie de hârtie în aer.

– Fletch, s-a întâmplat ceva oribil cu mama!

El ridică dintr-o sprânceană.

– S-a înecat cu propriul venin și...

– Fletch!

Soția lui prea iubită și mult prea bună se încruntă.

– Vorbesc serios. Ceva îngrozitor s-a întâmplat cu mama. Am primit scrisoarea asta de la ea.

Ea i-o întinse.

Fletch luă foaia, observând peste umărul lui Poppy că restul musafirilor sporovăiau într-o agitație febrilă, precum un grup de actrițe după care venea în culise Prințul de Wales: „Către fiica mea, ducesă de Fletcher, contesă de Fulke, baroneasă de Ryskamp & etc."

El ridică o sprânceană, dar Poppy interveni:

– O știi pe mama, Fletch. Adoră toate titlurile asta. Citește misiva!

– „Am suferit o mare nenorocire. Deși sufletul nu îmi este vinovat de această calomnie, fiind precum cea mai pură floare, nici un cuvânt nepărtinitor nu mă poate

salva acum. Cuvintele adevărului, precum giuvaierele, atârnă în urechile nicovalei."

-Poppy, nu are sens! Nicovala este a fierarului, nu-i așa?

-Nu e vorba de nicovale, ci de îngeri, Fletch! Cuvintele adevărului atârnă în urechile îngerilor.

-Ce e treaba asta cu diavolul? Oh, înțeleg, adevăratul lui dușman! Cine e dușmanul diavolului? Mama ta? Aș fi zis că ea și diavolul sunt tovarăși apropiați, nu dușmani, admise el ca pentru sine.

-Nu sunt sigură în privința asta, zise Poppy. Citește următorul paragraf. Nu e chiar așa de agitată și are mai mult sens.

-„Bârfa e o unealtă subtilă și, asemenea ciumei, lovește în mintea adevărului și îi sfâșie măruntaiele..."

-Mm... să ghicesc? E posibil să fie bârfită de cineva.

-Continuă!

-„Mai rău ca otrava unui bărbat cu părul roșu." Acum încep să înțeleg. Un bărbat cu părul roșu o bârfește?

-Nu! Nu știu sigur ce vrea să spună cu asta.

-Ei bine, părul lui Axminster are o nuanță ușor spre roșu, sugeră Fletch. Sigur, nu știam că e interesat de mama ta, pentru că ea nu frecventează culisele din Lyceum Dance Hall, dar poate că și-a lărgit aria de interes.

-Fletch, vrei să fii serios? Citește mai jos!

Fletch miji ochii.

-Mi se pare că s-a retras la țară, dacă asta vrea să spună prin „sanctuar și apărător invincibil al virtuții oprimate".

-Nu la țară, Fletch!

-Nu? zise el un pic dezamăgit. Chiar nu? A rămas în Londra?

-Nu s-a dus la un sanctuar. Mama s-a retras la o mănăstire!

-O mănăstire? Nu avem așa ceva.

– De fapt, cred că sunt niște mănăstiri în Scoția, dar ea a plecat în Franța. Vezi partea asta despre episcopul de Meaux? El a admirat-o întotdeauna. A plecat, Fletch. A plecat în Franța!

– Mama ta a plecat în Franța.

Fletch se simțea așa după ce lua o înghițitură mare din cel mai bun brandy al lui. Simți cum i se răspândește în corp o fericire dulce și fierbinte.

– Mama ta a plecat în Franța.

Jemma îi strigă:

– Poppy, am și eu o scrisoare despre asta!

Fletch o urmă pe Poppy înapoi în cercul musafirilor, înăbușindu-și rânjetul.

– Ascultă asta! zise Jemma. E de la Lady Smalley. Abia dacă o cunosc, ceea ce înseamnă că trebuie să fi trimis o copie fiecărei cunoștințe. Amintește la început de renumele *fără pată* al lui Lady Flora și că nimeni nu crede zvonurile. Apoi scrie: „Stăteam în salonul ducelui de Fletcher – acum transformat în mod straniu într-o asemenea splendoare încât Lady Cooper a spus că se simțea ca într-un bordel regal. Lady Cooper e mereu foarte amuzantă, desigur."

– Dacă trebuie să îți pierzi reputația, interveni doamna Patton, e bine să nu se întâmple în prezența lui Lady Cooper, o scorpie cu limbă ascuțită ca nimeni alta.

– Citește mai departe! zise Fletch și se așeză foarte fericit. Sunt plin de nerăbdare.

Poppy îi aruncă o privire.

– Discuți despre mama, Fletch. Despre soacra ta.

– Exact, făcu el. Exact.

Jemma începu din nou să citească:

– „Când dintr-odată a apărut un tânăr la ușă. Era o figură foarte atractivă, deși avea ceva care nu era chiar o atitudine de gentleman. A salutat-o pe Lady Flora pe cel mai tandru ton posibil, nepărând să observe la început că eram și noi acolo. Pentru că, atunci când ne-a

observat, el a tăcut brusc și și-a explicat în nenumărate feluri confuzia.

– Ea avea un amant! exclamă Harriet și se uită apoi la Poppy. Sigur, așa arată lucrurile. Nu prea ne vine să credem că un caracter stăruitor precum cel al lui Lady Flora poate avea așa ceva. Ea nu a arătat niciodată vreo slăbiciune de caracter.

– Cu siguranță nu, murmură Fletch.

Poppy se întoarse cu o privire uluită spre Jemma.

– E imposibil, declară ea. O cunosc pe mama. Mai citește, Jemma!

– O să vă fac un rezumat. Chipeșul tânăr s-a retras foarte iute, dar răul fusese făcut. Lady Flora se pare că a făcut o criză de nervi și nu a mai fost în stare să poarte o conversație logică. Lady Cooper a intervenit ca să-i ceară săruri majordomului și, desigur, a folosit ocazia ca să-l interogheze îndeaproape. Jemma se uită la Poppy. A fost într-adevăr un mare ghinion că mama ta a invitat-o pe Lady Cooper la ceai.

– Lady Cooper e una dintre cele mai bune prietene ale ei, zise Poppy. Dar nu contează. Asta e pur și simplu imposibil. De neconceput.

– Nu conform celor spuse de Lady Cooper, zise Jemma. Propriul tău majordom a mărturisit că tânărul a vizitat casa la început ca să o ajute pe mama ta să aleagă materiale pentru aranjamentele de interior și că au ajuns să petreacă tot mai mult timp împreună.

– Imposibil! exclamă Poppy.

Fletch se aplecă și o luă de mână.

– Din păcate, familia este mereu ultima care află așa ceva, draga mea.

Ea îi aruncă o privire, iar el închise gura. Ea chiar avea momente în care semăna foarte mult cu mama ei.

– Corespondenta ta a mai avut ceva de zis? o întrebă Poppy pe Jemma.

– Doar că tânărul era într-adevăr foarte chipeș, iar ... fost luat la întrebări, a încercat să îi protejeze

castitatea și renumele lui Lady Flora și că ea era doar draga lui protectoare și că nu era nimic mai mult la mijloc. Sigur că asta nu a făcut decât să inflameze lumea și mai mult, pentru că nu există nimic mai rău decât un bărbat care apără onoarea unei femei. Dacă bărbatul nu avea nici o relație cu mama ta, Poppy, ar fi spus asta, și nu ar fi vorbit despre onoare.

– Așa este, interveni doamna Patton, vorbele despre onoare sunt întotdeauna lovitura de grație pentru reputația unei femei.

Poppy tot clătina din cap.

– Pur și simplu nu-mi vine să cred. Nu pot să cred... Nu pot.

Fletch rămase tăcut.

– Având în vedere că a sunat de mult clopoțelul pentru cină, cred că ar trebui să mergem sau riscăm să ne înecăm cu friptura rece, zise Jemma și se ridică în picioare. Poppy, toată situația trebuie să fie foarte tulburătoare pentru tine. Ai prefera să mănânci în camera ta?

– Nu, zise Poppy. Jemma, aș putea să citesc și eu scrisoarea? Pur și simplu nu-mi vine să cred!

– Nu-ți amintești când Bussy D'Ambois s-a dovedit a avea o aventură cu contesa de Montsurry? întrebă Jemma. Când toată lumea credea că el se juca de fapt cu ducesa de Guise? Te asigur că și contele de Montsurry a fost la fel de surprins ca tine.

– Dar s-a terminat așa de neplăcut! zise Fletch. Contele nu a înnebunit?

– Și-a omorât soția, zise Jemma. Insistând că trebuia să apere onoarea numelui său.

– Presupun că unii ar crede că numele tău a fost murdărit din cauza legăturii cu mama ta, zise Fletch către Poppy, care citea scrisoarea lui Lady Smalley.

– Aiureli, răspunse ea.

– Atunci presupun că nu trebuie să recurg la extreme precum contele de Montsurry, zise el ușor dezamăgit.

Jemma îi aruncă o privire tăioasă.

El îi zâmbi neutru.

- Totul e bine când se termină cu bine, nu crezi? Sunt foarte sigur că Lady Flora va conduce curând orice mănăstire în care o va plasa prietenul ei episcopul.

- Sigur că o va face, adăugă Poppy, dându-i Jemmei scrisoarea înapoi. Dar...

Ea vorbi tot drumul spre salon. Și tot timpul cinei. Trist era că Poppy nu reușea să înțeleagă adevărul acestei povești, la fel cum nu reușise nici contele de Montsurry. Dar, când sosiră compoturile de pere și tartele cu mere, ea începuse destul de reticent să accepte faptele.

- De ce s-ar retrage mama ta în Franța dacă nu era nimic adevărat în toată povestea? o tot întreba Fletch. Ea ar fi rezistat pur și simplu.

Apoi se dovedi că și Beaumont, care își deschisese corespondența mai târziu, primise o relatare similară. Scrisoarea lui Beaumont descria cum tânărul căzuse la picioarele lui Lady Flora, sărutându-i-le neliniștit. Toți fură de acord că era posibil ca detaliile acestea să fi fost inventate.

- Dar adevărul e, zise Fletch, că mama ta a fost prinsă în mrejele unui chip frumos, Poppy. La urma urmei, e doar un om.

- Nu, ea e... zise Poppy, dar apoi se abținu.

- Umană, răspunse Fletch foarte fericit. Nimic mai mult decât un reprezentant neajutorat al rasei umane, la fel ca noi, ceilalți.

capitolul 46

Ideea că mama ei ar fi avut un amant era de neconceput. În mod evident, era vorba de o eroare gravă. Poppy bău destul de mult vin la cină, încercând să se convingă de faptul că îi părea rău pentru mama ei.

Dar anumite fapte tot îi zădărniceau încercările de a se întrista. Una era că Lady Flora se mutase în Franța.

Se retrăsese la mănăstire. Când Poppy și Fletch aveau să se întoarcă în Londra, nu aveau să existe scrisori tăioase sau întâlniri întâmplătoare în săli de bal care să ducă la comentarii veninoase cu privire la părul sau rochia ei, nu aveau să existe deloc întâlniri.

Să spună că inima ei era ușurată la gândul ăsta însemna să subestimeze adevărul. Se simțea de parcă ar fi băut o ladă întreagă de sticle de șampanie.

Când cina se terminǎ, doamnele îi lăsară pe domni cu vinul lor de Porto și se întoarseră în salonul de zi. Harriet și doamna Patton plecară să cerceteze odaia copiilor. Jemma se așeză pe canapea cu Isidore și... cu Louise. Ceea ce era foarte umilitor, pentru că Poppy decisese să ceară sfaturi maritale. Dar Louise știa deja tot ce era mai rău despre căsnicia ei.

Așa că strânse din dinți și se duse spre Jemma. Toate trei sorbeau lichior și se uitau la o pagină de modă din *The Lady's Magazine.* Nu era ca și cum Poppy nu se simțea la modă: știa foarte bine că juponul ei era foarte frumos decorat și plin de volănașe. Avea o dantelă frumoasă, iar părul îi era cocoțat pe cel mai mic suport posibil, fără să aibă nici urmă de pudră în el. Arăta foarte drăguț. De fapt, se gândi că felul în care părul ei lucea fără pudră era mult mai atrăgător decât atunci când era pudrat. Dar cel mai important era că ea nu arăta...

Ca Louise.

Louise avea un aer sălbatic, senzual, dat nu doar de rochia ei mai decoltată și mai strâmtă, ci și de felul în care mergea, de culoarea buzelor și de felul în care râdea, profund și jos.

– Bună, draga mea, zise Jemma, ridicând privirea cu un zâmbet cuceritor. Bei și tu un lichior? Pentru că, sincer, cred că e puțin cam tare. Nu sunt sigură că pot să mă ridic.

– N-am mai băut până acum, zise Poppy. Poate că ar trebui.

– Cu siguranță, făcu Isidore, chicotind.

Avea obrajii roșii și arăta minunat cu părul ei negru-tăciune. Părea ușor amețită.

Louise întinse mâna și o trase pe Poppy lângă ea.

– Hai și stai cu mine! zise ea. Ce minunat arată părul tău! Te rog, ia lichiorul meu! N-am făcut decât să-l miros, pentru că nu suport lichiorul tare.

– Nici eu nu sunt sigură că pot, zise Poppy, dar sorbi și găsi că era foarte plăcut, având un gust amestecat de scorțișoară, vin și Crăciun.

– Am nevoie de ajutor, zise ea direct.

Isidore clipi ca o bufniță.

– Vrei să-ți dăm soțul afară din casă? Jemma ar fi trebuit să nu-i permită să vină după tot ce s-a întâmplat ultima oară când am fost toate împreună.

– Eu l-am invitat, zise Poppy iute.

Gura lui Isidore se deschise într-un fel comic.

– Serios?

– Voiam să... În fine, m-am răzgândit.

– În ce privință? vru Louise să știe.

– În privința lui.

Jemma zâmbi.

– Ai decis că pasărea din mână e mai bună decât naturalistul de pe gard, așa e?

– Da, răspunse Poppy.

– Cum putem să te ajutăm? întrebă Isidore și mai bău un pic.

Louise își miji ochii.

– O să te doară îngrozitor capul mâine, Isidore. Și, nu te supăra că îți spun, ai fața foarte roșie.

– Întotdeauna mă fac roșie ca sfecla când beau alcool, zise Isidore. Dar, sincer, cui îi pasă? Viitorul meu soț e cine știe unde prin India sau prin altă parte. Aș putea să mă învinețesc și nu i-ar păsa.

Ea bău din nou.

– E un idiot, interveni Jemma direct. Dacă vrei să te înroșești, Isidore, dă-i înainte!

– Într-una din zilele astea, zise Isidore, vorbind puțin neclar, o să fac ceva nebunesc.

– Fără îndoială, rosti Louise foarte scurt. Când o să vină vremea, o să te trezim noi. E mai bine să nu faci nebunii cât ești amețit.

Poppy luă o înghițitură mare de lichior.

– Vreau și eu să fac o nebunie, zise ea.

– Ce? se uită Isidore la ea. Pleacă și soțul tău în India?

Louise se întinse și îi luă paharul lui Isidore.

– Ai băut destul, draga mea. În ritmul ăsta o să dormi până când trece Crăciunul și o să ratezi toate festivitățile.

– Nu știu sigur cât de mult vom sărbători, zise Jemma, părând îngrijorată. Majordomul meu spune că Villiers nu e bine deloc. M-am oprit azi pe la el să îl văd, dar dormea din nou. Cred că a dormit aproape toată ziua.

– Oh, Dumnezeule! făcu Isidore și rămase cu gura căscată instantaneu. Am crezut că aș putea să mă căsătoresc cu el în locul ducelui meu, dar pot să fac asta doar dacă supraviețuiește.

– Nu știam că îți place de Villiers, rosti Jemma surprinsă.

– Nici nu-l cunosc. Dar e duce. Pare un schimb onorabil cu ducele pe care nu-l am cu adevărat. Un duce în Anglia valorează cât doi în India.

– Ceea ce îmi amintește ceva, zise Jemma. Cum putem să te ajutăm, Poppy?

Poppy își termină lichiorul și savură căldura agreabilă din stomac.

– Fletch spune că bărbații nu mai sunt interesați de o femeie după câțiva ani în care s-au culcat cu ea, zise ea. Așa că nu mai e interesat de mine.

– Ticălosul! șuieră Isidore și luă paharul Jemmei ca să mai bea un pic.

– Vreau... să-l atrag înapoi în patul meu, zise ea.

– Ești la fel de roșie ca mine acum, remarcă Isidore.

Jemma zâmbea cu toată fața.

– *La femme fatale*, rosti ea. Louise, Isidore, hai să mergem! O apucă pe Poppy de mână. La etaj!

Fletch tocmai decisese că majordomul cu apariție stranie al Jemmei era exact persoana care putea să-i spună unde dormea soția lui când Beaumont tuși cam ciudat lângă el.

Jucau cărți.

Fletch ridică privirea ca să se uite direct în ochii lui Beaumont, care râdeau voioși. Își puse cărțile jos.

– Da? făcu Fletch.

– Cred, zise Beaumont și se ridică, că această reprezentație îți este dedicată ție, nu mie.

Fletch se ridică și se întoarse.

Ea tocmai intra pe ușă.

La cină, părul îi fusese prins deasupra capului într-una dintre acele coafuri care le plăceau femeilor, dar fără pudră. Păruse foarte dulce și drăguță. Acum... era foarte diferită.

Pe ușă intrase curtezana unui prinț. Avea bucle în creștetul capului, prinse cu giuvaiere sclipitoare, deși câteva îi cădeau pe umeri. Ochii îi erau conturați generos cu negru și păreau de două ori mai mari și de patru ori mai albaștri. Buzele îi erau roșii și curbate într-un mic zâmbet ironic.

Rochia îi era de un roșu-închis, apropiat de negru. Iar corsajul era decoltat până sub sâni. Peste sfârcuri nu era decât o bucățică de dantelă. În jurul gâtului purta un colier elegant, dramatic, cu un pandantiv care se oprea chiar între rotunjimile sânilor.

Întregul salon deveni brusc tăcut.

Fletch păși spre ea, simțind că trebuia să cadă în genunchi.

Poppy se opri, iar gura ei roșie se curbă apreciativ.

El făcu o plecăciune adâncă.

– Bună seara, doamnă.

– *Bon soir.*

Vocea ei nu era un sunet dulce de clopoței. Era răgușită, poruncitoare, vocea unei femei. Era vocea unei franțuzoaice.

Jemma intră în urma lor, râzând împreună cu alte femei, dar Fletch nu își luă ochii de la Poppy.

În ochii ei nu era nici o umbră de ezitare. Nici măcar un tremurat. Ea era din cap până în picioare o femeie care știa exact ce voia.

Pe el.

– Am venit doar pentru seara asta, îi spuse ea.

– În vizită?

– Din Franța.

– Aș putea să vă servesc cu ceva, *mademoiselle?*

– Din păcate, făcu ea și-și plecă genele care erau scandalos de negre și așa de lungi că vintrele lui se agitară, nu sunt *mademoiselle.*

– Sunteți căsătorită? întrebă el și îi luă mâna ca să o ducă la gură. Sunt *désolé.*

Umerii ei se ridicară ușor.

– Dar de ce ai fi? Găsesc căsătoria o stare foarte interesantă.

– Cu adevărat?

– Desigur. Doar o femeie căsătorită știe cu adevărat ce dorește.

În spatele lui, Jemma râse, dar inima lui Fletch bătea prea tare ca să mai poată râde. Fiecare centimetru din el se transformase într-un mascul vânător, genul de mascul primitiv care aruncă o femeie pe un balot de fân și își face poftele cu ea. Voia să o arunce pe Poppy peste umăr și să ducă la etaj fiecare centimetru încântător din ea.

Sânii ei erau vizibili pentru toată încăperea, dar el vedea un sfârc rozaliu ițindu-se spre el prin dantela albă.

– Și ce te-a învățat căsătoria despre dorință? întrebă el, răgușeala din propria voce luându-l prin surprindere. Ce dorește doamna?

Ceva se schimbă în ochii ei, care deveniră dintr-odată serioși.

– Poppy? întrebă el. Ce dorești?

El îi duse din nou mâna la gură. Chiar și să-și atingă buzele de pielea ei îl făcu să tremure un pic, asemenea unui cal de curse, așteptând la linia de start.

– Pe tine. Ea o spuse ușor și apoi îi aruncă altă privire umedă, întunecoasă și periculoasă din ochii ei frumoși. Te vreau pe tine.

Singura explicație a lui Fletch fu că își pierduse mințile. Chiar acolo în salonul plin de aristocrați care chicoteau, cu cel puțin doi sau trei servitori, ca să nu mai vorbească de majordomul cu părul ca fluxul mării.

Ducele de Fletcher își luă ducesa în brațe – sau poate că era doar o franțuzoaică în vizită – și ieși din cameră. Și porni în sus pe scări.

capitolul 47

Moartea nu era o treabă ușoară. Villiers crezuse că se împăcase cu ideea, deși nu îi plăcea procesul. Doctorul scoțian încetase să mai toarne terebentină pe rană, dar bărbatul rămase cu gura căscată la vederea lui. Dar Villiers simțea asta oricum. Febra nu îl mai storcea așa de mult, dar epuizarea era ca un curent adânc, trăgându-l afară în largul mării.

– N-o să supraviețuiesc, îi spuse lui Charlotte.

Aceasta apăruse dintr-odată după cină și îi spusese o poveste despre Lady Flora și un tânăr servitor pe care el nu o crezu nici o clipă. Acum stătea lângă el și îi citea dintr-unul din romanele domnului Fielding. Villiers nu mai asculta de pagini întregi. Îi plăcea să stea întins acolo și să privească felul cum se mișca gura ei când citea și oasele ei delicate de la mână când întorcea paginile.

– De ce nu ești acolo jos cu filosofii? întrebă el. Am cerut anume filosofi.

Charlotte ridică din sprâncene.

– Ducesa a spus că nu are filosofi printre cunoștințele ei. Și o să supraviețuiți. Doctorul e de părere că rana nu mai e infectată.

Villiers zâmbi ușor.

– Tu ești cea care mi-a spus să nu-i mai bag atât în seamă pe doctori.

El avusese dreptate cu privire la petrecerea de pe domeniu. Așa-zisele standarde ale societății elegante nu se aplicau aici. Jemma îl provocase la un joc de șah, iar el chiar jucase câteva mutări înainte să-și dea seama că nu-i mai păsa deloc de șah.

Apoi Jemma afișase o expresie dezamăgită și păruse gata să plângă, așa că el închisese ochii și se prefăcuse a dormi. Doar că era periculos să închidă ochii zilele astea – îi deschidea la loc și se trezea că lumina se mutase în cameră sau că era noapte. Sau că noaptea trecuse și la fel cea mai mare parte a zilei.

Nimănui nu-i păsa că Charlotte stătea cu el, iar ea nu părea niciodată somnoroasă. Și, într-adevăr, se încrunta la el.

– Aveți de gând să muriți arătând *așa?* întrebă ea direct.

El aproape că râse, dar era nevoie de prea mult efort.

– Nu merge să apelezi la vanitatea mea. Pot să îți spun pe nume, înțeleaptă domnișoară Tatlock?

Ea își înălță nasul lung în aer.

– Numele mici sunt așa de intime!

– Vreau să fiu intim, zise el. Se lăsă un moment de tăcere. Deși n-o să mai fiu mult pe aici ca să mă pot însura cu tine, adăugă el.

– N-ați vrea să vă căsătoriți cu mine, zise ea și luă iarăși cartea în mână. Să continui?

– Da, aș vrea, răspunse el, spunând asta pentru că nu exista nici un motiv să nu o facă. Îmi place de tine, Charlotte. Am crezut că n-aș putea să o iubesc decât pe Jemma, dar sunt destul de sigur că am ajuns să te iubesc și pe tine.

- E foarte prostesc din partea dumneavoastră, se răsti ea.

- Da.

Dar, în timp ce el o privea pe sub gene, văzu o sclipire umedă în ochii ei. Nu voia să o întristeze. Gândul acela îl speria.

- Gândește-te la asta! Ce păcat că sunt pe moarte! Ai fi putut moșteni o avere.

Ea se adună brusc.

- Nu fiți prea sigur! Aș putea chema un preot și m-aș mărita cu dumneavoastră în seara asta.

- Nu m-ar deranja.

Acum gura ei cu siguranță tremura. Era moale și roz. Orice avea legătură cu intimitățile fizice era foarte departe de mintea lui Villiers, dar îi observă gura. Ea spunea lucruri dureroase cu gura aceea mică și dulce.

- Ba da, v-ar deranja! zise ea aspru. Nu m-aș mărita niciodată pentru avere cu dumneavoastră, să nu uitați asta!

- Te-ai mărita cu mine din alte motive?

El o privi pe sub gene.

Sigur că ea ar fi negat. El era o ruină, un bărbat pe moarte, prost, nebun și singur. Ea era...

- Și nu doar pentru că ești disperată după o verighetă? adăugă el.

El nu avea timp pentru politețuri, nu aici, chiar în umbra morții.

- Nu știu, zise ea încet.

Se întinse, iar degetele ei calde se strânseră peste ale lui.

El simți din nou un val de epuizare. Era așa de obosit de atâta durere. Acum în tot corpul lui era mai mult de o singură durere.

- Cine ar fi crezut că o sabie stupidă ar putea provoca asta? zise el.

Mâna ei se strânse peste a lui.

- Să nu mori! zise ea foarte încet. Să nu mori!

Dar el nu credea că avea de ales.

– Știi cum mă simt, Charlotte?

– Nu.

– Ca o torță. Nimic mai mult decât o torță purtată în vânt.

Apoi întunericul veni iute, înainte ca el să aibă ocazia de a mai spune un singur cuvânt.

Charlotte rămase lângă Villiers și îl privi cum dormea. Era tras la față, avea chipul alb ca pergamentul. Cu toate astea, tot putea vedea acea glorioasă rămășiță de viață numită suflet. Nu era greu de înțeles ce fragil era locul în care locuia sufletul.

Dautry intră foarte tăcut. Tocmai sosise și ratase cina.

Ea avu nevoie de un moment ca să înțeleagă ce se întâmplase cu el. Nu mai era un marinar neîngrijit. Arăta magnific, îmbrăcat într-o haină albastră care i se așeza mulat pe umeri. Cămașa era din cel mai fin batist. Doar două lucruri îl trădau: părul încă lung ca de pirat până la umeri și picioarele în care avea aceleași cizme jerpelite și confortabile.

– Dumnezeule! zise ea încet. Arăți... ducal.

– Arăt ca un păun afurisit, zise el și se apropie de pat.

Luă cealaltă mână a lui Villiers.

– La naiba!

Nu avea rost să pretindă că nu înțelegea la ce se referea el. Totul la duce sugera că sfârșitul i se apropia.

– Mâine e seara de Ajun, zise ea. Am sperat că va fi aici de Crăciun.

– S-ar putea să te surprindă.

– Tocmai a făcut-o.

Dautry se uită la ea.

– Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

O expresie de furie întunecată îi traversă chipul și apoi afișă aceeași blazare ca de obicei.

– Serios? zise el tărăgănat. Și tu ai acceptat.

Ea se ridică și își scutură fustele.

– Ești un măgar!

– Ce lady englezoaică folosește un asemenea cuvânt? zise el ironic.

– Măgar, repetă ea, iubind sunetul care îi ieșea de pe buze.

Călătoria aceasta, faptul că îl cunoscuse pe ducele de Villiers o schimbau. O făceau să semene mai mult cu el: combativă și fără frică. Ea se întinse și-l mângâie pe Villiers pe degetele întinse pe pătură.

Dautry ocoli patul.

– Văd că ții la el.

Ea trebui să își dea capul pe spate – el stătea chiar lângă ea și era foarte înalt.

– Ești...

– Știu, o întrerupse el. Mi-ai spus deja.

El o privea cu o expresie aprobatoare, iar ea simți o anumită încântare. De parcă *ea*, Charlotte Tatlock, ar fi făcut ceva imoral. Era practic un compliment.

– Deci crezi că aș fi în stare să seduc un duce muribund să se însoare cu mine ca să devin ducesă?

– Asta faci?

Ea iubea imaginea asta, dacă nu ar fi inclus și moartea lui Villiers.

– Numele lui e Leopold, știai?

El părea furios din nou.

– Cum ai ajuns să îl cunoști pe duce?

Dintr-odată mâinile lui erau pe umerii ei.

„O să mă scuture", se gândi Charlotte. Abia reușea să nu zâmbească. Dautry chiar credea că era o seducătoare fatală, nu doar o simplă fată bătrână care locuia în Gough Square.

– De cât timp îl cunoști?

– De destul timp, zise ea prelungind delicioasa situație.

Dar ea nu știa nimic despre bărbați. Sau poate că nu știa nimic despre Dautry. El nu o scutură; dintr-odată își

lăsă capul în jos și, înainte să-și dea seama ce se petrecea, gura lui se așeză peste a ei.

Pe gura ei!

Buzele lui erau calde și ferme, iar ea îi simți brusc mirosul. Mirosea ca un marinar: ca un vânt curat și ușor și a cuișoare. Gânduri răzlețe i se învârtejeau în cap legate de seducătoare care sărutau bărbați străini...

Ideea era așa de delicioasă încât nu mai putea gândi limpede. El se opri și o ținu de umeri, trăgând-o lângă corpul lui. Era cald și tare, iar mirosul lui de condimente o ameți, așa că își puse brațele în jurul gâtului lui.

Nu se opriră până când nu se auzi un zgomot dinspre pat. Ea se desprinse și se răsuci iute, dar Villiers încă dormea. Întreg corpul o furnica. Nu era de mirare, continuă ea să se gândească. Nu era de mirare că bărbații și femeile...

Ea se întinse și îi trase pătura un pic mai sus, gândindu-se la asta.

– Ce a avut de spus doctorul de aici? întrebă Dautry încet, în caz că Villiers încă dormea.

Charlotte nu fusese în stare să se gândească la altceva. Deși doctorul nu spusese mai multe decât putuse și ea să-și dea seama.

– Dacă supraviețuiește în noaptea asta... Dar dr. Treglown nu crede că o va face. Tu ce crezi?

Ea văzu răspunsul în ochii lui și răsună adevărul în inima ei.

– Ce vei face când va muri? întrebă el, vocea sunându-i diferit.

Vorbise tărăgănat, dar mai aspru din pricina dorinței.

– Nimic, zise ea și se întoarse să-l privească. O să plâng.

– O să vin să stau cu el în noaptea asta, zise el și se întoarse spre ușă. Trebuie să mănânc. Îmi ții companie?

Ea se uită spre Villiers, care dormea în acel fel profund, de parcă fiecare răsuflare era prea mult și putea

să se stingă în orice clipă. Era obositor să privești un om murind.

– Haide! zise Dautry cu vocea mai blândă și îi întinse mâna. Poți să te întorci mai târziu. O să ne întoarcem amândoi mai târziu.

Blount dezaproba situația. Sigur, își făcea datoria de majordom. Îi așeză pe cei doi la o masă mică în salonul de dimineață și îi servi personal, pentru că văzuse cum stăteau lucrurile, felul în care Dautry îi zâmbea domnișoarei Tatlock și felul în care mâna lui poposea pe umărul ei. Nu avea rost să-i permită acestei femei ușoare să-l corupă pe vreunul dintre tinerii servitori.

Dar simțea și o mare neliniște. El o considerase pe femeie ca fiind concubina ducelui de Villiers și iat-o aici cu moștenitorul lui, râzând și vorbind. Ce fel de femeie era?

Zăbovi cât putu de mult, aducând felurile de mâncare, intenționând să asculte și să îi afle secretele. Conversația lor nu părea deosebit de desfrânată. Vorbiră despre India – un loc uitat de Dumnezeu după mintea lui Blount – și apoi despre balene – nu avea nici o părere, dar era curios.

Turna a doua sticlă de vin când descoperi ce o făcea pe domnișoara Tatlock așa de irezistibilă. Era felul în care îi dădea replica lui Dautry. Îi dădea replica!

De neconceput pentru o tânără femeie. Dar ea o făcea. El umplu din nou paharele cu vin în timpul conversației în care ea argumenta foarte hotărâtă despre traficanți. Îi apăra!

Blount se hotărî pe loc. Nu avea să le mai dea vin. Deloc! Nici măcar dacă ea însăși suna din clopoțel.

Așa că fu foarte dezamăgitor când ei se întoarseră în camera ducelui de Villiers, de parcă nu ar fi observat că majordomul îi abandonase.

Atât erau de captivați de discuția lor.

capitolul 48

Poppy nu era ea însăși. Nu era fiica umilă și prostuță a lui Lady Flora. Nu era genul de persoană la care se putea țipa sau căreia să îi poți da porunci.

Ea avea mai degrabă să țipe. Și să le spună oamenilor ce să facă.

Se simțea puternică. Îl lăsă pe Fletch să o ducă în brațe în cameră pentru că se simțea bine în brațele lui, îi plăcea să fie purtată în brațe. Dar, de îndată ce ajunseră în dormitor, se desprinse din brațele lui. Trebuia să controleze acea noapte.

Se îndepărtă încet de el și se sprijini de stâlpul patului pentru ca sânii să se arcuiască în față. Fletch stătea lângă ușă și ce văzu în ochii lui îi făcu inima să bată mai tare.

Funcționa.

Dar avea un plan, un plan pe care Jemma și Louise îl puseseră la cale la etaj și ea nu avea de gând să se abată de la el. Nu după ce exersase de două ori, chiar și după ce Isidore căzuse pe pat și adormise, văicărindu-se că nici un bărbat nu merita atâta energie consumată.

Așa că ea își curbă buzele într-un zâmbet atrăgător, ușor adormit.

– Am auzit, zise ea, că te-ai săturat de soția ta.

– Eu...

Dar ea nu îl lăsă să răspundă.

– *Bien*, spuse ea. Pentru că se pare că și eu sunt în aceeași situație.

– Așa ești?

El părea uluit. Ea își ridică ambele brațe deasupra capului pe stâlpul patului, simțindu-se delicios de liberă, cu un sentiment sălbatic dat de sânii care se frecau de dantela subțire a corsajului. Putea să-l audă pe Fletch respirând. El nu mai arăta precum ducele sofisticat, așa cum voia să fie. Ochii îi sclipeau.

– Poppy, zise el încet.

– *Monsieur?*

Ea își coborî o mână ca să își dezmierde gâtul și apoi pieptul, exact așa cum îi arătase Jemma.

-O să-l înnebunească, spusese Jemma. Bărbații adoră când femeile își ating singure pielea.

-Poate că ar trebui să-i trimit logodnicului meu un tablou cu mine, zisese Isidore amețită rău de pe pat. Făcând asta, adăugase ea.

Poppy îi zâmbi lui Fletch, suficient cât să îi dea de înțeles că ea deținea controlul.

-De ce nu vii mai aproape? toarse ea.

El ajunse dinaintea ei dintr-un singur pas.

-Fără atingeri!

El își ridică mâinile. Zâmbetul din ochii lui o făcu să tremure și simți cum se încinge între picioare.

-*Je n'y touche pas, madame,* zise el.

Dar ea trebuia să fie sigură că el înțelegea, să fie sigură că știa.

-O femeie ca mine, îi spuse ea, are pretenții.

-Da? El se apropie și mai mult. Spune-mi!

Ea își strânse palma peste un sân și își dădu capul pe spate. Simțea cum o furnică în tot corpul, tânjind după atingerea mâinii lui. În zilele de când făcuse descoperirea de la han, își explorase întreg corpul. Știa ce îi plăcea și ce i-ar fi plăcut ca el să facă, deși doar gândul o făcea să se îmbujoreze mai ceva ca Isidore.

-Spune-mi! îi ceru el.

În vocea lui se auzi o sălbăticie feroce care o făcu să tremure de excitație.

Era greu să fie explicită.

Jena o oprea pe moment, alungând amanta franțuzoaică. Dar apoi se uită la Fletch – era Fletch al ei, dragul ei Fletch care stătea dinaintea ei. Singurul lucru pe care îl voia cu adevărat era ca el să o atingă. Și apoi ca ea să-l poată atinge la rândul ei.

Se uită la el și păru mai hotărâtă. Ce voia ea era exact ce voia el. Și dintr-odată un fior de căldură îi cuprinse tot corpul.

– Vreau să te ating, zise ea.

Vocea îi era tăcută și fermă, dar nu șoptea.

Fără să-și ia ochii de la ea, el își dădu jos haina. Ea se sprijini din nou de stâlpul patului. Simțea că toată puterea dorinței o făcea mai înaltă, mai frumoasă, făcându-i buzele să strălucească și corpul să fie voluptuos.

Umerii lui Fletch erau puternici și musculoși. El își scoase cămașa din pantaloni.

– Continuă, zise ea și, spre rușinea ei, cuvântul sună ca o cârâială.

Dar pe buzele lui juca un zâmbet.

– Ce anume vrei să fac?

– Vreau să îți dai cămașa jos.

Zâmbetul lui o făcu să tremure, deși ascunse asta. El își scoase încet cămașa, ca ea să îi vadă abdomenul musculos și apoi mușchii aurii de pe umeri. Era straniu cum vedea totul diferit acum. Ea întotdeauna fusese de părere că era frumușel.

El nu era frumușel.

El era...

Ea voia să-l lingă. Din fericire, el nu putea să-i audă gândurile, deși simțea că fața ei devenea tot mai roșie.

– Și acum?

Dar ea terminase. Nu putea pur și simplu să îi ceară unui bărbat să-și dea pantalonii jos. Chiar dacă vedea o umflătură acolo, iar ea...

Clătină din cap.

El mai făcu un pas spre ea, astfel că aproape se atingeau.

– E în regulă, șopti el și se aplecă pentru a-i depune un sărut pe claviculă. Nu vreau să-mi dau pantalonii jos. Vreau să te sărut.

El îi ronțăia buzele, sărutând-o așa de dulce, încât genunchii ei se înmuiară.

– Nu e nevoie să...

– Dă-i jos! se răsti ea și-l respinse.

Nu putea să fie așa de aproape de el, nu când mirosea așa de bine. Își pierdea concentrarea. Pierdea franțuzismul. El nu ar dori-o dacă se transforma la loc în fata docilă și care îl lăsa pe el să facă lucruri cu ea. Așa că trebuia să rămână în control.

El făcu un pas în spate, părând un pic surprins, dar apoi bucuros să o facă.

– *Immédiatement!* adăugă ea doar ca să se asigure că mesajul fusese înțeles.

El rânji și începu să se joace cu betelia, trăgând-o un pic în jos.

Asta iubea la el, că șoldurile erau așa de subțiri și că acolo era o mică scobitură. Voia să o lingă și pe aia. Nu știa cum aflase de scobitură pentru că nu se uitase niciodată la el cu adevărat, dar știa. Fletch își trase pantalonii mai jos, apoi și mai jos.

Poppy simți că era aproape de leșin. Îl mai văzuse de cel puțin o sută de ori. Mai ales după ce el insistase să facă dragoste cu lumânările aprinse, iar ea trebuia să stea deasupra așternuturilor. Îl văzuse. Dar nu crezuse niciodată că era grotesc și păros, așa cum descrisese mama ei.

Dar nici nu se uitase cu adevărat la el. Simți cum începe să tremure din tot corpul. El era mare. Și neted. Și avea mâinile în șolduri, așa că părea că tot corpul lui era doar...

Asta. Acolo.

– Iar acum? se interesă el cu voce profundă și tachinatoare, de parcă ar fi vorbit despre un cub de zahăr.

Mintea ei se învârtea, încercând să își dea seama ce să spună. Cum putea să rămână franțuzoaică, să fie franțuzoaică, totul pentru ca el să nu se plictisească? Ce ar fi făcut o franțuzoaică în continuare?

Ea nu-și putea lua ochii de la el și singurul lucru pe care îl voia era să...

Asta nu putea fi spus. Era oribil de supărător. Nu se putea gândi la nimic.

– Draga mea?

El vru să spună ceva. Ochii lui erau așa de dulci și de buni încât ea știu că eșuase. El o privea și o vedea pe proasta Poppy, nu pe franțuzoaica senzuală fardată cu negru în jurul ochilor.

– Nu! se răsti ea.

El se opri, dar nu mai părea la fel de fericit. Poppy trase aer în piept. Ea trebuia să se adune, să regăsească plăcerea situației. Altfel eșua și știa că era pe cale să rateze ce-și propusese, așa că alungă gândurile. Era probabil timpul să ajungă în pat.

Asta trebuia să facă.

– Aș vrea să te întinzi, zise ea.

Din fericire, nu fu nevoie să-și modeleze vocea, fiindcă oricum se auzi foarte provocatoare și răgușită.

– Dar nu ai vrea să te dezbrac și eu mai întâi?

Ea îngheță preț de o clipă. Oare o franțuzoaică ar fi lăsat un bărbat să o dezbrace?

Nu-și amintea dacă Jemma spusese ceva despre asta. La un moment dat, ajunseseră să râdă așa de tare, încât aproape că nu mai auzea sfaturile.

– O franțuzoaică se dezbracă întotdeauna singură, declară ea.

El rânji, așa că probabil spusese ce trebuia. Apoi el se aruncă pe pat, cât se poate de relaxat.

Își propti brațele sub cap și își încrucișă picioarele. Dar lui Poppy îi era greu să se uite oriunde în altă parte decât la... talia lui. Ea își linse buzele, iar șoldurile lui se ridicară încet în timp ce privea.

Ea o făcu din nou și el scoase un sunet ciudat.

Așa că își lăsă limba să se joace cu buza de jos. O privea cu cea mai adormită și delicioasă expresie din câte văzuse vreodată. Simți că o cuprindea o senzație de încântare.

– E așa de cald aici, zise ea cu voce joasă, gâtuită.

Asta era una dintre replicile pe care Jemma i le spusese și suna foarte potrivit, deși Isidore urlase de pe pat râzând și îi spusese că Jemma vorbea ca o târfă ieftină.

Apoi își desfăcu decolteul și îl trase în jos pe umeri. Fletch stătea în fund acum. Era ca un bărbat pe moarte care vedea o înghițitură de apă.

Poppy își linse din nou buzele și apoi își trase rochia un pic mai jos. Un pic și mai jos...

- Oh, draga mea, mă ucizi, zise el cu o jumătate de geamăt, iar Poppy simți cum o cuprinde o fierbințeală din vârful urechilor până în vârfurile picioarelor.

- Mm, făcu ea și își trase mânecile și mai jos.

Sânii ei erau liberi acum. El se uita, așa că privi și ea în jos. Arătau foarte frumoși, rotunzi și calzi. Știa cum se simțeau în mâinile ei, dar voia să simtă mâinile lui pe sâni.

Ea îi întâlni privirea și văzu propria dorință reflectată acolo.

- Draga mea, zise el, ai putea să vii în pat acum? întrebă el cu voce răgușită.

Se părea că franțuzoaica îl cucerise și probabil putea să-l lase să preia controlul. Ceea ce era bine, pentru că...

În momentul acela descoperi că decolteul coborâse cât de mult se putea, adică până la coate. Ea încercă să își scoată un braț, dar nu putu.

- Ești prinsă în capcană, zise soțul ei, părând foarte încântat.

El își coborî picioarele din pat.

Nu era foarte franțuzesc să fii prins în propriile haine.

Cu toate astea...

Fletch nici măcar nu încercă să o elibereze. Stătea în fața ei fără să o atingă - nu vedea oare că ea voia asta? - și o sărută. Gura lui era dulce, ca păcatul și mierea și tot ce își mai dorise în viață.

El nu își desfăcu totuși buzele - ea asta voia. Un minut mai târziu, Poppy era pe jumătate înnebunită. Nu-și putea ridica brațele. Dar el nu o atingea. O săruta doar și își freca buzele de ale ei.

Așa că în cele din urmă trebui să o facă ea. Ca o franțuzoaică îndrăzneață, își trecu limba peste linia buzelor lui. Avea gust bun, ca un bărbat. Un pic condimentat.

„Sărută-mă!", se gândi ea. „Sărută-mă!"

Buzele lui se înmuiară, dar nu se deschiseră. În ochii lui era doar o urmă de sclipire de amuzament. Și mai era ceva posesiv și întunecat care o făcu să se cutremure.

– Sărută-mă, șopti ea în sfârșit. Sărută-mă, Fletch...

Iar el o făcu. O mână o cuprinse de spate și o trase spre el. Sânii ei se lipiră de pieptul lui și gura i se deschise, pătrunzând într-a ei.

– Îți place? zise el.

Ea respira prea greu ca să răspundă, lipindu-se de el și simțind sfârcurile dureroase...

– Da, șopti ea.

– Ce îți place?

El nu avea să o mai sărute dacă nu spunea.

– Sărută-mă iarăși, Fletch, zise ea.

Vocea ei suna ca o implorare și simți o ușoară umilință, dar apoi el începu să o sărute din nou și nu mai conta, nimic din toate astea nu mai conta.

El îi puse o mână pe obraz și o lăsă să alunece în jos pe gâtul ei, dar ea țipa în sinea ei. De ce nu o atingea?

I-ar fi spus să o atingă, dar ar fi însemnat să fie prea îndrăzneață. Iar el o săruta. Apoi își dădu seama că voia să îl atingă și nu putea din cauza rochiei, așa că începu să se zvârcolească în ea în timp ce încă îl săruta.

El se retrase și o privi. În ochii lui apăruse o expresie diferită, ușor somnoroasă și plină de intenții. El se uita la franțuzoaică, se gândi Poppy cu un sentiment de îngrijorare. Ce ar fi trebuit să facă în continuare?

Dar el luă decizia pentru ea.

– *La liberté*, șopti el.

Își puse mâinile pe gâtul ei, apoi le trase în jos peste sâni. Ea tremură, iar el îi trimise o dâră de foc până spre

talie. Apoi, cu o singură mișcare rapidă, rupse materialul delicat în două, iar acesta căzu la picioarele ei.

– Foarte frumos, zise el tărăgănat.

Poppy aproape că își acoperi sânii cu o mână și părțile intime cu cealaltă, dar își aminti la timp că ea nu era Poppy. Era franțuzoaică. În schimb, se întinse cu mâinile până deasupra capului. Întregul corp o furnica, simțindu-se roz și pregătită pentru...

El.

Fletch zâmbea, așa că ea își urmă instinctul, se întoarse spre pat și se sui în el. Mâna lui îi atinse fundul, iar ei i se păru că aude ceva ca un geamăt scurt, ca o înjurătură. Se întinse și se întoarse.

El era acolo, pe marginea patului, cu ochii întunecați.

– Ce ați dori acum, *madame*?

– Sărutări, zise ea și se întinse din nou.

Ea descoperi că, dacă mâinile ei erau întinse deasupra capului, sânii ei păreau mai mari.

Fletch se târî spre Poppy, iar ea nu-și putea lua ochii de la el. Tremura din tot corpul. El își trecu un picior peste al ei, dar ea se temu că el avea să vadă asta, așa că afișă din nou micul ei zâmbet franțuzesc.

– *Monsieur*? zise, pentru că doar asta îi trecu prin minte.

– Poppy, făcu el și apoi gura lui coborî peste a ei.

Era ca un dar. Se sărutaseră de nenumărate ori înainte, ani întregi de sărutări scurte sau lungi, dar niciodată așa. Niciodată când dorința ei o întâlnea pe a lui, când gura lui avea gustul celui mai dulce nectar. Niciodată când ea – nu el! – îl trăgea aproape.

– Vrei să stingem lumânările? îi șopti el lângă gâtul ei.

Poppy nu asculta. Descoperise că, atunci când își trecea palmele peste mușchii spatelui lui, simțea fiori de dorință în tot corpul.

– Lumânările?

– Taci, șopti ea. Și apoi zise: Sărută-mă din nou! În cele din urmă, ceva mai târziu, adăugă: Mai tare! exclamă ea.

Descoperea atât de multe! Râsul făcea parte din toate acestea – felul în care Fletch râdea când îi săruta panta dulce a sânului, iar ea credea că el putea să o facă și mai bine.

– Mi-ai zis să-ți spun ce vreau, rosti ea, trăgându-și răsuflarea și gemând ușor: O...

Teama făcea și ea parte din tot. Pentru că Fletch râdea, gâfâia și se temea, toate deodată. Se temea că era doar un vis care îl prinsese încă treaz, pentru că realitatea era mult mai frumoasă decât ar fi putut visa el. Ea se răsuci sub mâinile lui și suspină, ba chiar țipă, dar în același timp ea era *Poppy*. Îi spuse ceva, apoi uită și își începu propriile explorări. Iar când el încercă să o împingă la loc ca să o poată dezmierda și să o înnebunească de dorință așa cum avusese de gând, ea deveni sălbatică și, înainte să își dea seama, el se trezi întins pe spate cu soția lui minionă străduindu-se să-i alunge orice gând logic din minte.

– Aveam de gând... Voiam să... rosti el, corpul arcuindu-i-se la senzația buzelor ei moi sărutându-l peste tot, chiar mușcându-l, gustându-l, explorându-l.

– Tăcere, zise ea, iar el îi făcu pe plac – își pierdu controlul câteva clipe –, până când el o răsturnă și nu mai ascultă alte obiecții.

Se ospătă din merele dulci ale sânilor ei, memorând felul în care ea țipa când își folosea dinții doar un pic, gustul ei când o săruta în jos pe corp.

Nici unul din ei nu mai putea rezista când ea suspina după posesia lui, iar focul ardea între picioarele lui. Cu toate astea, el se temea că nu avea să fie bine, că ei nu avea să-i placă...

Se temea.

Ea îl trase spre catifeaua plină de rotunjimi a corpului ei și îi vorbi pe un ton ferm:

– Fletch, dacă nu faci dragoste cu mine acum...

Apoi se arcui spre el și păru să piardă șirul amenințărilor.

Și uite așa el uită de temerile stupide. Prin cine știe ce miracol, un miracol de Crăciun, ei își primiseră noaptea nunții înapoi. Era prima dată pentru amândoi.

El se frecă de ea, tachinând-o, sărutând-o.

Ea începu să se încrunte din nou, precum soția lui dulce și aprigă, așa că, în cele din urmă, îi luă chipul între palme și o sărută în timp ce se afunda în ea pentru prima dată, cea mai bună dată, singura dată.

Poppy îl privi și, spre disperarea ei, simți că i se umplu ochii de lacrimi. O seducătoare franțuzoaică nu plângea în timp ce făceau dragoste. Ea știa asta. Așa că își trase nasul și încercă să gândească franțuzește, dar Fletch al ei îi sărută lacrimile de pe obraz și se împlântă din nou în ea, așa că Poppy încetă să se mai îngrijoreze din cauza lacrimilor sau a atitudinii galice. Se strădui să prindă ritmul și să-l susțină.

La început, era ca un joc frustrant în care rămăsese în urmă. Fletch se mișca, puternic, tare și constant, dar ea se zvârcolea sub el, încercând să obțină acea presiune, presiunea pe care o voia...

Când, dintr-odată, își dădu seama că o făcea din nou. Îl lăsa să preia conducerea dansului, să pună totul pe masă. O mică arcuire a spatelui și o întoarcere spre el și, Dumnezeule, presiunea era acolo, delicioasă și crescândă! El scoase un sunet profund din gât și capul îi căzu pe spate.

Erau Fletch și Poppy. Nu doar Fletch și nu doar ea.

Lacrimile veniră cu adevărat acum – cum să nu vină? Corpurile lor se mișcau la unison, tare, umed și real. Fletch spunea lucruri despre iubire. Erau răgușite și gâfâite, dar reale.

Ea se mișca mai repede, mai aproape de el, cu lacrimi în gură când el o săruta, nu când se sărutau unul pe altul, apoi mai rapid, până ce nu mai putu

să gândească, până când, cu un strigăt cutremurat, ea se eliberă și zbură în bucăți perfecte. Bucăți nădușite, răvășite, indecente.

Perfecte.

capitolul 49

Următoarea seară

– E Ajunul Crăciunului, zise Villiers.

Abia dacă își putea auzi vocea, așa de joasă era. Nu se osteni să se întrebe ce însemna asta. Știa. Fiecare oscior obosit din corpul lui îndurerat știa. Și accepta.

– Vrei să-mi mai citești o dată povestea?

Cumva, fata aceasta slabă cu nasul lung, această fată bătrână virgină, inteligentă și mânioasă devenise singura persoană pe care voia să o vadă lângă patul lui. Mai devreme în ziua aceea, văduva lui Benjamin, Harriet, stătuse lângă patul lui, dar el nu-și putuse aminti ce voia să îi spună. Până la urmă îi spusese că-i părea rău.

Harriet plânsese, dar el nu știa de ce și nu reușise să-și adune destulă putere ca să-i pese. Jemma fusese și ea în pragul lacrimilor.

Charlotte îl insultase, țipase la el și păruse că voia să plângă, dar nu o făcuse niciodată.

– Ți-am spus că mă însor cu tine? murmură el.

Zâmbetul ei fu așa de slab, încât aproape că nu reuși să-l zărească.

– Dacă supraviețuiești acestei nopți, s-ar putea să îți accept cererea și să mă mărit cu tine din răzbunare. Dar sunt sigură că vei renunța de îndată ce îți revii.

– Poți să mă dai în judecată că mi-am încălcat cuvântul.

– Cât crezi că o să primesc?

Era greu să gândească, era ca și cum ar fi înotat în gelatină, dar era așa de distractiv să poarte o conversație amuzantă care îl făcea să se concentreze!

- Sunt bogat. Nu m-aș mulțumi cu mai puțin de 36 000 de lire.

- Așa de mult?

El simți o sclipire de mândrie.

- Vezi? Ar trebui să regândești decizia stupidă și să te măriți cu mine oricum.

- Ești prea bătrân pentru mine, se răsti ea. Și uită-te la tine! Slab ca o crenguță.

El ar fi putut face o glumă deocheată, dar nu-i veni nici una în minte. Nu îți spunea nimeni niciodată că dorința dispărea în umbra morții. Erau o sumedenie de lucruri pe care nu ți le spunea nimeni.

- Ai vrea să-mi mai citești povestea o dată? zise el.

- Care?

- E ziua lui de naștere azi.

- E o noapte magică, îi zâmbi ea. Bunica îmi spunea tot felul de povești despre ea. E singura noapte în care animalele pot vorbi unele cu altele.

- Shakespeare spune același lucru, remarcă Villiers.

Și apoi găsi cuvintele în minte, ca un fel de binecuvântare: „Cocoșii, păsările dimineții,/ Întreaga noapte cântă, și atunci/ Nu-i duh să se încumete pe-afară". Făcu o pauză. Mai era ceva... „Nici iele nu pândesc, nici vrăjitoare;/ Atât de plin de har și sfânt e ceasul."

- Ai vrea să asculți din nou Evanghelia după Luca? întrebă ea.

El aprobă din cap.

- Doar partea despre han și îngeri. Și vrei să mă ții de mână?

Așa că ea începu cu vocea ei limpede, inteligentă să citească, iar el se agăță de cuvintele dragi și vechi ca de un fir al vieții din lumea asta în cealaltă.

– Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea...

capitolul 50

Era amurg și Ajunul Crăciunului. Zăpada nu mai vuia în jurul casei, dar tot mai cădea. Poppy se îndepărtă de ceilalți și se duse la fereastră. Dacă stătea chiar lângă geam, în alcovul ferestrei, putea să se uite în amurg la grădini. Acolo unde înainte se vedeau contururile unor tufișuri tunse foarte elaborat în enorma grădină care înconjura conacul, acum totul era transformat într-un peisaj misterios de zăpadă și umbre. Acolo unde cădea lumina, zăpada sclipea ca niște diamante în noapte. Acolo unde lumina se estompa, zăpada părea moale ca o catifea denivelată.

Cumva ea știu că el se ridică înainte să o facă. Parcă erau legați printr-un fir subțire ce îi dădea fiori. Știa când pășea spre ea. Iar acum...

Păși în spatele ei și o luă în brațe, aplecându-și capul pe gâtul ei.

– Bună, zise cu vocea răgușită și joasă, vocea ei de franțuzoaică.

– Poppy, fu tot ce spuse el.

Dar apoi o înghionti din spate. El se simți tare și grăbit, iar senzația o străfulgeră ca un șoc.

– Îmi place când nu porți turnuri, dar acum avem probleme, murmură el în părul ei. Nu pot să mă întorc și să șochez pe toată lumea.

– Cum așa?

El o ținu strâns lipită de el.

– Port o haină cu decupaj în față.

– Pe Jemma nu ar șoca-o nimic, preciză Poppy.

– Nu vreau să o înnebunesc de dorință, zise el cu o urmă de amuzament în glas.

Ea pufni.

- Am mai văzut bărbați ca tine cu alte ocazii.
- Să nu te bazezi pe asta, se lăudă el.
Ea își lăsă capul pe umărul lui, chiar dacă el era o creatură nebună și vanitoasă fără speranță; un bărbat prin definiție, ar fi spus Jemma.
El avea un braț puternic în jurul taliei ei, așa că își strânse degetele în jurul încheieturii lui.
- Trebuie să încetezi cu asta, zise ea un pic mai târziu.
Vocea ei avea o nuanță întunecată.
- Nu cred că pot.
- Sunt sigură că lumea te vede.
Mâna lui nu se opri.
- Am tras draperiile în spatele nostru, nu că ar fi fost cineva interesat.
Poppy se uită în spate și văzu că el trăsese într-adevăr draperiile groase din catifea. Acum stăteau într-o mică încăpere, cu geamuri pe o parte și cu lumea neagră a zăpezii afară și un perete din catifea roșie pe partea cealaltă. Ea își dădu dintr-odată seama că vocile celorlalți erau estompate, de parcă ar fi ajuns până la ei printr-un văl de zăpadă.
- Cineva ar putea trage draperiile în orice moment! exclamă ea.
Mâna lui îi cuprinsese un sân, degetul mare dezmierdând aspru sfârcul până când ea se răsuci în brațele lui, fără să se poată stăpâni.
- Nu sunt proști, zise el cu vocea întunecată ca noaptea. Începu să o muște în joacă - mici mușcături la baza urechii, pe gât, în scobitura umărului.
- Te porți ca un animal!
- Mă simt ca un animal.
- Știi, caii se mușcă unul pe altul când se împerechează.
- N-am studiat niciodată procesul.
- Am citit într-o carte, zise ea și se foi din nou.
Cealaltă mână a lui se așeză între coapsele ei, frecând materialul moale peste faldurile ei delicate și făcând-o să gâfâie și să scoată mici exclamații.

Dintr-odată, ea nu se mai concentră asupra întunericului de afară, ci asupra reflexiei lor în sticlă.

Ea, cu capul dat pe spate, pe umărul lui, părul lui negru căzându-i peste obraz în timp ce o săruta pe gât, mâinile lui puternice dezmierdându-i corpul de parcă era un instrument muzical la care crea o melodie din exclamațiile și gemetele ei...

El o frecă un pic mai tare și ea rămase neajutorată, mișcându-și șoldurile și suspinând.

El o răsuci doar atât cât să o poată săruta pe gură, dar nu opri atingerile.

– Fletch, zise ea ca o șoaptă, ca o rugăciune. Nu pot...

Cuvintele i se opriră în gât. Corpul ei cânta o melodie pe care încă se obișnuia să o recunoască.

– Lumea...

– Taci! Au plecat la cină.

Într-adevăr, ea își dădu seama că sunetul estompat al vocilor dispăruse, și singurul sunet care se mai auzea era gâfâitul ei.

El îi ridică fustele în sus, picioarele ei palide fiind reflectate în sticla geamului, până când ea se întoarse cu spatele la imaginea din geam și își băgă mâinile pe sub jacheta lui, scoțându-i cămașa. Își aminti că nu era o păpușă de cârpă.

– Nu, șopti el. E rândul meu.

El își mișcă mâna, iar ea suspină un minut. Trebui să-și regăsească suflul și apoi protestă.

– Nu!

– Nu pot să mă dezbrac aici! zise el.

– Dar mă faci pe mine să mă dezbrac.

El îi ridicase rochia pe talie și apoi o împinse spre geam.

Era rece și neașteptat de senzual lipit de posteriorul ei. Se simțea înfierbântată și îi era frig în același timp.

El nici măcar nu o mai asculta, îi linse gâtul și apoi îi sărută bărbia și maxilarul, după care îi cuprinse gura. Era sălbatic și moale în același timp, luând și dăruind,

mâna lui menținând un ritm care o făcea să se zvârcolească lipită de sticla rece, suspinând în gura lui.

Simțind scânteile zburând mai sus și mai sus, până când inima ei bătu într-un dans pe care nimeni nu-l putea urma în afară de degetele lui care se mișcau tot mai repede și mai sus, ea începu să suspine sprijinită de el. El îi înghiți fiorii, micul țipăt și felul în care tremură și se scutură în brațele lui.

Când totul se termină, ea se întoarse spre umărul lui.

– Câtă gălăgie am făcut?

– Poftim?

Vocea lui era încordată și aspră.

Ea începu să zâmbească.

– Era rândul meu sau al tău?

– Al meu, zise el.

– Și când e rândul *meu*?

– Acum?

capitolul 51

Fletch era încă un pic roșu la față și ușor enervat pe Poppy. Ea se simțea extrem de fericită și nu înceta să zâmbească, în vreme ce el era în mod clar iritat.

– N-ai vrea să mergem la etaj acum? întrebă el. Având în vedere că e rândul tău?

– Oh, nu! zise ea și îi zâmbi. Ce mi-ar plăcea...

Se opri și își linse buzele și apoi își împinse buza de jos în față pentru că voia să vadă sclipirea din ochii lui. Era un gest franțuzesc.

– Mi-ar plăcea să mergem afară, decise ea.

Chipul lui se întunecă dintr-odată.

– Afară?

Ea aprobă din cap.

– Putem să mergem mai târziu în pat, Fletch.

– Crezi că ai putea să-mi spui pe numele meu adevărat?

– Fle... Care e numele tău adevărat?

– Nu știi care e numele soțului tău?

Ea se gândi un pic și apoi refuză să se simtă vinovată.

– Mama a fost scandalizată de simplul fapt că îți spuneam Fletch în loc de Fletcher. Dacă aș fi început să-ți spun pe numele mic, ar fi leșinat.

– O urăsc pe mama ta, zise el pe un ton plat.

– Mama a zis că nu ar trebui să mă întorc până ce nu-ți găseai o amantă, remarcă ea. Ca să nu trebuiască să te servesc tot timpul.

El o apucă așa de iute, că ea nici nu-l văzu cum se mișcă.

– Uită de femeia aia! Nu vreau să mai aud, nu are nici o legătură cu noi. În afară de asta, ai nevoie de mine.

Ea zâmbi lângă gura lui.

– De ce?

– Ca să te servesc. Și... zise el în părul ei.

La început ea nu înțelese, apoi inima îi tresăltă. Dar mai era ceva ce trebuia să spună.

– Nu pot fi tot timpul franțuzoaică, Fletch. Mă tem că îți vei pierde interesul.

El se uită la ea cu ochii înflăcărați.

– Niciodată!

Buzele ei tremurau, dar încă voia să spună totul. Probabil pentru că la sfârșit puteau rămâne prieteni – dacă nu avea să se întâmple asta, i s-ar fi frânt inima. Asta era cel mai rău, lucrul de care își dăduse seama doar când își văzuse reflexia în fereastră. Ea arăta – era – ca o femeie îndrăgostită. Genul de dragoste peste care nu treci niciodată, care era ca o boală și dura până la moarte.

– Dar vreau doar să spun că, dacă se va întâmpla, dacă am putea rămâne prieteni, Fletch, aș putea...

– Nu Fletch!

Ea clipi.

– Atunci care e numele tău?

– John.

– Ce?

Era un nume așa de simplu, ferm, respectabil! Părea i nu aibă nici o legătură cu soțul ei exotic și la modă.

-Nu poți să-l spui niciodată în public.

Ea se uită în sus la el.

Părul îi era ciufulit fiindcă se agățase de el în spa-ele draperiilor. Dar haina îi cădea în falduri impeca-bile. Lavaliera lui arăta cumva că aspectul șifonat era la modă. El părea cel mai rafinat vlăstar al modei din înalta societate.

-Numele tău e *John*?

El părea așa de furios, încât ea nu se putu abține să nu râdă.

-Nu spuneai că voiai să fie rândul tău acum?

Cu siguranță era morocănos.

Era numele perfect pentru el, desigur. John era nu-mele unui bărbat de care te îndrăgosteai: un prinț ferm și profund, puternic, care iubea cu loialitate și cu adevă-rat. Al cărui exterior exotic avea prea puțin de-a face cu interiorul lui englezesc puternic.

-Te iubesc, zise ea. John.

Îl atinse pe obraz.

Zâmbetul lui era un pic strâmb.

-Hai să mergem afară să ne plimbăm!

Ei îi fu greu să-l oprească din a o săruta pentru ca, în sfârșit, să o urmeze.

Bărbații care se numeau John nu încetau să te iubeas-că doar pentru că nu erai cea mai frumoasă femeie din încăpere. Sau cea mai tânără. Sau cel mai puțin citită.

Un bărbat pe nume John te iubea pentru totdeauna.

capitolul 52

Când Villiers se trezi, dormitorul era luminat doar de o singură lumânare. Charlotte dormea în fotoliul de lângă patul lui. Biblia îi căzuse din mână și stătea pe jumătate pe patul lui. Rămase întins și o privi o vreme.

Dautry adormise în fotoliul lui cu capul sprijinit nefiresc de perete.

Era mai târziu decât crezuse, pentru că departe, purtată de vânt, se auzea cântarea clopotelor. Suna ca o muzică sălbatică, precum ielele care veneau în noapte să fure suflete de copii sau orice altceva furau.

Cântecul clopotelor vestea că era Crăciunul.

Încă un Crăciun.

Ea se trezi chiar atunci ca o pisică și clipi spre el.

El îi zâmbi.

– Leopold? Ea își dădu părul la o parte de pe ochi. Oh, Dumnezeule! Aseară am adormit aici?

– Ești distrusă, zise el, auzindu-și încântarea din glas. Sigur, nimeni din personalul Jemmei nu pare să fi observat. Pot să te mai dau în judecată pentru încălcarea promisiunii.

– Încălcarea promisiunii?

Ea se ridică și se întinse, apoi se opri.

Se holbă la el. Îngheță.

El se simțea la fel de slab ca un pisoi, dar reuși să se ridice pe perne.

– Oh, Dumnezeule! șopti ea. Tu...

– Ai spus că pun prea mare preț pe ce zic doctorii, îi aminti el. Treglown a zis că, dacă supraviețuiesc în noaptea asta, o să trăiesc. Crezi că ar trebui să-l cred?

– Dar el a spus...

Zâmbetul lui Villiers avea sarcasmul obișnuit.

– Trăiesc ca să-i dovedesc că s-a înșelat. Crăciun fericit, Charlotte!

– Crăciun fericit! șopti ea.

– Viitoare ducesă, remarcă el.

Ea sări de pe fotoliu.

– Acum o să plec în camera mea.

– Prea târziu. Ești compromisă.

– În caz că nu ai observat, e aici și moștenitorul tău. Deci, cine m-a compromis? Pregătiți-vă de un proces pentru încălcarea promisiunii, Excelență!

– Așa voi face, zise el ca pentru sine.

Ea ieși pe ușă, iar el se întinse după apă. Se simțea ca o binecuvântare rece pe limba lui, alunecând în jos pe gât.

Era obosit.

Dar era în viață.

Așa că salută cu acel pahar de apă nașterea Copilului care urma să fie sărbătorită.

– Mulțumesc.

Suna straniu așa șoptit în cameră. Nu era nimeni acolo în afară de vărul său adormit, nimeni în afară de un duce decrepit și șoapta unui parfum de femeie.

Așa că o spuse din nou, mai tare.

– Mulțumesc.

În depărtare, clopotele continuau să sune puternic, iar ducele de Villiers se întoarse pe o parte, căzând într-un somn curat, vindecător.

capitolul 53

– Nu vreau să ies afară. E frig. E Ajunul Crăciunului și ninge. Toată lumea o să creadă că suntem nebuni!

Judecând după expresiile servitorilor, aceștia erau deja convinși de asta. Dar Poppy, cu un șal de lână în jurul gâtului, îl certă.

– Tu vrei doar să fie rândul tău.

– Nu mă refeream la asta!

– Nu am avut voie niciodată să ies afară în timpul unei furtuni de zăpadă, zise ea.

– Vocea rațiunii, gemu el și acceptă de la majordom o pereche de mănuși tivite cu blană.

– Vă rog să nu vă pierdeți în zăpadă, observă majordomul și îi întinse lui Fletch un mic felinar.

– Așa e, zise Fletch. Am putea să fim în pericol! Să ne pierdem în zăpadă și să nu ne mai găsească decât la dezghețul din primăvară.

– Abia dacă mai ninge acum, zise Poppy, luând și ea un felinar și dând din cap spre unul dintre lachei, care deschise ușa mare de la intrare.

Prin lumina care se revărsa din ușă, lumea părea formată din mormane de prăjituri moi, pudrate cu zahăr.

Poppy dansă în ușă, iar Fletch o urmă.

– Dacă Excelențele Voastre nu se întorc într-o oră, voi trimite servitorii să vă caute, anunță majordomul.

Fletch avu dintr-odată ideea că ar putea găsi un hambar cald și să verifice ideea lui Poppy că animalele puteau vorbi în noaptea de Crăciun. Și alte câteva lucruri la care se gândea. De pildă, rândul lui.

– Două ore, zise el.

Se simțea înfometat. Obsedat. Absolut nebun. Ce voia de fapt să facă era să o târască pe Poppy la etaj, să o arunce pe pat și să se afunde în ea. Gândul acela îl făcu așa de tare, că abia dacă simți înțepătura frigului de afară. Desigur, Poppy se năpustise direct în zăpadă și o luase spre partea laterală a conacului.

– Așteaptă-mă! strigă el și porni după ea, pășind pe urmele pașilor ei.

Zăpada trebuia să îi ajungă până la genunchi. Curtoazia cerea ca el să deschidă calea, dar, dacă ea era așa de dornică să-și croiască drum prin mormane până la coapse, avea să îi permită să fie ea bărbatul.

Ea era foarte iute, așa că porni pe urmele ei, fără să se gândească la nimic altceva în afară de coapsele ei. Cât de moi și de albe erau! Și cum scâncise noaptea trecută când începuse să o muște ușor acolo! Iar când ajunsese un pic mai sus, ea nu mai scâncise și începuse să...

Ei bine, ce se întâmpla? Cum putea să fie aceeași femeie cu care făcuse dragoste ani întregi? Ce se întâmplase cu ea?

Îl făcea să se simtă nesigur, de parcă pământul i s-ar fi mișcat sub picioare. Doar anul trecut ea stătea întinsă dinaintea lui ca o bucată rece de unt, iar acum se topea și țipa, dar motivul nu era ce făcea el.

Dacă ar fi încercat ceva nou, asta ar fi putut fi o explicație. El începuse să pășească mai încet, gândindu-se la asta. Poppy ajunsese deja la colțul casei. El continuă să se gândească la faptul că ar fi putut să o învețe cineva, dar știa că nu era adevărat. Nu exista alt bărbat în afară de acel biet doctor Loudan, dar ea nu-l plăcea în felul acesta. Ei îi plăcea să-i poruncească bietului om și să îi trimită scrisori complicate despre degetele veverițelor și alte lucruri de acest fel.

Așa că, dacă nu se topea din cauza altui bărbat, atunci ce se întâmpla?

Motivul nu era frumusețea lui, deși era jenant să se gândească la asta, pentru că ea îl văzuse destul de des când erau căsătoriți.

Chiar atunci auzi un mic strigăt și grăbi pasul. Coti iute și o găsi pe soția lui căutând ceva sub un brad înalt.

– Ce faci? strigă el.

Era așa de liniște, încât vocea lui păru să fie înghițită de zăpadă. Dar, în mod ciudat, nu era așa de frig. Conacul uriaș se înălța în spatele lor și lumina aurie se revărsa de la toate ferestrele sale. Nimeni altcineva nu era suficient de prost să umble prin întuneric.

– Uită-te la asta, zise Poppy și flutură felinarul spre el. Cred că aici sub copacul ăsta locuiesc niște animale.

– Oh, pentru Dumnezeu, probabil e un urs! gemu el, croindu-și drum prin zăpadă spre ea.

Zăpada trecea mult peste cizmele lui. Ea probabil era deja înghețată, trăgându-și fustele tivite cu gheață.

– Urmele sunt mult mai mici. Privește!

Ajunse la ea și în lumina slabă a felinarului văzu urmele mici. Două mai mici în față și două mai lungi în spate.

Izbucni în râs.

– Ăsta nu e urs.

– Poate că e un oposum englezesc, zise Poppy chicotind.

Ochii îi sclipeau. Când începu să râdă, nu mai reuși să se oprească.

– Pentru un naturalist, pufni el, te prinzi cam greu, Poppy!

Ea își miji ochii și apoi se uită din nou la urme. La felul cum erau dispuse cele mici, care nu erau prea multe și...

– Iepuri, șopti ea. E o vizuină de iepure sub bradul ăsta.

Și, fără să mai ezite, se lăsă în genunchi și își deschise drum pe sub ramurile uriașe care se iveau din zăpadă.

Fletch rămase cu gura căscată. Pentru Dumnezeu!

– Poppy, vino înapoi! strigă el aplecându-se.

Nici un răspuns.

Dintr-odată el se gândi că iepurii erau o masă bună pentru un urs, care putea și el să locuiască sub un copac. Se lăsă în genunchi și intră pe sub copac așa de repede, încât se ciocni direct de Poppy.

Ea stătea cu genunchii la piept, de parcă ar fi fost în dormitorul ei.

– Fletch! făcu Poppy părând la fel de încântată de parcă el ar fi decis să i se alăture la o ceașcă de ceai.

– Ce naiba! mârâi el și puse felinarul deoparte.

Lumina tremură și se stinse, lăsând doar flacăra subțire a felinarului lui Poppy.

– E ca o cameră mică, zise ea. Așteaptă un pic, Fletch, ochii o să ți se adapteze.

– Sunt urși pe aici?

Dar trase totuși aer în piept.

– Fără urși sau iepuri. Dar e o casă micuță.

O clipă mai târziu, el își dădu seama la ce se referea ea. Zăpada se adunase în jurul bradului, ridicând pereți care ajungeau să întâlnească ramurile de jos, acestea formând un mic acoperiș.

Pământul era acoperit de un covor moale de ace uscate de brad. Zăpada filtra cumva lumina, așa că sub copac era un gri perlat, cu excepția razei de lumină galbenă

în jurul felinarului ei. El atinse cu capul partea de jos a crengilor bradului.

– Foarte frumos, zise el. Hai să mergem, Poppy! Fustele tale trebuie să fie deja fleașcă.

– Nu mi-e frig, zise Poppy.

Era ghemuită lângă trunchiul bradului, zâmbindu-i. Părul îi scăpase de sub căciula groasă de lână pe care i-o dăduse majordomul. Era departe de bonetele elegante pe care obișnuia să le poarte, puse deasupra unui cuib elaborat din bucle. Ea arăta ca o fetiță.

Ei bine, poate nu chiar ca o fetiță. Nu cu acea buză senzuală și nu cu felul în care îl privea. Nu purta tot acel fard de seara trecută, dar nu avea nevoie de el. Buzele ei aveau culoarea roșie a unui fruct copt.

Chiar în timp ce o privea, limba ei își făcu apariția și își umezi buzele, apoi își împinse buza de jos în față așa cum obișnuia, iar el deveni mai tare ca un trunchi de copac.

Abia dacă era loc acolo sub brad, așa că se târî un pic mai în față.

– Poppy, zise el încet.

– E rândul tău.

– O să răcești. Nu putem...

– De fapt, aici e cald, făcu Poppy. E o peșteră din zăpadă. Am citit despre ele în *Gentleman's Magazine*. Când căpitanul Sybil a ajuns în munții aceia din Peru, au săpat gropi în zăpadă și el le-a descris ca fiind destul de calde.

– Mie nu mi-e cald, zise Fletch. Genunchii îmi sunt uzi și am picioarele înghețate. El se târî mai în față și se opri când gura lui ajunse chiar aproape de buzele ei. Vreau ca rândul meu să se petreacă într-un pat adevărat.

Dar ea întinse o mână mică acoperită de o mănușă roșie și, înainte să-și dea seama, el era pe spate pe patul moale din cetină. Ea era deasupra lui și îi simțea rotunjimile moi ale corpului prin straturile de haine. Și îl săruta. Destul de neîndemânatic, într-adevăr. Ea tot făcea ca dinții lor să se lovească.

Dar pentru Fletch entuziasmul compensa pentru orice. Iar când reuși să-și bage mâinile pe sub haina ei și să înceapă să o frece peste tot – pentru a o încălzi, desigur –, găsi că sărutările ei îi plăceau tot mai mult.

Ea îl săruta, îl sufoca și îi lingea sprâncenele, genele și apoi cobora peste gura lui de fiecare dată când el zicea ceva și îl săruta până tăcea.

El protestă un pic când ea începu să-i desfacă hainele, dar deja se încinseseră în mica peșteră. În timp ce ea cobora cu sărutări pe pieptul lui, murmurând că era rândul lui, el simți că temperatura îi creștea tot mai mult.

– Poppy! exclamă el la un moment dat. Nu cred...

Ea se juca și lăsa zăpadă să se prelingă pe sfârcurile lui și peste părțile mai sensibile, alungând apoi frigul cu gura ei fierbinte. Și cum era naturalistă, însoțea micile ei experimente cu un șuvoi de comentarii.

Fletch nu fusese niciodată foarte gălăgios în pat. Prefera să se dedice plăcerii partenerei, dar acum se simți neajutorat în mâinile curioase ale lui Poppy, neajutorat sub dezmierdările buzelor ei dulci. De pe buzele lui ieșeau zgomote ciudate, răgușite în timp ce ea se juca mai departe, râzând, lingându-l, împingându-l spre o plăcere amețitoare, dar nu suficientă.

În cele din urmă reuși să o prindă, fără vreun cuvânt, îi ridică fustele și o ținu în timp ce protesta la un centimetru de corpul lui înainte să îi dea drumul. Căldura ei umedă îl înconjură.

Ea încetă să protesteze. Hainele erau înghesuite între ei. El își trase haina de blană peste amândoi. Zăpada continua să filtreze lumina peste fața lui ca o pudră din zahăr.

Totul se estompă când el își găsi drumul spre casă. Drumul spre ea.

O trase tot mai aproape până când nu mai fu nimic, nici capătul ei, nici începutul lui, cel puțin așa se simțea.

Se arcui, iar ea strigă. Așa că el repetă mișcarea iar și iar, și acolo, în cămăruța perfectă de sub brad, Poppy își găsi propria voce și țipă din nou.

Apoi se retrase și se ridică, capul ei atingând crengile de deasupra, făcând să cadă zăpadă peste ei, care se topi însă în momentul în care se atinse de corpurile lor.

Ea era foarte pricepută. Găsise un ritm care îl înnebunea, prea încet, prea rapid, nu știa cum. Știa doar că presiunea creștea și că plăcerea era durere, felul în care ea aluneca netedă, strâmtă și moale departe de el și revenind când singurul lucru pe care și-l dorea era să o apuce.

Așa că făcu în cele din urmă exact asta, o apucă de șolduri și o ținu acolo unde trebuia să fie și se arcui cu un răcnet puternic în ea. Iar și iar, cât de sălbatic și de tare putea.

Ea gâfâia și țipa, iar el simți cum se aduna tensiunea de parcă trupul ei era și al lui.

Iar când furtuna încetă în cele din urmă, fu același moment și pentru ei – un moment împărtășit, o furtună împărtășită, o bucurie împărtășită.

capitolul 54

Ziua de Crăciun

Poppy se trezi clipind, pentru că dormitorul era plin de lumină – o lumină dură, ca de cristal.

Se duse la fereastră ca să constate că în timpul nopții, cândva, zăpada se transformase în lapoviță și totul în jur era plin de cristale de gheață ascuțite. Lumina se lovea de curbele mormanelor de zăpadă. Gheața acoperea fiecare crenguță de păducel și cădea în țurțuri mari de pe acoperișul aripii sudice.

Era dimineața de Crăciun.

Încă din copilărie Poppy se bucura de Crăciun. Mama ei se enerva rareori de Crăciun; era o zi liniștită, dar de sărbătoare. Stăteau împreună, iar mama ei o lăsa să renunțe la exercițiile de harfă de trei ore și la ora de canto cu profesorul de muzică, dar și la ora de dans. Ba chiar o privea pe Poppy jucându-se cu bețele colorate, deși refuza să se joace cu ea. Aveau oameni de turtă dulce auriți și mergeau la biserică cu trăsura și cărămizi calde la picioare, iar seara mâncau fazan fript.

Se auzi sunet de pași și apoi brațe calde o cuprinseră de talie din spate.

– Haide înapoi în pat! zise o voce adormită.

– E Crăciunul.

– Hai să sărbătorim!

– Nu așa.

– De ce nu?

El o săruta pe gât, ceea ce era foarte drăguț.

– Crăciunul... Crăciunul e special, zise ea și se retrase.

– Tu ești specială, rosti el și se întinse din nou după ea.

– Fletch, e dimineață.

El clipi.

– Și?

Ea se desprinse de el.

– Nu e doar dimineață, e dimineața de Crăciun. Toate astea – își flutură ea mâna spre pat – nu par potrivite pentru această dimineață.

Expresia lui se întunecă un pic.

– Ce vrei să spui?

– N-aș putea... începu ea și opri.

Avea impresia că mai auzise asta. Își aminti de vremurile când îi ținuse lui Fletch prelegeri despre cum nu se cădea să se sărute cu gura deschisă, de Crăciun cu ani în urmă.

El își încrucișă brațele la piept și ridică o sprânceană.

– Nu pot fi tot timpul franțuzoaică, zise ea încet.

– Dar nici nu vreau să fii.

– Nu o să fiu tot timpul în dispoziția de a face dragoste sub un copac.

– Nici măcar în spatele draperiilor?

– Nu.

El rânjea acum.

– Pot să trăiesc cu asta. Pentru că rămâne patul. Uită-te la mine, Poppy!

Ea îi întâlni privirea.

– Nu, uită-te la mine!

Ea începu să se îmbujoreze.

– E dimineață, Fletch! Camerista mea va veni acum, de dimineață.

– Ea fie va bate la ușă, fie va învăța să o facă! zise el. Acum uită-te la mine, Poppy!

Ea începu să-și ronțăie buza de jos, dar își lăsă privirea să alunece mai jos de gâtul lui. El nici măcar nu purta chiloți. Avea picioare lungi și puternice. Acele picioare își făcuseră drum prin zăpadă seara trecută când decisese să o ducă în brațe acasă. Și brațele lui... Îi plăceau mușchii de pe brațele lui. El o purtase tot drumul spre casă, de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât o pană. Poppy se cuibărise la pieptul lui, cu întregul ei corp moale și ușor, și îi șoptise lucruri pe care era destul de sigură că el nu le auzise.

Și îi plăcea felul în care pieptul lui se termina într-o serie de văi și apoi... Apoi era săgeata aceea de păr. Și acolo era... Nu o mai putea face să se îmbujoreze. Cu toate astea, privirea ei se opri într-un mod plin de afecțiune. Și doar faptul că îl privi o făcu să se topească într-un nou val de dogoare.

– Ei bine, zise ea iute, ca să ascundă că simțea cum i se înmuiau genunchii. M-am uitat.

– Și ce ai văzut?

– Ești în căutare de complimente?

– Absolut.

Ea își ridică nasul.

– Arăți ca un bărbat foarte sănătos pe la 20 și ceva de ani.

El făcu un pas spre ea.

– Nu arăt ca persoana pe care o iubești?

Privirile li se întâlniră, dar venise vremea adevărului.

– Da, zise ea. Oh, da, John!

– Ca o persoană cu care te-ai căsătorit nu doar pentru că voia mama ta?

– Nu cred, făcu ea, iar vocea i se frânse. Nu cred că ea a avut de-a face cu asta. Nu cu adevărat.

– Ca o persoană care va fi lângă tine în fiecare zi tot restul vieții tale?

Ea reuși să zâmbească tremurat când auzi asta.

– Poppy, pentru ce crezi tu că e Crăciunul?

– Ca să ronțăim omuleți de turtă dulce? șopti ea.

– Eu sunt omulețul tău de turtă dulce, zise el și doar un colț ușor ridicat al gurii îl trădă că se amuza.

Poppy se adună.

– Vrei să spui că se cade să faci dragoste cu soția de Crăciun?

El îi zâmbi de parcă ar fi câștigat concursul de tras cu arcul din sat.

– Așa spun.

– Și vrei să spui că se cade să faci dragoste dimineața?

– Da. Nu e neapărat vital, dar e important.

– Și că – rosti asta încet, pentru că era important – nu o să-ți pierzi interesul pentru mine dacă nu mă port ca o franțuzoaică?

– Și nici nu vreau să te scot mereu de sub un copac.

El îi ridică bărbia.

– Nu înțelegi, Poppy? Te iubesc. Te-am iubit destul ca să renunț la sex pentru că ție nu-ți plăcea. Acum, când îți place... Ei bine, aș vrea să te iubesc oricând și să mă lași. Sub un copac, desigur. Cu accent franțuzesc, *mais oui*. Dar să mă cuibăresc cu tine în pat, soția mea foarte englezoaică, după ce mi-ai ținut o prelegere despre degetele veverițelor zburătoare, întotdeauna. Și pentru tot

restul vieții. Așa că acum vrei, te rog, să vii înapoi în pat cu mine?

Ea avea lacrimi în ochi.

- Cred, zise ea încet, că mi-ar plăcea să mă mărit cu tine.

- Ești măritată cu mine.

- M-am măritat cu un duce, zise ea. Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine, John al meu, care se întâmplă să fii și duce.

El o luă în brațe.

- Perdita, vrei să te măriți cu mine?

- Da! exclamă ea.

- Bine. Atunci hai să pecetluim logodna!

El o duse spre pat.

- Ai de gând să protestezi? întrebă el.

Ea clătină din cap.

El vorbi pe un ton mai profund, într-o imitație caraghioasă a unui predicator.

- E cât se poate de nepotrivit pentru oamenii căsătoriți să facă dragoste.

Ea îl sărută pe umăr. El căzu pe spate, dar continuă să vorbească, având în ochi acea expresie de amuzament diabolic, ca întotdeauna. Ea îl sărută pe gât. Și apoi pe bărbie, pe acea bărbie puternică, acum eliberată de barba aceea fercheșă. Așa că îi sărută și gropița din bărbie.

- Te iubesc, zise ea.

Vocea îi suna răgușită și seducătoare, doar că acum știa că nu era franceză, ci doar dorință.

- Nu știu cum s-a întâmplat, cum am fost așa de norocoasă. Pentru că e adevărat că, dacă ai fi fost alt fel de bărbat, alt duce, mama m-ar fi obligat să mă mărit cu tine, iar eu eram o creatură așa de mică și de stupidă încât aș fi făcut-o. Dar cumva tu ai fost ducele care a apărut. Nu te merit.

- Eu simt la fel. Felul în care reacționezi când facem dragoste...

– Am ascultat-o pe mama, îl întrerupse ea. O auzeam tot timpul în capul meu. Îi simțeam dezgustul, dar niciodată pe tine, Fletch! Pentru că, dacă te-aș fi simțit cu adevărat, te-aș fi cunoscut și totul ar fi fost diferit. Din prima noapte împreună. Doar că nu am știut cu adevărat că erai soțul meu.

– Am fost mereu soțul tău, zise el. Nu a existat niciodată altcineva pentru mine de când te-am văzut prima oară, Poppy. Niciodată. Când m-ai părăsit, am simțit că parcă sufletul meu a plecat din casă. Umblam și mă purtam ca un om normal, dar îmi lipseau părți vitale – sufletul. Are sens ce spun?

– Cu acest sărut, zise ea cu buzele lipite de ale lui, îți dăruiesc sufletul meu. Ca să-l păstrezi.

– La bine și la rău, zise el.

– În boală și în sănătate.

– Până când moartea ne va despărți.

Iar din acel moment ducele și ducesa de Fletcher tăcură. Dar, din acel moment, își surprinseră prietenii și mai apoi familiile insistând că ei, de fapt, se căsătoriseră de Crăciun.

Și sărbătoriră împreună ani și ani. Și ani.

capitolul 55

6 ianuarie, a douăsprezecea noapte, un bal mascat la reședința de la țară a ducelui de Beaumont

– Nici unul dintre costumele astea nu e deosebit de interesant, i se plânse ducele de Fletcher soției sale.

– Cred că doamna Patton are un costum foarte ingenios. N-am mai văzut o Diana așa de feroce și într-un albastru regal. Arcul și săgeata sunt un detaliu drăguț. Și îmi place cavalerul acela îmbrăcat ca Henric al VIII-lea.

– Știu că Henric al VIII-lea avea burtă, remarcă Fletch. Dar cred că Lord Pladget și-a permis libertăți de interpretare.

– Soția lui mi-a spus că și-a legat covorul din fața șemineului în jurul taliei cu sfoară.

– Știi, am crezut că Lady Isidore era cuminte când am cunoscut-o, zise Fletch. Dar privește-o acum!

Isidore dansa îmbrăcată ca Zenobia, regina Palmirei. Fustele îi erau făcute dintr-un material aurit și brodat peste tot cu cozi de păun, iar corsajul nu prea merita amintit, pentru că nu era mai deloc.

– Oh, nu! gemu Poppy. Dansează cu Lord Beesby, nu-i așa?

– E un bătrânel caraghios, făcu Fletch. Votează mereu...

– Nu mă refeream la asta, făcu Poppy. Uită-te cum se holbează la ochii lui Isidore!

– Îndrăgostit, rosti Fletch. E un caz fără speranță, aș zice.

– E căsătorit? șuieră Poppy.

– Încă nu.

Ea se relaxă și continuară să danseze pe toată lungimea camerei, evitând în ultima clipă o ciocnire cu un aristocrat exuberant îmbrăcat destul de neverosimil în papă.

Chipul îi era roșu tot și se legăna ca pânza unei corăbii înalte. Toată discuția despre costume îi aminti lui Poppy să întrebe ceva.

– Fletch, cine a fost tânărul pe care l-ai angajat? întrebă ea.

Dar Fletch nu o auzi; râdea de felul în care papa se poticnise, dărâmând în calea lui un marinar care dansa cu regina din Saba.

Regina din Saba nu fu foarte amuzată. Charlotte se îndepărtă de picioarele papei. Dautry o trase în sus

de parcă ar fi fost o pană și o clipă mai târziu continuau să danseze.

– Unde Dumnezeu ai învățat să dansezi? întrebă ea.

– Balurile marinarilor, zise Dautry. Și să știți, domnișoară Tatlock, că există civilizație și dincolo de saloanele înaltei societăți.

Ea, care fusese aspră și isteață cu Villiers, nu reuși să spună nimic în momentul acela. Parcă o cortină magică s-ar fi evaporat, iar ea redevenise o fată bătrână neinteresantă. Doar că fata bătrână dansa cu un bărbat extrem de masculin, genul la care se uitau toate femeile din încăpere.

– Deci te măriți cu el? o întrebă el brusc.

– Poftim?

– Ai de gând să te măriți cu Villiers? Și să nu crezi, adăugă el, că mă îngrijorează moștenirea titlului. Tatăl meu mi-a lăsat ceea ce se numește o avere din comerțul naval. Aș putea cumpăra jumătate din Londra și să o vând din nou dacă ai vrea.

– Sigur că trebuie să simți o oarecare îngrijorare... începu ea.

El o trase de pe ringul de dans într-un mic alcov cu draperii și nu acționă foarte delicat.

Ea se simți dintr-odată destul de agitată și fără suflu.

– Ai de gând să te măriți cu el? repetă el.

Gura ei se deschise, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt.

El își lăsă capul în jos spre ea. Gura lui nu era moale și nici blândă – revendica și lua, punea o întrebare, dar ea nu era pregătită să răspundă.

Așa că ea – Charlotte, fata bătrână – se trase de lângă el și își puse mâinile în șolduri.

– Încă nu sunt sigură, îi spuse ea.

El păru un pic năucit. Măcar nu era singura care simțea acea dogoare sălbatică atunci când se sărutau.

– Nu ești sigură de ce anume?

– Nu sunt sigură cu cine mă mărit.

– Ți s-a oferit o alternativă?

Ea rânji, știind că sora ei, May, nu ar fi recunoscut-o niciodată. În seara aceea, ea era regina din Saba, o femeie care poruncea inimilor de bărbați.

– Villiers mă amenință că mă dă în judecată pentru încălcarea promisiunii dacă nu mă mărit cu el.

Dautry pufni.

– Și îl iubesc.

El își încordă maxilarul.

Ea dansă un pas mai aproape de el.

– Apoi ești tu.

– Nu ți-am cerut să te măriți cu mine.

Idiotul!

– Presupun că asta înseamnă că rămâne doar ducele. Poți să exersezi ca să-mi spui Excelența Voastră.

Ochii lui erau sălbatici, dar se înmuiară când se uitară în adâncul sufletului ei și văzură o femeie care voia să stea în fața vântului și să simtă sarea pe buze.

– Charlotte, zise el.

Ea își ridică bărbia.

– Voi decide săptămâna viitoare. Între cererea ta și a lui. Pentru că... tu m-ai cerut, nu-i așa? Doar că ai uitat să o spui cu voce tare – am observat o anume reticență.

În ochii lui apăru o sclipire amuzată. Amuzament și încă ceva – ceva ce o făcu să i se înmoaie un pic genunchii, de parcă în încăpere nu ar fi fost destul aer.

Și chiar nu mai fu de îndată ce el începu să o sărute din nou.

– Poftim? zise Fletch.

– Tânărul pe care l-ai angajat, repetă Poppy. Unde l-ai găsit?

– Care tânăr?

– Cel care s-a prefăcut că e îndrăgostit de mama mea.

Chipul lui rămase brusc nemișcat.

– Oh...

– Da, aprobă ea din cap. Acel tânăr. Cel care i-a apărat reputația mamei mele cu atât de mult curaj. Evident că posedă un anumit talent dramatic.

– Nu ți-ar plăcea să îți imaginezi afecțiunea mamei tale pentru un tânăr chipeș?

Fletch zâmbi cuceritor, dar Poppy clătină din cap.

– E aici în seara asta?

– Pentru Dumnezeu, nu! zise Fletch și cedă. El e, cum să spun, un gentleman al nopții. Un cuceritor al întunericului.

– Gentleman al... Ochii lui Poppy deveniră rotunzi. Serios! Unde Dumnezeu l-ai găsit?

– Am întrebat pur și simplu o femeie care se pricepe la așa ceva.

Ea își miji ochii.

– Și ce femeie e asta?

– O tânără rudă a doamnei Armistead, consoarta lui Fox.

– Nici măcar nu știam că o cunoști pe doamna Armistead.

El o scoase de pe ringul de dans și apoi se uită în jos la dulcea lui soție.

– Îți dai seama cât de mult te iubesc, da?

Ea se încruntă.

– Spune-mi că ești geloasă! O cheamă Cressida și e foarte frumoasă.

– Nu sunt geloasă, zise ea imediat și-și încreți nasul spre el. Așadar, ți-ai petrecut timpul cu gentlemeni ai nopții, ai zilei și cu prietenii lui Fox...

– Foarte abilă, zise el și o sărută chiar acolo în sala de bal, fără să țină cont de regulile decenței.

Dar Poppy bănuia că balul din a douăsprezecea noapte al ducesei de Beaumont avea să fie subiect de bârfă ani întregi, așa că un sărut între soți nu avea să primească prea multă atenție.

În mod firesc, acum, când ducele de Villiers se însănătoșea, partidele de șah ale ducesei de Beaumont

cu soțul ei și cu Villiers deveniseră din nou un subiect de bârfe aprinse.

– L-ai învins? întrebă doamna Patton, oprindu-se pentru o clipă în sala de odihnă a doamnelor.

Jemma îi aruncă o privire leneșă.

– Te îndoiai de asta?

– Nu după felul cum m-ai zdrobit pe mine în ultimele zile.

– Ai câștigat o partidă foarte frumoasă aseară împotriva mea, remarcă Jemma. A fost o mișcare ingenioasă cu tura. M-ai păcălit.

– O victorie rară, zise doamna Patton. Dar pe care am savurat-o. Deci ai câștigat partida cu soțul tău... Și ai terminat-o și pe cea cu Villiers?

– Din păcate, zise Jemma și se încruntă.

– Nu ai câștigat?

– El a sacrificat un câmp de luptă întreg. Strălucitor, fără milă și ingenios.

– Așa că ambele partide continuă cu ultima rundă, cea finală, zise doamna Patton. Fascinant!

– Iar în ultima rundă vom juca legați la ochi, zise Jemma punând un pic de culoare rubinie pe buze.

– Și... așa am auzit, zise doamna Patton, făcând o pauză delicată.

– În pat, confirmă Jemma.

– În pat cu ducele de Villiers, zise doamna Patton visătoare. Nu există femeie căsătorită în toată Anglia care să nu se gândească să-și sacrifice regina pentru o astfel de ocazie.

– Villiers refuză să joace până ce nu se întremează complet. A zis că se va întâmpla în șase luni.

Doamna Patton râse.

– Vei juca mai repede cu soțul tău?

– Nu știu, răspunse Jemma și își fixă la loc o buclă rebelă. Am câștigat ultima rundă de ceva vreme și nu am avut timp să mai discutăm subiectul. Asta e o decizie pentru altă zi...

epilog

Odaia copiilor, domeniul Fletcher
25 decembrie, șapte ani mai târziu

Era Crăciunul și o fetiță cânta destul de fals, așa cum cântau copiii netalentați, dar foarte veseli:

– Am văzut trei bărci în larg în dimineața de Crăciun, în dimineața de Crăciun...

Tatăl ei i se alătură cu vocea lui catifelată și profundă, alunecând precum ciocolata pe lângă vocea subțire a fetiței:

– Am văzut trei bărci în larg în dimineața de Crăciun...

Apoi fetița țipă. Oamenii tindeau să facă asta când se trezeau zburând prin aer și aterizând pe umerii cuiva. Chiar dacă erau oameni mititei, care ar fi trebuit să fie obișnuiți cu un asemenea tratament.

– *Papa*! zise Clementina și se agăță de părul ducelui de Fletcher. Trebuie să încetezi să mai faci asta. *Grandmère* mi-a spus că n-ar trebui să țip pentru că sunt o tânără lady. Dar tu m-ai făcut să țip. Nu a fost vina mea.

Tatăl ei o răsturnă cu capul în jos până când țipă și mai tare, atrăgând atenția celeilalte persoane din cameră.

Înainte ca Fletch să-și dea seama ce se întâmpla, brațe mici și grăsuțe îl apucară de picior, iar câțiva dinți ascuțiți, doi sus și trei jos, se înfipseră în piciorul lui.

– Dă-i drumul lui Clemmie! țipă o voce ușor înăbușită cu gura în ciorapul de mătase. Dă-i drumul lui Clemmie, *papa* rău!

– *Nu* ciorapii mei, Alexander, făcu Fletch și o puse jos pe Clementina așa de repede, încât părul îi zbură peste umeri ca mătasea de porumb.

– Oh, fir-ar să fie! gemu el, îndepărtându-și fiul de pe picior. Tocmai ai ucis încă o pereche de ciorapi. Ce va spune bietul Morton?

Alexander nu avea milă de valetul ducelui. Era prea ocupat să îl certe pe ducele însuși.

– N-ai fost *dlăguț* cu Clemmie, zise el și apoi: Assander sus!

Fletch își ridică fiul pe umeri.

– Haide, *papa!* zise Clementina, trăgându-l de mână. Hai să ne prefacem că ne uităm după Moș Crăciun!

Ea dansă până la fereastră și-l trase după ea.

– Am văzut trei bărci în larg... începu ea din nou.

De data asta, el o lăsă să cânte singură, stând acolo cu mânuța ei caldă într-a lui și cu genunchii rotofei ai lui Alexander lângă urechile lui.

Clementina se legăna înainte și înapoi, evident văzându-l pe Moș Crăciun înaintând prin nămeții de pe pajiște.

Apoi se întoarse pentru că într-un fel știa mereu când se afla soția lui în cameră. Fiica lor continuă să cânte teribil de fals, așa că Fletch zâmbi în loc să o întrerupă. Alexander scoase un sunet gângurit și începu să sară în sus într-un fel care indica fie că voia să învețe să zboare, fie că voia în brațele mamei sale.

Zâmbetul lui Poppy era așa de frumos, încât Fletch simți că i se frânge inima de bucurie în timp ce o cuprinse cu un braț. Alexander puse o mână în buclele mamei sale și toți se uitară pe fereastră în timp ce Clementina cânta:

– În dimineața de Crăciun...

Poppy păru că vrea să se miște, așa că Fletch își puse fiul jos și își cuprinse soția în brațe.

– Bună, îi spuse el.

Ea era la fel de frumoasă ca în momentul în care o văzuse prima dată la Paris și la fel de delicioasă ca prima dată când făcuseră dragoste sub un brad.

Copiii erau așa de obișnuiți ca părinții lor să se îmbrățișeze, încât Alexander se îndepărtă legănat, iar Clementina își luă păpușa și începu să-i gângurească – desigur, o interpretare specială a colindului.

– E Crăciunul, zise Fletch și depuse un sărut pe buzele lui Poppy.

Și apoi încă unul, pentru că ea avea un gust bun, mirosea bine și era a lui.

– Îți amintești când te-am sărutat prima dată așa în turnul din Saint-Germain-des-Prés?

Îi mai dărui un sărut ca să-i aducă aminte, un sărut profund posesiv.

– Ai grijă! zise ea fără suflare. Te pocnesc cu umbrelușa!

Fletch își lăsă mâinile să alunece pe posteriorul soției.

– Îmi place moda asta nouă, zise el visător. Nu mai vreau să văd o schimbare în viața mea.

– Crăciunul, rosti ea și-i dădu o șuviță la o parte de pe față, e ziua mea favorită din an.

– Ziua ta, zise el și se aplecă mai mult spre ea, ca să ronțăi oameni de turtă dulce.

– Știi ce face bucătăreasa anul ăsta? întrebă ea cu ochi mari și nevinovați.

– Nu. Ce?

– Femei de turtă dulce! Acoperite cu aur și foarte-foarte comestibile!

Fletch rânji.

– Vrei să spui că e *rândul meu?*

Poppy se aplecă și îi dădu un sărut care se transformă dintr-odată în ceva mai dulce și mai profund, în felul în care se întâmpla în ziua de Crăciun.

– Va trebui să ne batem pentru asta, zise ea șoptit ceva mai târziu.

– Pentru ce? întrebă Fletch care pierduse șirul situației. Poppy, sunt...

Ea își întinse gâtul.

– Ce face?

Alexander era micul lor curajos, foarte ocupat să lovească o trăsură de jucărie de șemineul de cărămidă într-un fel care garanta că avea să-i distrugă roțile.

– Nu e Alexander, zise Fletch și îi prinse fața în mâini. Ești sigură că nu e un vis?

Nu conta faptul că toate femeile din Londra oftau când îl vedeau pe Fletch. Și nici faptul că partidul său din Camera Lorzilor se adresa mereu ducelui de Fletcher când avea nevoie de un discurs strălucit și de o victorie clară. Și nici faptul că soția lui îi arăta că era foarte fericită în pat și în afara lui, așa cum dragul ei soț nu ar fi crezut vreodată că merita.

– John, zise ea cu un zâmbet care îi arcui buzele. Știai că noaptea trecută a fost noaptea de Crăciun, iar asta înseamnă că măgarii au putut vorbi pe limba oamenilor?

El ridică o sprânceană.

– A observat ceva soția mea, naturalista? I-ai scris o scrisoare bietului Loudan? Poate că acest fapt va fi cel care îi va asigura, în sfârșit, o catedră de profesor universitar pe care nu ar merita-o fără corecturile tale din opera lui. Deși sunt sigur că universitatea ar prefera să-l angajeze pe P.F., autor al unui recent tratat despre oposumi.

– Probabil n-ai observat, zise ea pe un ton iubitor, dar sunt foarte sigură că e un măgar în cameră acum și că nu mai vorbește engleză. Sună de parcă nu a auzit toate lucrurile pe care le-am spus seara trecută.

– Cred că ducesa de Fletcher tocmai și-a numit soțul măgar, remarcă el. Știam eu că semeni cu mama ta!

Apoi se feri, pentru că ea îl plesni.

– Lucrurile pe care le-am spus seara trecută... Ea simți cum se îmbujorează chiar și după atâția ani de căsnicie. Seara trecută, șopti ea, după...

– După cină?

Ochii lui râdeau spre ea.

Chiar și după ani de căsnicie Poppy tot nu se pricepea să spună lucruri intime cu voce tare, deși devenise foarte pricepută să le spună în intimitate.

Așa că, în loc de asta, ea îi trase capul spre ea și îl sărută cu toată inima, cu bucuria care venea din faptul că era iubită cu adevărat și că iubea cu adevărat.

Cu bucuria care venea din faptul că avea copii convinși că erau foarte iubiți și care nu se temeau de un cuvânt aspru sau de o lovitură.

Cu bucuria care venea din a avea un secret.

Dar după o vreme ea își aminti că secretul ei însemna că era un cadou de Crăciun.

– Crăciun fericit, John! zise ea și îi luă mâna într-a ei.

Sub mâna lui Fletch nu se simțea decât o rotunjime grațioasă.

– Un copil? zise el fără să-i vină să creadă. Un copil?

Ea aprobă din cap.

– Alt copil.

Iar Fletch o luă și o învârti râzând, luându-l și pe Alexander în brațe, iar Clementina se strecură între ei, toți țipând, râzând și repetând:

– Un copil, un copil!

Ceea ce avea sens. Pentru că era ziua de naștere a acelui Copil.